

İKİNCİ YAŞAMIN SIRRI

Ruhların Yaşamlar Arasındaki
Yolculuğu

Ruhların Kaderi ve Ruhların Yolculuğu adlı çok satan
kitapların yazarı

MICHAEL NEWTON

omega

Dr. Michael Duff Newton, Michael Newton Yaşamlar Arası Yaşam Hipnoterapi Enstitüsü'nün kurucusudur ve Enstitü'nün bazı üyeleri tarafından kaleme alınmış olan bu otuz iki hikâyeden oluşan elinizdeki koleksiyonun editoryal çalışmasının sorumluluğunu üstlenmiştir. Kitabın yazarlarının hepsi de, farklı insanlara bir kişisel dönüşüm deneyimi olan öbür dünya anılarına erişim sağlamalarında yardımcı olmuşlar ve bu deneyimleri hem danışanlarının hem de siz okurların faydalanması için bu kitabı hazırlamışlardır.

Dr. Newton, hipnoterapidaki kırk beş ve YAY terapisindeki otuz yılı aşan deneyimleriyle, ölüm sonrası yaşama ait gizemlerin ruhsal geri dönüş yoluyla ortaya çıkarılması çalışmalarının öncülerinden biri olarak kabul edilir. Satışları bir milyona yaklaşan kitapları otuzdan fazla dile çevrilmiştir.

Çok sayıda radyo ve TV programlarına katılmış olan Dr. Newton, ruhani dünyadaki ölümsüz yaşama ilişkin inanç ve keşiflerini çeşitli çevrelerdeki kürsülerde aktif bir konuşmacı olarak paylaşmayı sürdürüyor. Şu sıralar, danışmanlık çalışmalarından kendini emekli etmiş ve zamanını konuşmalarına ve eğitim çalışmalarına adanmıştır.

1. baskı: Omega Yayınları, 2014

İkinci Yaşamın Sırrı: Ruhların Yaşamlar Arasındaki Yolculuğu
Dr. Michael Newton

Özgün adı: *Memories of the Afterlife: Life Between Lives*

© 2009 Dr. Michael Newton

Bu kitabın İngilizce orijinali Llewellyn Publications tarafından basılmıştır.
Woodbury, MN 55125 USA www.llewellyn.com

Türkçe yayın hakları © Omega Yayınları

Bu eserin tüm hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopyalanamaz,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ISBN 978-605-02-0381-3

Sertifika no: 10962

İngilizceden çeviren: Cengiz Yücel
Yayın koordinatörü: Levent Çeviker

Editör: Sinan Köseoğlu

Sayfa düzeni: Tülay Malkoç

Kapak tasarımı: Artemis İren

Baskı:

Gülmat Matbaacılık

Topkapı/İstanbul

Tel.: (0212) 577 79 77

Matbaa sertifika no: 18005

Omega Yayınları

Ankara Cad. 22/12 • TR-34110 Sirkeci-İstanbul

Telefon: 0 212 - 512 21 58 • Faks: 0 212 - 512 50 80

www.omegayayincilik.com • e-posta: omega@omegayayincilik.com

www.facebook.com/sayyayinlari • www.twitter.com/sayyayinlari

Genel Dağıtım: Say Dağıtım Ltd. Şti.

Ankara Cad. 22/4 • TR-34110 Sirkeci-İstanbul

Telefon: 0 212 - 528 17 54 • Faks: 0 212 - 512 50 80

internet satış: www.saykitap.com • e-posta: dagitim@saykitap.com

İKİNCİ YAŞAMIN SIRRI

Ruhların Yaşamlar Arasındaki Yolculuğu

Derleyen:

Dr. Michael Newton

İngilizceden çeviren:

Cengiz Yücel

İÇİNDEKİLER

Giriş 11

- 1 Değişimin Katalizörü Olarak Sevgi 25
- 2 Baştan Kalbe 39
- 3 Çocukların Kabirden Öğrettikleri 51
- 4 Yap-bozu Bitirmek 65
- 5 Yaşam Tercihleri ve Taşınma 75
- 6 Yaşlılar Konseyini Kavramak 86
- 7 Barbar Lothar 99
- 8 Paramparça Bir Kalp 113
- 9 Beyaz Kaz 124
- 10 Wells Fargo'nun Güvenlik Görevlisi 137
- 11 Kanatlarda Yaşam 150
- 12 Küçük Olan Güzeldir 161
- 13 Mistik Bir Yeniden Doğuş 170
- 14 Hava Fısıldayıcı 182
- 15 İki İntihar 192
- 16 Evrensel Enerjiyi Müzik Yoluyla Yaymak 203
- 17 Cinayete Bir Gönüllü 212
- 18 Enerjiyi Şifa Doğrultusunda Manipüle Etmek 225
- 19 Yenilenen Bir Ruh Sözleşmesi 237
- 20 Ruh Rehberini İndirmek 249

- 21 Noel Baba'nın çingırağı 257
- 22 İsteksiz Ruh Eşi 269
- 23 Değişim İçin Cesaret Kazanmak 278
- 24 Bir Ruhani şifacının Doğuşu 286
- 25 Ruhani Bir Ortaklığın Evrimi 296
- 26 Ruhani Hedefin Önündeki Engelleri Kaldırmak 308
- 27 Özgürlüğe Bir Yolculuk 319
- 28 Evdeyim 328
- 29 Cehenneme Gidiyor Olduğumu Biliyorum 342
- 30 Sadece Birkaç Soru Soracaktım... 352
- 31 Ruh Eşiyle Rayına Oturan İlişi 362
- 32 Laura'yı Bulmak: Kayıp Kimliği Kurtarmak 372

İthaf

Bu kitap, Newton Enstitüsü'nde zor bir sanatın uygulamacıları olan otuz iki yazara hikâyelerindeki etkileyici ve içten anlatımları nedeniyle ithaf edilmiştir. Bireysel hikâyelerini bu kitapta aktarmamıza izin vererek insanlığın yararına sunan bu YAY pratisyenlerinin cömert ve cesur danışanlarına da teşekkür borçluyuz.

Teşekkür

Bu vakaların iki sıra dışı yardımcı editörü olan Angela No-on (uluslararası) ve Trish Casimira'ya (Amerikalı) yetenekleri, kararlılıkları ve kendilerini bu faydalı çalışmaya adanmaları nedeniyle en içten teşekkürlerimi sunarım. Bu kitap onlar olmadan asla gün yüzüne çıkamazdı.

Son olarak, çalışmalarına yıllar boyunca verdikleri şaşmaz destekten dolayı yayımcım Llewellyn Worldwide'a ve çalışanlarına en derin şükranlarımı sunmak isterim. Llewellyn'in, kamuoyunun ruhi keşifler ve öbür dünya alanlarında hipnoterapi yoluyla aydınlatılmasında, dünyanın en büyük metafizik / Yeni Çağ kitapları yayımcısı olarak yaptığı katkılar çok büyüktür. En baştan itibaren çalışma arkadaşlarım olan yayınevinin sahipleri Carl ve Sandra Weschcke'nin kararlı çabaları olmasa bu kitapta aktarmaya çalıştığım ruhani mesajların, dünyanın her yerinden okurlara erişmesi mümkün olamazdı. Onlara her zaman minnettar kalacağım.

Ve, her zaman olduğu gibi, bu çalışmayı da olası kılan desteği, sevgisi ve anlayışı için eşim Peggy'ye sonsuz şükranlarımı ifade etmek isterim.

*Anladım ki, biri öldüğünde
Ruhu yeryüzüne geri döner;
Bir başka anadan doğup
Sıradaki yeni bir bedeni üstüne giyer.
Daha sağlam ciğerler ve daha aydınlık bir beyinle
O eski ruh yine yollara düşer.*

—John Masefield

İKİNCİ YAŞAMIN SIRRI

Ruhların Yaşamlar Arasındaki Yolculuğu

GİRİŞ

Yunan Filozof Iamblichus, MS dördüncü yüzyılın erken dönemlerinde, "Ruhunun kilidini açabilen birey özgürleşir," diye yazmıştır.

Her birimiz, reenkarnasyon güçlerinin bir sonucu olarak, yeryüzündeki geçmiş fiziksel yaşamlarımızın olduğu kadar, bu yaşamlarımız arasındaki ruhani deneyimlerimizin de ürünleriyiz. Bu gezegendeki herkesin ruhu, önceki karmaların birçok kaynaktan beslenen neden sonuç etkilerini üzerinde taşır ve bu güçler şimdiki duygu ve davranışlarımız üzerinde etkili olur. Neticede, dışarda işlevlerimizi belki de normal olarak sürdürür gibi görünsek de, aslında derinlerimizde gelenekçi tıp doktorlarının, ruh sağlığı profesyonellerinin ve hatta bizzat kendimizin maskeleydiği kökleşmiş metafizik dürtülerin sıkıntısını yaşarız. Şimdiki yaşamlarımızdaki akıldışı yönelimlerimizi kavrayamadığımızda bizleri zorlayan olaylar deneyimleriz. Bu tuhaf duyguların ardındaki nedenler tipik olarak bilinç yüzeyimizin çok derinlerinde ve bilinemez haldedirler. Çoğu insan içlerindeki bu şeytanları ortaya çıkarmak için bir şeyler yapmak ister ama onları bulmak için nereye bakması gerektiğini bilemez.

Bu kitap, bilinçdışı zihinde gizlenmiş ve insanları iyileştirebilecek özellikleri olan bu kutsal bilgilerin kilidini hipnoz yoluyla nasıl açıp kendi kendimize keşfedebileceğimiz hak-

kındadır. Hipnoz uygulanan kişilerin geçmiş enkarnasyonları ve ölümden sonraki yaşamlarıyla ilgili deneyimler burada detaylı bir şekilde aktarılıyor. Bu deneyimlerin çeşitli temel psikolojik sorunların anlaşılmasında nasıl kilit bir rol oynadıkları ve bunların bilinç üzerindeki olumlu etkileri görülebiliyor. Böylece yeniden kazanılan bu ruhani anılar onların yaşamlarına daha büyük bir anlam ve güç katıyor. Bu kitap, varoluşlarındaki düzen ve tasarımı görmek isteyen insanlara yeni bir umut ve esin kaynağı oluyor.

İkinci Yaşamın Sırrı'nda yer alan vakalar, ruhani geri dönüş ve yaşamlar-arası-yaşam (YAY) hakkında uzmanlaşmış bir hipnoterapist grubunun danışanlarıyla ilgili. Danışanların büyük çoğunluğu ruhani amaçlarıyla ilgili nedenlerle randevu alırlar. Bununla beraber, bu kitapta aktarılan hikâyelerde özel çözümler isteyen çok daha sorunlu temel çatışmalar yer alıyor. Bu dokunaklı hikâyelerin yazarları, hipnoz uygulanan kişilerin genellikle üç dört saat sürebilen derin trans halinde oldukları eşsiz hipnoterapi süreçleri deneyimlediler. Elinizdeki bu kitap, YAY hipnoterapisinin yaşam dönüştürücü faydalarına adanmış gözlem çalışmalarını belgeleme konusunda seçkin bir yaklaşıma sahip. Bu arada, bu kitaptaki hikâyelerin her yıl Newton Enstitüsü'nün genel üyeleri tarafından online olarak gözden geçirilmiş ve rapor edilmiş olan çok sayıdaki vakanın sadece küçük bir bölümü olduğunu da belirtmeliyim.

Buradaki bütün yazarlarımız bize gerçek bir danışan vakasının tarihini sunuyor. Takma isimler danışanların kişisel bilgilerinin korunması amacıyla onların izinleri alınarak kullanıldı. Bu hikâyeler, danışanın sorununu aktarması, konuların nasıl ortaya çıkarıldığı ve sonra ruhani geri dönüşle onların çözüme kavuşturulması hakkındaki aktarımlarla başlıyor.

Sonra, YAY deneyiminin faydaları hakkında oturum sonrası danışanla yapılan görüşmelerle de sonlanıyor.

Biz, her ne kadar bu hikâyeler için sınırlı bir yer ayırmış olsak da, aslında YAY uygulayıcıları her bir bireysel vaka için çok kapsamlı çalışmalar yapıyorlar. Terapatik inceleme, ruhun ilgili enkarnasyonlarının tarihinin ve özellikle de ruhani dünyadaki ruhsal yaşamlar arasındaki varoluşların gözden geçirilmesi suretiyle icra ediliyor. Gelecek yaşam için gerekli karmik dersler de işte burada formüle ediliyor. Böylece, danışanın dünyada yaşadığı şimdiki sorunlar hem fiziksel (insani) hem de ruhani (ruhsal) unsurlar göz önüne alınarak analiz edilmiş oluyor.

Potansiyel danışanların kendileriyle çalışacak iyi eğitilmiş YAY hipnoterapistleri bulabilmeleri, ruhlar âlemindeki geçişlerinin etkili olabilmesi açısından temel önemdedir. Onlar ruhlar âlemindeyken, yanlarında deneyimli danışmanların olmasının çok faydalı olduğu sayısız örnekle kanıtlanmıştır. Bu faydalardan sadece birinden örnek olarak bahsedeceğim. Çok nadir olarak, bir danışan başlangıçta ruhani dünyada kendisini tehdit eden şeyler gördüğünü haber verebilir. Tipik olarak, böyle rahatsız edici bir söylem geliştiğinde bu eğitilmiş ve yetenli bir YAY uzmanı için iki şeyden biri anlamına gelir. Bu, söz konusu kişinin ya cehennemle ilgili dini inançları, ya da bir bakıma öbür dünyada hiç varolmadıkları bile söylenebilecek olan kötü ruhlarla ilgili önyargıları nedeniyle, bilincinin yaptığı bir müdahaledir. Bunlar önceki batıl inançlarla ilgililerdir. Binlerce vaka üzerinde yaptığımız tüm araştırmalar, bize öbür dünyanın aslında bir sevgi ve şefkat, bağışlanma ve adalet âlemi olduğunu çok net olarak göstermiştir.

Danışanın kendi ruhuna özgü kozmik hesaplaşmaları sembolize eden karmik formlara ait içgörüler, daha geleneksel ve çözümü güç sorunlardır. Burada, deneyimli ve iyi eği-

tim almış bir pratisyen, bu deneyimleri söz konusu öznenin ruh rehberi ve ruhani düzlemdeki üstatları tarafından kurulan derslere ait mecazi senaryolar olarak algılayabilirler. Bununla beraber, danışanın kafası karışmış olabilir ve başlangıçta bu belirmelerin gerçekte ne olduklarını yorumlaması mümkün olmayabilir. Bu nedenle, danışan oturumda belirecek olan yeni şeyleri kasıtlı olarak engelleyebilir. Böyle vakalarda, YAY hipnoterapistleri danışanın kendini keşif sürecine bu tür müdahaleler yapmasının önüne geçmek için çalışma yapabilirler.

Rahatlatıcı önlemler kesinlikle danışanların zihinlerini karıştıracak şeyler olmamalıdır. Onların, daima daha derin bir transa geçerek alınan ruhani mesajlarla ilgili sorularına yanıt aramaları teşvik edilmelidir. Süreçlerinin özgün ilerleme hızına uygun bir zaman tanındığında, danışanlar varlıklarının bir *geçiş ayini* –ruhun nihai aydınlanma süreci– içinde olduğunu göreceklerdir. Bu hem YAY uzmanı hem de danışan açısından duygusal ve dışavurumsal bir süreçtir. Ancak, sadece bir YAY oturumu bile, kendini-tanıma ve kutsal planın bireysel tezahürleri açısından devasa boyutlarda ödüllendiricidir.

Michael Newton Yaşamlar Arası Yaşam Hipnoterapisi Enstitüsü (TNI) üyesi olan bütün yazarlarımız, sanatlarını Amerika kıtası dışında, Avrupa, Asya, Güney Afrika ve Avustralya'da da icra ediyorlar. Okulumuzdaki eğitim modeli, Los Angeles'da üzerinde çalıştığım yüzün üzerindeki vakada yıllar boyunca edindiğim deneyimlerimden devşirilerek geliştirilmiş sistemli bir metodolojiye sahiptir. Bu vakaların detayları önceki kitaplarımda aktarılmıştır. Geçmiş yaşam (GY) dönüşleri ve geleneksel hipnoz uygulamalarına yönelik çok sayıda okul bulunuyor. Bununla beraber, yoğunlaştırılmış yaşamlar-arası-yaşam eğitim programına odaklanan haftalık programları ilk defa sunan

kuruluşumuz, bir yandan da profesyonellere yönelik olarak hipnoz eğitim programına sahip olan tek okul olma özelliğine sahip. Yetenekli YAY uzmanlarından uygulamalı teknikleri öğrenmeye dünyanın her yerinden öğrenciler gelir. Eğitim, onların birbirlerini geçmiş yaşamlarına ve yaşamlar arasında var olan ruhsal âlemdaki varoluşlarına zihinsel olarak geri götürdükleri uygulamalı dersleri de içeriyor. YAY öğrencilerinin eğitim aktiviteleri, bir yandan zorlu ve çaba isteyen ama bir yandan da eğitim boyunca kendi ruhani içgörülerini de deneyimledikleri çok keyifli ve canlı çalışmalardır.

Bu kitabın yazarları, ben kendileriyle eğitim çalışmalarımızda karşılaşmadan önce de zaten eğitilmiş ve deneyimli hipnoterapistlerdi. Bu bakımdan, onların mezuniyetlerinden ve sertifikalarını almalarından sonra kendi yeteneklerini ve tekniklerini ruhani geri dönüş uygulamalarında kullanmaya devam etmeleri anlaşılabilir bir şeydir. Bizim YAY modelimizi onların hepsinin de, kullandıkları görülüyor. Bununla beraber, bu kitapta hikâyelerine yer verilen hipnoterapistlerimizin ölümden sonraki yaşam anılarını ortaya çıkarma işinde insanlara yardımcı olurlarken kendilerine özgü farklı yöntemler kullandıkları da anlaşılıyor. Bana göre, TNI mezunları bizim ruhani paradigmamıza keşfettikleri yeni gerçeklerle katkılarda buldukları kadar, bir yandan da kendilerinden öncekilerin bulgularını da tutarlı bir şekilde uyguluyorlar. Böylece, aktarılmakta olan YAY vakaları boyunca öbür dünya hakkındaki anılara ait ortak noktaların bu kitapta nasıl da örülmekte olduğunu gözlemlemiş olacaksınız. Diğer yandan, bu hikâyeler her bir vaka için bir arka plan bilgisini de içeriyor. Kuruluşumuzun uluslararası ağında bulunan bu yazarlar ve pek çok diğer sertifikalı YAY pratisyenlerinin erişim bilgilerine www.newtoninstitute.org adresindeki web sitemizden ulaşabilirsiniz.

İnsanların bir kısmı, bize ruhani yaşama olan meraklarından dolayı başvuruyor ama belirgin bireysel nedenlere sahip olabilen çok sayıda danışanımız da var. Bunlar, örneğin bir çocuğunu kaybetmiş bir kişinin bu durumu anlayabilme isteği olabildiği gibi, duygusal ya da davranışsal endişeler ya da ölüm korkusu gibi geleneksel sağaltım yöntem ve araçlarıyla kişilerin kendilerinin çözemedikleri nedenler de olabiliyor. Bize gelen insanlar farklı yaşam tarzlarından olabilirler ve köktenci dini itikatlardan ateizme kadar çok değişik inanç sistemlerinden gelebilirler, ancak onlar bir kez derin hipnoza girdiklerinde hepsi de tuhaf bir şekilde hep benzer bir öbür dünya kapsam ve algısına sahip oluyorlar. Daima evrensel bir düzen ve amaç sergileyen aşkın tasarımın azameti, çalışmalarımıza her zaman anlam katıyor.

Yıllar boyunca kamuoyu önündeki sunumlarım esnasında edindiğim izlenimlere göre, daha bireysel yeni bir ruhanilik arayışı içinde olan insanların oluşturduğu gruplar bütün kültürlerin içinde hızla büyüyorlar. İçsel zihinden kaynaklanan ruhani keşifler, dışarıdan bir dini müdahalenin olmadığı ya da kurumsal bir ilişkiyle kopyalanamayacak olan bireysel gerçeklerden kaynaklanırlar. Bu tür ruhani deneyimleri yaşayan insanlar, insanoğlunun eylemleri ve kaderine hiç de kayıtsız olmayan bir evrensel bilinçle karşılaşıyorlar. Kendilerine özel olarak atanmış olan bireysel ruh rehberlerini tanıyorlar. Bu kişilerin YAY deneyimlerini yaşadıkları gruplarında bir yandan ruh kardeşleri ve refakatçileriyle karşılıklı etkileşim içinde olmaları ve bir yandan da onlara özel olarak atanan ruh rehberlerini tanımaları gelişen bu fikirlere katkıda bulunur. Bu tür içsel tezahürlerden elde edilen bilgiler yaşam dönüştürücü etkide bulunup yeryüzündeki varoluşlarının nedenlerini anlamaya çalışan ortalama insanların sorunlu zihinlerini rahatlatır. Burada sunulan vakalarla yansıtılmak istenen şeyler de işte budur.

Zeki yaratıcı güçlerin kişileştirilmiş dinsel bir tanrı fikrinin çok ötesinde olduğuna inanıyorum. İnsanların derin trans hallerinde karşılaştıkları bu ruhani güçler bizim evrenimizde o kadar büyükler ki, insan zihni tarafından kavranılamaz çok büyük zeki bir yaratıcı enerjiye işaret ediyorlar. Bununla beraber, öbür dünyada, ebedi ve ezeli olan ruhsal zekânın, tanrı olmadıkları halde kendi fiziksel enkarnasyonlarını tamamlamış oldukça gelişmiş bir dizi ruhla daha ilişkili olduğu görülüyor. Ve bu yüksek ruhani varlıklar kendi karmik süreçlerini henüz tamamlamamış olanlara hizmet edebiliyorlar. Bu evrilmiş üstatlar, ruhsal zekâdan insan beynine büyük tasarımın unsurlarını taşıyan daha yüksek bilinçle olan bağlantının parçasıdır. Ben, ölümsüz bilinçdışı ruhu insan beynindeki bilinçle bütünleştirme sanatına destek olan bu uzmanları “ruhsal bütünleştiriciler” olarak adlandırıyorum. Her birimiz, tam bilinç halinde insanların aklını karıştırabilen bu zihinsel düalizme doğuştan sahibiz. YAY hipnoterapisi girişimcileri kendilerine yardım talebiyle gelen insanların işte bu potansiyel sorununa çare sunarlar. Bizler, zihin ve ruhun bütünleşmesi ve öz-tezahürler yordamıyla danışanlarımıza destek oluyor, “Ben kimim?”, “Nereden geliyorum?”, “Neden buradayım?” ve “Nereye gidiyorum?” şeklindeki tüm zamanların şu hiç eskimeyen sorularına yanıt bulmalarını sağlıyoruz. YAY uzmanı, hipnoz uygulanacak kişiyi bireysel gizemleri çözüp ortaya çıkaracak şekilde ruhani bir yolculuğa çıkarır. Bu yolculuk onların gerçekten kim oldukları hakkındaki bir anlayışı besleyip yaşamlarına daha büyük bir anlam ve farkındalık kazandırır. İnsanların ölümsüz ruh karakterlerinin, onların yaşamlarından birinde sahip olacağı karakterleri oluşturmak üzere geçici bir insan beyniyle nasıl bütünleştiğini öğreniyor olmaları daha çok kozmik bir deneyim gibidir. Benliğin bilinçdışı düalizmi çözünüp ruhun gerçek kimliği belirdiğinde,

bu öyle özgürleştirici olmaya başlar ki danışanlar genellikle sadece bir YAY oturumundan bile yeni bir dinginlik ve ruhani bir aşkınlıkla çıkarlar.

Verdiğim derslerde, katıldığım radyo programları ve yazılarımda, kamuoyuna sıklıkla aktarmaya çalıştığım gibi ben kökensel olarak Yeni Çağ hareketine karşı bir insandım. Eğitimim, beni hipnoterapi alanında geleneksel bir terapist olarak yetiştirmişti. Önceleri, danışanların ihtiyacı olan davranışsal değişimlerin oluşturulması doğrultusunda herhangi bir metafizik yaklaşıma sahip değildim. Bu genel bakış, ilk geçmiş yaşam keşfinden sonra değişmeye başladı ve bunu aşağıda aktaracağım, 1968'deki yaşamlar-arası-yaşam vakası izledi. Bununla beraber, ruhsal dünyanın uygun bir haritasını oluşturup ardışık sorulardan oluşan bir yöntem geliştirmek için gerekli verileri toparlamak, yıllar süren bir araştırma gerektirdi. 1980'den sonra, bulgularımı bir kitaba dökmem gerektiğini fark edip daha detaylı kayıtlar tutmaya başladım; bu nedendir ki kitaplarımdaki çoğu vaka 1980'lerde ve 1990'larda geçiyor. Bir yandan da, bir YAY terapisti olarak yetenek seviyem ve ruhlar dünyası hakkındaki bilgilerim bu on yıllar içinde önceki yıllara göre çok daha gelişmişti.

Yıllar boyunca gelişen, bir anlama sahip çok sayıdaki başka olaylarda da olduğu gibi, ölümden sonra ruhlar dünyasındaki yaşamla ilgili erken dönem tezahürlerim de kapıma oldukça rastlantısal bir şekilde geldiler. Şimdi şeylerin planında, özellikle de büyük olaylar söz konusuysa, rastlantıya yer olmadığını daha iyi anlamış durumdayım. İşte şimdi bu kitapta hikâyelerini okuyacağınız insanların da öğrenecekleri şey buydu. Benim anlatacağım bu küçük vaka okuyacağınız diğer vakalar kadar karmaşık ve detaylı değil. Ama benim ilk YAY vakam olarak, bu yaşamımdaki amacımın bir başlangıç noktası olarak hafızamda daimi bir yer edinmiştir. Bu amaç,

kurumlara ya da araçlara ihtiyaç olmayan yeni ve bireysel bir inanç sistemini insanlığa sunmaktır. Şimdi aktaracağım özlü hikâyeyi “kayıp arkadaşlar” olarak adlandırıyorum.

Adı Una olan orta yaşlı bir kadın izole edilmişlik duyguları ve toplumdan kopma sorunuyla bana gelmişti. Bu kadın, net bir şekilde tarif edemese de, bir çeşit “eski arkadaşlarına” karşı çok büyük bir özlem duyduğunu söylüyordu. Una onlarla ilgili düşlerinde gördüğü bazı kanıtlardan söz etti, fakat kariyerimin o aşamasında bu ifadelerin işaret ettiği şeyleri anlamam olanaksızdı. İlk karşılaşmamızdaki görüşme boyunca, sadece kederli bir ruh haline eşlik eden enerji ve motivasyon eksikliği hissetmiştim. Una ne akıl hastasıydı ne de antidepresif ilaçlar kullanıyordu. Kronik yalnızlığına rağmen, o kadar antisosyal de değildi ve akranlarıyla zaman zaman randevulaştığı bile ortaya çıkmıştı. Una’yı daha derinden sorguladıkça, “Hayatımda beni gerçek kimliğimle tanıyabilecek birisiyle anlamlı bir ilişkim yok,” şeklindeki ifadesinden onun görünür biçimde depresyon içinde olduğu saptaması yapmıştım. Una’nın ıstırap içinde olsa da tüm fonksiyonlarının işler halde olduğunu gördüm. Bununla beraber, rahatsızlığının öyle bir özelliği vardı ki, bunu klinik olarak açıklamak oldukça zordu.

Oturumunun erken safhalarında, “Bu kayıp arkadaşların yetişkin yaşamından tanıdığın birileri mi?” şeklindeki sorumu Una “Hayır,” diye yanıtlamıştı. Sonra hipnoza başladık ve henüz sığ bir alfa halindeyken “Artık seninle birlikte olmayan eski bir çocukluk arkadaşını mı kaybettin?” diye sormuş ve yine “Hayır,” yanıtını almıştım. Una’yı daha derinlere, alfa halinin orta ve daha yüksek seviyelerine doğru yönlendirdikçe en son geçmiş yaşamını ve hatta birkaçını birden keşfetmeye başladık. Una ilişkilendikçe, henüz zihinsel olarak ruhlar dünyasında olmadığından görsel anlamda olmasa da sevdiği

birkaç arkadaşı ona geldiler. Ancak, oturum ilerledikçe görünür bir şekilde ışıdamaya başladı. Una sonradan, bütün arkadaşlarını bir arada, kendisiyle karşılıklı etkileşim içindeyken görmek istediğini ve şimdiki yaşamında kendini böyle yalnız ve izole edilmiş bir halde hissetmesinin nedeninin de bu olduğunu söyledi. Ben o zamanlar bu yorumun oldukça tuhaf olduğunu düşünmüştüm.

Oturumun bu noktasında, ruhani konulardaki deneyimsizliğim nedeniyle, bir şekilde çaresiz hissetmeye başladım. Daha önemlisi, algıları yüksek oranda güçlü olan bu kadının trans halinde ikimize de yardımcı olabilecek çok derin bir teta aşamasına erişmiş olmasını benim kavrayamamış olmamdı. O esnada, Una'nın benim önüme geçtiğini ve kendisini bilinçdışı moddan bizim bugün süper-bilinç dediğimiz moda geçtiğini bilmiyordum. Nitekim, bu mod hipnoz halindeki öznenin yaşamlar arasındaki ruhtar âlemine zihinsel olarak erişmesini sağlayan bir duruma işaret ediyordu.

Sonunda, Una'ya şaşkınlık içinde, "Varolduğun yerlerde bir grup arkadaşınla birlikte olup yalnız kalmadığın herhangi bir dönem mi oldu?" diye sormuştum. Aniden, heyecan içinde çığlıklar atmaya başlayıp "Evet." dedi. Ona hemen, "Oraya git!" şeklinde komut verdim. O esnada farkında olmadığım şey, kazara tetikleyici bir kelime kullanmış olduğumdu: grup. Bu kelimenin, derin hipnoz altındayken öbür dünyayı görmekte olan biri için özel bir anlamı vardı. Yaşamlar arasında birbirleriyle irtibat içinde beraber hareket ederek enkarne olan bir grup ruh demektir. Una şimdi mutluluk göz yaşları döküyor ve gözleri hâlâ kapalı halde ofisimin duvarını işaret ediyordu. "Ah, evet onları şimdi görebiliyorum." demişti. Ben de "Nerede?" diye sormuştum. O da "Evimde," diye yanıtlamıştı. Kafam iyice karışmış halde, "Yani geçmiş yaşamlarından birindeki evinde mi?" diye tepki vermiştim.

Uno "Hayır, hayır." diye heyecanla yanıtlamıştı, "Görmüyor musun? Ben ruhlar âlemindeyim. Benim gerçek evim burası, ruh grubumdakilerin hepsi de burada!" Sonra, gözleri yaşlar içinde şöyle dedi: "Tanrım, onları öyle özlemiştik ki."

İkimiz de olanlardan dolayı iyice sersemlemiş ve karşı karşıya olduğumuz şeyi hâlâ tam olarak anlayamamıştım. Sorgulamaya devam ettikçe, Una'nın şimdiki yaşamında belirgin bir ruh arkadaşı ya da onu destekleyecek ruhani refakatçileri olmadığını öğrendim, çünkü dünyadaki geçmiş enkarnasyonları esnasında onlara çok bağımlı yaşıyormuş. Bu, onun bir önceki ruhani sözleşmesinden kaynaklanan ve şimdiki yaşamında alması gereken eğitici bir dersti. Una'nın ruh grubu, şimdiki yaşamında fiziksel olarak onunla birlikte değillerdi. Onlar, bu sayede yalnızlığından kaynaklanan sorunlarla başa çıkması ve daha güçlü olabilmesi için Una'ya fırsat yaratıyorlardı. Una, yaşamındaki bu durumu kavradığında ruh grubuyla ve ruhani hocalarıyla karşılıklı bir uzlaşmaya varıp rahatladı ve kaybolmuşluk duygularından sıyrılmayı başardı.

Sonraki yıl boyunca, Una benimle düzenli olarak görüştü ve yaşamının artık yeni bir anlamı olduğunu söyledi. O artık çok verimli yaşıyordu, çünkü sonunda yaşamının cesaret isteyen bağımsız karar alma süreçleri gerektiren amacını kavramıştı. Kendisini öbür tarafta bekleyen ölümsüz ruh refakatçilerini tanımış olmakla çok rahatlamıştı. Una'nın tatmin konusundaki yeni hisleri, onun ilk YAY oturumunun doğal bir sonucuydu. Artık yaşamının kader ya da neden sonuç ilişkileri tarafından yönetilmediğini görmüştü. Etrafını çevreleyen yalnızlık bir çeşit kutsal cezalandırma değil, kendi iradesine bağlı bir seçimdi. Tüm bunlar, Uno'nun YAY vakasını her derde deva bir ilaç olarak gördüğüm anlamına gelmiyor; onlar sadece çözüme kavuşmamış zihinlerin keşfine yeni bir kapı aralıyorlar.

Aşağıdaki alıntı, Uno'nun oturumdan yıllar sonra, vefa-tından kısa süre önce bana gönderdiği son mektuptan:

Michael, artık ben kendi içinde tek başına bir varlık değilim. Önceden özel bir yaşama sahip tek başına bir varlıktım ama şimdi diğerleriyle bir arada varım, çünkü biliyorum ki hepimiz bir dünyayı paylaşıyoruz ve belirgin sınırlarımız olması da gerekmiyor. Son günlerde, kendimi, sıkıntı içindeki insan-ları yaşamı kabullenip dünyamızdaki iyi ve güzel şeylerle birlikte kimliklerinden keyif alarak sürdürmeleri yolunda ce-saretlendirirken buluveriyorum. Bu güzel hediyeniz için çok teşekkür ederim.

Una'yla yaptığımız oturumun derin ve çok ötelere uzanan çağrışımları omuriliğimde serin bir ürpertiye neden olmuştu. O ayrıldıktan sonra, uzun süre oturumun teyp kayıtlarını göz-den geçirdim. Bu vaka benim öbür dünya, içsel yaşam ya da bazılarının andığı gibi ruhani âlemlerle ilgili araştırmalarımın başlangıç noktasını oluşturdu. Artık hiç bilmediğim, haritası olmayan bir alana dalmıştım. O zamanlar, ruhani geri dönüş metodolojisi hakkında yazılmış kitaplar bulabilme imkânım yoktu. O dönemlerde ve hatta sonraki uzun yıllar boyunca geçmiş yaşam araştırmacılarının çoğu arasındaki geleneksel bilgelik, sadece yaşamlar arasındaki anıların çağrılmasıyla sınırlıydı. Gri tonlara sahip bu deneyimler çok fazla sonuç üretmiyor, verimsiz ve muallak oluyordu. Bu yaklaşım, belki de Doğu felsefe okullarının taraftarı milyonların anlayışından etkilenerек gelişmiş olabilir. Nitekim, bu anlayışta insanın kalıcı bir ruhu yoktur ve insanlar ebedi bireysel bir kimliğin ruhani bir özüne sahip olmadan yaşamdan yaşama göçerler.

Bana gelince, ben ruhani geri çağırma yoluyla ölümden sonraki yaşamla ilgili her şeyi keşfetmek için içimde büyük bir dürtü hissettim. Bu görev, giriş-çıkış stratejilerini de içe-

ren bir metodolojinin tasarımı için hipnoz özneleriyle birlikte yıllar süren sakin ve sessiz bir inceleme dönemi gerektirdi. Ruhani dünyanın haritasını birçok büyük vakanın özgün tarihlerinden çıkarırken, artık benim için muhteşem bir gerçeklik kaçınılmaz olarak belirmişti. İnsanların yaşamlarındaki gizemlere ait yanıtların zihinlerinin içinde olduğunu keşfetmiştim.

Sonunda 1994 yılındaki ilk çalışmam olan *Ruhların Yolculuğu* Llewellyn tarafından yayımlandı, onu 2000 yılında *Ruhların Kaderi* izledi. Bu iki kitap ruhlar âlemindeki yaşam ve reenkarnasyon hakkındaki anlayışıma bir temel oluşturdu. 2004 yılında, bir üçüncü kitap olan *Life Between Lives Hypnoterapy* hem kamuoyu hem de özel hipnoz profesyonelleri için adım adım ilerleyen işlevsel bir ruhani geri dönüş metodolojisi ortaya koydu. Bu metin otuz beş küsur yıllık araştırma faaliyetlerini temsil ediyor. Meraklı okurlar, bu vakalardaki detaylarıyla aktarılan hipnoz süreçlerinden *İkinci Yaşamın Sırrı*'nın nasıl devşirildiğini görmüş olacaklar.

Bu kitaptaki dipnotlar hakkında da birkaç söz etmem gerekiyor. Bu koleksiyondaki yazarlar, vakalarını aktarırken zaman zaman YAY metodolojisinin özelliklerinden de kısaca bahsedebiliyorlar. Bununla beraber, onlar kendi vakalarına öncelik tanımak durumunda olduklarından tam ve geniş bir tanımlama yapmıyorlar. Bu vakalarda ortaya çıkan öbür dünyanın belirgin bir özelliğini daha iyi kavramak isteyebilecek meraklı okurlar için daha detaylı bilgi verme ihtiyacı hissettim. Bu açıdan dipnotlarda daha fazla yorumlar getirip belli konularda diğer kitaplarıma sayfa numaralarıyla göndermeler yaptım. Dipnotlarda, *Ruhların Yolculuğu* RY, *Ruhların Kaderi* RK ve *Life Between Lives Hypnoterapy* de YAYH kısaltmalarıyla anılıyor. Terapistler olarak, YAY oturumları esnasında danışanlarımızın inanç ve algılamalarına saygılı bir yaklaşım

mımız vardır. Bu kitaptaki dipnotlar uzmanların ya da danışanların ifadeleri yetersiz bulunduğu ya da küçümsendiği için hazırlanmamıştır, onların görevi ilgili okurların başka birçok hipnoz öznesi tarafından da tarif edilen benzer konular hakkında ek bilgiler edinmelerini sağlamaktır. Dipnotlarda zaman zaman tekrarlar ve diğer vakalara sayfa göndermeleri de yapılıyor, çünkü tartışılan konuyla doğrudan ilgisi olan notlardan bütün hikâyelerin faydalanmasını sağlayıp okurların değerlendirmeleri için kolaylık oluşturmak istedim.

Yoğun bir gücü olmasına rağmen, yaşamlar- arası - yaşam hipnoterapisi hâlâ yeni bir alandır. Bu kitabın yazarları hipnotize ettikleri özneler yaşamlarının amacını kesin bir şekilde buldukları ve fiziksel ölümlerle gerçek bireyselliklerini kaybetmeyeceklerini anladıkları zaman, bunun onlar için çok büyük bir keyif ve neşe kaynağı olduğunu aktarıyorlar. Editoryal çalışmada, vaka seçimlerini geniş bir okur kitlesinin çok çeşitli bireysel ihtiyaçları olabileceğini göz önüne alarak yapmaya çalıştık. Bizler, genel olarak ruhun bilinçli aydınlanmasıyla ilgili bu hikâyelerin, bir gün geleneksel terapistler arasında her yerde kullanılabilen terapatik bir şifa formu olarak kabul edilmesi umut ve beklentisi içindeyiz.

Michael Newton
Newton Enstitüsü Kurucusu

Değişimin Katalizörü Olarak Sevgi

Paul Aurand
(New York)

Michael Newton Enstitüsü'nün başkanı ve baş eğitimsi, yazar, ödüllü usta hipnoterapist ve uluslararası eğitimci.

Yaşamlar-arası-yaşam hipnoterapisi yaptırmak isteyen birçok kişi kendilerinin ruh eşini bulup bulamayacağını merak ediyor. Bu hikâye, ruh eşini yakın zamanda bulan genç bir kadına ait. Fakat, bu adam onun yaşamına onunla birlikte olmaktan çok bir değişim katalizörü olarak girmişti. Oturum ilerledikçe, onu uyandırmak ve hayatı boyunca her zaman merak ettiği ruhsal dersleri öğrenmesine yardımcı olmak isteyen bu adamın daha önce de bu doğrultuda bir girişimi olduğunu anladık.

Sasha, Kuzey Avrupa'da doğmuş otuz iki yaşında bir kadındı. Yaşamına giren ilk ve tek adam olan Mark'la on iki yıl süren bir ilişkiden sonra, kendileri için masalsı bir düğün planlıyorlardı. Düğünden iki hafta önce, Sasha'nın ruh eşi Raul belirdi ve onun dünyasını salladı. Ne yapması gerektiğini bilmediğinden evlilik planlarına uygun hareket edip Mark'la evlendi. Mark'a olan sadakatini korumasına rağmen, yıkılmış ve kendini ondan uzaklaşır halde bulmuştu. Onunla hiçbir zaman samimi bir ilişki kuramadı ve birkaç ay sonra, Mark'tan ayrılıp yaşamak ve çalışmak için Portekiz'e gitti.

Neredeyse altı ay kadar ayrı kaldılar. Ayrı oldukları süre boyunca, Sasha'ın yolu Raul'le yeniden kesişti. Kısa süre içinde sevgili olmaya başladılar ve sonra Raul taşındı. Sasha adeta yıkılmıştı.

Yapacağımız oturuma geldiğinde kafası iyice karışmış olan Sasha, felaket derecede suçluluk hisleri içindeydi. Sasha ruh eşi Raul'le mi birlikte olmalıydı, yoksa evliliğini sürdürüp kocası Mark'a geri mi dönmeliydi? Bilemiyordu. Rehberlerinin öğütlerini almak ve ruhunun yönelimlerini anlamak istiyordu.

YAY oturumları esnasında, danışanı normalde en son geçmiş yaşamına yönlendiririz. Bazen, daha önceki bir yaşam daha büyük bir önem taşıyor olabilir, böyle durumlarda danışan sonuncuya değil o yaşama gidecektir. Aktarmakta olduğumuz bu vakada da olan buydu.

Sasha'nın geçmiş yaşam anılarının açılış sahnesi Mısır'daki bir tapınakta geçiyordu. Sharoon adında ruhani çalışmalar içindeki bir rahibeydi. Bu yaşamla ilgili söyleşimiz aşağıdaki gibi gelişti:

Sasha: Ruhanilik eğitimi alıyorum, fakat aynı zamanda tapınakta çalışmayan insanları da yönlendiriyorum. Onları ruhani ve enerjik bir şekilde istediğim yöne sevk edebiliyorum.

Paul: Onları nasıl yönlendirdiğini anlamama yardımcı olabilir misin?

S: Onların itaatkâr olmalarını ve benim inanmalarını istediğim şeylere inanmalarını sağlıyorum. Bunu, yapmalarını istediğim şeylerin zihinsel imajlarını yaratıp onlara göndererek yapabiliyorum. Onlar bu imajları görüp hissediyorlar. Çok güçlüler! Onları kolayca etkileyebiliyorum.

P: Ruhani çalışmaların ve yönlendirmelerinin olduğu bu yaşamın içinde ilerlemeye devam et. Neler oluyor?

S: Öldürüldüm. Evet, öldürüldüm.

P: Bu nasıl oldu?

S: Düşman işgalciler var. Tapınağa girip herkesi katlettiler. Beni de öldürdüler.

P: Sana ne oldu? Bedenin şimdi nerde?

S: Dışardayım ve her şey çok hızlı geliyor. Sadece gözlemleyebiliyorum. Tapınağa giren insanlara bakıyorum. Fakat üzüntü hissetmiyorum; huzur içindeyim. Kabulleniyorum.

P: Nereye gidiyorsun, neler yapıyorsun?

S: Geriye, olayların geçtiği yere bakarak, sürekli yükseliyorum. Yukarıda ve solda bir ışık görüyorum. Ona doğru gidiyorum. Giderken hiçbir çaba sarf etmem gerekmiyor. Her şey çok dingin.

P: Bu ışığa ulaştığında ne oldu?

S: (Şaşkın bir halde) Dindar biri değilimdir, ama şimdi karşımda kutsal birinin görüntüsü var. Kollarını genişçe açmış beni karşılıyor. Bunun sevgisel mutluluğun sembolü olduğunun bilincindeyim. Şimdi oradakinin benim rehberim olduğunu anlayabiliyorum. Kendimi güvende hissediyorum. O benim rehberim Araton. Bana, her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Her şeyi gayet güzel yapıyormuşum. Beni kabul ediyor, destekliyor ve seviyor. Şimdi içimde eriyiverdi; iki-

miz bir olduk. Öyle inanılmaz ki! Onun titreşimlerini bir şekilde hissedebiliyorum. Çok bilge ve neşeli biri, öyle aydınlık ve saf ki.

P: Rehberin neden seninle bu şekilde birleşmiş olabilir?

S: Onun titreşimlerini sonradan hissedebilmem için; böylece yardımına ihtiyacım olduğunda, meditasyon yaparsam onun benimle olduğunu bileceğim. O zaman onun huzurunu ve neşesini hissedebileceğim.

P: Peki sonra seni bir yere yönlendirdi mi?

S: Çok güzel bir gül bahçesinde, bir bankta oturuyoruz. Yaya yolları var. Yolun sonunda beyaz bir bina görünüyor. Ona bakarken, oraya gidip sorular sorabileceğimi anlıyorum, fakat bunu yapmaya korkuyorum.

P: Peki Araton senin sorular sormaktan korkmana nasıl bir tepki gösteriyor?

S: Eğer kendimi rahat hissetmeyeceksem, bunu şimdi yapmak zorunda olmadığımı söyledi. Sonra da olabilirmiş.

Biraz şifa işleri yapacağız. Onu takip ediyorum. Tuhaf. Onun sevgi yaydığını bildiğim halde bunu hissedemiyorum. Bunu halledebileceğimizi söylüyor.

Şimdi bir şifa çemberi içindeyim. Tepesinden, farklı renklerde ışık demetleri üreten bir makineye benziyor. (Sasha sandalyesinde sarsılıyor) Titreştiğimi hissedebiliyorum. Bunun için hiçbir şey yapmam gerekmiyor. Öylece oluveriyor. Çok huzurlu hissediyorum. Yumuşak fakat içe işleyen pembe bir ışık bedenimin içini, dışını temizliyor.(1)

P: Senden temizlenen bu şey de nedir?

S: Sevgiyle bağlantılı bir çeşit korkuyu hâlâ karnımın (eterik) altında tutuyorum. Bunun temizlenmesi gerekiyor. Araton'un sevgisini hissetmede sorun yaşamamın nedeni de bu.

P: Bu korkunun sevgiyle olan bağlantısı nederen kaynaklanıyor?

S: Daha önceki birçok yaşamdan.

Şifa edinme ve titreşim işi bir süre devam ediyor, sonra Sasha sürecin tamamlandığını bildiriyor.

P: Tamamlanan bu iyileşme sürecinden sonra, sana bir boy aynası tutsak nasıl görünürdün?

S: Temiz. Pembe tonları olan mavi bir renk.

P: Senin rehberinin adının Araton olduğunu biliyoruz, fakat onun ölümsüz ruhani ismi ne?

S: (Uzun bir duraksamadan sonra) Kiya diye bir şey duydum, ama emin değilim.

P: Rehberine sorabilirsin herhalde.

S: Bu adın geçmiş yaşamlarından bir isim olduğunu söylüyor. Benim ölümsüz ruhani adım *Kashyapeya* gibi bir şeymiş.

P: Peki şifa işi bittiğine göre, rehberin şimdi seni nereye götürüyor?

S: Bir grup varlığın önündeyim; beş taneler. Yuvarlak bir odadayız. Kendimi çok güvende hissediyorum! Araton benimle. Yanımda, hafif arkamda ayakta duruyor. Başlangıçta, hepsi de kahverengi olarak belirmişlerdi, ama şimdi ortadaki beyaz. Geriye kalanlardan biri de kırmızımsı.

P: Orada neler oluyor?

S: Hiç, öyle bekliyorum. Şimdi beni karşıladılar. Bana yaşamımı tam olarak yaşayabilmem için yardım etmek istiyorlarmış.

Danışanım şimdi bir grup varlıkla ilişki kuruyor, onlar genellikle yaşlılar ya da bilge kişiler diye anılan konseydenler. Bu noktada Sasha'nın düşüncelerini toparlaması ve kendisiyle çalışmaya hazırlanmakta olan konsey üyelerini görselleştirebilmesi için uzun bir duraksama oluyor.

P: Seninle olan iletişimlerinin içeriği ne?

S: Odanın sağ tarafında duvar gibi bir şey var. O bir çeşit ekran.

Üç adet sahne görüyorum. Birinde, ben doğum yapıyorum ve yanımda biri var —tanımadığım bir adam. Bunu görmek istemiyorum.

P: Çekincen nedir?

S: Doğum yapmakta olduğum sahnedeki bu adam benim kocam ya da Raul değil. Bundan hoşlanmadım. Ben Raul'le birlikte olmak istiyorum.

Bana üç adet sahne gösteriyorlar. Sahnelerden birindeki adamı tanımıyorum. Bu sahnede bir bebeğim oluyor. Ortadaki sahnede Raul'layım. Bu sahne en büyük olasılığa sahip olan en iyi sahne olmasa da çok aydınlık. Bir şekilde, bunun doğru olduğunu biliyorum, ama onun neden diğer iki seçimden daha parlak olduğunu çözemiyorum. Korkuyorum. (2) Sağ taraftaki sahnede benimle olan kişi kocam Mark.

Ah, evet anlıyorum. Bana bir seçim yapmam gerektiğini gösteriyorlar! Kocamla ya da diğer adamla birlikte olmayı seçebilirim. Hatta Raul'le de birlikte olmayı tercih edebilirim.

Bu tuhaf. Üç seçeneğim var.

P: Onlara ruhun için hangisinin daha yüksek bir seçim olacağını sormak ister misin?

S: (Uzun bir duraksama) Sordum, ama bana söylemeyecekler. Bunun hiçbir etki altında kalmadan benim kararım olması gerektiğini söylüyorlar.

Burada Konsey, geçmiş yaşamında Sharoon olarak birçok insanı etkileyip yönlendiren Kashyapeya'ya bir deneyim yaşattıyor. Bu deneyim, insanların yaşamlarında kendi seçimlerini özgürce yapmalarının ne kadar önemli olduğunu ona gösteriyor. Ve böyle durumlarda sıkça karşılaşıldığı gibi, onunla bir yandan konuşup bir yandan da kendi etkilerinden bağımsız olarak seçim yapma deneyimi kazandırarak ona bir ders veriyorlar.

P: (Sasha'nın bana oturum başlamadan önce sorduğu sorulardan birini yönelterek onu şaşırtıyorum.) Raul'un hayatına neden o şekilde girdiğini onlara sormak ister misin?

S: Nasıl rahatlayıp neşeleneceğimi göstermek için geldi. Beni açmak istiyor —diğer insanlara açılmama yardım edecek. Benim en yakın arkadaşım her zaman Mark oldu. Biz hep beraberdik ve dışarda başka arkadaşlarımız yoktu. Kendi küçük dünyamızda, bir çeşit kapalı ve diğerlerinden ayırık duran bir kabuk ya da kozanın içinde yaşıyorduk. Raul yaşamıma gelip beni uyandırdı ve bu kabuğu kırma-mı sağladı. O değişimin katalizörü olarak geldi! Bana nasıl seveceğimi öğretti. İşte bu yüzden şimdi birçok arkadaşım var ve iş gereği dünyayı geziyorum. Beni buraya getiren de bu oldu. (3)

P: (Yine Sasha'nın oturum öncesinde sorduğu sorulardan birini yöneltiyorum.) Onlara Raul'le olan ilişkiden dolayı nasıl suçluluk duyduğunu söylemek ister misin?

S: Bunun sorun olmadığını söylüyorlar. Bu temizlenecek. Çoktan temizlendi bile. Suçlu hissetmeyi gerektirecek bir şey olmadığını söylüyorlar. Benim bazı kararlar alabilmem ve yaşam tarzımda bazı değişiklikler yapmam için böyle kuvvetli bir sarsıntıyı yaşamam gerektiğini söylüyorlar.

P: (Yine Sasha'nın sorularından birini yöneltiyorum.) Evliliğine geri dönmek konusunda sana tembihte bulundular mı?

S: Hayır. Bana geri dönmek konusunda bir öneride bulunmadılar. Bunun benim seçimim olduğunu söylüyorlar. Seçim özgürlüğüne sahipmişim.

P: Belki de ruhsal gelişimin için neyin en iyisi olduğunu onlara sormak istersin.

S: Bu çok tuhaf. Şimdi üzüntü ve korku hissediyorum. (Bir duraksamadan sonra Sasha devam eder.) Kabul etmek ve şeyleri oluruna bırakmak —olacakların olmasına izin vermek. Yaşamı olduğu gibi kabullenip zorlamamak., her şeyi oluruna bırakıp onları kontrol etmeye çalışmamak, şeyleri ya da insanları yönlendirmemek, sadece gözlemlemek, neler ol-

duğunu izlemek. Bu benim rahibe ve yönlendirici olarak geçirdiğim yaşam sürecimle ilgili.

Bu ürkütücü. Raul'le olup olmayacağımı bilemiyorum. Onunla beraber olmak istediğimi biliyorum ama onun da özgür iradesi var! Onun benimle birlikte olmak isteyip istemediğini bilmiyorum.

Bana, Raul'le birlikte olacağım yaşamın nasıl bir şey olabileceğini ekranda gösterdiler. Çok hoş olabilirmiş. Ruhani ve dingin. İki de çocuk görebiliyorum. Ülkenin hangisi olduğunu anlayamadım. Ama her neresiyse, orada çok huzurlu ve mutlu bir yaşam var, fakat bunu o da istemeli.

P: Onlara bu sahnenin bu yaşamda gerçekleşme olasılığının ne olduğunu sorabilirsin?

S: Sadece, yüzde yirmi ya da otuz gibi bir olasılık var. Yüzde yirmiymiş.

Olmayacağından korkuyorum. Mesele, ben istediğim halde onun istememesi. Onun da özgür iradesi var ve onu yönlendirmemem bekleniyor. O da bunu istemeli. Of, bu gerçekten çok zor!

Bu tür ruhsal dersler sıklıkla bir mücadele içinde geçer ve Kashyapeya da burada gerçekten bir mücadelenin içine girmişti. Yolunu çizme konusunda o kadar hırslıydı ki, değil konseyin verdiği ruh dersini anlamak, yaşamındaki farklı olasılıklara göz atmak bile onun için neredeyse imkânsızdı. Ruhlarımızda taşıdığımız belli eğilimleri bir çözüme kavuşturmak bazen yaşam boyu sürebilir ve bu da Kashyapeya için kritik bir yaşam anıydı.

S: Benle yine seçimlerle ilgili konuşuyorlar. Seçim özgürlüğüm varmış ama bu diğerlerinin seçim özgürlüğünü de içiriyormuş. Bundan hoşlanmadım; neden bilmiyorum. Böyle olmasını istemiyorum. Korkuyorum, gerçekten.

P: Bu seçimleri sana göstererek, sana ne anlatmaya çalışıyorlar?

Uzun bir duraksama oluyor, hâlâ ona gösterdikleri şeylerle mücadele içinde olduğu görülüyor.

S: Bütün bu yaşamlar (şimdiki zaman simulasyonu) farklı yollardan gidip sonunda aynı noktada kesişiyorlar.

P: (Sasha'nın önceden yönelttiği bir başka soruyu soruyorum.) Bu sana görünen üç adamdan herhangi biri ruh eşin olabilir mi, bunu onlara sormak ister misin?

S: (Uzun bir duraksama) Bilmiyorum, görmekten çok korkuyorum.

Kashyapeya konseyin ona öğretmeye çalıştığı şeyleri kabullenmekte öyle güçlükler yaşıyor ki, sonunda rehberi Araton beliriyor. O, konsey toplantısından şimdilik ayrılmayı öneriyor ve Kashyapeya'yı istediği zaman oraya tekrar dönebileceği konusunda rahatlatıyor. Sonra Araton onu doğruca ruh grubuna götürüyor.

S: Şimdiden oradayız! Annemi, Raul'ü ve diğerlerini görabiliyorum. Ayakta iki grup halinde sekiz kişi görüyorum, dördü solda ve dördü de sağda. Annem soldaki grubun ortasında. Ve sağdaki grupta Raul, Mark ve Andy var (yeni tanıştığı yakın bir arkadaşı)

P: Öne çıkan ilk kişi kim oldu?

S: Annem öne çıkıp beni selamlayıp tekrar yerine döndü. Sonra Raul ileri çıktı. Benle dalga geçiyor. Resmen eğleniyor. Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorum, ama gerçekten çok komik ve neşeli. O aslında gerçek yaşamda bu kadar neşeli biri değildir. Genellikle soğuk ve mesafelidir, ama şimdi burada çok komik ve sıcak davranıyor. (5) Diyor ki, "Merak etme. Hiçbir şeyi zorlamak zorunda değilsin. Yüreğinin peşinden git. Kendini buradaki rehberliğin yönlendirmesine bırak." Öyle korkuyorum ki. Ona onunla beraber olmak istediğimi söylüyorum. Acıyı hissedebiliyorum. "Kim bilir, belki de olur yavrucuğum," diye şakalaşiyor. Çok kızıyorum.

P: Hadi şimdi ona hayatına neden girdiğini sor.

S: Bu benim yaşamımda değişiklikler yapmam için son şansım. Beni açıp bana diğer olasılıkları göstermek istemiş. İçeride kapanık ve örtülü bir şekilde yaşıyordum ve o beni açmış. Bunu benim için, bir başka yaşamda daha önce de yapmaya çalışmış. Çok çekingenmişim ve ona açılmamışım. Onunla kalamamıştım. Bu onun için çok acı verici olmuş. Şimdi benimle birlikte olma konusundaki isteksizliğinin bir nedeni de buymuş. Benim onu terk edeceğimden ve yine yalnız kalmaktan korkuyormuş. Buna bir daha dayanamayacağını söylüyor.

P: İkiniz bu yaşamda ne yapmaya karar verdiniz?

S: Bazen bir araya gelip bazen de ayrılacağız. Bu yaşamda, birlikte olacağımız ve olmayacağımız zamanlar olacak. Birlikte olmadığımız bir dönem olacak ve bir süre sonra da tekrar bir araya geleceğimiz bir başka süreç başlayacak, fakat o başka olasılıklara da bakıyor. Karar vermesi için onu beklemeliyim. Benim kontrolümde olan bir şey değil. O bir seçim yapmak zorunda. (Bağırıyor ve uzun, bir duraksama oluyor) Kucaklaşıyoruz.

Mark şimdi ileriye çıkıyor. Mark ve Raul her ikisi de benim ruh grubumda. Burada olduğum için mutlu, fakat ayrı olduğumuz için de üzgün. Ben de bunun için üzgünüm. Ondan, onu incittiysem özür diliyorum. Onu sevdiğimi söylüyorum.

P: Sonra, nasıl bir anlaşmaya vardınız?

S: Birlikte olacağız, birbirimizi sevip destekleyeceğiz. Birbirimizden mümkün olduğunca fazla şey öğrenmeye çalışacağız. Biz arkadaşız. Kucaklaşıyoruz.

Kafam karıştı. Yeniden korku ve üzüntü hissediyorum. Annem ve arkadaşım Andy de oradalar ve bana bakıyorlar. Onların sevilerini ve desteklerini hissediyorum. Hareket etmek istiyorum, ama sağdaki grupta konseyin bana gösterdiği üç olasılıktan birindeki adam var. Onunla konuşmak istemiyorum.

Bana çok yakın, fakat ona bakmak benim için çok zor. Onun bana uygun biri olmadığından öyle kokuyorum ki. Rehberim Araton, onun beni destekleyebileceğini, kendisiyle konuşmak isteyip istemeyeceğimi merak ettiğini söylüyor. Bana kim olursam olayım her şeyin iyi olacağını söylüyor. Yaşamım bir şekilde tamamlanacak. Bunu duymak benim için zor bir şey, ama Araton bana kabullenme üzerinde çalışmam gerektiğini söylüyor. Farklı olasılıklar varmış ve özgür iradeye sahipmişim, ama hangisini seçeceğimden emin olamıyordum. Bunu anlamıyorum. Bana bu nedenle konseye tekrar gitmem gerektiğini söylüyor. (duraksama) Şimdi oradayız. Bana "Ne sormak istiyorsun," diyorlar.

Konseyiyle başlangıçta yaptığı toplantıdan ve ruh grubunun aracılık etmesinden sonra, Kashyapeya şimdi kendisiyle iletişim kurma konseyin daha derin bir mesajını dinlemeye hazırды.

S: Bu tamamen kabul edilmeye ilgili. Başıma gelen her şey benim için en iyi olan şeylermiş. Bunu hâlâ anlayabilmiş değilim. Olup bitenlerin peşinden mi gitmeliyim, yoksa yaşamımı kendim mi yaratmalıyım, anlayamadım. Seçim mi yapmam gerek, yoksa seçimlerin yapılmasına izin mi vereliyim? Seçimler bazen yapılır, bazen de yapılmalarına izin verilirmiş. Bu özel durumda, bir seçim yapabilirmişim. Mark'dan ayrılabilirim. Raul'la birlikte olmayı tercih ederim, fakat bunu o istemezse ne yapacağımı bilemiyorum. Fakat her durumda onların seçimlerine saygı duymalı ve istediğimi elde etmek için onları yönlendirmeye çalışmamalıyım.

P: (Yine Sasha'nın önceki sorularından biri geliyor.) Yaşamının bu kertesinde şimdi ne yapman gerektiğini düşünüyorsun?

S: Meditasyon yapıp kendimi sakinleştireceğim. Sevgi göndereceğim. Onun (Raul'ün) özgür seçimini kabul edeceğim.

Konseyden gelecekteki birlikte yaşamımızdan bazı kesitler göstermelerini rica ediyorum. Olasılıkları görmeli ve kendimi onlara açmalıymışım, fakat duygusal olarak bağımsız olmalı ve bu bilgileri diğerlerini etkilemek için kullanmamalıymışım.

İnatçı olduğumu söylüyorlar ve hareket etmeli, bir şeylere yapışıp kalmamalıymışım. Yaşamımda bolca hareket etmeli ve sezgilerimi dinlemeliymişim. Diyorlar ki, ne yapılması gerektiğini zaten biliyormuşum. Kimsenin bana bir şey söylemesi gerekmezmiş. Diğerlerine de özgür seçim hakkını vermeli ve onları yönlendirmeye kalkmamalıymışım. Bir sorum varsa çekinmememi söylüyorlar. İstedğim her şeye sahip olabilirmişim. Çok yaratıcıymışım. Diğerlerinin özgür iradesine saygı duymam gerekirmiş. Yaratıcılıkla yönlendirme arasında bir denge varmış. Sevgi ve kabulleniş yaratabilirmişim. Nerede yaşayıp ne yapacağımın yanıtlarını çok geçmeden bulacaktım. Bana istediğim takdirde Portekiz'den başka bir ülkeye taşınabileceğimi söylüyorlar —Avrupa'da daha soğuk bir yere gidebilirmişim. İyi olacaktım. İyi bir işim ve çocuklarım olacaktı.

Ziyadesiyle ilginç geçen bu oturumdan altı ay sonra, bu bölümün kayıtlarını deşifre ederken, Sasha beni arayıp harika bir haber vererek durumuyla ilgili bilgilerimi güncelledi. Sasha ve kocası Mark yeniden biraraya gelmişlerdi ve şimdi Kuzey Avrupa'ya geri dönmek üzere hazırlık yapıyordu.

Sasha o konuşmamızda şunları söylemişti:

Raul'u özgür bıraktım. Bu dersi kabul edip bir şeyleri kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçince mucizevi şeyler olmaya başladı. Sonunda bana söylemeye çalıştıkları şeyi anlamıştım. Koyvermeyi, işleri kendi haline bırakmayı öğreniyorum. Kuzey Avrupa'ya geri dönüyorum. Kendime bir iş kurdum ve

şimdi daha güçlü hissediyorum. Her zaman serbest iradem olmadığına inanırdım —birileri bana ne yapmam gerektiğini söylemeliydi. Ama şimdi seçme gücüne sahibim ve diğerlerine de seçme hakkı tanıyorum. Ben her şeyi oluruna bırakmayı seçtim.

Danışanların, yaşamlarının hangi döneminde bir YAY hipnozu oturumuna girmeleri gerektiğini bildikleri görülüyor. Genellikle bir yol ayırımına geldiklerinde bu yönelime sahip oluyorlar. Bu tür derin ruhsal dersler üzerinde çalışırken, oturum sona erdikten sonra, ki bu haftalar ya da aylar sürebilir, YAY oturumunda ortaya çıkan her şeyin tam olarak değerlendirilip anlaşılması önemlidir. Bilgilerin elde edilmesiyle onların kavranıp ruhumuza nüfuz ederek yaşamımızla bütünleşmesi arasında çok net bir geçiş dönemi olduğu göz önüne alınmalıdır. Nitekim, şimdi yaşamı olumlu bir yönelime kavuşmuş olan Sasha, artık her şeyi oluruna bırakmak ve keyif almaya bakmak şeklindeki yaşam amacına odaklanmış durumda.

-
- (1) Fiziksel ölümden hemen sonra rehberlerle yapılan oryantasyon, tipik olarak sakin ve huzur dolu yerlerin görüntülerini de içeriyor. Programların bu şekilde silinmesi işlemi, çok daha zorlayıcı eylemler gerektiren ruhun tam bir yenilenmesi işlemi değildir. Bu daha çok, kirlenmiş ruhun arındırılmasıyla ilgili oldukça mütevazı bir önlem şeklinde tasarlanmış bir işlemdir. Bu vakada tarif edilen sahne çoklarının şifalı banyo diye andıkları ruhani bir bahçeye benziyor. Arınma işleminde yaşanan enerji akışlarına atfedilen sembolizm, sıklıkla bu sahneleri canlı bir şekilde yeniden yaşayan danışan tarafından yaratılıyor.
 - (2) Danışan pozisyonundaki Sasha'nın hikâyesinde belli bir sayıda "Korkuyorum" ifadeleri olduğu dikkat çekiyor. Bunlar onun ruhani görüşleriyle bir belirsizlik oluşturuyor. Sasha, derin bir teta transı halindeyken görülen bu çeşit duygusal korkular Kashyapeya'nın ruhundan kaynaklanmıyor. Saf bir diskarne halindeyken, ruhlar dünyada yaşamına devam eden ve başları dertte olan sevdikleri için endişe duyabilirler ya da belki de onlar konseyleri önüne çıkmak üzereyken rahatsızlık hissedebilirler. Fakat fiziksel bir bedendeki merkezi sinir sisteminden kaynaklanan duygusal korku, ruhlar âlemindeki varlıklarda yoktur. Ruhların duyguları hakkında daha fazla bilgi için bakınız: RK 43, 44 ve 290.

Burada konsey tarafından üç alternatif şimdiki yaşam sahnesinin gösterildiği sunuma Sasha'nın gösterdiği tepkilerle baktığımızda, gördüğü şeyler karşısında belirsizlik içinde kalan bir kadın görüyoruz. O, ruhlar âleminin o arında, geçmiş, şimdi ve gelecek zamandaki şimdiki yaşam alternatiflerini tek bir zaman zarfında üst üste sarmalanmış halde izliyor. Bu, çeşitli olanak ve olasılıkları içeren bir "Alternatif durum" sınavını temsil ediyor. Danışan YAY terapisi ile, bilinçli zihninin aktarımlarını, insani egonun ruhsal egonun anılarıyla birleştiği bir yer olan bilinçaltına iletebilir. YAY terapisi, YAYH 190-194; yaşam olasılıkları, RK 359-365 ve YAYH 177; ve konsey kompozisyonu ve terapisi için de RK 212-214, 256.

- (3) Sasha'nın konsey tarafından kendisine sunulan şimdiki yaşam-gözden geçirmesi bir çatışmayı sergiliyor. Söz konusu vakadaki bu çatışma, önceden bilinçli olarak kugulanmış olsalar bile yaşamlarımızda birden fazla aşk ilişkimiz olması durumunda hissedeceğimiz bir çatışmadır. Onun, bugün yaşadığı iki aşkın dinamiklerine dikkat edin. Sasha binlerce yıllık yaşamlarında temel ruh eşinin Mark olduğunu keşfediyor ("Biz her zaman birlikteydik"). Raul zaman zaman onun önceki yaşamlarına girdiği gibi şimdiki yaşamına da hem ruh eşinin bir refakatçisi hem de aynı ruh grubunun bir üyesi olarak beliriyor. O, bu yaşamda ve şimdiki bedeninde insanları sevgiyle ilgili olarak yönlendirmeye kalkan Sasha'nın değişimi için katalizör görevini ifa ediyor. Bu değişim için de Sasha'nın sevginin tam olarak ne olduğunu anlaması gerekiyor. Ruh grupları hakkında, RY 88-90 ve eşleri hakkında, RY 250-251, RK 259-265
- (4) YAY terapisindeki oturumlarda danışanın zorlandığı sahnelerle karşılaştığında, uzmanlar genellikle öznenin bireysel ruh rehberini yardıma çağırırlar. Bu özellikle de kararsızlık içindeki danışanlar için doğrudur. Bu vakada, danışan zihinsel olarak bir konsey sahnesinden ruh grubuna yönlendiriliyor ve bunun çok iyileştirici sonuçları olduğu ve danışanı çok rahatlattığı görülüyor.
- (5) Bir ruhun ölümsüz karakteri belki de beyinle ve onu barındıran insanın duygusal mizacıyla karşıtlıklar içerebilir. Ego düalizmi hakkında bilgi için, YAYH 80-82, 183-187.

Baştan Kalbe

Janelle Marie

(Pleasant Hill, Kaliforniya)

Alchemy Enstitüsü ve Newton Enstitüsü, şifa sanatları ve zihinsel geri dönüş pratisyeni, ruhani NDE danışmanı.

Bu müzik üzerine uzmanlaşmış bir terapistin, aile ilişkilerini etkileyip çalışma ve iş ortamında da kendini farklı şekillerde ortaya koyan kişisel sorunlarla mücadelesinin hikâyesidir. Onun temel sorunları, çok derinlere kök salmış bir agresiflik ve aşırı dikbaşlılıktı. Bu sorunların altında dışlanmışlık ve hor görülme gibi ömür boyunca oluşmuş kalıplar yatıyordu.

YAY deneyiminin bir sonucu olarak, kendisini analitik zihni yerine ruhani kalp merkezinin yönlendirmesine bırakmanın çok daha iyi bir yaşam şekline yol açtığını öğrendi. Neyin doğru ve yanlış olduğu hakkındaki katı zihinsel kalıpları gevşetmeyi başardı. Bütün ruhlarla kurulan ve müzikal bir ses yapısına sahip evrensel bir ilişkinin önemini ve varlığını gördü. Ve ruh rehberinden, öfkesi ve kibri üzerinde çalışabilmesine yardım edecek araçları elde etti. Bu araçlar sayesinde başkalarıyla olan etkileşimlerini zaman içinde dengeli kılmayı başardı.

Bay B, katıldığı yaşamlar-arası-yaşam oturumları dolayısıyla kendisini birkaç yıldır tanıdığım bir üst düzey yöneticiydi. Aile ilişkilerine, iş ve çalışma yaşamına farklı etkilerde bulunan kişisel sorunlarla boğuşuyordu. Aynı zamanda otistik çocuklar alanında yenilikçi bir müzik terapisti olan bu çok saygın yönetici, derinlerde kökleşmiş bir agresifliğe sahipti. Bu duyguların sonuçlarıyla ilgili şöyle bir ifadesi olmuştu: "Eşim ve çocuklarım kendilerini güvende hissedemiyorlar ve benden uzaklaşıyorlar." Aile bireyleri sürekli olarak onun ne zaman patlayacağı endişesi içindeydiler.

Bay B ile yaptığımız ilk görüşmede, oturumda karşılaşılabileceğimiz soruları netleştirmek için her şeyi iyice deşmiştim. Onun dışarıdan görünen agresif ifadelerinin yanında, "Aşağılanmaya dayanamıyorum. Neye mal olursa olsun her şey daima mükemmel olmalı," diyordu. Bay B tüm bunları bana şöyle özetlemişti, "Ortaya çıkan şeyler benim mükemmellik beklentilerime uygun değilse, bunu kişisel olarak üstüme alıyor ve onu yaşamımda bir dışlanmışlık kalıbı olarak özüm süyorum, bu nedenle de kendimi değersiz hissetmeye başlıyorum."

Oturumu esnasında, Bay B'nin sorunlarının çözümü açısından kilit önemdeki araçları elde ettiği üç uğrak vardı. Bu araçları o sonradan günlük yaşamında yaşam tarzını yönlendirmek için kullanacaktı. Bu uğraklar onun şimdiki oturumuyla ve agresifliğiyle ilgili çözüme kavuşmamış davranış kalıpları hakkındaki sorunlarla ilgiliydi. Bay B'nin geçmiş yaşamından önemli bir olayın geçtiği ilk uğrakta, o kendini bir mağaranın girişinde yaklaşık yirmi kadar kişiyi içtenlikli bir tavırla azarlar bir halde görmüştü. Aşağıdaki alıntı onun bu geçmiş yaşamındaki anılarından geliyor:

Janelle Marie: Köydeki pozisyonun nedir?

Bay B: Bir hoca belki bir guru veya keşiş olabilir, yani insanların ögüde ya da bilgiye ihtiyacı olduğunda başvurdukları biri.

J: Bu bilgiyi nasıl karşıladılar, azar işleri düzeltti mi?

B: Pişman ve sakinler. Gerçekten de göğsümün en dibinin şiddetle farkındayım, orada sanki bir çeşit ruhani bir kalp taşıyorum. İşte burası ben konuşmaya başladığım zaman çıkıp geldiğim yer oluyor —ruhani kalbin olduğu yer— kalpten öğretiliyorum.

J: Bu ruhani kalbin olduğu yeri biraz daha tarif edebilir misin?

B: Çok güçlüyüm, ama bu sorun yaratmıyor çünkü güçlü olmakla, kendime çıkar sağlamak arasında bir denge kurabiliyorum. Güç ve ego ruhani kalpte dengeleniyor.

Bay B, burada kendisinin unutulmuş bir parçasıyla temas kurmuş oldu. Ruhani kalbinin yönlendiriciliği ve öğretileriy-le yeni bir farkındalık ve netleşme elde etmeye başladı. Buna göre, onun kendi içinde yaşamaya başlaması gerekiyordu. Şimdiye kadar, başkalarıyla olan ilişkileri hep analitik bir tarzdaydı. Bunu şöyle ifade ediyordu, “Ben ilişkileri hep kafamla kuruyordum. Neyin doğru, neyin yanlış olduğu konusunda çok güçlü ve katı davranış kalıplarına sahiptim.”

Oturumunun ilerleyen aşamalarında, Bay B, “Kendi ruh grubumdaki bir baloncuğun içindeyim.” demişti. Bay B’nin ruh grubuna yönelttiği önemli sorulardan biri kutsal sözleşmelerle ilgiliydi ve bu vakada geçen diyaloglarının bir sonraki segmentinde ortaya çıktı.

J: Bu grubun içinde nasıl hissediyorsun?

B: Onları yeniden görmek beni gerçekten mutlu etti. Ve Ahrr adındaki bir ruhla özel bir bağlantım oldu, çünkü onu bu yaşamdan iyi tanıyorum ve bu yüzden biraz şaşkınlık yaşadım.

J: Bunu biraz açar mısın?

B: Aslında, Ahrr şimdiki yaşamımda halen çok sevdiğim ve benim için çok önemli bir arkadaşım ve şimdi onun çok önemli bir ruh eşi olduğunu da keşfetmiş oldum. Bir ruh olarak, sabırlı, tutarlı, istikrarlı ve güçlü sezgilere sahip biriymiş.(1)

J: Haydi şimdi Ahrr ile olan sözleşmenin amacını ortaya çıkarmaya çalışalım. Hatırlarsan bu kutsal sözleşmelerle ilgili senin sorularından biriydi.

B: Şimdiki yaşamımda eğer yoldan çıkarsam, beni yoluma tekrar sokmak gibi bir görevi var, çünkü ben ruhuma odaklanmakla şakacılık arasında sık sık gidip geliyorum. (2) Ahrr'la bu yaşamda ya da ruh grubumuzda karşılaşmak fark etmiyor, sohbet konumuz hep ya benim ya da onun ruhu üzerine oluyor. Başka hiçbir şey hakkında konuşmuyoruz. O, bu beceriye hem bu yaşamda hem de ruh grubunda nerede ve nasıl olursa olsun her zaman sahip. Örneğin, herhangi bir e-maildeki imla hatasını bile, dönüp dolaşıp mutlaka ruhani bir tarafa çeker. Bu hiçbir zaman şaşmaz; her zaman bunu yapabilir. Bana ruhlar hakkında konuşmanın öyle kasvetli bir iş olmadığını da o öğretti. Meğer bu iş çok eğlenceli ve komik bile olabilirmiş.

J: O zaman, seni doğru yolda tutmak için seninle bu bağlantıyı kurdu. Bu bahsettiğimiz kutsal sözleşmenin bir parçası olabilir mi, yani işindeki durumlar ve karakterinin oluşması açısından?

B: Evet, o bana bunu gösterdi. Ahrr'ı çalkantılı bir yaşamım olduğu yirmi yaşımdan beri tanırım. Bana o yaşımda bile maneviyat, insan ruhu ve bunlarla ilgili her şeyle çok ilgili olduğumu ve psikoloji okumak istediğimi hatırlattı. Ahrr benim ses frekanslarıyla ilgili özel bir yeteneğim olduğunu söylüyor. Sesleri ve seslerin özel anlamlarını anlama konusunda

ruhani bir yeteneğe sahipmişim. Bana bunun şifacılıkla da bir ilgisi olduğunu söylüyor. (3) Şifa sağlayıcı doğru frekansları bulma hakkındaki varsayımlarım hakkında doğru yoldaymışım ve CD'ler almayı bırakıp doğru frekansı aramam gerekmiş. Ona göre sesi kendim için üretmeliymişim. Ahrr araştırmakta olduğum frekansları kullanarak hazırlamakta olduğum besteye işaret ederek onları geliştirmeye devam edip yayımlamam gerektiğini belirtiyor. Bu frekanslar alçak ilk parçacık frekanslarıyla, alçak hücre frekansları arasında bir yerlerdeki müzik sesleridir. Bu ürünün psikolojyle de bir ilgisi olacak. Şimdi, ne kadar doğru yoldayım bilemiyorum, ama bu ses frekanslarla ilgili çalışmaları alanıma entegre edebileceğime inanıyorum.

J: Elde ettiğin bu şeylerle ilgili duyguların nasıl?

B: Ruh grubu içinde Ahrr'ın olması bir şey, ama onun benim fiziksel yaşamımda da yakın bir ruh eşim olduğunu bilmenin bana çok ama çok büyük bir yardımı ve desteği oluyor.

Ruh grubu toplantısının bir sonraki bölümünde, Bay B, Ghor adında başka bir ruh eşini tarif etti: "O grubun bir çeşit lideri gibi ve ona hayranım. O grubumuzun savunucusu ve bizlerin ruhani ilerlemesi için çalışan biri." Onun Ghor ile olan söyleşisinin odaklandığı önemli bir konu var ve Bay B'ye agresifliğinden kurtulması için anahtar olacak çok faydalı bir araç kazandırıyor.

B: Ghor bana, değersiz ve dışlanmış hissettiğimde kendimi bir eğlence parkında aynalardan oluşan bir labirente bakarken hayal etmemi söylüyor. Kendime mi, yoksa bana değer vermeyen insanlara mı bakacağımı bilemiyorum. Bu bir tuzak ve orada kayboluyorum. Ghor'a buradan dışarı çıkıp çıkmayacağımı soruyorum. Değeri düşürenlere değil kendi ruhum, ruh rehberim ya da cennet âlemine odaklanmamı

söylüyor. Dikkatim fiziksel şeylerle çok fazla dağılmış. İçer bakmamı anımsatıyor, çünkü dışarda aradığım tatmini kesinlikle bulamayacaktım. İçeriye bir kez odaklandığımda işte o zaman anın içindeydim.

J: O sana bunu yapabilmen için bir araç önerdi mi?

B: Önce dikkatimi oraya yöneltmem için başıma dokunmayı önerdi. Bir de, Ghor beni yeniden kılıç dövüşü yapmam konusunda cesaretlendirdi. Bunu gençliğimde yapmıştım.

J: Bunu kelime anlamında mı yoksa sembolik olarak mı söyledi?

B: İkisi de. Kelime anlamında, kılıç dövüşü hem fiziksel hem de ruhani olanı vurguluyor. Sembolik olarak da, ruhani bir kılıç kullanmak amaca uygun ve yaşamsal olan şeye odaklanmamı sağlıyor, basite indirgenip dikkat dağıtan şeylerden kendimi uzak tutmalıyım. (4) Ve daha özeldede söylediği şey de, beni tahrik eden her çeşit insanla ilişkiyi kesmem gerektiği idi.

J: Burada anlatacağın başka bir şey var mı?

B: Evet. Dışlanma korkusu gerçekten de büyük, çok büyük bir araç. O, ayna labirenti içinde olduğumda, yanlış insanlarla zamanımı boşa harcadığıma dikkat çekiyor. O nedenle bu gerçekten de bir tür sinyal ya da bayrak gibi. Dışlanma korkusu gerçekten de çok akılcı bir ruhani araç.

Öfkesini kontrol altında tutabilmesi için Bay B'ye verilen diğer bir özgün ve her şeyiyle gerçek bir dünya aracı daha var. Ruhlar âleminde uğradığı başka bir yerde, o konseyiyle bir araya geldi. Aşağıda konseyin Bay B ile şimdiki yaşamındaki kibiri üzerine yaptığı etkileşim yer alıyor:

B: Bana bu kadar kibirli olmamam gerektiği söylendi. Doğrusu bunu tam olarak anlayamadım.

J: Peki sana kibirle ilgili bir araç sunuldu mu? Örneğin, sana daha gelişkin bir anlayış kazandırabilecek cinsten bedenindeki bir yer ya da özel bir tavır belki de.

B: Ah, Evet. Bunu iyi biliyorum. Ben her şeyi bilmem gerektiği gibi bir hisse sahip olduğumdan enerjimi daima yukarıya, kafama odaklardım. İçinde bulunduğum ortamı bu yolla kontrol edebileceğimi zannederdim, fakat elbette ki böyle bir şey olamaz. Onlar bana bunun kibir ya da en azından kibirin tanımının temel unsuru olduğunu söylediler. Böyle düşünmek beni her zaman kafamın içinde tutuyormuş. Bunu terk etmeliymişim.

J: Onların, senin kibirden uzaklaşmanı sağlayacak bir yöntem ya da yönlendirmeleri oldu mu?

B: Evet. Çok iyi bir öneride bulundular. Onlar mutfaktaki zemini dizlerimin üstünde, kendi ellerimle silip temizlememi önerdiler. Böylece enerji kafamın içine sıkışıp kalmak yerine bedenim boyunca dolaşabilirmiş. (gülüyor) Peki tamam, bu kesinlikle başımı aşağı eğer!

J: Bunu ne kadar sıklıkla yapmanı önerdiler?

B: Haftada bir ya da iki kez. (gülüyor) Beni resmen çivilediler. Bundan kurtulabileceğimi düşünmüştüm, ama bu konuda çok ciddiydiler. Bunu gerçekten yapmam gerekiyormuş.

J: Başka bir şey?

B: Bu öyle komik ki, gerçekten çok gülünç. Resmen mutfak işlerine yönlendirildim. Zamanımın çoğunu mutfağı temizleyerek geçirmem gerekecek. Mutfağı devamlı olarak pırıl pırıl yapmamı söylüyorlar. Eğer tertemiz olursa o zaman o küçük kafam hakkında endişelenmezmişim. Onlar bu işi hiç de benim gibi komik bulmuyorlar. Aslında bunu gülünç bir şey gibi göstererek ondan kutulmaya çalıştığımı anlıyorum. Fakat bu imkânsız. Onlar bu konuda gerçekten çok ciddiler.

J: Bu araç hakkında söyleyeceğin başka şeyler var mı?

B: Evet. Aynısını, mutfağı ve banyonun nasıl temizleneceğini oğluma da öğretmem gerekiyormuş.

Oturumumuz bu diyalogdan kısa süre sonra sona erdi. Bay B'nin değerlendirmesi gereken çok şey vardı.

Onun bu YAY oturumunu takip eden aylarda, Bay B ruh grubunda kendisine önerilen araçları uygulama konusunda basiretli davrandı. Aşağıdaki anlatısında, kılıç dövüşünün oğluyula olan ilişkileri üzerindeki güçlendirici etkisini, ona agresif hislerini dönüştürmesine nasıl yardımcı olduğunu ve içinde bulunduğu anın içine girmesini nasıl sağladığını görüyoruz:

On yaşındaki oğlumla arka bahçemizde kılıç dövüşüne giriştim. Kılıç dövüşü aracıyla, oğlum bana karşı öfkesini benden korkmadan ifade etmeyi öğrenmiş oldu. Şimdi ikimiz de öfkelerimizi ilişki geliştirici bir tarzda birbirimize ifade edebiliyoruz. Agresifliğimle yüzleşmiş olmak ve kılıç mücadelesi ile bunu iyi bir şekilde bütünleştirmek hayatımda çok önemli bir yeri olan sevgili oğlumla ilişkimize katkıda bulundu.

Bunların etkilerinin ikinci bir sonucu da, bir yönetici olarak çalışmakta olduğum işimde ifadesini buldu. Toplantılarda, benimle eş statüdeki yöneticiler oldukça yoğun bir agresiflik sergilerken, ben genellikle mağduru oynamaya başlamıştım. Kılıç mücadelesinde, yaklaşmakta olan enerjiyi kılıçla ikiye bölmeyi öğrenmiştim; bana gelen agresyonu ikiye böldüğümde benim yanımdan geçip gidiyorlardı. Bu toplantılarda sıklıkla, bir kılıç görüledim ve bu fikri kendime anımsattım. Bu pratiği uygulamaya koyduğumdan beri, diğer yöneticiler toplantılarda çok daha sakin olduğum konusunda yorumlar yaptılar.

Bir yandan da alnıma dokunmayı öğrendim, bu yolla agresifliğimi bölebiliyorum. Bu dokunuş beni içime götürüyor ve enerjimi anı duyumsamaya yönlendiriyor.

Konseynin ciddiyetle getirdiği öneriyi de yerine getiren Bay B, bunun sonuçları hakkında bana sonradan şunları ilettiler:

Dışlanmışlık ve agresiflik konusunda uzmanlardan terapatik destek almam gerektiğini anlamaya başlamıştım. Bununla beraber, mutfağın zeminini temizleme önerisini de her hafta yerine getirdim ve bu bana mütevazılığın öğretilmeyecek bir nitelik olduğunu, onun sadece elde edilip sürdürülebildiğini anladım.

Bunu her hafta yaptığımda bana öfkemi kontrol altında tutabileceğim kutsal bir araç verilmiş olduğunu fark ettim. Yerleri temizleyerek geçirdiğim bir yılın sonunda Bayan B bana "Gerçekten çok etkilendim. Artık öfkeni kontrol altında tutabiliyorsun." dedi.

Bir yıl sonra, Bay B, ruh grubunda keşfettiği bu kutsal sözleşmeyi onurlandırmanın bir yolu olarak Ahrr'la olan aylık temaslarını sürdürdüğünü ve bunun gerçek yaşamda yararlarını gördüğünü söyledi. O, bu faydaları aşağıdaki gibi aktardı:

Birkaç kez yapılan aylık görüşmelerden sonra, Ahrr'ın benimle, bu yaşamda benimle dalga geçmek gibi bir anlaşması olduğunu anlamıştım. Bunu yaparak, beni mükemmeliyetçi tavırlardan, dışlanmışlık ve değer verilmeme duygularından uzak tutuyordu. Onun, benim bu tür tavırlarımla dalga geçebilen tek kişi olduğunu fark etmiştim. Bu benim için çok aydınlatıcı bir farkındalıktı. Ve bu bizim kutsal sözleşmemizin önemli bir özelliği idi.

Şimdi fiziksel bir düzlemde yaşayan tüm insanların, ruhlar olarak evrensel ölçekte birbiriyle nasıl bağlantıda olduklarının ikimiz de farkına varmıştık. Bu bağlantının bir frekansı vardı ve o müzikal bir sestti. Ahrr, o tipik karakteriyle, bu frekansı araştırmam, insanlara öğretmem ve insanbilimin (*anthroposophy*) uzun zamandır kabul görmekte olduğu Avrupa'da yayımlamam için beni cesaretlendirip hırslandırdı.

Bay B, sinir sistemindeki işlemleri aktive eden ve bazı çocukların önceden ifade edemedikleri basit cümleleri farklı bir lisanda söyleyebildikleri bu ses frekansını keşfetti. Şimdi bu frekans bilgisini otistik çocuklar ve aileleriyle kullanıyor. Bu keşiften multiple sclerosis, fibromasküler doku iltihabı ve uyku apnesi gibi çeşitli fiziksel hastalıkları olan yetişkinler de yararlanabiliyor ve o bu konuda eğitim veriyor. Bay B armoni konusundaki bu özel bilginin alçakgönüllü bir insan olmasına da yardımcı olduğunu söylüyor. Var olan armonik kalıpları kullanarak, danışanlarının yaşam amaçlarını doğru bir şekilde öğrenmelerini sağlayarak onları destekliyor. Artık kendini güçlü bir şifacı gibi davranmak zorunda da hissetmiyor.

Bir yönetici ve departman sorumlusu olarak, Bay B kurumsal dinamiklerde bazı değişiklikler yaptı. Ruh grubunda kendisine yapılan sunumdaki yuvarlak masa formatını, kendi departman örgütlenmesi ve ekip toplantıları için bir model olarak oluşturup faaliyetlere entegrasyonunu başarıyla sağladı. Kopyaladığı bu toplantı modeli departmandaki pozisyonunu çalışanlarıyla eşitlemiş oldu ve böylece onlar için fikirlerini sonuçlarından korkmadan özgürce ifade edebilecekleri güvenilir bir ortam yarattı. Ekip toplantılarında, o şimdi basit bir şekilde konuyu ortaya atıyor ve doğal bir uzlaşma belirene kadar elemanlarının konu hakkındaki söylediklerini dinliyor. Kopyaladığı bu verimli ve yumuşatıcı dinamik sayesinde müdürler artık onu bir tehdit ya da itaat etmek zorunda oldukları biri olarak görmüyorlardı. Daha fazla proje, zamanında ve uygun bir bütçeyle tamamlanmaya başladı ve ofisinde neşeli ve samimi bir ortam oluştu.

Bay B'nin, oturumdaki söyleşisinde çok değerli, temel ve derin bilgiler edindiğini ve onları içine sindirip kalbi üzerinden kullandığında bu bilgilerin günlük yaşam tarzına olumlu etkilerde bulunduğunu görüyoruz. Onun aşağıdaki son yorumu da bu ruhsal yolculuğun sonuçlarını özetliyor:

Kafadan değil de kalpten yaşamak hayatıma zenginlik kattı. Beni insanlarla olan karşılıklı etkileşimlerimde onlarla denk olduğum bir yolculuğa çıkardı. Kendimi başkalarından daha önemli görmeyi bıraktım.

Yaşamlar-arası-yaşamlara ruhani geri dönüş uzmanları olarak, bir danışanın ruhunun bizi nerelere götüreceğini, yaşamda ona ne sonuçlar sağlayacağını veya aktardığı konular ve sorunların nasıl bir çözüme kavuşacağını hiçbir zaman önceden bilemiyoruz. Bununla beraber, burada tutarlı olan şey, onların kendilerine has ruhani yolculuklarında elde ettikleri kayda değer eşsiz özellikteki bilgilerin aktarılan raporlarda tutarlı bir şekilde birbirlerine benziyor olmasıdır. Bu bilgiler güç kazandırıcı ve olumlu, sezgisel ve etkileyicidir. Öyle görülüyor ki, danışanların bireysel ruhi yaşamlarıyla kurulan derin bağlantılar sayesinde elde edilen araçların yaşam tarzlarına kolayca ve etkili biçimde entegre edilip kullanılma olanağı var. Ben ruhsal âlemi, bu derin içsel yolculuğa çıkmak isteyenler için dostane, neşeli, inançlı ve faydalı buldum.

-
- (1) Halk arasında, bir ruhlar grubunun içindeki bütün ruhların temel ruh olduğu gibi yanlış bir algı olduğunu görüyorum. Bu doğru değil. Tipik olarak, bir ruh grubunun sadece bir üyesi sonsuz ve derin bir şekilde bizim yaşamlarımıza bağlıdır. Bununla beraber, onlar bütün yaşamlarımızda bizle birlikte olmayabilirler. Grubun diğer üyelerinin ruh refakatçileri olduğu düşünülür ve onlar genellikle yaşamlarımızı destekleyen bir rol oynarlar. Başka bir gruptan bir ruh belli bir enkarnasyon esnasında bizle çalışıyorsa, onlara ilişkili ruh denir. Bu konuda daha fazla bilgi için: RK 264-265 ve YAYH 100, 120, 131-133.
- (2) Küme gruplarında ruhlar arasındaki farklı karakter tiplerinden önceden söz etmiştim, bu vaka farklı bir eğilime işaret ediyor. Özellikle de I. ve II. seviyelerdeki her ruh grubu, birbirlerinin tamamlayıcısı olan bir yelpazede ebedi karakter özelliklerine sahiptir. Bu vakada danışan konumundaki Bay B, kendisinin grup içinde şakacı bir karakter olduğunu ifade ediyor. Ahrr istikrarlı ve güçlü sezgilere sahip biriyken, Ghor cesur bir savaşçı görünümünde. Galiba, grubun diğer üyeleri de daha sakin ve düşünceli ya da bü-

yük risklere girebilen kişiler olarak dağılıyorlar. Bununla beraber, Bay B'nin şimdiki yaşamında agresif, takıntılı bir zihne sahip biri olarak hiç de gevşek ve şakacı bir karaktere sahip olmadığına dikkatinizi çekerim. Burada, bir beynin agresifliğinin yaradılıştan gelmeyebileceği hatta ruh karakterinin aslında tam tersi de olabileceğine ilişkin harika bir örnekle karşı karşıyayız. Ruh gruplarındaki karakter tipleri için RY 142; beden-ruh ortaklığı RK 384-394; ve beden ve ruh ilişkisi için de, YAYH 181-184.

- (3) Müziğin bu hikâyeyle büyük bir ilgisi var. Ruhlar âleminde ruhani enerjinin belirmeleri olarak ortaya çıkan titreşen ve rezonans yapan sesler, ruhların deneyimlediği şifa bulma, iletişim ve kendini ifade etme gibi alanlarda önemli bir rol oynuyor. Bunun için bakınız: RY 21-22, 43-44, 96 ve RK 304-308.
- (4) Bir eskrimci olarak, Bay B'nin genç oğluyla yaptığı kılıç oyunundaki agresif tavrında dikkatimi çeken pek çok şey olduğunu söyleyebilirim. Eskrim sporu, zihnin hızlı beden hareketleri üzerindeki kontrolünü sağlama açısından fiziksel ifadelerle yoğun biçimde odaklanır. Hikâyenin de gösterdiği gibi o zihinsel enerjilerin arındırılmasının bir yoludur. Kılıç, tarih boyunca bireysel ruhani-arınmışlığın bir aracı olarak anılmıştır. Örneğin, Japonya'da kılıç şeytan çıkarma ve düşüncelerin mükemmelleştirilmesi ayinlerinde merkezi bir rol oynar.

Çocukların Kabirden Öğrettikleri

Bryn Balankinship

(Wilmington, North Carolina)

Newton Enstitüsü'nün baş eğitmeni ve üyelikler müdürü, aşkın hipnoz geri dönüşlerinde uzman sertifikalı hipnoz eğitmeni.

Candace, iki genç torununun vefatından sonra bir YAY oturumu için gelmişti. Bu trajik olayı anlamak ve bu olayla ilgili olarak huzura kavuşmak istiyordu. Bizlerin ruhsal varlıklar olduğunu zaten biliyordu, fakat torunlarıyla böyle derin bir yolla ilişki kurabilmekle, ilişkilerimizin ebedi doğasını hissedebilmiş ve bu da onun acısını azaltan bir faktör olmuştu. Onlarla zaman ve mekânın ötesinde aşkın bir yerde etkileşim içinde olabilmenin ağrıyan kalbine şifa sağlayacağını biliyordu.

Candace'ı ofisimin olduğu binanın lobisinde selamlarken, bana gülümseyip elimi sıkmişti. Onda hemen dikkatimi çeken büyük bir güç ve kararlılık hissetmişim. O güzel ela gözleri bana olan gülümsemesinin tamamen gizleyemediği bir hüznün perdesinin ardından bakıyordu.

Ofisime doğru ilerlerken, Candace benimle hiçbir şey konuşmadı. O gün, dört ay önce bir trafik kazasında kaybettiği iki torununun vefatıyla ilgili bir anlayış ve huzur edinmek için bana gelmişti. Şükür ki, üçüncü torunu sağ kurtulmuştu. Vefat ettiklerinde Daniel on ve Emma da sadece yedi yaşındaydı. Candace kendini adanmış bir büyükanneydi ve onların göçmesiyle kendini kaybolmuş bir halde bulmuştu. Onlarla kucaklaşmayı, oynamayı ve temasta bulunmayı özliyordu.

Daniel kısa sarı saçlı, sıcak bir gülümsemeye sahip ve dostane bakışları olan bir çocukmuş. Onun yaşındaki çoğu oğlan gibi spor yapmayı seviyor, güçlü ve atletik bedeniyle onların üstesinden gelmeyi beceriyormuş. Candace ve Daniel özellikle çok yakınmışlar. Onu, insanın üzgün olduğunu hemen sezebilen ve sonra ne yapıp edip gülümsetmeyi başaran bir çocuk olarak tarif etmişti. İnanılmaz derecede sevgi dolu ve duyarlı bir ruhu olan Daniel, bu gezegende geçen on kısa yılın çok ötesinde bir bilgeliğe sahipmiş.

Emma birçok bakımdan Daniel'in tam karşıtı bir tipmiş. Uzun siyah saçları, solgun sevimli yüz hatları ile küçük Emma'nın bedeni Daniel'inkiyle karşılaştırıldığında hafif ve narinmiş. Gözlerindeki muzip pırıltı bazen onun "yaramaz küçük peri" diye anılmasına neden olurmuş. Kendisinden yaşça büyük abisine kasten vururken yakalandığı zamanlar, sadece güler ve kazara çarptığını söylermiş. Çok gülermiş ama onda bir türlü yatışmayan bir hüznün de daima gözlenirmiş. Bu hüznün onların ölüm zamanına yaklaştıkça da gittikçe büyümüş.

Candace onlarla bisiklete biner, yüzmeye, hayvanat bahçesine gider ya da film izlermiş. Birlikte oldukları bu zamanlar çok keyifli ve neşe içinde geçiyormuş. Bu anları benimle paylaşırken kullandığı ifadeler hissettiği ıstırabı saklayamıyordu. Onların yaptıkları şeylerin gerçekten de bir önemi yoktu, yeter ki o ve çocuklar birlikte yapsınlarıdı.

Candace konuşurken, gözleri beni içine çekiyordu. Bu gözler derin bir şekilde işlenmiş yaşlı bir bilge ruha aitti. İstiraplı ruhunun üstüne çökmüş belirgin bir ağırlığı zarif bir şekilde taşıyordu. O anlamak ve öğrenmek istiyordu; derin ıstırabı için aradığı teselliye, istemediği bir sıklıkla içmeye başladığı şarap kadehleri dışında bulmak istiyordu. Bunun çare olmadığını biliyordu. En zoru gecelerdi; gittikçe daha kararıyorlar ve acılar artıyordu.

YAY oturumu hazırlıkları çerçevesinde geçmiş-yaşamlara geri dönüşler yapmaya başladık. Bunu yapmak birkaç günümüzü aldı. Candace bir yerli avcı olduğu geçmiş bir yaşamına kolayca geri dönüş yaptı. Çok güzel siyah saçlara sahip bu avcının üzerinde sadece deri giysiler ve oklarının kabının asılı olduğu bir kuşak vardı. Candace, bu yaşam zamanında, kutlanmış anlamına gelen Sequana adında bir erkekti.

Sequana gün ve gecelerini "makinelere, gemilere ve beyazlardan" önceki bir zamanda ormanda geçiriyordu. Çok yetenekliydi ve onlar görmeden hayvanların çok yakınlarına kadar sokulabiliyordu. Şöyle söylüyordu, "Hayvanları yemek yerine, onlarla beraber yürür, geyiklere güzelliklerini hissedebilecek kadar yaklaşıyorum. Gıda işi kolay, onlar her yerdeler —yapraklar, çalı ve ağaçlardaki meyveler ve balıklar ... ayılar da bize balın yerini gösterirler."

Yaşam yeri olarak, mağaraya benzeyen bir yeri seçmiş ve orada inzivaya çekilmişti. Onun ilacı kabileden uzak durup ormandaki hayvanlar arasında yaşamaktı. "Ruhlar benim

öğretmenlerim," diye açıkladı. "Yürürüm. Ağaçları, bitkileri hissederim. Onlarla konuşuruz. Ve hayvanlarla da konuşurum ... Onlardan birine dönüşür ve onların gizem ve şifa yöntemlerini öğrenirim."

Yolculuk bizi hızla Sequana'nın yaşamının sonraki bir zamanına götürdü. "Şimdi yaşlandım, ama antik de değilim ... saçlarım eskisi gibi siyah ve bedenim de o zamanlarki kadar güçlü değil ... Büyü ve şifa bilgisine sahibim ... Ateşten gelen sıcağı seviyorum ve onun yanına oturup dumanı kokluyorum. Kadınlar gücümünden dolayı çocuk sahibi olmak için bana geliyorlar ama kalmıyorlar; çocuklarım eşsiz ve arzu dolular ama ben yalnız yaşıyorum." Sorunca, Sequana yalnız kalmış olmanın kendi hatası olduğunu kabul ediyor, çünkü yanında öğrendiği şeyleri aktaracağı birisi yokmuş. Kabilenin kadınları ona sadece şifa bulmak ve güç kazanmak için ihtiyaçları olduğunda geliyorlarmış, ama onlar arasında başka tür bir ilişki yokmuş.

Sequana'nın tanıdığı kimselerin çoğu Candace'in de şimdiki yaşamında da önemli roller oynuyorlar. Büyük bir enerjiye sahip olan babası Jenaqua bir kabile lideriymiş. Jenaqua, Sequana'yla ikiz kardeşini bu enerjiyi nasıl taşıyacakları ve onu kabilenin faydasına nasıl kullanacakları konusunda eğitmiş. O, şimdi Candace'nin babası olarak enkarne olmuş. Onun ruhu, rahatlatmak ve destek olmak için ona elini uzatmış.

Sequana'nın insanlarla olan bağlantısını sağlayan ikiz erkek kardeşi, ondan sadece birkaç dakika büyükmüş ve onunla aynı güçleri paylaşıyormuş. Onlar çocukken doğanın ruhlarıyla, güneş, ay ve bulutlarla birlikte oynarlarmış. Sequana yalnızlığı tercih ederken, o insanların arasında olmaktan keyif almış. Bu erkek kardeş, Candace'in bugünkü yaşamında yine aynı rolü oynayıp ona sevgi, destek ve güç veren erkek kardeşiymiş. O, Candace'e bu zor ve trajik zamanında ailesi

için gerekli enerjiyi tutabilmesi için yardım ediyormuş. Biz bu “enerji tutma” işinin Candace’in de sahip olduğu bir yetenek olduğunu keşfettik ve bunun üzerine eğilmenin önemli olacağını düşündük.

Sequana’nın yaşamı sona doğru yaklaşırken, artık çok yaşlanmıştı. “Dinlenmem gerekiyor; nefes almak bile zorlaştı. Herkes gitti. Şimdi benim sıram geldi.” Sonra Sequana ölümün içine akıp gitti ve ruhunun bedeninin dışında durduğunu fark etti. “Şimdi bedenimden bağımsız bir şekilde sallanıyorum. Gücüme yeniden sahip oldum. Nereye gittiğimin farkındayım.” Ruhlar âleminin eşiğinde, Sequana, Candace’in en yakın önceki yaşamındaki kişiliği, sevdiği insanlar tarafından karşılanıp selamlandı (hem insanlar hem de hayvanlar tarafından). Etrafını “merkezdeki karanlığın kalbinden yayılan mavi bir ışık sarıyordu; ... bu ışık bir mücevher gibi derin ve güçlüydü. Parlaklığı gittikçe artıyordu; hareket edip ses çıkardığı gibi, bir ağırlığa da sahipti. Katı bir ışık gibiydi.” O, “onun bütün yapışkan parçalarını silip süpürdü,” ruhsal bedenini yeryüzündeki bedeninin ağırlığından kurtarıp yeniden canlandırdı.

Bu yerli yaşamı Sequana’ya, başka bir deyişle kupayı yeniden doldurma fırsatı vermişti, çünkü onun temel yaşamsal ihtiyaçları karşılanırken bir yandan da ruhani bir büyüklük kazanmasına olanak tanınmıştı. Bu ruhani gelişme, yeryüzünü hissetmek, onun ruhlarını bilmek, yağmurun serinliğini güneşin sıcaklığının keyfini hissetmek ve dengeyle ilgiliydi. Yeryüzünün kendisi olmayı öğrenmek ona bitkilerin bilgisini ve şifalı yöntemlerin bilgisini kazandırdı ve bu sayede bir şifacı oldu. “Olmam gereken şeylerin bir listesine sahibim, o yüzden bu benim için gelecek yaşamlar için bir dersti. Bu yaşamda yalnız olmayı seçtim, ama her seçimin doğru seçim olmadığını da öğrendim. Gelecek defa farklı şeyler yapacağım.”

Bu yaşamı tekrar ziyaret etmiş olmak, Candace'e atıl kalmış bu güç kaynağına en çok ihtiyaç duyduğu bu kritik zamanlarda erişim sağlamıştı. Torunlarının vefatından sonra, dengesini yeniden bulmaya ihtiyacı vardı. Netlik ve belli bir hedefe yönelmek onun enerjisini dağılmaktan koruyabilirdi.

Oturum sona ermeden önce, rehberleri Candace'i uyardılar. Bedeninde çok fazla enerji vardı ve onu daha iyi bir şekilde kullanması gerekiyordu. Bu onun uykusuzluk sorununun da kaynağıydı. Düş zamanını iyi kullanması ve şarabı yaşamından çıkarması tembihlendi. Şaraba yaslanmak onu amacıyla ilgili olayları deneyimlemekten uzaklaştırıyordu. Bu yaşamının tümünde, beden, ruh ve enerji bütünlüğünün içinde tam olarak kalmasının önemini ona anımsattılar; o yol boyunca her zaman ilerlemeli ve tümünü sonuna kadar deneyimlemeliydi.

O gün, Candace'e sindirmesi gereken bir sürü malzeme çıkmıştı. Ofisimden ayrıldığında, onun varlığından bir ışık yayıldığını fark etmiştim. Bu yoğun oturumdan sonra rahatlamış ama içine kapanık bir haldeydi. Onu başka bir YAY oturumu için birkaç gün içinde yeniden görecektim.

Candace YAY oturumu için geldiğinde, başlamak için çok zaman harcamadık. O çocukluğuna ve annesinin rahmine geri gitti. Ruhsal halinde, Candace rahmi "bir çeşit bekleme odası gibi tarif etti; bazı bölgelerimin buranın cidarlarına süründüğünü hissedebiliyorum; baş aşağı duruyorum ve annemin kalp atışlarını, dalga ve akıntı seslerini duyabiliyorum ...

"Yedi aydır bu fetüsle beraberim ve bir beden içinde olmaya alışmaya başladım. İçerde duruyorum ama zaman zaman dışarı çıkıp etrafa da bakıyorum. (1) Duygularım bu beyni kontrol ediyor. Bu beden dışı. Erkek olarak enkarne olmayı seviyorum ama bunu da denemem ve bir yandan yumuşakken bir yandan da güçlü olmayı becermem gerekiyor. Şimdiki

yaşamımda, biliyorum ki farklı bir çeşit dişi olacağım. Bu, çok mücadele gerektirecek ... Duygulara ihtiyacım var; önümdeki mücadeleler, engeller rotanın üzerinde kalmayı zorlaştırıyor ... burada hiçbir şey kolay değil."

Geçmiş yaşamından sonra ruhlar âleminden geçerken, danışanım "Burada devasa bir ışık sütunu var." dedi. Bu sütunlardan biri benim, ama orada sınırlar yok gibi görünüyor. Ayırık bir farkındalığa sahibim ama ayırık bir varlık değilim, şimdi bu ışıkla birleşip ona katılıyorum. Şimdi o ışığım."

Ruh rehberleri Gabrielle ve Michael onu selamladı. Onu I-la diye çağırıyorlardı. Bu Candace'in ölümsüz ruhunun adıydı. Gabrielle etrafı zengin eflatun renklerle çevrili saf altın rengindeydi, kalp gibi atımlar yapıyor ve saf bir sevgiyle birlikte dalgalanıyordu. Michael, onun baş rehberiydi, morun en koyusu parlak bir rengi vardı. Işık ve sertliğin her ikisiyle de keskin bir kontrasta sahipti. I-la kendisini Michael'inkinden daha açık bir mavi tonda tarif etti.

I-la zemini taş döşeli büyük bir tapınağa doğru ilerledi, sonra birçok katlı büyük bir kütüphaneye girdi. Bana bu anlamlı geçmiş-yaşam deneyimine başlamadan önce buradaki varlığını kayıt ettirmesi gerektiğini bildirdi. O bunu yapmak için durunca, şöyle bir açıklama yaptı, "Yeryüzünde inşa ettiğimiz şey burada anımsadığımız şeylerin solgun ve zayıf bir kopyası ... Ben bütün parçaları büyük bir kutunun içine koyacağım."(2)

Gözden geçirme başladı. Rehberi ona sadece yeryüzüne temas ederek zaman geçirmek yerine başkalarıyla karşılıklı iletişim içinde olmanın değerini vurguladı. I-la öyle, görünüyordu ki, izole olma ve kendisi için yalnızlık arama eğilimleri konusunda diğer geçmiş yaşamlarından deneyimlere sahipti. I-la, "kendi bitkilerimi, ağaçlarımı, hayvanlarımı ve kuşlarımı iyi bilmeme rağmen insanlar hakkında öğrenmem gereken

şeyler vardı –isimlerini– ve onlarla ilişkiler kurmalıyım,” şeklinde açıklamada bulundu.

I-la, toprağa bağlı olarak yaşadığı yaşamlarından hoşlanmasına rağmen, o insanlara ve detaylarına dikkat edecek kadar yavaşlamamıştı. Oysa, bu detaylar başkalarıyla ilişki yürütebilmek ve onları bireyler olarak tanıyabilmek için gerekiyordu. Onlar insanların giriş yerleriydi. Her beden kendi hikâyesine ve egosuna sahipti; I-la, “Bu hâlâ öğrenmekte olduğum bir şey,” diye bir yorumda bulundu. I-la çok fazla kendi içinde olma eğilimine sahipti.

“Burada şimdi çalışmayacağım.” dedi I-la, “Ben burada sadece öğrendiğim bilgileri depoluyorum (kütüphaneye gelecekteki bir geliş için). Bu bir çeşit kendimi diğer yaşamlarla ilgili detaylarla şarj etmek gibi bir şey. Bazı bedenlerle ruhsal kimliği muhafaza etmek daha zor oluyor ve daha kolay olan başka dünyevi yaşamlarla biraz rahatlıyorum.” I-la, en son yaşamlarında bedenine çok fazla enerji taşıyamadığını fakat Candace olarak, neredeyse depodaki bütün potansiyel enerjisini ona yatırdığını belirtti.

Bu ruhani kütüphanedeki gözden geçirme işini tamamladıktan sonra, I-la ruh grubunun toplandığı yerdeki büyük buket halinde bir enerjinin olduğu açıklık alana doğru ilerledi. Bunu şöyle açıkladı, “Hepsi bir araya toplanıyorlar. Bizim ruhlar ailemizde en yaşlı ben olduğumdan, eve geldiğimde hepimiz yayılmış oluruz.” Enerjinin içine doğru girdi ve oradaki aile üyelerini tanıdı. “Ruh grubunun arasında her birimizin diğeriyle iletişimini sağlayan bağlantılar var ... bazen bu bağlantılar ışıldar.”(3)

I-la’ya kendisini torunları Daniel ve Emma’ya ulaşmasını sağlayacak olan bağlantıyı bulmasını istedim. Bunu yaptı ve onlar belirdiler; önce Emma geldi ve onu Daniel takip etti. Emma’nın söyleyecek çok fazla sözü yoktu. Bize, Emma’nın

Candace'in temel ruh grubunun bir parçası olmadığı söylen- di, bu nedenle o Daniel gibi bir refakatçi bir ruh değildi, daha çok ilişkili bir gruptandı. Bu Emma'nın bağlantısının Dani- el'inki kadar parlak olmamasının da nedeniydi. O Emma'yı da seviyordu ama Daniel'le olan bağı çok daha güçlüydü. Sonra Daniel belirdi. Onun enerjisi büyük ve sevgi doluy- du. I-la'ya ya da Candace'e bütün varlığıyla sarıldı. Daniel Candace'e ayrılarak onu incitmek istemediğini ve onun kal- bindeki önemli yerini bildiğini söyledi. Şimdiki ebedi evinde mutlu olduğunu anlatarak onu rahatlattı. O da burada öğre- niyordu ve bir sonraki yaşamı için planlar yapıyordu. Ruh- lar olarak, Daniel ve Emma yaşamlarından böyle genç yaşta ayrılmayı içeren bu enkarnasyon için peşinen gönüllü olmuş- lardı. Bu ayrılık bazı aile üyelerine verilecek olan bir dersti. Belli ki, her iki ruh da bu yaşamdaki bedenleriyle birleşirken, yaşamlarının genç yaşta şiddet dolu bir ölümle sonlanacağı- nı biliyorlardı. Candace de bu insan ailesine sonradan ortaya çıkacak olan bu ıstırabı çekmek için katılmıştı. (4) Geçmiş ya- şamlarındaki izole olma ve yalnızlaşma eğilimlerinin üstesin- den gelmesi için Candace'in bunu böyle yaşaması gerekiyor- du (Sequana'nın başına geldiği gibi, onun da kendi-kendine yaşayabilmek için ailesini değersizleştirdiği ileri sürülebilir.) O bu yaşamda güçlü olmalıydı ve çocuklarını kaybetmenin sarsıcı duyguları üzerinde çalışıp ailesini bir arada tutmaya çalışmalıydı.

İzolasyon içinde yaşadığı (kendi tercihine ya da şartla- ra bağlı olarak) bir dizi yaşam zamanlarından sonra, vefat eden çocuklar Candace'e bir şeyler öğretiyorlardı. Onun yal- nızlığından sıyrılması ve önceki yaşamlarında geliştirdiği yetenekleri kullanarak ailesine yardım etmek için harekete geçmesi gerektiğine işaret ediyorlardı. Bu trajedi onları birleş- tirebilir ya da dağıtabilirdi. O, ailesi için öğrendiklerini kulla-

nabilir, iyileşmeleri için onlara yardım edebilirdi. Çocukları resimlerinden ve anılarından onlara anımsatarak, bir yandan acı kayıplarıyla ilgili duygularının normal olduğunu ve bir yandan da bir gün hepsinin yeniden bir araya geleceğini bilmelerini sağlayabilirdi.

Çocuklar geleceğimiz için umuttur. Bir çocuğun yaşamı kısa sürdüğünde, sevenleri üzerinde bunun etkisi büyük olur. Bununla beraber, arkada kalanlara ruhani bir yücelme için bir fırsat verilir. Narin bedenlerine rağmen, çocuklar güçlü şifacılarıdır. Daniel'in dünyevi bedeni bir çocuğunki olmasına rağmen, onun ruhani bedeni üzerinde artık fiziksel bedenin kısıtlamaları kalkmıştı. O çok güçlü ve büyük bir ruhtu. Candace bizlerin ebedi olduğuna inanıyordu, ama torunlarını kaybettiğinde inançları bir sınava tabi tutuldu. Daniel'in büyük enerjisini deneyimlemek şimdi ona Daniel'in ruhunun (ve Emma'nınkinin de) varlığını sürdürdüğünü bilmesine yardımcı oluyor. Daniel, Candace'e kalbini açık tutmasını öğretiyor ve yaşamın devam etmesi gerektiğini söylüyor. Şimdi Candace'in kendisine çok ihtiyacı olan hayatta kalan tek torunu ve ölen çocukların da kız kardeşleri için güçlü olması gerekiyor.(5)

Candace ile sevdikleri arasındaki muazzam miktardaki iyileştirici enerji alışverişinin etkisi onun yüzünden okunabiliyordu. Oda bu dönüştürücü ve çok somut enerjiyle dolmuştu. Onun şifalı özellikleri ağrıyan kalbini onarmıştı. Candace'in yüzü gözlerinden süzülen sevinç gözyaşlarıyla aydınlanıyordu. Tanık olduğum bu şeylerden dolayı benim de gözlerim dolmuştu. Yaşamlarımızdaki karmayı anlamada ruhani geri dönüşlerin muhteşem bir gücü vardı.

Şaşırtıcı bir şekilde, oturum esnasında torunlarla konuşarak zaman harcamamıştık. Bir süre devam eden güçlü bir alışveriş, varlığı üzerindeki ağırlığı sevgi dolu bir titreşimle alıp götürmüştü. Bunun olabilecek tüm kelimelerden çok daha

fazla yararı olmuştu. Rehberleri ona, evde sessizce oturmasını söylemişler ve “bu sakin boşlukta soluğunu takip et ... gelip karanlıkları silen ve ıstırabı yok eden ışığı görüle,” diye de tembihte bulunmuşlardı.

Sonra, I-la için Yaşlılar Konseyi’nin huzuruna çıkma zamanı gelmişti. Bu her şeyi bilen varlıklar devasaydılar ve ışıldıyorlardı. “Beni enkarnasyona gönderen bunlardı,” diye beni bilgilendirdi. “Onlar ‘ışığın taşıyıcıları’ ve buraya aydınlık sağlamak için geldiler.” Orada onlardan sekiz kişi vardı.

Bir dağa tırmandı. Etrafı zümrüt yeşili sularla çevrili çok güzel kristal bir binaya götürüldü. I-la kapılardan geçerek içeri girdi ve kendisini bekleyen konseye doğru ilerledi. Onlar, onun şimdiki yaşamındaki zorlukları aşarak sağladığı ilerlemeye iltifatlar ederken onların huzurunda ayakta duruyordu. Geride kalmasına neden olan üzüntünün verdiği dersler üzerinde tartıştılar, ona “üzüntülü” olmanın ötesine geçmesini ve vefat eden bebekler hakkındaki gerçekleri görmesini söylediler. Bu ona ve acı çeken ailesine yardımcı olabilecekti.

Yaşlılar I-la’yı bazen çaresiz hissediyor olmanın anlaşılabilir bir şey olduğu konusunda rahatlatıldılar, ama o bunun ötesine geçmeliydi. Enerji üzerinde çalışmak ve ışıkla ilişkilenecek onu yükseltecek ve etrafındaki şeyleri farklı kılacaktı. Ona meditasyonun ve düşünmelerinin ruhu beslediğini öğrettiler. Çalışma ve duygular arasında bir dengeye ihtiyaç vardı. Onun doğru rotada kalabilmesi için duyguların ya da çalışmaların içinde kaybolmaması gerekiyordu. Bu da Candace’in öğrenmesi gereken dersin bir parçasıydı.

Alana, birçok yaşam zamanında I-la ile birlikte olan bir konsey üyesiydi. O, Candace’e Daniel ve Emma’nın ayrılıklarındaki amaçlarının her aile üyesine farklı dersler vermek olduğunu söyledi. Candace’in buradaki görevi bir rahatlatıcı olarak onlara ışık sağlamaktı. Deneyimlediği kayıp, bundan

sonra ilişkilerinde daha fazla derinliğe yol açacaktı. Bu, insanlar ve kişilikler hakkında bir çeşit çatışmaların olduğu bir güzergâhtı. Yaşam zamanları boyunca hayvanlarla ve doğayla bir arada yaşamış olmanın ona kazandırdığı nitelikler olan nezaket ve samimiyetin şimdi daha büyük bir anlamı vardı.

Onun, çocukların anılarını ve hatıralarını aileye gösterip anımsatmasının bir nedeni vardı. Bu, çocuklar artık bir bedene sahip olmadıkları halde, onların aslında bir yere gitmediklerini onlara göstermek içindi. Babasının ruhu nasıl ona geldiyse, onlar da aynı şekilde geleceklerdi. Daniel'in ruhu sık sık bu anımsatıcılarla geliyor ve onların gelişmelerine kayıyla yardımcı oluyordu.

YAY oturumu sona ererken, ihtiyacı olduğu zaman ruhlar âlemine geri dönüp konseyi görebilmesi için Candace'e bir yol açıldı. Onlar, ona gelmeyi unutmaması gerektiğini ve bunu artık kendi kendine yapabileceğini bildirdiler.

Oturumumuz burada bitmişti. Candace yaşamlar arası halin zamansız esnekliğinden uyandığında öğleden sonrasının ileri bir saatiydi. Oturum sabah başlamıştı ve ona birkaç dakika gibi gelen bu zaman aslında saatlerce sürmüştü. Ben de böyle inanılmaz bir deneyimin bir parçası olma onuruna nail olmuşum. Hem onun hem de benim için bir şeyler değişmişti. Bunun ne olduğunu ancak zaman söyleyecekti.

Onun YAY oturumundan sonraki aylarda, Candace kendisini bırakmayan o sürekli ıstırabın kısılcından kurtulmuştu. Bu hikâyeyi kaleme almak için onunla bir araya geldiğimizde iyiydi. Gülümsüyor ve mutlu görünüyordu. İlk karşılaşmamızda gözlerinde var olan hüznün kaybolmuştu. Benimle şunları paylaştı: "Çocuklar öldükten sonra, kaybolmuşum. Artık evren anlayışımla, kalbim, özüm ve ruhumla bir ilişki kuramaz hale gelmişim. YAY oturumlarında geçirdiğim zaman bu bağlantıyı kurdu. Oturumdan sonra bir neşe kay-

nağı bulmuştum. Anlık ve geçiciydi ama yine de huzurlu ve keyifliydi. Benim, bana harici varlığımın anımsatılmasından ziyade onu deneyimleyip hissetmeye ihtiyacım vardı. Bunu ancak ruhumu perdeleyerek benden saklayan ıstırap örtüsünü kaldırarak yapabilirdim. Torunları vefat ettiğinden beri, YAY oturumunun öncesinde bile Candace'in onlarla bağlantısı vardı. O şimdiki farkı şöyle açıkladı: "İlişkimizi daha iyi bir yolla sürdürüyoruz. Benim, ilişkimizin ebedi doğasını anlamam onlarsız olmanın acısını azalttı." O bununla kısıtlanmaktan ziyade şifa kazanmıştı. Ve şimdi meditasyonları çok daha derindi; onların arasına katılmak ve orada kalmak onun için çok kolaylaşmıştı.

Daniel ve Emma'nın son birkaç ay içindeki yaşamları esnasında çekilmiş resimlerini de, "Gözlerindeki uzak bakışlara bak. Sanki yakında veda edeceklerini biliyor gibiler." diye yorumlamıştı.

Kalbi hâlâ onarım sürecindeydi, fakat Candace kalbinde ve ruhundaki artık anlaşılabilir ve farklılaşmış ıstırabın olduğu yere girebiliyordu, şifa işte burada başlıyordu. "Tekrar dans edeceğimizi biliyorum," demişti. "Bunu bilmek, bu trajik durumu daha tahammül edilebilir kılıyor."

-
- (1) Ruhlar, koma halinde uyuyan bebeklerden, yetişkinlerden ya da hastalardan bir süreliğine ayrılıp gezinebilme gibi mükemmel bir yeteneğe sahiptir. Belki de dönmeden önce eski ruhları ziyaret etmektedirler. Yine de, onlar daima acil durumlar için enerjilerinin belli bir oranını arkalarında bırakırlar. Bunun için bakınız: RK 79.
 - (2) Tipik olarak, ruhlar geçmiş-yaşamdaki başarı ve eksikliklerinin kayıtlarını dünyadaki kütüphanelere benzeyen depolarda bulurlar. Ruhani kütüphaneler hakkında daha fazla bilgi ve şemalar içeren kitaplar için: RK 150-152.
 - (3) Yeryüzünde manyetik hücrelere sahip olduğumuzdan, ruhların kümeleşmiş grupları aynı zamanda radyo dalgasıyla çalışan konumlandırıcılara oldukça benzeyen özgün titreşimsel konsantrasyonlara sahiptirler; bu konuda bakınız: RK 116. Bir ruh grubuna geçiş yapma konusu için: RY 73-86. Belli bir ruh

grubundaki üyelere bağlanabilirlik hakkında: RK 276, şekil 10. Aynı zamanda, ruh grubu yerleşimi karşılaştırmaları için de: RY 176, şekil 7.

- (4) Yaşamımızda olan olayların olasılık ve olanaklarını belirlemek karmik etkiler nedeniyle zor bir iş olabilir, çünkü karma yasaları dünyevi varoluşumuzu nedensellik unsurlarının lehine ve serbest iradenin aleyhine bir şekilde taşır. Bununla beraber, bu sonuç YAY araştırmalarından elde edilmemiştir. Ruhlar gelecek yaşamlarından önce yapacakları yaşam seçimlerine ayrılan ve karmik atamalar için gönüllü olarak seçim yapabilecekleri bir aralığa sahiptirler. Bu nedenle orada serbest seçime dayalı bir alan daima vardır ve yaklaşan yaşam olaylarındaki yönelimlerde değişiklikler bile söz konusu olabilir. Bu vakada, çocukların ikisi için de belli bir zamanda trafik kazasında ölmeleri belli ki yüksek bir potansiyele sahip bir olgudur. Bununla beraber, bu senaryonun farklı versiyonları da olabilir. Kaza bu kadar şiddetli olmasaydı, bir ya da her iki çocuk da belki de hayatta kalabilirlerdi. Belki de onların ebeveynleri kavşağa gelmeden hemen önce ya da kazadan hemen sonra oraya ulaşabilirlerdi veya belki de son anda arabaya hiç binmemeye bile karar verebilirlerdi. Özgür irade için bakınız: RY vaka 26, 226-230 ve RK 370-373. Bir ruhun birkaç yıl süren "filtre edilmiş" bir yaşamı tercih etmesinin nedeni ne olabilir? Belki de, bu tercih bir karma sınavı olarak ve ebeveynlerin özellikle de annenin ihtiyaçları için yapılmış olabilir. Ruhlar, genç yaşta ölme olasılığı büyük olan bir cenine ya da genç bir çocuğa kendi zamanlarındaki yaşamları için rahatlama ve destek sağlayabilirler. Bize bu hikâyede, çocukların Candace'î varlıklarıyla "mutlu" ettikleri ama bunun kısa sürdüğü anlatılmıştı. Bu konuda daha fazla bilgi için bakınız: RK 235, 359-363, 371-373, 383-384 ve YAYH 177-178.
- (5) Bu hikâyenin yazarı, bana sonradan Candace'in durumu kritik halden istikrarlı bir pozisyona geçene kadar hayatta kalan çocuğun yanında bir ay boyunca kalmış olduğunu söyledi. Bu küçük kıza sonunda abisiyle ablasının öldüğü söylendiğinde yatmakta olduğu hastane yatağında ayaklarının olduğu tarafı göstererek ısrarla şöyle söylemiş, "Hayır, onlar işte burada duruyorlar." Küçük kız, kazadan sonra onları uzun süre görüp iletişim kurmuş, onlar kıza bu şekilde bir rahatlama sağlıyorlarmış. Onun bunu şimdi de deneyimlemeye devam ettiğine inanılıyor, fakat yetişkinlerin yanında bundan söz etmiyormuş, çünkü bu onlar için acı verici olabilirmiş. Çocukların diğer taraftaki varlıklarla konuşma ve onları görme yetenekleri çok dikkat çekicidir.

Yap-bozu Bitirmek

Martin Richardson

(Oxfordshire, İngiltere)

Hipnozla geri dönüş uzmanı ve hipnoterapi araştırmacısıdır. Danışanların kendilerini dönüştürmelerine yardımcı olmaktadır.

Bir yap-boz oyununu bitirmek için iki unsur gerekir: ilgili parçaları bir araya getirme yeteneğiyle kombinlemek ve resmi tamamlamak.

Dani, YAY deneyimine kendisi için daha iyi bir anlayış ve yaşamın büyük planında kendi yerini bulmak arayışıyla gelen bir kadındı. O, ruh grubundaki belli başlı oyuncuları belirlemek, birlikte yaptıkları çalışmaların doğasını anlamak istiyordu. Ruh rehberini ve bu ruh grubunun hocasını tanımayı arzuluyordu. Onun anlamaya olan susamışlığı, kendi ruh rotası üzerindeki ilerlemelerini ölçmeyi ve ona daha fazla bilgi sağlayacak her şeyi keşfetmeyi de içeriyordu.

Hazırlayıcı geçmiş-yaşam-dönüşü (GYD) oturumu oluşturulduğunda, Dani bunu kendi deyimiyile şöyle ifade etti, "yap-boz'un parçaları." Dani'nin sorularının çoğuna yanıt teşkil eden iki ardışık yaşamlar-arası-yaşam (YAY) oturumu bu yap-bozun tamamlanmasını sağladı.

Bu hikâye tamamen Dany ve onun oluşturduğu yap-boz oyunuyla ilgili. Aşağıdaki hikâyede, parantezler içindeki isimler Dani'nin şimdiki yaşamındaki ruhlardır. Dani'nin geçmiş-yaşam deneyimleri şunu ortaya koydu: kilit önemdeki ruhlar gerçekten de farklı roller üzerinden karşılıklı iletişim içindeler ve bu temel öğretici unsur onun ruhsal gelişiminin yaşamsal bir parçasıydı.

Dani ilk olarak, geç on dokuzuncu yüzyıl Galler'ine Sarah olarak geri döndü. Onun bu yaşamdaki babasının, kocasının ve çocuklarının ruhları Dani'nin ruhlar grubunun üyeleri idi. Onların enkarne yaşamları kendisinininkiyle sarmallanmış bir haldeydiler. Örneğin, Sarah'ın kız kardeşi Flora, onun bugünkü kız kardeşi Lara'ydı. Zor bir yaşamın sürdüğü ailede, Sarah derin ilişkilere sahipti ve bu durum Dani'nin ilk yap-boz oyununu oluşturuyordu. Söz konusu yaşamdaki temel ders: sevgi ve sabırdı. Bir sonraki enkarnasyon çok geçmeden gerçekleşmişti ve bu sefer İngiltere'de Joy adında bir kızdı. Burada da yine Dani'nin ruh grubu üyelerinin aktif rolleri konusunda bilgi edindik. Onun önde gelen ruh eşi, bugün olduğu gibi o dönemde de kocasıydı (Kevin). Joy oldukça genç yaşta –elli yaşında– bir kalp krizi nedeniyle ölüyor, ama ailesinden güvenmeyi ve basit şeylerden nasıl mutlu olunabileceğini öğreniyordu. Bu geçmiş-yaşam dersi Dani için bir sonraki yap-boz oyununu oluşturuyordu.

Sonra, bugün de yakın bir aile dostu olan Jeremiah'ın ruhuyla deneyimlediği ilk yaşamına gitti. İmparatorluk dönemi Roma'sında Manas adında bir adamdı. Depolamada kullanılan kil kaplardan satarak geçimini sağlıyordu. Yirmi beş yaşındaki Manas, hayatının aşkı Leah'la (bugünkü aile dostları Jeremiah) birlikte şehir dışında yaşıyordu. Yaşamının en anlamlı olayına doğru ilerlerken, kendini çocuğunu kaybeden ve bundan dolayı yıkılmış haldeki Leah'a sarılmış halde bul-

du. Yine ilerlemeye başladı, şimdi iki çocukları vardı, onlardan biri Dani'nin şimdiki kız kardeşiydi (Lara).

Bir sonraki anıya gitti: bağıırıp çağırarak ve çeşitli taşkınlıklar yaparak özgürlüklerini isteyen esirlerden oluşan büyük bir kalabalıkla karşılaştı. Burada, Samson adında bir şifacı vardı (bu yaşamda teyzesi) şifa vermek için bitkileri kullanıyordu.

Bir sonraki en anlamlı anısında, Manas ruhunun bedeninden ayrıldığı bir zamanı deneyimledi. Elli-dokuz yaşında iyice çelimsizleşmiş ve hazin bir haldeydi. Caddeye öylece yığılıp kalmış, kimse yardım etmemişti. Manas'ın Leah'i ve çocukları sefalet içinde bırakıp ayrılmasından bu yana uzun zaman geçmişti. Leah'in ona karşı kötü tavırlarının onu ne kadar üzdüğünü söylemeden ölmek istemiyordu.

Üç numaralı yap-boz oyunu: Dani, Manas olarak ne kadar bencil olduğunu, insanları hiç umursamadan tamamen zevk ve sefa peşinde koştuğunu keşfetti. Buradaki ders, öz farkındalık, gerçek duyguları göstermek ve kendini paylaşmanın gereğini anlamaktı.

YAY pratisyeni olarak, Dani'nin bugün Jeremiah olarak tanıdığı bu ruhla sonraki yaşamında neler paylaşmayı deneyimlediklerinin önemli olabileceğini hissetmişim. Yine geri gitti ve kendini Yunanistan'da yaşayan Lita adındaki bir kadın olarak buldu. Bu yaşamda, Jeremiah onun erkek kardeşi Alta'ydı. Anımsadığı ilk sahnede yirmi-iki yaşında hamileydi ve askerlerden saklanıyordu. Parlayan metallerin ışıltıları, kuş tüyü takılı miğferler ve gürültülü seslerin istilasına uğramıştı. Kendisine "Burada bekle." dendiğini anımsadı. Askerler, nihayet gitmişlerdi, ama giderken kocasını da zorla yanlarında götürmüşlerdi. Lita, Alta (şimdiki arkadaşı Jeremiah) ve annesini (bugünkü yakın arkadaşı Nikki) artlarında bırakarak Rodos Adası'na doğru yelken açmışlardı. Zamanda

ilerleyerek, sadece iki yaşındaki kız kardeşi (bugün oğlu George) ile basit bir evde yaşadıklarını anımsadı. Alta, aslında, erkek kardeşiydi, fakat buldukları toplulukta bunu kimse bilmiyordu; Alta ve Leah kırsal alandaki arazilerinde bir çift olarak kabul edilmişler ve mutlu bir şekilde yaşıyorlardı. Zamanda tekrar ileriye giderek Lita'nın otuzlu yaşlarının ilk yıllarına vardı, bir sonraki sahnede bir başka çocuk belirdi, çocuk onun değildi ama aileden olduğu da belli oluyordu. Çocuk (bu yaşamında teyzesi) yanmıştı, yüzünün şekli bozulmuş ve topallayarak yürüyordu; ebeveynleri ölmüşlerdi ve Lita'nın anısında durum şöyle ifade ediliyordu "bizden başka kimsesi yoktu."

Bir kez daha zamanda ilerlediğimizde, Lita, Alta'nın nefes alamadığını ve "göğsünün üzerinde bir ağırlık" hissettiğini söyledi. Lita onunla ilgileniyor, bir yandan da gözyaşları döküyordu. Ama o süzülüp gitmiş ve ölmüştü. Lita yıkılmıştı, sevgili Alta'sıyla (bugünkü Jeremiah) yeniden birlikte olabilmek için ölüme hazır hissetmiş ve yaşamı son bulmuştu.

Bir başka yap-boz oyunu: sevgi dersi. Lita Alta'yı sevdi. O kızlarının ikisini de hiç ayırmadan eşit derecede sevdi. Merhamet etmeyi öğrendi, askerleri affetti.

Geçmiş yaşam deneyimlerinden oluşan bu dizi, ruhların oluşturduğu grupların tekrarlayan bir şekilde birlikte enkarne olabildiklerini gösteriyor. Grup üyeleri, bu enkarnasyonlarda önemli yaşam hedeflerini gerçekleştirmek ve birbirlerine yardımcı olmak için farklı rollere sahip oluyorlar. Örneğin, Dani'nin şimdiki yaşamında nadiren bir araya geldiği ama güçlü bir ruhani bağlantı hissettiği dostu Jeremiah'ı, geçmiş yaşamlarında onun eşi, kardeşi ve sevgilisi olarak çok farklı rollerde görüyoruz.

Yaptığı bu gözden geçirme sayesinde, Dani şimdiki yaşamındaki ilişkilerle ilgili bir anlayış kazanıp karşılaştırmalar

yapabilecek hale gelmişti. Fakat, yaşamlar arasındaki ruhlar âleminde, bu ruhların kendi aralarında nasıl bir ilişkisi olduğunu da merak ediyordu ve acaba, şimdiki yaşamına geçmiş yaşamlarındaki hangi dersleri öğrenmiş ve sindirmiş olarak gelmişti? Dani bu yanıtları bulmak için YAY terapilerine geri döndü ve bu konularla ilgili olan iki oturumumuzun birincisine böylece başlamış olduk. (1)

Dani'nin hipnoza girişi yavaş olmuş ama derin bir seviyeye erişmişti; birçok defa birlikte çalışmışlığımız vardı, onun mükemmel bir hipnoz öznesi olduğunu iyi biliyordum. Gittiğimiz geçmiş yaşamda ruhlar âleminin girişine doğru ilerledik, on dokuz yaşındaydı, İngiltere Canterbury yakınlarında yaşıyordu ve Terrance'yle evlenmek üzereydi (şimdiki kocası Kevin). Bu yaşamın sonlarına doğru ilerledik otuz-dört yaşında ve yalnızdı, kocası onu bulduğu zaman nefes almaya çabalıyordu ama ölmek üzereydi. Çok zorlu bir yaşam sürmemişti; bununla beraber, Dani yaşamlar arasına gittiğinde keşfettiğimiz gibi buradaki dersler çok anlamlıydı ...

Çift cinsiyetli özellikleri olan Rehberi Tian'la bir araya geldi. O, hem katı ve sert hem de şefkatliydi. Küçük bir seçim yapması gerekiyordu; önce kendi deyimiyle "panelini" ziyaret etmesi gerekiyordu (genellikle yaşlılar konseyi olarak da anılır). Tian ona yoldayken yaşamında yeterince çaba gösterip göstermediği hakkında ne hissettiğini sordu; Dani ondan daha fazlasının beklenmiş olduğunu o zaman anımsadı ama o bunu yapmamıştı, sadece "yuvarlanıp gitmişti."

Sonra, kendisini devasa bir ahşap kapının önünde durur halde buldu. Geçmiş yaşamdaki eylemleri üzerinde onları daha iyi anlayana kadar düşünmesi gerekiyordu. Yoksa kapı açılmayacaktı. İçeri girdiğinde, panel (yaşlılar konseyi) ilk bakışta ona tuhaf bir şekilde yabancı gelmişti. Dani, yeni sahnelerdeki ilk ruhani görüntülerden, belirsizliğin müşterek

yaratıcılarının bizler olabildiğimizi öğrenebilirdi. O, Dani olarak, ilk karşılaştığı anda kendisini korkutan şeylerin ötesine bakıp görmeyi öğrenmeliydi. Daha fazla netleşmek için cesurca davranabilirse, belki de yapay ilüzyonlar –maskeler– ortadan kalkabilirdi. Kendini panelin huzurunda buldu, ama bulunduğu seviye onlardan aşağıdaydı; yukarıya bakarak, bu varlıkların göründükleri gibi olmadıklarını fark etti. Rehberine sormuş, “Görmeyi istediğin şeyi göreceksin; korkunç bir şey görme beklentisi içinde olursan göreceğin şey de öyle olacak,” yanıtını almıştı. Sakince hareketsiz durması ve onlara güvenmesi istenmişti; çok geçmeden, panel yedi üyesiyle birlikte her zamanki gibi belirdi. (2)

Paneliyle yaptığı telepatik iletişim esnasında, “Zamanımı boşa harcadığımı ve diğerlerini yargılamada aceleci davrandığımı hissediyorum; yaşamımı gerektiği gibi kullanmıyorum, yapmam gerekenleri olabileceği kadar iyi yapmıyorum,” dedi. “Onu nasıl farklı kılacağımı gerçekte hiç anlamamışım; tembelmişim, yoluma çıkan her şeyi kabulleniyormuşum. İçinde yaşadığım toplumun iyiliği için çalışan bir güç olabilirmişim, ama onlara katılmayıp ayrık kalmışım; içindeki iyileştirme potansiyeli kendini sergileme fırsatı bulamamış, kendi çocuklarım için bile bunu yapamamışım ... içsel bilgimi onlarla paylaşabilirmişim.”

Şöyle bir sonuca varmıştı: “Yaşamı olması gerektiği gibi kullanmamışım; çok daha anlamlı olabilirmiş ve onun ne kadar uzun süreceğinin bir anlamı yokmuş ... diğer insanlarla anlamlı ilişkiler kurmak onu misliyle artırıyormuş.”

Dani'nin yap-boz oyunu şimdi büyüyordu ve onun şimdiki yaşamıyla dikkat çekici ilişkiler sağlıyordu. Anımsadığı geçmiş yaşamlar ona inanılmaz kaynaklar sunmuştu. O bu kaynakları son yaşamında kullanamamış ya da onları geliştirememişti, fakat her birinin şimdiki yaşamıyla anlamlı bir bağlantısı vardı.

Yaşamlar-arası ziyaretler ilerlerken, paneli ona bir çiçek gösterdi. Bu her defasında tek bir çiçek açan bir güldü. Dani bu aşamada şunları söyledi: “Parça parça açıyorum, anlamaya başlıyorum, olgunlaşan bir çiçek gibi güzelliğimi sergilemeye başlıyorum. Bu yolculukta anlamaya ve bir çiçek gibi görüntüler sergilemeye başlıyorum, bu olabileceğim bir şey. Gerçekte ne olabileceğim hakkında izlenimler ediniyorum. Bir çiçek ihtiyacı olan güneş ışığını ve suyu alırsa, buna uygun bir şekilde tomurcuklanıp açar. Gerekli şekilde beslenmelidir de, tıpkı benim de anlayışımı geliştirmek için yapmam gerektiği gibi.”

Sonra, Dani şimdiki yaşamıyla ilgili tartışmalar hakkında bilgi verdi. “Bu kez daha fazla odaklanmalıyım; bana iyi olmam için ‘çalışmamın’ yetmeyeceği söylendi. Sadece ‘çalışmakla,’ olmazmış, bunu yapmak zorundaymışım. Bir şeyleri yapma konusunda dağınık biriymişim; şimdi niyetlendiğim şeyleri yaparken kendimi yüzde yüz onlara vermem için ne yapmam gerektiğini biliyorum. Kendimi tamamen niyet ettiğim şeye odaklayıp onun peşinden ısrarla gitmeliyim. Bu şifacılıkla ya da temel olarak şifacılıkla ilgili. Bu sahip olduğum bir yetenek. Ona dayanmalıyım, hiçbir zaman onu terk etmemeliymişim; niyet etmek ilk adımmış, ama beynim onu daha ileri götürmek için ordaymış. Bu sadece benim eğitimimle ilgili değilmiş; edindiğim bu öğretiyi nasıl uygulamaya koyacağım ile ilgiliymiş.”

Dani, şimdi bu keşfi yapmış olarak ruh grubuna gitti. Geçmiş ve şimdiki yaşamlarından kilit önemdeki oyuncularla bir araya geldi; Jeremiah onu ilk karşılayan kişiydi. Ruh grubunun temel amacının onların deyimiyle, “insanları uyandırmak, etrafımızdakilerde fark yaratmak,” olduğunu fark etti. Ve bu amaç, grubun çoğu insanın gördüğü şeylerin ötesini görme yeteneğiyle güçleniyordu. Onun ruhsal faaliyetlerin-

den biri ruhundaki şifa kaynağı enerjisi artırmaktı. Dani ruh grubundaki iki kişiyle yaptığı bir çalışmayı anlattı. Onlar, şimdiki kız kardeşi Lara ve iyi arkadaşı Antoinette idi. Bu çalışmada “ellerimde bir enerji topu vardı, ama elime değmiyordu (bir plazma topuna benziyordu). Bu şifalı enerji, yüzünde oluşmuş negatif enerjiyi dengelemek için kartopu gibi atılıyordu. Çok keyifli ve neşeli bir çalışmaydı. Bu güçlü ve pozitif enerjiyle uğraşmak neredeyse bulaşıcıydı ve çok güldürüyordu. Onu yaparken, biraz Reiki’yi andıran biçimde niyete odaklanılıyordu, Reiki dünyada işte bunun için vardı!”

Bu ilk YAY oturumundan sonra, Dani tam bir uyanış içinde olduğunu söyledi; büyük miktarda bilgi edinmişti; onun kendisine sağlanan bütün kaynaklardan gerektiği gibi yararlanabildiği görülüyordu. Altı ay sonra, ikinci YAY oturumu için geldi.

Mary olarak zorlu bir yaşama gitti, zalim kocası onu sürekli taciz ediyordu. O bitkilerle şifa sanatında yetenekleri olan basit bir kadındı, bu tacizlere dayanamayacağını ve böyle yaşamaya devam edemeyeceğini düşündü. Bu yaşamı, acımasız bir asker olduğu bir önceki yaşamına “acıları duyan taraftan” bakıldığında öğrenilecek derslerle doluydu.

İkinci YAY oturumu birincisinin harika bir onaylayıcısı oldu. Dani kütüphanede Akashic Kayıtlarını inceledi (3); kayıtlar başlangıçta yıpranmış eski kitaplar gibi görünüyorlardı ve sonra onların çok boyutlu katmanlar halinde anlamlara sahip olduğu ortaya çıktı. Bu kitap yordamıyla ortaya devasa bir gerçek çıkmıştı: “On yedi yaşımıdayken karşıma çıkan büyük yol ayrımından sonra farklı bir güzergâhtan da olsa olmam gereken yere dönmüşüm ...”

Yaşam tercihlerinin yapıldığı mekânda keşfettiği başka şeyler de vardı. Şimdiki yaşamında, Dani olarak şifacılık yapmak için her şeye sahip olduğu onaylandı: “Olmam gereken

yerin biraz gerisinde kaldım. Kısa zamanda bu noktaya erişirim, ama doğru yoldayım. Heyecan ve şevkim bana insanlara yardım etmem için bahşedilmiş bir hediye." İkinci YAY oturumunun sonunda, kalbinin merkezinde duran bir asma kilit sökülüp atılmıştı. Bunun büyük bir rahatlama sağladığını söyledi.

Dani'nin yap-boz oyunu, sonunda netleşmiş ve bütünsel bir resim oluşturmaya başlamıştı. Başlangıçtaki geçmiş yaşam geri dönüşü Dani'nin gelişimini daha ileri düzeye taşıması için ona momentum kazandırmıştı. İlk YAY oturumu ona onaylanma, yönelim ve kaynak sağlamıştı. İkinci YAY oturumu ise yaşamının her şeyiyle tekrar rayına oturduğunu gösteriyordu. Şöyle ifade etmişti: "Sonunda, uçurumun üzerinden atladığımı seziyorum. Ya sıçrayıp aşacak ya da düşecektim ama nereye doğru gittiğimi de bilmiyordum." Oturum ilerledikçe, anlayışı ve çözümlenmeleri de ilerledi. Artık yap-boz oyunu tamamlanmıştı. Dani, yoğun bir eğitim sürecinden sonra, kalifiye bir bilişsel terapi uzmanı olmaya başlamış ve yaşama katkıda bulunmak için tam zamanlı olarak çalışmaya başlamıştı.

-
- (1) Ruh grubunun karşılıklı etkileşimlerinin dinamikleri ve fiziksel yaşamda üyeler arasında olduğu varsayılan çeşitli destekleyici roller ruhani geri dönüş terapisinin temel bir parçasıdır. Yeryüzündeki uzun yaşam süreleri boyunca kendisiyle birlikte enkarnen olan farklı bedenlerdeki dost ve akrabaların ruhlarıyla birlikte şimdiki yaşamın anlamını ve öğrenilecek dersleri kavramak danışanlar için çok aydınlatıcıdır. Bakınız: RK 128-129, 142-143 ve YAYH 138-142.
 - (2) Dani'nin başlangıçtaki konsey görüşünde, üyelerin tasarım açısından hayvan şeklinde belirdiklerini sanıyorum. Burada negatif ruh göçüne yönelik sembolik bir ima var. Gerçekten de, Dani'ye "Korkunç bir şey görme beklentisi içinde olursan göreceğin şey de öyle olacak," denmişti. Burada onun bir tür ceza beklentisi içinde olduğu görülüyor. Onun bu beklentisinin Hindistan'ın mitolojik dogmasından beslendiği görülüyor. Bu inanca göre içinde bulunduğu yaşamdaki potansiyelini iyi kullanamayanlar gelecekteki enkarnasyonlarına daha düşük seviyede gelirler. Bununla beraber, okurlar,

ruhlar âlemine gelen ruhlara bir sonraki yaşamda ilgilenmesi gereken temel konuların ruh rehberleri tarafından onlara yansıtılabileceğini hesaba katmalıdır. Yönlendirme için bakınız: RY 69 ve ruh göçü için: RK 52, 203.

- (3) Akashik Sanskritçede "uzam" anlamına gelir ve Hint felsefesinde bu terim yaşam zamanlarımızdaki her düşüncenin, kelimenin ve eylemin kaydedildiği evrensel bir dosyalama sisteminin olduğu bir yeri tarif eder. İnsanlar trans halindeyken belki de iyi bilinen bu karmik terimin bilinçli bir anısının etkisine giriyor olabilirler. Buna hipnoz halinin dışında daha sık karşılaşılr. YAY oturumundaki kişiler, ruhani kütüphanelerden çağırdıkları bu kayıtları kendilerinin yaşam kitapları, günlükleri ya da kullarımlarına sunulan göksel televizyon setleri gibi görürler. Ruhani kütüphaneyi görülemek bir YAY oturumunda daha yüksek bilinç içinde yaşanan derin bir deneyimdir. Bakınız: RK 150-152.

Yaşam Tercihleri ve Taşınma

Sophia Kramer

(New York City ve Kiel, Almanya)

Hipnoterapi, ruhsal geri dönüş, aile sistemleri, travma ve uzlaşma alanlarında uzman uluslararası eğitimci ve yazar.

YAY çalışmalarımda, sevdiğim bir insanı kaybetmenin acısını yaşamakta olan insanlarla çok sık karşılaşıyorum. Genellikle sevdiğim insanın ruhuyla temas kurmak ve onların fiziksel ölümlerinden sonra nasıl olduklarını öğrenmek istiyorum. Yine büyük bir çoğunluk, kendi yaşamlarını sürdürebilmek için onlarla bir etkileşimde bulunmak istiyor. Bu bir kapanış ve kabulleniş sağlanması açısından çok faydalı bir deneyim olabilir. Genellikle ruhlar âlemindeki kişinin, bu yaşamda mücadelesine devam etmek zorunda olan dünyadakine bahşettiği rahmet ve lütuflar da bunlara eklenir. YAY oturumlarına doğru yolda olup olmadığını merak edenler, yaşam amacını öğrenmek isteyenler, kariyeriyle, ailesiyle ya da yaşamlarındaki önemli değişikliklerle ilgili içgörü edinmek isteyenler de gelirler.

Burada Güney Afrika'da icra ettiğim bir YAY oturumunu paylaşacağım. Bu oturum, ruh amacımızın peşinden gittiğimizde ne tür pozitif değişikliklerin olduğunu örneklemesi açısından dikkat çekicidir.

YAY oturumları icra etmek üzere davet edildiğim Johannesburg'a doğru yolculuk ediyorum. Gelenekleri ve otantik yapısıyla zengin bir kültür birikimine sahip Güney Afrika, nefes kesici güzellikte bir ülke. Adaletsiz ve dengesiz apartheid rejiminden sonraki değişimin sancıları hâlâ hissedilebiliyor. Burada insanların şifa bulmalarına yardım edebileceğime inanıyorum. Sistemik terapi ve geri dönüş alanlarındaki, özellikle de yaşamlar-arası-yaşam geri dönüşleri çalışmalarındaki geçmişim ve tutkuyla bu muhteşem ülkenin insanları için de güzel şeyler yapabileceğimi hissedebiliyorum.

Andrew, otuzlarının ortalarında Güney Afrikalı bir adam. Onunla yaptığımız telefon görüşmesinde hipnozla bazı deneyimleri olduğunu söylemişti, ama bu yıllar önceydi. Onunla bir meslektaşımın ofisinde bir araya gelecektik. Oraya vardığımda, kendini işinde başarılı, "tuttuğunu koparan" başarıya ve maddi konfora odaklanmış biri olarak tarif eden Andrew'ü dürüst ve dışa dönük biri olarak gözlemlemiştim. Evliydi ve küçük bir oğlu vardı. Dindar değildi, ruhani konularla ilgilenmiyordu ve kendini manevi duyguları özellikle güçlü biri olarak görmüyordu. Ancak, açık fikirli biriydi ve yapacağımız oturumun sorularına ışık tutacağına inanıyordu.

Andrew ve eşi Güney Afrika'nın geleceğinden ve özellikle de oğullarının ve doğmak üzere olan ikinci çocuklarının güvenliğinden endişeliydiler. Ekonomik durumları iyiydi ve burada geniş bir aile, eş ve dost çevresine sahiptiler, ancak bu avantajlarına rağmen ülkeden ayrılmayı düşünüyorlardı. Andrew'ün kendi yaşam amacı, başarısızlık ve dışlanma korkusu konularında merak ettiği başka şeyler de vardı ama onun için en büyük endişe kaynağı Güney Afrika'nın geleceğiydi.

Andrew uyarı ve gevşetmelere çok iyi karşılıklar verdi. Bedeni güvenlikle ilgili bildirimlere ve emniyet için gösterilen imajlara güzel tepkiler verdi. Çok derinleşip gevşemişti.

Sesi o kadar yumuşamıştı ki verdiği yanıtları anlayabilmek için onu dikkatle dinlemek gerekiyordu. Çocukluğuna geri giderek bebek Andrew ile mutlu bir anı deneyimledi, gerçekten oradaymış gibi hissetti; o küçük bir bebektir, bir bebek gibi konuşuyor, kıkırdıyor ve beden hareketleri de bu anları yansıtıyordu.

Danışanlarımın süreçlerine tanık olmak bende daima müthiş duygular yaratır. Deneyimleri esnasında onlarla oturup, anın akışına akortlanmak gerçekten olağanüstüdür. Onların deneyimlerini düzenleyen bir uzman olarak yanlarında otururken, deneyimlerini tam olarak kendi içlerinde yaşamaları için mümkün olduğu kadar müdahale etmeden geride dururum. Bebek Andrew, yetişkin Andrew'ün günlük yaşamında rasyonel zihniyle hatırlayamacağı şekilde çevresinin birçok detayını yeniden anımsadı. Annesiyle olan bazı konuları başlangıçta yaptığımız görüşmede ifade etmişti. Bu bakımdan deneyim onun için çok hoş bir sürpriz olmuştu ve onu demirlediğim bu safhada şimdi bir bebek olarak anıları yeniden yapılanmıştı. Bu anılar gelecek için bir kaynak sağlayacaktı.

Annesinin rahmindeyken beden seçimi, ruhu ve bedeniyle olan entegrasyonu ilgili birçok soruya yanıt bulmuştu. Ruhani karakterinin çok ciddi olmayan, daha hafif ve kaygısız biri olduğunu fark etmişti. Ona, bu kayıtsız enerjinin bir kısmını kendi fiziksel bedenine çekmek ister misin diye sorduğumda olumlu yanıt verdi. Sonra çok şaşırtıcı bir şey oldu: Andrew enerjisi bedenine doğru indirirken ağır bir şekilde nefes almaya, oflayıp puflamaya başladı. Kızarıp morardı. Ona, bedeninin onu kabul etmesine ve varlığındaki bütün hücrelerinin tek tek onunla bütünleşmesine izin vermesini söyledim. Sonra yüzünde bir ışıdamayla rahatlardı ve çok mutlu hissetmeye başladı.

Andrew bu kayıtsız ve neşe dolu ruhsal enerjiyi "indirdikten" sonra, bir sonraki adım onu geçmiş bir yaşama ve tercihen en sonuncusuna doğru yönlendirmek olabilirdi. Ama Andrew'ün ruhu doğruca ruhlar âlemine gitmeye istekliydi. Altında uzanan geniş arazilere bakarak yükselirken yukarıdan güçlü bir çekilme hissetti. Bir ışık tüpü algıladı, onu gittikçe daha yukarıya doğru çekiyordu. Fiziksel bedeninden kalanları ardında bırakırken sadece kutsal varlığına dayanmaya başladı. Etrafındaki boşluklar gittikçe daha aydınlık bir hal alıyor, hafifledikçe rahatlıyordu. Kendisini çeken bu parlak ışığa doğru giderken yüzünde bir mutluluk ifadesi belirmişti. Duyguları gittikçe güçleniyordu. Andrew aniden büyük bir huzur ve sükûnet içine girdi. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. (1)

Kendisini selamlayıp kucaklayan ışıktan bir varlık gördüğünü söyledi, onu sevgi enerjisiyle sarmalamıştı. Andrew heyecanla, "O benim için burada, bir ağabey gibi ... benim rehberim," diye ünlendi. Zecho'yla ilişkilendi, onun adını anımsayabilmiş ve bana harflerini kodlayarak söyleyebilmişti. Rehberinin enerjisini tanıyabiliyordu, aslında bunu daha önce de hissettiğini fark etti. Sonra Zecho'nun Andrew'e ölümsüz ismi Estrell diye seslendiğini fark ettik.

Andrew, ikna olmuş bir şekilde "Zecho hep benimle," dedi. "Telepatik duygularla iletişiyoruz." Ve sonra yine oldu: Andrew/Estrell rehberinin enerjisini kendisinin fiziksel bedenine indirmeye başladı. Bu seferki ilk indirmeden çok daha dramatikti. Bir kez daha sakinleşip mutlu bir poza bürünmeden önce, derin bir şekilde nefes aldığına tanık oldum. Bedeni sevgili ve büyük bir güçle aşağı yukarı bir pompa gibi gidip geliyordu, cildinin rengi yine kırmızı ve mor renklere bürünmüştü ve bedeni şişmiş, yüzünden gözyaşları akmaya başlamıştı.

Zecho Andrew / Estrell ile iletişim kurdu, ona bu yaşamdaki performansından dolayı ne kadar memnun olduğunu ve yaşamındaki en büyük başarının “dürüst, nazik ve basitçe kendisi olması” olduğunu söyledi. Zecho Andrew / Estrell’le birçok zor yaşam zamanları boyunca uzun süredir birlikte olduğunu ve Andrew / Estrell’in önceki geçmiş yaşamlarıyla karşılaştırıldığında her şeyi iyi yapıyor olmasıyla gurur duyduğunu ifade etti.

Çalışmalarım esnasında her zaman karşılaştığım gibi, ruhani âlemde yargılama olmadığına yine şahit olmuştum. Bizler insani şartlar altında kendimizi ve başkalarını eleştiriyoruz, ama ruh rehberlerimiz ve konsey bizleri asla yargılamıyor. Andrew kendisine karşı genellikle katı yaklaşıma sahip bir adamdı. Çok katı tutuma sahip bir anne deneyimi vardı ve sıklıkla bir şeyleri yeterince iyi yapamadığı hissine kapılırdı. Kendine güven konusunda mücadele ederdi ve burada ruhlar âleminde ruh rehberi onu kendisine karşı adil olması gerektiğini telkin ediyordu. O kendisine karşı en sert eleştirileri yine kendisinin yaptığını ve ruhlar âleminde hepimizin şefkat ve anlayış gördüğümüzü fark etti.

Estrell daha yukarılara çıkıyordu. “Bir odanın içindeyim, yarım daireye benziyor ... ışık çok... başka varlıklar var, hepsi de Zecho gibi kahverengi cüppeler giyinmişler ... burası sevgiyle dolu ... ve mizahla.” Estrell beş konsey üyesi sayabilmişti ve Zecho onun tam arkasında ayakta duruyordu. (2) “Şimdi hepsi de zemine oturdular ve ortalık kararmaya başladı. Kubbe biçiminde bir çatı gördüm ... onlarla birlikte oturmamı söylediler ... yüzleri bana dönük ... onlarla birlikte oturmak beni mütevazılaştırıyor.” Konsey üyelerine birkaç soru yönelttim, fakat bunları Estrell ifade etti, “iki büklüm oldular, ciddileşmeye başlıyorlar ... ayyy.” Aniden yüksek sesle çığlık atmaya başladı. “Afrika’nın bugünkü halini gösteriyorlar ... bir resim

gösterdiler ... ıstırap dolu." Bunun Andrew için çok acı verici olduğunu görebiliyordum. Sonra devam etti, "Bana istediğim takdirde Güney Afrika'dan ayrılabileceğimi söylediler ... bu kolaymış ... çok kolay olabilirmiş." Andrew'e uzaklara gitmek ve diğerlerini burada bırakmış olmaktan dolayı suçluluk hissedip hissetmeyeceğini sordum. "Hayır, hayır hiç de değil, onlar da benim gibi kendi kaderleri neyse onu yapmalılar. Ben korkmuyorum. Bizler hepimiz kendi kaderlerimizi seçiyoruz," diye yanıtladı. Duygulanmıştı, hâlâ derin bir şekilde nefes alıyordu. Kalbini genişçe açarak, Güney Afrika'ya bu yüksek kaynaktan şifa gönderdi. Kendi yoluna sarıldı ve bütün insanlığa, hayvanlara, bitkilere ve Güney Afrika'daki tüm yaratıklara sevgi ve şifa yolladı.

Zecho da şimdi çemberin içinde oturuyor ve ona gülümseyordu. Andrew, "Bana böyle bir ders vermek istedi," dedi. Sonra çemberin ortasındaki üyelerden biri Andrew/Estrell ile telepatik olarak iletişim kurdu. "Onları rahatça arkada bırakabilirsin. Fakat şükran ve minnet duygularıyla git; Güney Afrika'da çok güzel ve iyi şeyler de var. Gittiğin farklı ülkelerde bu ülkenin bir temsilcisi olup onun iyiliği için çalış." Andrew/Estrell Dünya gezegenini yukarıdan görebiliyorlardı.

Ona yeni evinin nerede olabileceğini soruyorum. "Bütün görebildiğim Avustralya," diye yanıtlıyor. Danışanım zümleyip Avustralya hakkında daha fazla detay keşfediyor. Bu arada konseyi de daha fazla resim gösterip ve mesaj iletiyor. Andrew/Estrell acı çekme ve ağlama ihtiyacı hissediyor olmasına rağmen, konseyine de odaklanmaya başlıyor. Bu esnada, konseyin görüntüsü de değişiyor. Andrew bunu şöyle açıklıyor: "Onlar aynı varlıklar, Zecho da burada, ama artık o koyu renkli cübbeleri giymiyorlar ... şimdi çok parlak ... uzun ve altın rengi cübbeleri var ... hâlâ yarım daire halinde otu-

ruyorlar ama daha parlaklar ve orada bir podyum var ... sol taraftakiler daha önemli olanlar, ortada biri var ve soldakiler daha anlamlılar ... podyumun kendisi de çok ışıltıyor, camdan ya da daha çok kristalden bir yapıya sahip... tavan da kristalden ... Zecho benimle birlikte, arkamda duruyor... bir üniversite gibi ama bir mahkeme salonuna benzeyen resmi bir ortama da sahip... podyumdaki ışıktan varlıklar, bana bilgi yargıçları anımsatıyorlar.” (3)

O yargıçlarla akortlandığını hissetmişti. “O kadar da kötü değil, neredeyse eğlenceli ... Paylaşmaya istekliler; diyorlar ki: ağırdan alma, hadi yap! Şimdi fırsatlar kapısı açık! Onu her zaman böyle açık bulamazsın.” Onların yüzlerine bakıyor; sıcak bir gülümsemeye bakıyorlar. Yine bir Avustralya görüntüsü gösteriyorlar. Parlak ve pozitif bir görüntü, sonra da Güney Afrika'nın bir resmini gösteriyorlar. Orada da ülke gri bir örtüyle kaplanmış gibi duruyor. Bu noktada, Andrew'e bu yaşam değişikliği hakkında birkaç soru daha yöneliyorum. Bunun üzerine, görüntüler, kinestezik sezgiler ve tümceler halinde mesajlar almaya devam ediyor. “Sana yardım ve rehberlik etmeye gelenler olacak. Onlara güven. Her şey öylece gelişecek.” (4)

Sonra, Andrew / Estrell'in konsey üyeleri ona derin bir ders veriyorlar. Onu dışlanmışlık ve başarısızlık korkularıyla ilgili olarak rahatlatıyorlar. Aniden kendisini annesinin rahmine gitmiş halde buluyor, bir yandan da konseyle olan bağlantısını sürdürüyor. Ona bu yaşamının temasını kendisinin seçmiş olduğunu gösteriyorlar. Annesinin de kendi annesi tarafından reddedilmiş olduğu hislerine sahip olduğunu fark ediyor. Andrew / Estrell, annesinin bu geçmişine rağmen, kendisine dışlanma ve başarısızlık korkularının üstesinden gelebilmesi için şans tanımış olmasıyla ne kadar mükemmel annelik yapmış olduğunu anlıyor. Annesine karşı affetme ve şefkat

hisleri duyumsuyor. "O bilmiyordu ... yaşamında hatalar yaptı ... o da ben de aynı soruna sahibiz. Affetmek ... bu tek yol."

Konsej üyeleri onun yaşamındaki durumları görüp hissetmelerini sağlıyorlar. Andrew hâlâ rahimdeki bir cenin olarak, bunun ebedi ruhunun başarmak istediği derslerden biri olduğunu anlıyor. Aslında dışlanmışlık diye bir şey yoktu; Andrew "Bu benimle ilgili değilmiş ... bunu üstüme alınmamalıymışım. Diğer insanlar benim yerimde olamıyorlarsa, bu onların sorunuymuş, benim değil. Daha fazla kendim olmam gerekiyormuş. Ve aydınlanmak zorundaymışım, çok fazla ciddiye alıyormuşum. Kendime karşı daha dürüst olmaya ihtiyacım varmış. Kimse beni dışlamayacakmış! Ben kendim ebedi kendimle ilişiklenecektmişim... Bunu kavrayabilmek gerçekten çok zor bir şey," diyordu.

Bu öğrendikleriyle fiziksel bedenine şimdiden iki kez enerji indirdiğini hesaba katarak, ona bunu tekrar yapmak isteyip istemeyeceğini sordum. Ve evet, ben daha sorumu bile bitirmeden, Andrew yeni edindiği bilgilerden de bir kez daha bedenine enerji çekmişti.

Bundan sonra, oturumun sonuna geldiğimiz belliydi. YAY çalışmasında bu gerçekten dikkat çekicidir. Bu olduğu zaman –bilirsiniz– hissedersiniz; enerji değişir ve oturum sona erer.

Andrew, Zecho'nun da yer aldığı konseyini biraz daha gördü ve bedeninde derin bir yenilenme ve iyileşme hissetti. Ben onu şimdiki zamana geri getirmeden önce bunu yapması bir süre aldı.

Bu oturum, birkaç şeyi çok güzel sergilemişti. Öncelikle, dini ya da ruhani pratiklerin gözlemcisi olmayan veya meditasyon ve benzeri uygulamalar içinde olmayan birinin de görsel, kinestezik ve işitsel yollarla çok derinlere inebildiği görülüyordu.

Bazen bu mesajlar çok fazla olabilir ve bir yüklenme biçiminde gelebilir. Zihin ve bedenin işleyeceği bilgi miktarı çok fazla olduğundan, yüklenme insan bedeni ve zihnine bir zaman boşalması biçiminde bilgi sağlar. Buna dayanmak bazıları için daha kolay olabilir. Konseyin bize temel yaşam seçimlerimizde ve derslerimizde nasıl yardımcı olduklarını görmek de ayrıca ilginçtir. Burada konseyin grafik görsellerle Güney Afrika ulusu hakkında daha büyük mesajları nasıl gündeme getirebildiğini görebiliyoruz.

İki ay sonra, Andrew'den haber aldım. Eşi ve oğluyla birlikte Avustralya'nın Brisbane kentine taşınmışlardı. Seyahate, gerekli rehberlik hizmetini ve bilgileri elde etme uğraşları nedeniyle ancak altı hafta sonra başlayabilmişlerdi.

Taşınmaya karar verdikleri mahalleyi şimdiden bulmuş olduklarını bana heyecan içinde bildirmişti! İki hafta sonra, ben de bir iş için orada olacaktım. O zaman Sydney'de bir öğle yemeğinde buluşma kararı aldık. Hepsi de Avustralya yolculuğu deneyiminden çok mutluydular. Andrew YAY oturumundan bu yana kendisinde bir dönüşüm olduğunu hissettiğini, aldığı mesajlara güvenmeye başladığını ve her şeyin rehberi ve konseyiyle birlikte oluşturdukları plana uygun olarak gerçekleştiğini benimle paylaştı.

Bana, "Bazen her şeyin ne kadar kolayca yerine oturduğuna hayret ediyorum. YAY oturumumdan beri, bütün gelişmelerde bana rehberlik ediliyor ve her şey mükemmel bir şekilde yolunda gidiyor. Birçok kapı açıldı! Yeni arkadaşlar edindim. Onlar mesleki açıdan bana yardım edebilecek yetenekli kişiler. Bu yolla, şimdiden birkaç fırsat yakaladım. Düşünsene, burada Avustralya'da kendi işimi kurmak için farklı seçeneklere göz atma şansına sahibim! Benim için yaşam amacının peşinden gidildiğinde yaşamın nasıl değiştiğini görmek gerçekten olağanüstü." Galiba bu aynı za-

manda Andrew'ün yaşama karşı olan pozitif tavrından da kaynaklanıyordu.

Karısı oranın çocukları için ne kadar güvenli bir ortam sunduğunu ve var olan eğitim sisteminin birçok olanak içerdiğini anlattı. "Burada çocuklarımız için çok daha iyi bir aile yaşamımız olacak," diyordu. Avustralya'da birçok olanak görmelerine rağmen, Andrew YAY oturumunda edindiği görevine kendini adanmıştı. "İnsanlara Güney Afrika'nın ne kadar güzel bir ülke olduğunu ve iyi şeyler sunabildiğini anlatacağım. Ülkemizin bir temsilcisi olacak ve yeni evimize Güney Afrika'nın iyiliklerini taşıyacağım. Zecho ile bir anlaşmamız var, bunu yapabilir ve bu sözü yerine getirebilirim. Ruh amacımın peşinden gideceğim."

-
- (1) Ruhların ruhlar âlemine girerken geçtikleri ana kapıdan yaygın biçimde tünel etkisi diye söz edilir. Eşlik eden parlak ışıklar da genellikle karşılaşılan bir olgudur. Bakınız: RK 17-25 ve RK 52.
 - (2) Bu toplantılardaki yerleşim bize ruhun gelişim safhasını işaret eder. Ruhların, rehberlerin ve konsey toplantılarındaki yaşlıların pozisyonları hakkında daha fazla detay için bakınız: konsey ortamı RK 204-207.
 - (3) Hipnoz altında bile, insan zihni gördüğü / anımsadığı şeylere, daha önceden elde edilen bilgi ve deneyimleri kullanarak bir anlam vermeye çalışır. Özneler bu tür referansları görmekte oldukları imajlara başlangıçta atfederler, onlarla ilgili daha doğru anlamlar sonradan oluşur.

Konsey toplantısının başlangıcında ortamın resmiliği bazen belli ruhlarda kendilerini neyin beklediği konusunda yanlış anlamalara yol açabiliyor. Daha önceki konsey oturumlarının anılarından (diğer yaşamlardan sonraki) dolayı aceleci davranabilirler, fakat bunun her zaman doğru olmayabileceği ruhlar da vardır. Çünkü yeryüzünde onların bilinçlerinde oluşmuş önyargılar, bazı YAY danışanlarının başlangıçta kendilerini bir mahkeme salonunda olduklarını düşündürüyor ve onlar salona girerken sanki yargıçlar onları bekliyor. Bu tamamen yanlıştır. Ruhlar âlemi sevgi ve hoşgörünün mekânıdır.

Ruhların salonda gördüğü ilk şey onları bekleyen yaşlılardır, genellikle bir kürsüde ya da yükselen bir yarım dairenin üzerinde otururlar. Bu pozisyon değişebilir, fakat ilk sahne otoriter figürlerin yer aldığı bir mahkemeyi andırır. Bu vakada, Andrew bu algıdan çabuk kurtuluyor ve yaşlıların koyu renkli cübbeler giymediklerini fark ediyor. Aynı zamanda onların ona gülmüşediklerini de ifade ediyor. Konsey toplantılarında, yaşlılar huzurlarına

çıkmiş ruha bazen gülümseyebilir bazen de ciddi bakışlarla süzebilirler, fakat oraya gelen bütün ruhların, bu toplantının aslında geçmişi değerlendirmek ve geleceği planlamalarında kendilerine yardımcı olmak için düzenlendiğini anlamaları uzun sürmez. Bu temayla ilgili daha fazla bilgi için bakınız: yargı ve ceza üzerine insani korkular, Yaşlılar Konseyi, RK 201-204.

- (4) Bu vakada, Andrew'un konseyi Güney Afrika ve Avustralya'yla ilgili duygusal ve görsel imajlar yaratıp onun zihnine bunları "yüküyor". Bu işlem o derin bir YAY transı halindeyken, Andrew'e güncel bilgiler sağlamak ve Dünya zamanıyla şimdiki zamanda seçimler yapabilmesi için uygulanıyor. Okur, tüm bunlardan karar verme süreçlerine Konsey'in bu şekilde danışmanlık yapmasının YAY oturumlarında sıkça karşılaşılan bir şey olduğu sonucunu çıkarmamalıdır. Bununla beraber, çok çeşitli ve farklı ipuçları bizim değerlendirmemize sıklıkla sunulur. Bu vakada da, önemli bir ruhani fenomeni gözler önüne seriliyor: bizler ruhlar olarak öbür dünyada geçmiş ve hatta potansiyel gelecek zaman olaylarını katılımımızın şartlarına bağlı olarak izleyebilme yeteneğine sahibiz. Bu gözden geçirme süreci gelişim için tasarlanmıştır.

Kuantum mekaniğindeki bilimsel gelişmelerin bizim YAY hipnozundaki öznelerimizin yıllardır rapor ettiği şeyleri ancak yakalayabildiğini düşünüyorum. Bilim insanları, titreşimsel enerji dalgalarının etkisinde hareket eden atomaltı parçacıkların, Dünyadaki hareket eden veya etmeyen bütün imajların hem kaydını tutup hem de depoladıklarını anlamış durumdadır. İnsani deneyimler olan saf titreşimsel enerji desenlerini temsil eden olaylar gerçekten kaybolup gitselerdi, zamanın olmadığı öbür dünya analizlerinde onlar yeniden elde edilemezlerdi. Öyle görünüyor ki, kendi enerjimizin parmak izlerine benzer izlenimlerini var olduğumuz coğrafyalarda bırakıyoruz ve onların tümü kalıcı bir şekilde kayıt altına alınıyor. Bu enerji dalgaları gelecekte gerçekleşmesi olası çok miktarda alternatif desenler yaratıyor. Konsey, Andrew'e beklenen geleceğin ne olduğunu iki nedenle göstermemeyi seçmişti: Gelecek taşlara yazılmaz ve Andrew'un şimdiki yaşamının geleceğinde neler olabileceğini denemek bile hem özgür irade hem de kendini keşfetme nedeniyle beyhude bir çaba olurdu. Öyle de olsa, bu kitaptaki diğer vakalarda geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek, ruhlar âlemindeki şimdiki anın bütünleyenleri olarak vardır. Kuantum uygulaması için bakınız: RY 160, 195, 212, 221; geçmiş zaman hatları için: RK 168-169; gelecek zaman hatları ve yaşam seçimi için: RK 360-365 ve YAYH 175-178.

Yaşlılar Konseyini Kavramak

Deborah Bromley
(Bedford, İngiltere)

Kadınlara özgü konularda geçmiş yaşamlar ve yaşamlar-arası-yaşam hipnoterapi uzmanı ve EFT (*Emotional Freedom Techniques*) pratisyeni ve eğitimcisi.

Yaşamlar-arası-yaşam geri dönüşleri için bize gelen insanlar Dr. Michael Newton'un kitaplarındaki insanlarla çok benzeşiyorlar. Bu esin kaynağı hikâyelerin öbür dünyadaki yaşamı bilme ve deneyimleme doğrultusunda derin bir arzu yaratması şaşırtıcı değildir. Helen, YAY oturumu esnasında Newton'un kitaplarından ve onun ruhlar âleminin yapısı hakkındaki fikirlerinden habersizdi. Bu YAY deneyiminin benim için en etkileyici yanı Helen'in ruhani yolculuğunun bu kitaplardaki materyali birinci elden doğrulamasıydı.

Bazen enkarnasyonlar arasındaki danışanın zihni, orada bir ruh halindeyken bile yaşamları hakkındaki önyargılarından oluşan bir set halinde şüphe ve beklentilere sahip olur. Neyse ki, rehberlerin farklı düşünceleri vardır ve onlar oturumun açılım sağlayıcı ve tatmin edici olabilmesini sağlayacak şekilde eylemleri ve enerjiyi nazik bir şekilde yönlendirirler. Danışanların ihtiyaçları ruhsal yolculuklarında böylelikle karşılanır.

Bir YAY deneyimini kâğıda dökmek mümkün değil, o her türlü açıklamanın ötesindedir. Odaklanmanız kendinize ait yakıcı “bu hayat” sorunlarınıza yönelik olabilir, fakat bir ruh olarak yaşamınıza ait anılarla ilişki kurduğunuz anda, burada sizin için bulunan sınırsız bir sevgiyi de çağırılmış olursunuz. Bu sevgi sizi sarar ve enkarnasyonlarınız boyunca destekler; rehberinizin sevgisi, konseyinizin bilgeliği, ruh arkadaşlarınızla olan derin bağlar, her şey baş döndürücüdür.

Bu sevginin içine bir kez daldığınızda, yalnızlık ya da şüphe hissetmezsiniz. O ruhani bir internet ağına bağlanmak gibidir: YAY'ınızı çağırarak ruhsal zekânızla yeniden bağlantı kurmuş ve onu yeniden deneyimlemiş olursunuz. Sonra günlük yaşamdaki mücadeleler önemini yitirir, çünkü onları olması gerektiği gibi algılamaya başlarsınız.

Yaşlılar Konseyi ile bir araya gelmek bir ruh için yaşamlar arasında deneyimlenen en önemli olaylardan biridir. Hipnoz altındaki danışanlar için yaşamlar arasında bu bilge varlıkların huzuruna çıkmaları büyük anlam taşır. Yaşlılar süreçlerimizi inceleyip sonuçları değerlendirirken, bireysel ruh rehberlerimiz de genellikle bize eşlik edip aracılık yaparlar. Enkarne olmaya devam eden ruhlar için, bu forumun ruhsal âlemde en fazla yaklaşılabildiğimiz kutsal varlıklar olduğu görülüyor. Bu vakayı benim deneyimlerim arasında eşsiz yapan şey, Helen'in şimdiki yaşamından önce bizim ruhlar âleminde bilebildiğimiz ruhsal evrimin en yüksek formuna katılmak üzere yaşlılar tarafından davet edilmiş olmasıydı.

Bizim yaşlılar diye andığımız bu yüce varlıklar, kendi enkarnasyonlarını uzun zaman önce tamamlamışlardır. Bizler dünyada onların sırlarını öğrenmek için hipnoz kullanamayız. Bu olağanüstü hikâyenin en çok merak uyandıran tarafı Helen'in ruhani bir meslek sahibi olmak üzere yetiştirilmesiy-

di. Onun yakın gelecekte, genç bir ruh rehberi olacağı belliydi. Bu nedenle, ona bir hazırlık aracı olan konsey toplantılarının gizemlerinin teorik bir eğitimle verilmiş olması mümkün görünüyor. Bu vakayla karşılaştığımda, ben daha YAY terapisi pratiğimin ilk yılındaydım. Bugün, Helen'e çok daha fazla soru sorabilirdim. Bununla beraber, o zaman bile, Helen'in bana anlattıklarının onun için büyük bir onur kaynağı olduğunu fark edebiliyordum.

Ruhlar âleminde, bir yaşlı, gelişim açısından üst düzey bir rehberin bile üstündedir. Bu vaka IV. ya da V. seviyedeki, daha iyi bir ifade tarzı olmadığı için daha fazla yönetsel sorumluluklar diye ifade edebileceğimiz sorumlulukları üstlenmeye hazır olan bir ruh için, ileri rehberlik danışmanlığı ve eğitiminin nasıl bir şey olduğunu sergiliyor. Bir ruh, varoluşunun özü gereği fiziksel enkarnasyonlar esnasında problem çözümlenmeleri yapar. Kendi hâkimiyet alanlarındaki ruhlara danışmanlık yapan rehberler ve yaşlılar, her yeni yaşamda daha iyi seçimler yapabilmeleri için onların ruhsal yeteneklerinin yavaşça ilerleyen gelişimlerini uyarırlar. Bu hikâye, konsey salonundaki toplantı sahnesinde yaşlılar tarafında olan birinin başkalarını değerlendirme işine nasıl katıldığını ve orada edindiği izlenimleri yansıtıyor. Bu aktivitenin, enkarnasyonuna devam etmekte olan bir ruhun normalde deneyimleyemeyeceği bir seviyede gerçekleşmesi de durumu ilginç kılıyor.

Bazıları, Dünyadayken ruhlar âlemiyle ilişkilenmeyi kanalize olma diye anar; bu tıpkı farklı bir müzik dinlemek için radyo istasyonunu ayarlamaya benzer. Kanalize olmak kendini adama ve pratik çalışma gerektiren bir yetenektir. Helen, kanalize olma dersleri yordamıyla yaşamlar-arasıyaşam geri dönüşleri deneyimlemiş ve kanalize olma yeteneklerini geliştirmek için güçlü bağlantılar oluşturmak gibi

bir amaca sahip olmuştu. Fakat oturumu, onun beklemediği bir şekilde kendi ruhani yaşamından çok daha fazlasına açılım sağladı.

Helen'in geçmişi şöyleydi: Farklı ırklardan gelen ebeveynlerden doğmuş ve doğumundan kısa süre sonra Galli bir aile tarafından evlat edinilmişti. Sevgi dolu ve güvenli bir ortamda büyümüş ama sürekli olarak kilosuyla ilgili sorunlar yaşamıştı. Bunu onu evlat edinen annesiyle olan çatışmaları izledi. Bu çatışmalarda görünüşünden ötürü yargılanıp mahkûm ediliyordu. Derinlerinde bunun kendisi için çok da önemli olmadığını bilmesine rağmen bunlar yaşanmıştı. Kendi içsel değerine güçlü bir şekilde inanan biriydi ve bu onu mutlu ve yaşamdan tatminkâr biri kılmaya yetiyordu. Evlenip boşanmıştı ve kendini adadığı bir çocuğu vardı. Ancak ilişkiler onun için sürekli bir hayal kırıklığı kaynağıydı. Bu konuda başarısız olduğunu düşünüyordu ve en son başarısızlığı da birlikte yaşayacağı birini bulamamasıydı. Bireysel yönetim ve eğitim alanında bir geçmişi ve eğitimi vardı. Bir yandan da engelli çocuklarla yıllar boyunca başarılı çalışmalar yapmıştı.

Helen YAY oturumunda kolaylıkla gevşedi ve çok geçmeden geçmiş yaşam anlarıyla bağlantı kurdu. Bu anılar yaşam-lar-arası-yaşam halindeyken bir sıçrama tahtası görevi görüyordu. Güneşin altında uzun otların olduğu bir arazideydi. Yirmi yaşlarında, Shakira adında bir genç kızdı. Kendini bir akarsu boyunda çamaşır yıkarken buldu, etrafta kendi gibi birçok kadın vardı; onlar arkadaşlarıydı, mutlu bir ortam içinde günlük yaşam üzerine sohbetler ediyorlardı. Bol bol gülüşmeler ve dostane ilişkiler sürüyordu. Kütüklerin üzerinde duran ve merdivenle çıkılan küçük ahşap bir kulübede kocası ve küçük oğlu Jacob'la yaşıyordu.

Helen anımsamaya başlıyor:

Kocam uzun boylu, kabarık saçlı bir adam. Sakalları ve kirli dişleri var. Hoş biri değil. Onunla neden evlenmiş olduğumu bilemiyorum. Çok içip durmadan bağıyor. Jacob ondan korkuyor. Ondan kaçmak istiyorum.

Ortamda gürültülü bir müzik sesi var ve caddeden dayanılmaz bir koku geliyor, bu bir pazar meydanı gibi bir yer. Kocam bir yerde kafa çekiyor ve Jacob da yakınlarda bir yerde arkadaşlarıyla oynuyor. Biraz meyve taşıyorum –galiba nar– ve bir arkadaşım ile sohbet ediyorum, ona kaçmak istediğimi söylüyorum. Kocam onu terk etmek istediğinden şüphelendiği için gerçekten çok öfkeli.

Onu görüyorum, bana doğru gelip üzerime yürüyor. Bağırıp canımı yakıyor. Meyveye para harcadığım için bağıyor. Kaçıp binalardan birinin köşesine saklanarak ağlıyorum. Jacob ve ben birbirimize sarılıp ağlaşıyoruz, ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek zorundayım. Ama değil. Bizi buluyor ve beni bir tarafa çekip dövmeye başlıyor. Jacob seyrediyor. Şimdi canımı gerçekten çok kötü yakıyor, beni boğuyor. Jacob'a kaçmasını söylüyorum.

Şimdi bitiriliyorum; geriye doğru sanki dalgalanarak yüzmeğe başlıyorum, renkler, yüzüşen renkler var. Çok büyük bir rahatlama.

Debbie: Yaşamın ve ölüm şeklin hakkında üzülmediğin şeyler var mı?

Helen: Bu olanları kabullenmemeliyim, sezgilerimi takip edip ondan ayrılmam gerekirdi, ama kaldım. İlgilendim ve insanları yüzüstü bırakıp gitmek istemedim. Kocam kimse-nin kendisini sevmediğini düşünerek benim canımı yaktı.

Şimdi ruhani formumdayım ve hızlı hareket ediyorum. Bazı insanlar beni karşılamaya geliyorlar; Melanie (bugün kızı), Sam ve Elie (bugün yakın arkadaşlar). Oh! Annem de (bugünkü anne) geliyor, her zamanki gibi geç saatlere kadar çalışmaktan

oflayıp pufluyor. O her zaman öyledir. Onlar el çırpıp gülüyorlar, hep beraber ayaklanıp “İyi iş çıkardın, kız,” diyorlar.

Çok mutluyum ve içim aydınlanıyor, öyle büyük bir rahatlama ki. Şimdi restorasyon yerine gitmem gerekiyor, bu ona benim verdiğim isim. Farklı bir ışığın içine gidip rahatlıyorum. Sarı/portakal renginde, insanı pırıl pırıl yapıp içini dolduruyor. (1)

D: Bu ne için?

H: Yani, bu parmağı prize sokmak gibi. Çok harika bir şey. Öldükten sonra kendini yeniden şarj etmek gibi, genç olduğum için bana azıcığı yetiyor. Bu geçmiş yaşamımdan hiç keyif almıyorum, öyle zor ki, işte bu yüzden bu enerji bana iyi geliyor.

D: Bu enerjiyle şarj olduğun zaman sana neler oluyor?

H: Bu devasa boşluğun içine giriyorum, burası yüzen bir kolezyuma benziyor, burada çok ruh var. Hepimiz bir şeylerin başlamasını, birilerinin gelmesini bekliyor gibiyiz. Bir seminer ya da konferansa benziyor. Yaşam amacını anlamakla ilgili bir şey. Benim grubum orada bir tarafta. Gidip onlara katılıyorum. (2)

Helen isimleriyle çağırdığı ve şimdiki yaşamından tanıdığı ruhlar görüyor; sevgili kızı Melani, annesi ve birçok arkadaşı. Yavaş yavaş, onları ruhlarla ilgili terminolojiyi kullanarak enerji kaliteleri bakımından tarifetmeye başlıyor. Onların ruh isimlerini de biliyor ve ona sorduğum zaman kendisinin Simene diye anıldığını söylüyor.

H: Annemi, Jason’u ve Melanie’yi görebiliyorum, onlar, üzerinde en çok çalıştığım kişiler. Annem dengeli, Melani şefkat dolu, Jason güçlü, ben (Simene) koşulsuz sevgiyi anlayabiliyorum. (3)

Açık havada toplanıp söyleşmeyi seviyoruz. Bir arazide olduğumuzu görüyorum. Yenilenmiş hissediyorum. Burada istediğimiz kadar gülüp hislerimizi serbestçe ifade edebiliriz.

Bir strateji planlıyoruz, bir oyun planını devreye sokuyoruz. Bunu birlikte yapmak zorundayız, çünkü gruptan ayrılıp Dünya'da yaşamlara sahip olduğumuzda belki de ayrılmamız gerekecek. Bu nedenle, ruhlar âleminde ne zaman beraber olsak, önümüzdeki birçok yaşamı planlıyoruz. Hedeflerimizi gerçekleştirme şeklimiz böyle.

Kare şeklinde taş bir masanın etrafında oturduğumuzu görebiliyorum. Ortasında küçük bir kâsenin içinde duran altın külçeleri var ya da biz onları öyle anıyoruz. Bu altından şeyler, yer fıstığına benziyor.

D: Onlar ne işe yarıyor?

H: Yani, nasıl anlatsam, onları yiyoruz ama yemiyoruz da. Onlar bize Dünya'ya geri dönmemizde yardımcı oluyor, tanıma işinde bize yardım ediyor. Planımızın kilit noktalarında bu küçük altın fıstıkların içindekini alıyoruz; sonra dünyadayken, söz konusu kilit noktada o tanınmanın hissine sahip oluyoruz. Bize doğru yolda olduğumuzu ya da doğru kişiyle bir araya geldiğimizi söylüyor. Biriyle karşılaşmak istersek onunla karşılaştığımızda bunu onaylıyor. Planın parçalarını yerinde tutuyor.

D: Bir çeşit déjà vu gibi mi?

H: Evet, öyle. Seni bir an için durduruyor ve önemli bir şey olduğunun farkına varmanı sağlıyor.

D: Sonra ne oluyor?

H: Şimdi başka bir güzel arazideyim. Onlardan iki kişi var, onlar rehberlerim. Sirius bana yakın biri adam, genç ve yakışıklı, kara derili. (Gülüyor) Onun henüz genç bir rehber olduğunu seziyorum. Çok sevimli bir gülüşü var ve koyu mavi ışıldayan gözlere sahip. Bazen edepsizlik de yapıyor, çok gülüşüyoruz.

Uzakta, dalgalanan cüppesi içinde yaşlı bir kadın görüyorum, o usta. Adı Opas. Bana Sirius'un omzundan ışıldayan turuncu bir ışık gibi beliriyor.

Kendimi evimde hissediyorum, beni öyle iyi tanıyorlar ki. Gülmeye ihtiyacım var ama yoldan şaşmamalıyım; Opas bunun için orada. Benim bütün zaafılarımı biliyor ve Sirius'a benim çok fazla ileri gitmeme izin vermemesini söylüyor. Bu benim sorunum, her zaman sevgi arıyorum –koşulsuz sevgi, bu benim temel özelliğim– kötü şeylerin bana doğru gelmekte olduğunu göremiyorum. Geçen yaşamdaki kocam gibi. Bu beni hep zora sokuyor.

Onların ilgisine mazhar olduğumu ve benimle ilgili her şeyi bildiklerini hissetmek öyle harika ki! Bu nedenle, biraz ileri gidersem hemen küçük bir uyarı da geliyor, içinde bulunduğum ana dikkat etmem gerektiğini anımsatan zihnimdeki küçük turuncu bir ışık gibi. Sirius'a bana karşı katı olması söylenmiş. Ama o yine de kaş göz ediyor. Şimdi bana önemli bir şey gösteriyor, bana bir şeyler olacak.

D: Bu yaşamda mı?

H: Evet, Helen'in başına gelecek. Bana nerede yaşayacağımızı gösteriyor, işim, çalışmalarım ve onun nasıl süreceği gibi şeyleri, kesinlikle doğru yoldayım.

Bir çocuk gelecek ve bana onlarda fark yaratacağımı söyleyecek. Tanınmaya başlıyorum. Bu, sanki bir ödül. Bir OBE olabilir mi? (5) Bir özür dileniyor ve itibar kazanıyorum. Bunun gerçekleşmesi için uzun bir zaman geçti ama şimdi her şeyi doğru yapıyorum. Arka plandaki turuncu ışık bana birlikte çalışacağım yeni bir rehberi gösteriyor, çünkü bu yaşama Helen olarak daha hızlı başlıyorum. (6)

D: Sonra nereye gideceksin?

H: Kendimi ışıktan bir boşlukta görüyorum. Mermer gibi ama değil, şeffaf. Ah! Bir konseydeyim, evet öyle, onun bir parçasıyım, konseyde başkalarına önerilerde bulunuyorum. (7)

D: Bu neleri içeriyor?

H: Bir yönetim kurulu içinde olmak gibi. Şu anda oradaki insanlardan biriyim. Koşulsuz sevgiyi gösteriyorum, bu benim karakterimin bir parçası. Farklı kişiler (ruhlar) üzerinde tartışıp şöyle, böyle konuşuyor, bu kişinin ihtiyacına göre birçok farklı görüşler ortaya koyuyoruz. Onlara ne yapmaları gerektiğini söylemeden nasıl önerilerde bulunuruz bunu belirliyoruz. Kendimi şöyle söylerken buluyorum, "Onlar bu dersi farklı bir yolla alabilirler mi?"

Görüyorsun, bu konsey biraz zorlu derslere meraklı. Ruhlar soruşturmaya sorular sormaya başarlarsa, onlardan öğrenmeleri gereken şeyi öğrenebilmeleri için alternatif bir yol bulmalarını istiyorum. Onların daha fazla sevmelerini istiyorum; işine gelirse, ben rolümü böyle görüyorum.

D: Bana bunun nasıl çalıştığını anlatabilir misin?

H: Biz konseyde dokuz kişiyiz. Ben en sağ taraftayım. Parlak altın sarısı bir rengim. (8) Onların konuştukları zamanlar hariç diğer tarafı göremiyorum. Bu enerji konuşmacının kendine has ışığı yandığında rengini ya da hislerini kazanıyor. İşler biraz kızışırsa ben de kendi görüntümü ortaya çıkarıyorum.

D: Ruhların nasıl kızışacaklarını tahayyül edemedim.

H: Kızışmak galiba biraz basite indirgemek oldu. Belli ruhlarla ilgili katı bir tutum almak gerektiğinde kolektif bir uzlaşma oluşturma eğilimi gelişir. Enerjinin büyüdüğünü duyar ve hissederim. İşte o zaman karşı bir görüşle söze girerim (tamamen hoşgörü ve daha yumuşak bir tavır alınmasına odaklanarak). Sonra enerji de, sorunun kendisi de bir şekilde yatışır (bir gözden geçirme ve özetleme hali). Görüşümün yorumunu yaparım. Merkezde oturan başkana, akıp geçen şemalar ya da resimler şeklinde alternatif sahneler göstermem gerekir (bir ruhun yaşamından). (9) Üzerlerinde spiral şeklinde altın yazılar olan taş tabletleri onlara elden ele gösteririm ve herkes onları kontrol eder. (10)

Bir ruh içeri gelmeden önce, toplanıp ruhun yaşamında olup bitenleri en ince ayrıntılarına kadar tartışırız. Önerilerimizin (bir önceki geçmiş yaşamda) ne kadar dinlendiğine bakar ve her ruhun tembihlerimize nasıl tepkiler verdiklerini not ederiz. Bazen ruhlar çok şiddetli sorunlar yaşadıklarında bu çok zor olur. Bu onların bizim sözlerimizi anımsamadıkları ya da aldırmadıklarını gösterir. Önceleri yaşlıların huzurlarına çıkan bu tür ruhlara oldukça sert bir tutum takındıkları yolunda bir izlenimim vardı. Böyle durumlar, konseye sevgi ve şefkat lehine olan görüşlerimi sunmam için beni motive ediyordu. Forumun kenarında en sağda bile olsam, kendimi duyurmak zorundaydım (telepatik olarak). Şimdi düşünce tarzımla çok daha iyi tanınıyorum. Bir denge ve fark yarattığımı hissedebiliyorum. Aslında her şey, her birey için doğru dengenin sağlanması meselesi (katılıkla nezaket arasında olan). Bu bizim bütün delilleri incelemek için bu kadar çok zaman harcamamızın da nedeni (Konsey her ruh için bunu yapar). Ben başkana çok yakın yerleştirilmediğim halde sevgi ve şefkat lehine konuşmak zorundayımdır. Zannedirim artık çok daha iyi kabul ediliyorum ve görüşlerimin bir ağırlığı oluştu. Liderimiz (başkan) enerji empoze edebilen çok güçlü bir ruhtur.(11)

Sonra, Helen onun bu sahneden uzaklaştığını belli eden işaretler veriyor. Rehberiyle beraber olduğu araziye dönüyor.

H: Onlar orada şimdi bir aradalar, bana odaklanmam gereken şeyin ne olduğunu söylüyorlar. Diyorlar ki, "Neredeyse ulaştın; ama hâlâ biraz daha öğrenmen gereken şeyler var."

Helen rehberleriyle tekrar ilişki kurdukça, onların Helen'in yaşamıyla ilgili sorularına yanıt verip vermeyeceklerini soruyorum. Bazen kolay yanıtlara sahip olmak ruhların elde edebileceği en iyi şey olmayabilirmiş, ama bu vakada yanıt verebilirlermiş. Helen görmeye ve onların söylediklerini işitebilmeye başladı ve onları bana

aktardı. Onun yaşamla, işiyle, kızıyla ve ilişkileriyle ilgili kişisel sorularımı yönelttim. Aldığı yanıtlar şöyledi:

H: Daha fazla sezgilerime göre hareket etmeliyim. Bir şeyler yanlış gidiyorsa, onları kabullenip harekete geçmeliyim. Dokunup görebileceğim şeylerin arasında kendime daha fazla inanmalıyım. Kendi başıma olmadığımı hatırlamalıyım, onlar da benim için oradalar.

Zannederim insanlara daha fazla güvenmeyi öğrenmem gerekirdi, (bu yaşamda erkeklere hiç güvenmiyordu), ama bunu yapamamıştım. İnançlı olmayı ve güvensiz olmamayı öğrenmek zorundayım. Aksi kanıtlanana kadar insanlara inanmak ve güvenmek. Şüpheli olmamalıyım. Bu yaşamda diğer yöne doğru çok fazla yol aldığımı biliyorum ve bu beni insanlara yaklaşımdan alıyordu. Herkes benden bir çıkar beklemiyor!

Şimdi onlarla (rehberlerimle) günlük yaşamımda daha fazla ilişkilenebilirim. Bir sorum olursa, onu ortaya koymalıyım onlar yanıtlayacaklardır, yine bir hissim ya da bir fikrim olduğunda onun için harekete geçmeliyim.

Ne yapacağım, bir şeyi nasıl çözeceğimle ilgili bir düşüncem olursa, şeyleri analiz etmek yerine harekete geçmeliyim ve kafamdaki orijinal düşünceyi güçlendirmeliyim. Bunun nedeni, hata yaparsam, o (Sirus) bir şekilde gelip daha büyük ya da kötü şeyler yaparak beni oradan alacaktır. Kalbimi dinlersem, o zaman her şey iyi olacak. Helen Yaşlılar Konseyi'ndeki geçici pozisyonunu düşünerek sonunda rehberlerine veda ediyor. Onlarla konuşmadan bir süre sessiz bir şekilde zaman geçiriyor. Ayrılmaya hazırlanırken onun çok derin ve içe işleyen bir deneyim yaşamış olduğunu anlıyorum.

Ona onların görüntülerini ve kendileriyle nasıl ilişkilenebileceği konusundaki uyarılarını zihninde tutmasını arımsatıyorum. Yaptığımız geri- dönüş oturumumuzun hedefi buy-

du; rehberlerini tanımak, onları zihninde görselleştirebilmek, onları nasıl çağıracağını öğrenip enerjilerini hissetmek. Bu deneyimi yaşamakla, zihnindeki bağlantıya kilitleyebilecek ve onların sağlayacağı destek ve rahatlatmalara ihtiyacı olduğunda onları çağırabilecekti. Yaşlılarla olan eşsiz ilişkisi en yüksek düzeydeki ruhani danışmanlığın bilgisini ona birinci elden kazandırmıştı.

Oturumda deneyimledikleri onu mutlu etmişti. Sonuç olarak şimdi hedefini gerçekleştirmişti, hem kendisi hem de başta ailesi ve arkadaşları olmak üzere diğerleri için öğütlere ve bilgeliğe erişim sağlayabileceği bir iletişim kanalına sahipti. Rehberlerinin bilgisi, onların kendine has kişilikleri, ona yardım etmek için yeteneklerini kullanma şekilleri gerçek amacına uygun doğrultudaki bir yaşamı geliştirip büyütmesine olanak sağlayacaktı. Ve tüm bunlar onun ihtiyaçlarına çok uygun şeylerdi. Yaşamının çeşitli alanlarında hiç acı duymadan çok hızlı değişiklikler yapabildiği dikkatimi çekti (kariyer, iş ilişkileri ve meslektaşlar). Kızını enerjisinin odağı haline getirdi. Bu süreç bir sonuca kavuşuyordu. Kızı üniversiteye başladığında, Helen de bireysel bir düşünüyü gerçekleştirmiş, doğduğu yer olan Galler'e geri dönüp oraya yerleşmişti. Böyle yapmakla, kalbinin sesini dinlemiş ve işittiği öğütlerin peşinden hiç ardına bakmadan gidecek cesareti bulmuştu.

-
- (1) Dönmekte olan ruh için şifa enerjisi. Bakınız: RY 53-55. Şiddetli hasar görmüş ruhların restorasyonu için: RK 93-109.
 - (2) Ruh çalışma grupları için bakınız: RK 190-200. Toplantı yerleri için: RK 140-144. Misafir konuşmacılar için: RK 290, 373.
 - (3) Akran Ruh grupları içindeki etkileşim refakatçi ruhların desteklerini de içerir. Her ruhun güçlü ve zayıf olduğu özellikler arasında bir denge vardır. Bu nedenle enkarnasyonlar esnasında birlikte bile çalışsalar, bütün grup birbirini tamamlar. Ruh grupları, formasyon, karakter özellikleri ve amaçları için bakınız: RY 87-90, 128-129 ve 142.

- (4) Bir sonraki enkarnasyon için alınan ruhsal dersler ve hazırlık ve sevk edilme süreçleri için bakınız: RY 249-262 ve RK 274.
- (5) OBE: Britanya İmparatorluğu Emriyle.
- (6) İlerlemenin orta seviyelerindeki III. seviyeye kadar giden ruhlar genellikle farklı uzmanlıkları olan ruh gruplarına atanırlar ve kendilerinin çalışma alanındaki özel yeteneklerine göre yeni bir öğretmene verilirler. Bununla beraber, orijinal usta rehberimizi asla kaybetmeyiz o yaradılıştan beridir hep bizimledir. Orta seviyelerdeki hareketler için: RK 320-323.
- (7) Konsey odasının yerleşimi için: RK 201-207.
- (8) Mat sarı rengin daha az canlı karşıtı olarak parlak ve ışıldayan altın enerji renkleri için bakınız: YAYH 126.
- (9) Danışanların konsey başkanlarını görmeleri sıradan bir olay değildir. Onlar diğer konsey üyelerinden daha parlak ve büyük varlıklardır. Bu olay söz konusu ruhun panelin huzuruna çıkmadan önce dikkatini başkana odaklaması için cesaretlendirildiğini çağrıştırmaktadır. Bir konsey başkanının pozisyonu ve tarifi için bakırız: RK 214 ve YAYH 151. Danışanların konseylerinin huzuruna çıkarılmaları konusu için: YAYH 145-155.
- (10) Danışandan (Helen) yaşlılara tabletlerdeki bilgileri sunması gibi bir şey istenmemiştir. Onların, Helen'in sevgi ve şefkatle ilgili kendi öğütleriyle ilişkilendikleri varsayılabilir. Konsey süreçlerindeki semboller ve işaretler hakkında bilgilerimiz var. Bunlar fikirlerin yorumlarını temsil ederler, bunun için bakınız: RK 224-242.
- (11) Danışan bu sıra dışı vakada kendisinden ruhani olarak çok daha yüce varlıklarla birlikte oynadığı rolle ilgili olarak heyecan dolu ifadeler kullanabiliyor. Belli ifadeler belki de uzman tarafından yazarın da ifade ettiği gibi zaruri olarak üretilmiş de olabilir. Buna Helen/Simone'un onların huzuruna çıkmış olan vakaya karşı onların sevgi ve şefkatten yoksun oldukları hakkında ders vermeye kalkması da dâhil olabilir. Gerçekte Helen'in yaşlıların katı ya da sert tutumları hakkında söyledikleri bu vakaya ait çok daha geniş bir yorumunun kapsamındadır. Bu, birinin yaşlıların normal uygulamalar dışında davranışları olduğu şeklinde yanlış bir kanaate kapılmasıyla ilgili olabilir. Yazar bize burada yaşlıların Helen/Simone'ye karşı dikkat çekici bir şekilde hoşgörülü davrandıklarını gösteriyor. Şu açık ki, geçici bir ziyaretçinin dar bir perspektifinden bakıyoruz, o henüz bir rehber statüsü dahi edinmiş değildir. Öyle olsa bile, çalışmalarımızda daima açık fikirli olmalıyız, çünkü öbür dünyada her şey olasıdır.

Barbar Lothar

David M. Pierce

(Paradise, Kaliforniya)

Emekli itfaiyeci ve yerel bir bakımevinde hastalara yardımcı sağlık hizmetleri veriyor.

Zor ya da acılı bir durumla yüzleştüğümüzde, yaşadıklarımızın bir anlamı ya da amacı olduğunu hissederek deneyimlediğimiz acının seviyesi önemli oranda azalır, koşullarda bir değişiklik olmasa bile bu olur. Aşağıda, kronik enerji yoksunluğu sorunu yaşayan bir adamın hikâyesi var. Bu sağlık sorununa tıbbi bir çare bulamayınca, sorunun ruhani tarafını keşfetme yoluna gitti. Girdiği tek yaşamlar-arası-yaşam oturumu ona sorunun neden ve kökenini gösterdi. Hâlâ düşük enerji seviyeleri deneyimlemesine rağmen bu bilgiyle sahip olduktan sonra hastalığa hep eşlik etmiş olan acıdan kurtuldu. Bu bilgi, onun ruhani gelişiminin önemli bir anımsatıcısı da oldu.

Galiba, Mark'la yaptığımız görüşmede bana en çarpıcı gelen şey onun açıkça görülebilen sıradanlığıydı. Ortalama bir adamdı, azıcık uzun boylu, sıradan bir işte tam zamanlı olarak çalışan bir adamdı. Orta yaşları geçen birçok insan gibi Mark'ın da şeylerin manevi doğasına artan bir ilgisi olmuştu. Yaşamının büyük bölümünde, Mark kolayca yorulan ve enerjisini nasıl idareli kullanacağı konusunda hep dikkatli davranması gereken biriydi.

Mark şöyle diyordu: "Her zaman insanların çoğundan daha fazla yatma eğilimindeyim. Enerjimi arkadaşlarımdan hiç yapmadığı bir şekilde idare etmem gerekiyor. Sanki sahip olduğum enerji çok sınırlı ve onu büyük bir dikkatle yönetmeliyim. Bir çeşit kendi bedenimin kurbanıyım, ihanete uğramış ya da öyle bir şey. Bendeki bu şey kronik bir bitkinlik sendromu ya da buna benzer bir şey. Tam zamanlı bir işi sürdürebiliyor ve insanlarla yeterince uyum sağlayabiliyorum. Yani enerji seviyem anormal seviyelerde düşük değil. Ben sadece olmam gerektiğim gibi hissetmiyorum."

Dr. Michael Newton'un *Ruhların Yolculuğu* çalışmasını okuduktan sonra, Mark bu hipnoterapi türü için bir pratisyen bulmaya karar verdi. "Daha önce hiç hipnoza girmemiştım. Bunun derin şeyleri keşfetmek ve daha yüce bir kaynaktan bilgiler edinmek için iyi bir fırsat olabileceğini düşünmüştüm."

Newton Enstitüsü'nün web sitesini araştırırken, birkaç pratisyen arasından kendine en yakın gelen birini seçti, bunu yaparken benim ofisime kadar geleceği birkaç saatlik yolculuğu bile göze almıştı. Mark'ın daha önceden formal hipnoterapi deneyimi olmamıştı, bu nedenle bırakın geçmiş yaşam geri dönüşü deneyimlemeyi, bir YAY oturumu bile almaya o anda hazır değildi. E-mail ve telefon görüşmelerinden sonra, nereye kadar gidebileceğimizi görebilme konusunda uzlaştık. İlave oturumlar almayı gerekirse düşünecekti.

Mark, Kuzey Kaliforniya'daki ofisime geldiğinde, Kasım ayının ilk günleriydi ve hava güneşliydi. Tişört ve soluk bir kot giymiş, ayağına da bilinen markalardan bir spor ayakkabısı geçirmişti. Ben yeni soruları olup olmadığını, önceki görüşmelerimiz ve giriş formunda belirttiği bilgileri özetlemek ya da bir şeyler eklemek isteyip istemediğini sorarken, masamın hemen yanındaki küçük kanepede oturuyordu. Bugün yapacağımız oturumla ilgili süreçlerin ana hatlarını açıkladıktan sonra, Mark kanepeden kalkıp benim sempatiyle "hipnokoltuk" diye andığım yaslanan koltuğa geçti.

Sonraki otuz beş ya da kırk dakika, Mark'la oturumumuzun başlangıç aşaması üzerinde çalıştık. Onu usulca gittikçe derinleşen bir trans haline soktum, ona bulunduğu derinliği test etmesi ve ölçmesi için fırsat tanıdım ve bir dizi hipnotik ısınma deneyimleri yaşamaya başladı, bu deneyimler çeşitli algısal modlar –görsel, işitsel, kinestezik, koklama ve dokunma– yordamıyla içsel deneyimlerin canlandırılmasını hedefliyordu. Hipnoz çalışmasının bu başlangıç aşaması bir yaş geri-dönüşüyle zirvesine ulaşıyordu. Onun şimdiki yaşından geriye doğru sayarak, Mark'ın geçmişinin daha derinlerine önce yüzeysel olarak gittik. Sonra yirmi, yedi ve üç yaşında o dönemlerin dünyevi detaylarını daha yakından incelemek üzere duraksadık.

Mark'ın çocukluk deneyimlerini detaylı bir şekilde anımsadığı belli oluyordu. Sanki onları sadece anımsamıyor doğrudan tekrar yaşıyordu. Bu gerçekten de çok iyi bir işaretti. Ses kayıt aletimin düğmesine basıp Mark'ı doğum öncesine geri götürdüm, kendini annesinin karnında gibi hissediyordu. Anında değerli bir şeyle karşılaşmıştı.

David: Neler deneyimlediğini bana anlatabilir misin?

Mark: Süzüldüğümü hissediyorum. Bu yine benim, ama çok daha ilkel bir haldeyim.

D: Bu ilkel sende enerji hissediyor musun? Enerjin açısından orada her şey iyi mi?

M: Hayır, öyle özellikle iyi bir durum yok.

D: Bana bunu anlat. Dikkatini neler çekiyor?

M: Eskiden olduğum şey değilim.

D: Eskiden neydin, anlatabilir misin?

M: Eskiden bir çeşit iriyarı, delişmen bir adamdım. Çok fazla enerjim ve gücüm vardı: gerçekten çok güçlü bir adam, bir savaşçı ve çapkın. Ama şimdi sahip olduğum beden çok zayıf ve cılız.

Mark bu açılımı sonradan, "Benim için yaşamımı dönüştüren bir andı; olaya daha önce hiç böyle bakmadığım için bu benim için öyle büyük bir soruydu ki," diye ifade etmişti.

Bu delişmen ve enerji dolu karakteri merak etmiş, hakkında daha fazla şey öğrenmek için Mark'ı rahimden çıkarıp bir önceki enkarnasyonuna geri döndürmüştüm.

D: Bak tam orada, zaman akıntısının geriye doğru aktığı bir geçit açılıyor. Bir an için, süreç seni alıp o geçite ve oradan da bir başka yaşama taşıyacak. Şimdi, belki de gerçekten fiziksel biçimde şu iriyarı kuvvetli ve çapkın adamlardan biri olabilirsin ya da belki de farklı bir yaşama da gidebilirsin, bunu bilme olasılığım yok, ama çok ilginç olacağından emin olabilirsin. Hazır mısın?

M: Hı-hı.

D: Tamam, hadi yola koyulalım.

Mark'ın tutumu ve yüz ifadeleri değişmeye başladı.

M: Bir Viking savaşçısıyım.

D: Gündüz mü, gece mi?

M: Gündüz.

D: Neler oluyor?

M: Her tarafı yağmalayıp talan ediyorlar.

D: En sevdiğin şeyler.

M: Ah, evet, harika zaman geçiriyorum. Bazı kadınları çalıyorum ve her şeyi kırıp döküyorum. Evlerden bir şeyler çalıyorum. Zafer, daima zafer. Her zaman kazanıyoruz.

D: Bu neden böyle oluyor?

M: Çünkü biz daha akıllı, güçlü ve acımasızız. Bizi kimse yenemez. Çünkü biz Vikingleriz! Kendi âlemimizin kralıyız. Kimse de bir şey bırakmayız. En kuvvetli ve en kötü biziz. İnsanları korkutmayı seviyorum ve bunu düzenli olarak yapıyorum.

D: Tüm bunlardan en çok keyif aldığın şey ne?

M: Bunlar beni çok kuvvetli kılıyor. Güçlü hissetmeyi seviyorum. Bana gerçekten çok iyi geliyor. Ben bunun için yaşıyorum ve hep daha fazlasını istiyorum. Birilerini öldürüp kadınlara tecavüz ettiğim, bir şeyler çalıp bir hazine kaldırdığım zaman gittikçe daha iyi hissediyorum. Bu yüce bir şeye benziyor.

D: Kaç yaşındasın?

M: Yaklaşık otuz.

D: O zaman bir süredir bunu yapıyorsun.

M: Doğrudur, epeydir yapıyorum. Gerçekten çok sıra dışı bir yaşam tarzı.

Sınırlarım yok, bundan çok hoşlanıyorum. Harika bir şey.

Bu bilgi, ilginç hatta eğlenceli olabilirdi ama hâlâ Mark'ın şimdiki yaşamında deneyimlediği enerji yoksunluğu sorununa ışık tutmuyordu. Şimdi deneyimlediği böyle bir yaşam tercihinin yapmaya ne yol açmış olabilirdi? Sadece yaşamlar arasında bulabileceğimiz daha geniş bir perspektife ihtiyacımız vardı. Fakat oraya gitmek için, bu Viking liderinin yaşamının sonuna gitmemiz gerekiyordu. Mark'ı, Vikingin öldüğü zamana doğru yaşamda ileriye doğru gitmesi için uyardım. Kendisini on yıl kadar sonrasında bir mağarada buldu. Çatışmada yaralanmıştı ve artık o kuvvetli halinden eser yoktu, kendi çetesinin içinden kontrolü ondan almak isteyen bir grubun saldırısına uğramıştı.

Kılıçları olan üç adam, yakında duruyorlardı. Bir Viking savaşçısı gibi ölmeye kararlıydı, hepsini de öldürmek istiyordu ama artık çok yavaştı. Muhaliflerden birinin kılıcı onu midesinden yakaladı ve sonraki anda boynuna bir kılıç darbesi indiğini hissetti.

M: Çok korkuyorum bir kılıç darbesi beni doğruyor. Her şey yavaş çekim gibi oluyor. Olanlara inanamıyorum. Şok oldum. Kazandığım bütün çatışmalardan sonra bunu nasıl kaybettiğimi anlayamıyorum ... Şok hisleri içinde daha ihtişamlı olabilirdim diye düşünüyorum. Ama hiç de ihtişamlı değil.

D: Neler oluyor?

M: Kılıç henüz yolunun yarısında gibi. Tüm bunlar bir anda olmasına rağmen, her şey yavaşlamış gibi.

D: Hâlâ bedeninde misin?

M: Evet. Tamam, başım bedenimden ayrıldı ve şimdi arkaya doğru bedenimden dışarı çıkıyorum. Bedenim artık bütünselliğini korumuyor. Bu nedenle onun içinde kalamam. Çok güçlü bir şekilde çekiliyorum, geriye dışarıya doğru çekiliyorum. Bedenimin ayrıldığını görebiliyorum, aşağı doğru gidiyor ve ben dışardayım. Bu bedeni hâlâ çok seviyorum. Bütün yapabildiğim onu seyretmek. Savaşçılar beni öldürmüş olmanın zaferini kutluyorlar. (1)

D: Şimdi ne oluyor?

M: Oradayım. Bedensiz bir halde hareketsiz duruyorum. Yalnız ve yıkılmış bir haldeyim. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

D: Gitmeden önce burada ne kadar kalacaksın?

M: Saatler sürecektir gibi görünüyor. Sadece oradayım. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Viking aniden koparılıp alındığı yaşamı üzerinde düşünmeye başlamışken, beliren yeni perspektifiyle her şeyi farklı görmeye başlamıştı.

M: Yani, sevdiğim her şey zaferlerim, hazinelerim artık hiçbir anlam ifade etmiyor.

D: Önemli olan ne?

M: Doğrusu, bilmiyorum.

Hâlâ kafası karışmış ve yönelimlerini kaybetmiş bir haldeyken bir çift varlığın kendisine katıldığını fark etti. Varlıklar insan formunu çağrıştırmalarına rağmen neredeyse tamamen ışıktan oluşuyorlardı.

M: Beni nazik bir şekilde arka tarafa doğru götürüyorlar. Nereye doğru gittiğimi bilmiyorum. Varlıkları çok rahatlatıcı. Ancak, ben bir şekilde rahatlamış olmakla ilgilenmiyorum. Hâlâ bir Viking savaşçısı gibi hissediyorum. Rahatlığı kabullenmiyorum. Ben kendim tanrı gibiyim. Yine de gidecek başka bir yer olmadığı için onlarla gidiyorum. Beni bir yere doğru götürüyorlar. Korkmamaya çalışıyorum, ama korkuyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum. Sonra bir süre için ortaklık çok kararıyor. Neredeyse bayılmış ya da bilincimi kaybetmiş gibiyim. Bir çeşit dönüşüm geçiriyorum. (2)

D: Peki. Duraksa ve kendini bu dönüşüme bırak. Kendinin yavaş yavaş açılıp çözülmene izin ver. Zaten oldukça dramatik ürkütücü şeyler deneyimledin, o yüzden bu deneyim nasıl olursa olsun seni çok şaşırtmayacaktır, yine de bu farklı bir deneyim olabilir, bir tür açılım, çözüme gibi. Bırak süreç devam etsin. Şimdi ne oluyor?

M: Viking bedenimi kaybetmiş gibiyim. Bir ışık topuna dönüşüyorum.

D: Nasıl hissediyorsun?

M: Her şey biraz tuhaf. Buraya henüz tam olarak yerleşemedim. Her şey benim için çok yeni, tanıdık değil ve rahat değilim.

D: Diğer iki ışık halka seninle mi ya da yanında mı?

M: Bana çok yakınlar, rehberlik ediyorlar. Hadi şuna bir bakalım. Beni bir çeşit sınıfa götürüyorlar. Ve onlar ... onlar

enerjimle ilgili bir şeyler yapıyorlar. Hâlâ yoğun bir şekilde Viking kimliğime sahibim. Çok agresif bir çeşit enerji hissediyorum. Bir çeşit öfkeliyim. Olanlardan hoşlanmadım. Birileriyle dövüşmek istiyorum. Bu nedenle beni ayarlama odası diye andıkları bir yere götürüyorlar. Orada agresif enerjimle ilgilenecek olan başkaları var. Bana çok sakın davranıyorlar ve kendimi bulduğum bu yere ait hissetmediğim halde mükemmel bir şekilde iyi olduğumu söylüyorlar. Ama agresif enerjiyle o kadar çok demlenmişim ki bana biraz ayar verilmesi gerekiyormuş. Düzenli toplumun içinde olamazmışım. (Gülüyor) Bana neredeyse iyileştirici denebilecek bir eğitim ya da ona benzer bir şey veriyorlar. (3)

D: Senin gibi insanlar için özel bir yer mi?

M: Kesinlikle. Bir tür yeniden başlama yeri.

D: Onlar enerjiyi nasıl düzenliyorlar?

M: Şöyle ki, bana bir çeşit plastik kılıç verdiler ve git bir şeylere bununla vur dediler. Kızgın bir çocuğa yapıldığı gibi. Bana bir şeylere vurmam için geniş bir yer ve bolca da zaman verdiler. Bir şeyleri dövmem, öldürmem, agresif olup eylemde bulunmam için. Ama fena halde ağlamaklı hissediyorum, çünkü tüm bu sevgiyi hissedebiliyorum. (4)

Benim ne kadar öfkeli, tehditkâr ve agresif olduğumun bir önemi yok, herkes beni yine de seviyor. Ve tamam. Tamam, yani görememişim ... Aslında onlar için tehdit değilmişim. Bana eski yaşamımdaki insanlar gibi davranmıyorlar. İnsanlar benden korkar ve kaçarlardı. Onlar korkmuyor, beni sadece koşulsuz olarak seviyorlar. Ve onlar kalbimi yavaş yavaş açıyorlar. Her tepem attığında benimle oturup öfkemi boşaltmam için ne yaparsam yapayım izin veriyorlar (ağlıyor). Onlar sadece benim için oradalar.

D: Seni oraya getiren o iki ışık hâlâ seninle mi?

M: Hâlâ etraftalar. Fakat beni benim gibi insanlar konusunda daha uzmanlaşmış danışmanlara devrettiler. Sevgiden başım dönüyor!

D: Baş döndürücü değil mi?

M: Ah, hem de nasıl! Bu sevgi beni kendimden geçiriyor! Yavaş yavaş sakinleşiyorum ama bu uzun zaman alıyor. Benim için bu ... bu enerjiden kurtulmam agresifliği seven parçam yüzünden uzun zaman alıyor.

D: Mutlaka öyledir.

M: Öyle özgür ve güçlü hissettiriyor ki. Ve onu o kadar çok seviyorum ki. Onu bırakmak istemiyorum. Ama bırakmak zorundayım yoksa ezele kadar izole edileceğim. Söylediklerine göre, şiddete olan düşkünlüğüm o kadar yoğunmuş ki, beni neredeyse tamamen yeniden donatmaları ya da kaynağıma geri göndermeleri gerekiyormuş. Fakat uzun görüşmelerden sonra, bir denemeye karar vermişler. (ağlıyor) Belki de ben şimdiye kadar buraya gelen en kötü vakalardan biriyim.

D: Peki onların senin için denemeye karar vermelerini ne sağlamış olabilir?

M: Şöyle ki, bana şiddete olan düşkünlüğümün bende bir şekilde iyi bir şeye de yol açtığı söylendi. O farklı bir yöne kanalize edilebilirse eşsiz bir deneyim olabilirmiş. Bana kazandırdığı olağanüstü güç ve kuvvet neticede iyi şeyler için de kullanılabilirmiş. Fakat o geliştirilmeli ve farklı bir tarafa yönlendirilmeliymiş. Onu yok etmek, harcamak istemiyorlar. Kolektif amaçlar için çok ama çok değerliymiş. Benim bunu anlamam da çok keyif vericiymiş, bende yanlış olan hiçbir şey yokmuş ve kelimenin tam anlamıyla eşim benzerim yokmuş. Yoğun bir deneyime ihtiyacım varmış. Şiddete olan yeteneğim yoğun bir sevgi deneyimine de dönüşebilirmiş. Yoğun bir şekilde sevebilirmişim de. Bu benim temel dersim. Onlar bu nedenle beni yeniden programlamak istememişler. Çünkü

verebileceğim eşsiz bir şey varmış. Şiddete o kadar derinlemesine dalmışım ki, sevgiye sırtımı dönmüşüm. Şiddeti sevdim. Onu o kadar çok sevdim ki, sevgi olmaya başladı. Ve böylece şiddeti, sevgiye dönüştürebilen bir çeşit eşsiz bir nesne haline gelmişim. Bu nedenle, şiddetle ilgili görülmemiş bir anlayışa sahipmişim ve bu bana sonra da kullanabileceğim değerli bir şey kazandırıyormuş.

Mark bu izolasyonda harcadığı zamanın Dünya zamanıyla otuz yıl kadar sürdüğünü hissettiğini bildirdi.

D: Bu otuz yıl içinde hiç temel rehberlerinle karşılaştın mı? Onlar seni kontrol etmeye geldiler mi?

M: Harika bir soru. Hayır. İzolasyundayken, yani *izolasyondan* bahsediyorum! Beni bu süreçten geçiren, bu tür dönüşümlerle ilgili uzmanlar dışında etrafta kimse yoktu. Benimle ilgilenenler çok yaşlı, tecrübeli ve çok güçlü ruhlardı; beni bir bakışta, bir gülüşte kontrol edebiliyorlardı. Komuta etmek istedikleri zaman inanılmaz bir yetenekleri vardı. Ben bile onlarla uzlaşabiliyordum. Onlar bir çeşit, şu şeytana ya da onun gibi bir şeylere benzeyen Hindu tanrıları gibiydiler. Güzel bir suretteyken, anında ürkütücü bir surete bürünebiliyorlardı. Bu beni bile korkutabiliyordu. (5)

D: Sanki senin en büyük korkularını bir ayna gibi sana yansıtıyorlar. Bu değişim sanki senin kendi korkularına dönüşmek gibi miydi?

M: Evet bunu yapma konusunda görülmemiş bir yeteneğe sahipler. Onların çok yüce varlıklar olduğunu hissediyorum. Onlar çok büyük bir evrim geçirmişler. (6)

Sonunda bu izolasyon dönemi ve ayarlama tamamlandı. Mark kendisinin baş rehberiyle tanıştı.

D: Baş rehberin birden fazla mı?

M: Şimdi bir tane görüyorum, diğerleri arkada duruyor. Bir adam görüyorum. Beyaz sakallı ve bilge görüntüsü olan

çok yaşlı bir adam. Sanki bir çeşit sihirbaz gibi. Tam olarak olmasa da, Gandalf tipine çok benziyor, sivri şapkası ya da öyle şeyleri yok. Bir hokkabaz, bir simyacı gibi çok bilge biri, çok ama çok fazla derin deneyimlere sahip ve birçok yaşam boyunca inanılmaz şeyler yaşamış.

D: Bu âlemden seni nasıl adlandırıyorlar?

M: Ah, bu zor bir soru. (duraksadı) Ben Lothar ismini alıyorum.

D: Peki Lothar, sen bu simyacıyı ya da sihirbazı ne diye çağırıyorsun. Ona bir gönderme yapacağın zaman hangi isimle hitap ediyorsun?

M: Kamon, Kaymoon ... tamam, bu doğru, Kaymoon.

Mark, Kaymoon'un vesayeti altındaki bu eğitim sürecini anlatmaya devam etti. Bu eğitim, çoğu dünyada olmak üzere diğer gezegenlerdeki enkarnasyonları da içeriyordu (Mark onları "arazi gezileri," diye adlandırıyordu). Mark'ın dünyevi yaşamlarının çoğu bir savaşçı ya da benzer bir kimlikle geçiyordu. Sonra Mark'ın şimdiki yaşamını kontrol etme zamanı geldi.

D: Ya şimdiki bedenini?

M: Bu soruyla ilgili çok fazla direniş yaşıyorum, ama tartışmak da istiyorum.

D: Tamam. Hemen yapalım, üçten bire doğru sayacağım ve şu omzuna dokunacağım (Mark'ın sağ omzuna dokunuyor). Sonra da şu omzuna dokunacağım, Kaymoon'un Mark'ın bedeni dolayısıyla konuşmasına izin ver ki ben de onu duyabileyim. Bu ikiniz için de tamamsa, sadece başını salla. O zaman devam etmeye hazır olduğunu bileceğim. (Bir duraksamadan sonra, Mark başını sallıyor.)

Benim Mark olarak tanıdığım Kaymoon'un şimdiki bedeni hakkındaki durumu nedeniyle bir direnişi var gibi görünüyordu. Bana bu konuda bilgi verir misin?

M: (Kaymoon olarak farklı bir sesle) Yani, o çok gururlu. Çok ihtişamlı bir ruh ve bu yaşama girmek için direniyor.

D: O hangi yaşam?

M (Kaymoon olarak): Şimdiki yaşamı olabilir (Mark olarak). Şimdi onun farklı bir bedene gitmesi gerekiyor. Ve keşfetmesi (duraksama).

D: Bu ne şekilde olacak? Yani belli ki şimdiki yaşamını ba-yağı hırpalıyor gibi görünüyor da.

K: Evet ama onun hırpalama günleri bitti. Hırpalanan yaşamlardan geliştirilmesi gereken şey geliştirildi. Daha fazlasını yapmak ancak hoşgörülle olabilir. O yüzden, onun şimdi farklı bir bedene girmesi ve normal, duyguları ve aklı olan gerçek bir insanoglu gibi olmak nasıl bir şey onu keşfetmesi gerekiyor. Ama o bunu yapmayı gerçekten istemiyor. Diğeri olmaktan çok keyif alıyor.

D: Yani Mark'ın düşük enerji deneyimine bu mu yol açıyor? Mesele ona çılgınca şeyler yapamayacağı bir beden verilmesi mi?

K: Evet, aynen öyle. Enerjisi minimuma düşürülmüş durumda. Ona sahip olabileceğinin sadece %49'u verilmiş. Bu belli bir maksatla yapılmış, gereksiz agresif eylemlerini engellemek için. O kasten zayıflatıldı.

Kaymoon'un, Mark'ın bu yaşamda sahip olabileceğinin yarısıyla gönderilmiş olduğuna işaret ettiğine dikkat ediniz. Bu toplam ruh enerjisinin yarısı anlamına gelmiyor. Enerjimizin çoğu (en çoğu değil) verilen herhangi bir enkarnasyonda ruhtar âleminde kalır, onun sahip olabileceğinin yarısı Mark olarak kendini ifade eden ruh enerjisinin toplamının galiba %25'inden azına tekabül eder. (7)

K: O burada bir ders almak zorunda kalıyor. Böylece o kasıtlı olarak az enerjiyle gönderilerek, bir bedene sahip olmanın gerçeklikleriyle uğraşmak zorunda kalıyor. Böylece enkarne olan bir tanrıymış gibi azgınlaşmıyor. Ve bu gerçekten çok başarılı oluyor.

D: Bu deneyimlerden dersini almış gibi görünüyor.

K: Evet, ama bu onun için çok zor. Bunu yapabilmesi çok miktarda ruh araştırması yapmasını gerektirdi ki bu iyi bir şeydir.

Mark hâlâ düşük enerji deneyimlemesine rağmen, deneyimle barışık bir halde, bunun ruhunun geçmişinin gerektirdiği bir evrim olduğunu anlayabiliyor. Mark, "O benim bütün yaşamımda enerji bakımından deneyimlemiş olduğum şeyi oldukça iyi bir şekilde açıklıyor ve sahip olduğum enerjiyle içimdeki enerjinin arasındaki bağı inanılmaz bir şekilde nasıl kopuk olduğunu gösteriyor. Bu benim için anlaması her zaman zor bir şey olmuştur. Bu deneyim (yaşamlar-arası-yaşam) durumumu kabullenmemi çok kolaylaştırdı. Şimdi geçmiş hayal kırıklığı olarak görebilirim. Artık her şeyi anladım ve benim için enerji yönetimini yapmak çok daha kolay bir hale geldi. O (YAY hipnoterapisi) gerçekten çok etkili, gerçekten ama gerçekten benim için çok netleştirici oldu."(8)

-
- (1) I. ve II. seviyelerde yeni diskarne olmuş ruhlar vardır, onlar genellikle o sıralar sona ermiş bir yaşamdan rahatsız haldedirler. Bitmemiş işleri nedeniyle öldükleri yerin civarından ayrılmazlar. Cinayete kurban gitmiş ya da sevdikleri birinin başı dertteyken ayrılmak durumunda kalmışlardır veya ayrılmaya hazır olmadıkları bir yaşamın nostaljisine tutulmuş da olabilirler. Bu nedenler uzatılabilir. Çok çeşitli nedenlerle ölümden sonraki yaşamın ışığına doğru gitmeye hazır olmayabilirler. Ruhların ölümden sonraki ayarı için bakınız: RK 43-44, 56; razı olmayan ruhlar için: RY 45; YAYH 69-70 ve dünyada diğerlerinin canını yakan ruhlar için: RY, 10. vaka, 50-51
 - (2) Enkarne olmayan restorasyon şifacılarının (iki ışık) yeni serbest bırakılmış bir ruhun ölüm sahnesine gelmeleri ya da yaklaşımları çok sık rastlanan bir şey değildir. Bedendeki hasarın şiddetine rağmen, ruhlar tipik olarak ölü fiziksel bedenlerinden serbest kalırlar ve rehberleriyle bir araya gelmeden önce geçitten kendi kendilerine geçerler. Burada, terapistin kafası karışmış öznesini, iki ışığın yardımıyla ayarlama mekânına doğru kendini göstermeden yönlendirirken sergilediği yeteneğe dikkat edin.
 - (3) Restorasyon alanları, ruh enerjisini ruhsal hasarın durumuna göre yeniden şekillendirme ya da modelleme için ruhani enerji restorasyonu için bakınız: RK 85-109, YAYH 107.

- (4) Bu ruhani bir programsızlaştırmadır.
- (5) Yalnızlık ve izolasyon alanları için bakınız: RK 3, 7, 67-69, 292; YAYH 105-106, 170.
- (6) Yıkıcı bir fiziksel yaşamdan ruhlar âlemine dönen ruhlara yaptıkları hatalar çeşitli ruhani yaklaşımlar yoluyla gösterilebilir: (a) Grafiklerle hatalarının öz-analizlerini yapabilecekleri kütüphane ortamlarına götürülebilirler (bakınız: RK vaka 30, 164); (b) Sıklıkla, kendi ruhsal küme grubumuz geliştirilmesi gereken geçmiş yaşamdaki eksiklikler için gözden geçirme işini yaparlar (bakınız: RY vaka 21, 129); ve (c) Ruh rehberlerimiz bize yaşamakta olduğumuz hayatta yaptığımız yanlış işlerle ilgili dersler vermek isterler. Bu vakada Mark'ın sahte şeytani ruhlarla olan karşılaşmasını nasıl tarif ettiğine dikkat ediniz. Bu tür şeytani hilenin olduğu sıra dışı bir diğer ruhsal şok terapisi örneği için bakınız: RK vaka 18, 80.
Mark'ın vakasında yaşam sonrası rehabilitasyonda sadece ruh rehberleri ya da konsey üyelerinin olmadığını görebiliyoruz. Ruhsal uzmanlar da var. Onlar, belli fiziksel bedenler içinde kirlenmiş ruhların zarar görmüş enerjilerine uyum kazandırıyorlar; restorasyon ustaları için bakınız: RK 85-124.
- (7) Yazarın, ruhsal enerjinin tarif edilmesi hakkındaki notu Mark'ın vakası açısından çok açıklayıcı. Diğer hikâyelerde de belirttiğimiz gibi, ortalama bir ruh toplam enerjisinin yaklaşık %50-70'ini yanında getirir. Ama burada, yazarın açıklamış olduğu gibi, Mark'ın rehberi getirebileceğinin yarısını getirmiş olduğunu söylemekle aslında geleneksel olan %50'nin yarısına ya da çok düşük olan %25'ine işaret ediyor. Buna bir katkı da ben yapabilirim, çok gelişmiş bir ruh bu düşük enerji seviyesiyle başarılı bir şekilde idare edebilir, fakat Mark bu kategoride değil. Bu nedenle, Mark'ın yaşamında gördüğümüz enerji seviyesinin tasarımı ve ruhunun bir parçasına olan aşırı güveni, bazı ruhlarda görüldüğü gibi yeni bir beden seçimine yol açabilir. Bakınız: YAYH 101, 135-137.
- (8) Bin yıl kadar önce, Vikingler diğer kültürleri güçlü bedenleri ve agresif davranışlarıyla oldukça uzun bir süre taciz ettiler. Buna rağmen, bireysel karma, bu saldırgan yaşamları telafi etmek için Mark'ın vakasında olduğu gibi gelecekteki beden seçimlerinde köklü ayarlamalar gerektirir. Benim Viking vakalarından birindeki ruh yüzlerce yıl sonra bacaklarını kullanamayan bir kadının yaşamını seçmişti. Bakınız: RY vaka 26, 224.

Paramparça Bir Kalp

Trish Casimira

(Greenfield, Massachusetts)

Editör ve hipnoterapist Michael Newton'la birlikte eğitim aldı ve geri dönüş terapisinde uzmanlaştı.

İnsanlar geçmiş yaşam geri dönüşlerine, sıklıkla ilişkilerinin neden o kadar kötüye gittiğini anlamak için başvuruyorlar. Yaşamlar-arası-yaşam geri dönüşleri, ruh grubumuzun üyeleri ile kurduğumuz ilişkilerde enkarnasyon öncesi varılan bir uzlaşmanın olduğunu gösteriyor. Önceden yapılmış bu anlaşmaları doğumda unutmayı anılarımızın deneyimlerimizi etkilememesi için kabul ederiz. Öyle bile olsa, amnezik engeller hipnotik gerilemeyle ortadan kaldırılabılır.

Bu konudaki yaygın sorular şöyledir: Tüm bunlardan çıkaracağım ders ne? Büyük resmi nasıl görebilirim? Sık rastlanan biçimde, danışanların YAY deneyimine yönelik motivasyonunun ardında bir anlayış kazanmak ve bazen de dayanılmaz ıstıraplarından kurtulma umudu yatar. Genellikle beklenmedik şeyler keşfedilir ve çeşitli yollarla sağlanan rahatlama şaşırtıcıdır. Sıra-daki dokunaklı hikâye bu tür bir anlayışın affetmenin gücüyle birleştiğinde ıstırap içindeki bir yaşamı nasıl huzurlu bir ömre dönüştürebildiğini açıkça gösteriyor.

Samantha ofisime geldiğinde, omuzları düşmüştü ve yüzünde yapmacıklı kibar bir gülümseme vardı. Onu buraya getiren nedenlerin onu derin bir şekilde etkilediği belli oluyordu. Yaslanma koltuğuna uzanır uzanmaz, gözleri yaşlarla doldu. "Siz benim son şanssınızdır," diye fısıldadı.

Onun çok gururlu bir kadın olduğu açıktı ve gözyaşları bir şeyleri ele veriyor gibiydi. Söze bir özürle başladı:

Bu kadar duygusal olduğum için bağışlayın ama felaket bir şekilde tükenmiş haldeyim. Normalde güçlü bir insanımdır ama yaşamım bir enkaza dönüştü ve neler olduğunu anlamak için buraya geldim.

Üç yıl önce her şey çok güzeldi, sevimli dairemde tek başıma yaşıyordum. Bir enerji üzerine çalışmalar yapıyordum ve gelecek vaat eden bir işim vardı. Danışanlarım beni severlerdi ve bana düzenli olarak yeni danışanlar kazandırıyorlardı. Ruhla olan ilişkilerim çok sıkıydı, kendimi adamıştım ve belli ki şifa işinde bu kadar güçlü olmamın nedeni de buydu. (1) Dini nedenlerle verdiğim uzun bir aradan sonra yeniden randevulaşmaya başlamıştım. Bir arkadaşım beni bir adama yakıştırmış ve ilgilenebileceğimi düşünmüştü. Onunla bir mahalle kafesinde buluştuk. Ona doğru giderken, ruh rehberlerimden biri bana "bu adamla beraber olacaksın," demişti. Beni selamlamak için döndüğü zaman, rehberime "Şaka mı yapıyorsun! Benim tipim bile değil; uzun, esmer ve karizmatik bir görüntüsü olmadığı gibi kısa, solgun ve çekingen," demiştim.

Onunla birlikte ol sözü kafamda yankılanıp durdu.

Kahve içtik ve bir parça keki paylaştık. Çok kibar ve hazırcevaptı, ama benim takip ettiğim ruhani yol hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Kendi kendime, bu iş olmaz, imkânı yok diye düşündüm. Ruhani konuların acemisi olan biriyle olamazdım! Sonra onun sohbetini dinledim, nasıl "teşekkürler ama hayır, ortak noktalarımız yok," diyeceğimi planla-

dım. Ruhani bir bilgelikle konuşuyordu. Kendisinin farkında olmadığı daha yaşlı bir ruh olabileceğini düşündüm. Meraklandım ama kendimi bir türlü onunla çıkarken düşünemedim. Ayrılmak üzere ayaklandığımda, benim teşekkürler ama hayır konuşmam hazırды, bu noktada Ruh yine “onunla birlikte olacaksın,” dedi. Bu rehberliğe daima güvenmiştim. Her zaman güçlü bir şekilde gelirdi. Bu nedenle ona telefon numaramı verdim ve bir akşam yemeği yemek üzere anlaştık.

Eve giderken, Ruhla yüksek sesle tartıştım, bu hiç de komik bir şey değil, benim planımın bir parçası olamaz diye bağırdım. Neden ruhani anlamda benim ancak çömezim olabilecek bir adamla birlikte olmalıymışım ki? Çekicilik yok, ruhani bir ortak nokta yok; böyle bir şey nasıl olabilirdi ki? Fakat iyi olup olmayacağının bir önemi yoktu, onunla her durumda birlikte olmam gerektiği bana sakın bir şekilde belirtildi. Bir ay içinde, derin bir aşka tutuldum ve altı ay sonra da evlilik planlarına başladık. Benim ruhani doğamdan etkilenmişti ve öğrettiğim şeyleri sünger gibi emiyordu. Kristaller hakkında konuşmaya başladı; böyle konuşunca şüpheyle gülüp omuz silkiyordum, ama o aldırımıyordu. İlişkinin dokuzuncu ayında, gelecek planlarımızla ilgili olarak ev aramaya başlamıştık. Sonra, Hindistan’ın o çok tatlı yaz günlerinden birinde, artık beni sevmediğini ve daha fazla görmek istemediğini söyledi.

Çok güvenmiştim, inanamıyordum. Neden diye sordüğümde, özel bir açıklama getiremeyeceğini, sadece devam edemeyeceğini anladığını ve beni kandırmak istemediğini söylemişti.

Gözyaşları Samanta’nın ipek bluzuna düşmeye başlamıştı, mendil uzattım ama istemedi. Devam etmek istiyor, hikâyesinin bütün yükünü üzerinden atmayı umuyordu.

Aylarca dua ederek anlamaya çalıştım. Fakat olmadı, anlayamıyordum. Kalbim paramparça olmuştu, hayallerim yıkılmış, etrafımdaki dünya darmanduman olmuştu ve bütünlüğüm ciddi bir tehlike altına girmişti. Ruhun tekrar biraraya gelmemizi istediğinden emindim. O zaman bu nasıl olabilirdi? Bana onunla birlikte olmam gerektiğini söylediklerinde onları dinlemiştim. Ona ruhani bir anlayış geliştirmesi için yardım etmiştim. Hatta ilişkimizin aşkına kendi ruhani ihtiyaçlarımdan tavizler bile vermiştim. Ama sonra o basitçe çekip gitmişti.

Yavaş yavaş şiddetli bir depresyona girmeye başladım. Danışanlarımla ihtiyaçlarını sezme yeteneğimi kaybedince sayıları azalmaya başladı. Ruhun bana söylediğini düşündüğüm şeyleri o kadar yanlış yorumlayabiliyorsam, danışanlarımla ihtiyaçlarını anlayabildiğime nasıl güvenebilirdim ki? Ruha karşı öfkem ilgimi yok etti, artık neredeyse hiç takmamaya başladım. Çalışmalarımı durdurdum, yeni bir şehre göçtüm ve yeniden başlamaya çalıştım. Ama dürüstçe söylemek gerekirse aradan geçen iki yıla rağmen, hâlâ her gece ağlıyorum. Hiçbir şeyden keyif alamıyorum, hiçbir şey ilgimi çekmiyor. Dua edemiyorum. Rehberlerimin bana ihanet ettiklerini düşünüyorum. Madem rehberlerim her şeyi bu kadar iyi biliyorlardı, o zaman beni nasıl bu şekilde yönlendirmişlerdi?

İşte bu yüzden bu yaşamlar-arası-yaşam oturumuna girmek istiyorum. Neler olduğunu anlamaya çalışacağım. O benim ruh eşimse, ki rehberlerimin bana öyle söylediklerini düşünmüştüm, yanlış olan neydi? En çok da rehberlerimin neden benim bunu yapmama izin verdiklerini anlamaya ihtiyacım var. Öğrenmek istediğim şey bu. Şimdi oturduğum yerde, inancım yok; bildiğim tek şey onun bedenimdeki her bir ruhani kemiği kırıp, paramparça etmekten başka bir şey yapmadığı.

Samantha hızla derin bir transa geçti. Doğum öncesi anılarını geri çağırılmakta zorlanmadı. Rahimdeyken annesiyle olan

ilişkisi hakkında çok faydalı bilgiler edindi. En yakın geçmiş yaşamına kadar gerilemeye devam etti. Kendisini askerler tarafından saldırıya uğrayan bir Hint kâşifi olarak gördü. Bu ona çok çarpıcı bir şekilde tanıdık gelmişti. Ölüm deneyimine doğru ilerledik. Ölmeden kısa süre önce ruhunun bedeninden dışarı çıktığını hissetmiş ölüm acısını yaşamamıştı. Ruhlar âlemine yükseldi, kendini çok onurlandıran bir an hissetti, onu derin bir şekilde rahatlatan bir özgürlük duygusuydu. Nereye gittiğini biliyordu ve ona bir rehberin eşlik etmesine ihtiyacı yoktu. Gündemini anımsadı ve doğruca ruh grubuna gitti.

Grubunda on iki ruh vardı ve hepsi de mavi auralara sahiplerdi. Onların ileri bir ruh grubu olmaları onu şaşırtmıştı. İlk olarak eski kocasıyla karşılaştı. Birbirlerine verdikleri sözleri ve ayrılma nedenlerini anımsayarsak ağladı. Onların bir araya gelmelerinin temel nedeni çocuklarını dünyaya getirmektir; sevgiye dayalı bir sözleşme yoktu. Onu ve kendini yıllarca bu evliliği yaşatmaya çalıştıkları için affetti. Onun geçmiş yaşamında kendisini öldüren asker olduğunu anlayınca şöyle seslendi, "Merak etme aramızda sevgi/nefret duygularına dayalı bir ilişki zaten yoktu!"

Diğer bir eski aşkıyla karşılaştı ve onların sözleşmelerinin birbirlerinin bilinç seviyelerini yukarılara taşımak olduğunu anladı. En yakın arkadaşıyla ve yaşamında rol oynayan birkaç kişiyle daha karşılaştı ve onlarla olan sözleşmelerini anımsadı. Grubunda yüzleri olmayan iki kişi gördü; en iyi arkadaşı güldü ve "Ah, onlarla henüz biz de tanışmadık, onlar sürpriz olacak!" dedi.

Grubunda etrafına bakındı, fakat kalbini kıran adamı görmedi. Kendisine yakın olan diğer gruplara baktı orada da yoktu. (2) Gruptan dışarı çıkıp etrafa bakınmaya karar verdi. Uzakta onu gördü, sanki bir kurtarma uçağı görmüş gibi el-

lerini kafasının üzerinde sallıyordu. Oraya doğru yürüdü ve aralarında tanımlanamayan bulutsu bir boşluk varken karşı karşıya geldiler.

“Ne oldu?” diye kırılgan bir sesle adama sordu.

Elini tuttu. “Hatırlamıyor musun?” dedi sevgi dolu bir sekilde. “Ben çok genç ruhların olduğu bir grubun içindeyim. Grubumdaki kimse uyanmaya hazır değil. Bana yardım edecek birini arıyordum, çünkü bilincimin hazır olduğunu düşündüm ve denemeye karar verdim. Elimi sallayıp çağırırken, beni sen işittin ve grubundan ayrılıp beni görmeye geldin.”

Devam etti, “Bu sefer bir ışık işçisi olacağını ve bunun bana yardım etme amacına faydası olacağını söyledin. Ben de yardıma ihtiyacım olduğunu bunun çok uygun olacağını söyledim.”

“Tamam da ne oldu?” dedi. “Âşık olduğumuzu zannediyordum, birlikte yaşlanacağımızı.”

Elini sıkarken, “Tatlım,” dedi. “Bu bizim anlaşmamızın bir parçası değildi. Ben uyanmaya hazır olduğumu söylemiştim. Onu gerçekten yapacağımı hiçbir zaman söylemedim; sadece denemeye söz vermiştim. Benim onun peşinden gidememe olasılığının var olduğunu biliyorsun. Sen bunun sorun olmayacağını söylemiştin.”

“Ah, ben,” dedi yumuşak bir sesle, “Şimdi anımsıyorum. Sana yardım etmeye söz vermiştim. Ve bu senin uyanmak için ilk girişimindi. Kendine rehberlik edecek birine ihtiyacın vardı. Benim amacımsa insanların kutsal özlerini anlamalarıydı, o zaman sana yardım etmek benim ruh amacıma uygun görünüyordu, dediğin gibi bu çok uygun olurdu.”

O devam ederken kaşları çatıldı, “Sana yaşamımdaki kaostan söz etmeliyim. Artık rehberlerime ya da kendime güvenemiyorum. Bana seninle birlikte olmamı söylemişlerdi ve onları dinledim. Bir ilişkimiz olacağından o kadar emindim

ki, sana âşık olamama izin verdim. Görmediğim daha büyük bir plan olabilir diye düşündüm. Ayrıldığında dünyam adeta yıkıldı. Seninle olabilmek için bütün yaşamımı değiştirmiştim. Duyguların nasıl bu kadar değişebildi? Tanrı aşkına, evlilikten söz ediyorduk; ne oldu?"

"Geçmişini düşün," dedi. "Rehberlerin benimle karşılaştığın zaman tam olarak sana ne dediler?"

"Onunla birlikte ol,' dediler; 'onunla birlikte ol.'" Anımsamaya çalışırken yüzü yumuşadı. "Onlar ne kadar uzun süre olacağını söylememişlerdi. Ve bence söylediklerini tanımlamadılar bile. Seninle karşılaştığımda kalbim boştu, o yüzden bunun bir aşk ilişkisi olabileceğini düşündüm. Ama biz asla aşk için sözleşmedik. Şimdi sevgi ve esenlik isteyen kendi insani yanımı görebiliyorum."

"Evet," dedi adam. "Seni sevdim, ama o an için, bu konuda çok nettik. Düşündüğümüz evlilik sahip olduğumuz duyguları yansıtıyordu. Fakat bizim birlikte olma nedenimiz bu değildi. Bana nasıl uyanacağımı gösteriyordun, ama ben hazır değildim. Samimiyetle söylemeliyim ki, başarılı bir şekilde uyansaydım bile, yine de ayrılacaktım. Sen benim hocamdın, yardımcımdın ama ruh eşim değildin. Lütfen bunu seni incitmek için söylediğimi düşünme. Ben sadece uyanmaya hazır olduğumu düşünmüştüm, ama korkuyordum. Ruhani aydınlanma bütün yaşamımda büyük değişiklikler gerektiriyordu ve ruhum henüz yeterince evrilmemişti. Zannediyorum tekrar denemek için gelecek yaşamımı beklemem gerekecek. Seçimim seni acıttıysa lütfen beni affet."

Onlar, ışık varıklarının yaptığı şekilde birbirlerini kucakladılar. Bu Samantha'nın acısını dindirmişti. Sözleşmeleri şimdi acısının yerine geçmişti. Ona, "Seni affediyorum ve mutluluklar diliyorum," derken yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Sonra, Yaşlılar Konseyi'ni ziyaret etti. Bir ışık salonuna girdi; orada duvarlar şeffaftı ve sonsuza uzanıyorlardı; zemin ışıktan bir yoldu. Kaide taşları iç odanın girişini işaret ediyordu. (3) Rehberleri beyaz cübbeler giymişlerdi ve cübbelerinin içinden süzülen beyaz ve mavi ışık başlarını aydınlatıyordu. (4) Üç yaşlı vardı, ama o onların bir olarak düşünüldüğünü biliyordu. Ortadaki yaşlı onunla telepatik olarak konuşmaya başladı. "Affetme işinde çok başarılı oldun. Bu senin ruhi evriminin köşe taşlarından biriydi."

Kalbinin ilk defa bu kadar açık olduğunu hissetti. Affetme enerjisi zihni boyunca girdaplar oluşturuyordu. Bunun temel yaşam amacı olduğunu fark etti. Affetme konusunda başarısız olduğu birçok olayı anımsadı. Bu son deneyim de galiba en zoruydu.

Yaşlı konuştu: "Sözleşmene göre hizmet için seçilmişsin. Affetmek aranan bir niteliktir ve bilincinin evrimi için gereklidir. Seni acıtacak şekilde yanlış yola sevk ettiğimizi hissettin, ama şimdi bunun seni olman gereken yere götüren gerekli bir şey olduğunu herhalde anladın. Bu yolda nasıl yürüyeceğinle ilgili olarak seçimler yapman gerekiyordu. Hoca olarak kalıp hizmet etmeye devam edebilirdin. Ama bunun yerine yalnız kalbini dinlemeyi tercih ettin. Yalnızlığın, sana hizmet ettiğin ruhla sahte bir gelecek hazırladı, bu gelecek sözleşmenin bir parçası değildi. Bu seçimi yapabileceğini biliyorduk; bize kızabileceğini de biliyorduk. Ama aynı zamanda seçimlerinde özgür olduğunu da biliyorduk. Bu seçimin derin anlamını kavrayana kadar huzura kavuşamayağın da biliyorduk."

"Çok kararlı birisin. Bu senin ruhunun doğasında var. Seninle çalıştığımız sürece bunu gördük. Kendi bilinç evrimini test edeceğin bir yolda yürümene izin verildi. Başarısız olduğunu mu düşünüyorsun? Değilsin. Kalbinin kırılmasına izin vererek, başka yolla öğrenebileceğinden çok daha fazlasını

öğrendin. Bu senin amacına hizmet etti, gelişmek ve hizmete girmek. Bu alışverişle hem kendine hem de ona hizmet ettin. Çok şey öğrendin. Bir süre suçlanmayı kabullendik, çünkü bu gelişme için bir zorunluluktuk. Affetmek için önce suçlamalı-sın ya da yanıltıldığını, aldatıldığını hissetmelisin. Bu deneyimde, tüm bunları ortaya çıkardın. Sana sürdürmen gereken bir şey vereceğiz, affetmeye karşı yargılama seçeneğiyle yüzleşmeyi.”

“O halde şimdi başka bir seçimin var: ya daha düşük titreşimli olanların kaderini yargılamak ya da seni evlenme vaa-diyle kandırdığı için onu, seni aldattığımızı düşündüğün şey için bizi ve başlangıçtan beri daha yüce olan yolu görmediğin için kendini affetmek.

“Gelişmen için gerektiği zaman hissedeceğin konusunda bir sözün var. Biz senin bunu çok yoğun yollardan yaratmana izin verdik. Kalbinin yoğun dersler gerektiren bir yola ihtiyacı var. O nedenle seni öğrenmen için destekliyoruz. Doğru ya da yanlış seçim yoktur. Yaptığın her seçim seni aynı kritik kavşağa, affetme fırsatına götürür. O yüzden bize şimdi, bu seçimle onu nasıl yaptığını söyle? Daha fazla anlamaya ihtiyacın var mı?”

Samantha güldü ve onlara her şeyi tamamen anladığını söyledi. Onu başlarıyla selamlayıp gücünü her zaman anımsaması için cesaretlendirdiler. Onlara bahsettikleri için teşekkür etti, ruhsal çalışmasının ondan istediği bütün olası kaynakları sonuna kadar kullanmış olduğunu fark etti. Affetmeyi öğrenmek için kalbini ortaya serip onun kırılmasına izin vermekten daha iyi bir yol olabilir miydi? Bu derse baktığında ölümsüz ruhunu anlayabiliyordu, plan ne kadar başarılıydı ve içindeki acılar biraz daha eriyip gitti. Oturum tamamlanmıştı; aradığı yanıtları bulmuştu.

Bu oturumdaki yaşanan affetme çok dikkat çekiciydi. Bir yıl sonra, Samantha pratisyenlik yeteneklerini yeniden ka-

zandığını haber verdi. İşleri her zamankinden daha iyiydi. Yargılama ve suçlama duygusu büyük oranda dönüşüme uğradı. Artık içinde bulunduğu anın duygularına hep aynı şekilde tepki vermiyordu; şimdi nerede olduğu belli olmayan altının peşindeydi. Şimdi insanlara suçlama yapmanın alınması gereken dersleri görmeyi engellediğini gösteriyor ve kalplerini yargılama yapmaktan uzak tutmaya çalışıyordu.

Yargılamayı zihninden kaldırdığı zaman, herkesin kutsal bir planın peşinden gittiğini açıkça görebiliyordu ve artık bu planı görmeye kendilerini açan insanlara yardım edebiliyordu. Kalbi açıktı ve affetmenin sevgi dolu bir hoca olduğunu anlama yolundaki fırsatları kaçırmıyordu. Yeniden randevulaşmaya başladı, artık peri masalı mutluluk hayallerine takılmıyordu. Onlara kendi yolunda her zaman zaten sahipti. Samantha şimdi anı yaşıyordu. Mutluluk bir seçim ve affetmek de onun aracıydı.

-
- (1) Ruh böyle bir yolu izlediği zaman, öznenin bireysel ruh rehberine gönderme yapıyor. Bu hikâyede öznenin "rehberler" şeklinde çoğul bir gönderme yaptığına dikkat edin. Bu onun yaşlılar konseyini de rehberlerine dâhil ettiğini gösteriyor, çünkü onlar ileri düzeyde karar alma ve terapi süreçlerinde devreye giriyorlar.
 - (2) Ruh grupları arasındaki toplumsal dinamikler öbür dünya deneyimlerinin anlamlı bir özelliğidir. Bu vakada, Samantha bir ruhla başka bir yaşam için çok daha genç bir küme grubuyla bağlantı kuruyor. Bu grup karşılıklı bir sözleşme ile bir araya gelmiştir. Grup yerleşimleri için bakınız: RK 87-106; ikincil gruplar RK 138-142 ve ruh grupları arasındaki karşılıklı etkileşimler için: RK 287-290.
 - (3) Konsey ortamlarıyla ilgili olarak, okurlar belki de kütüphaneler, sınıflar, tapınaklar vb. gibi dünyevi yapıların öbür dünyada neden görüldüğünü merak edebilirler. Bunun nedeni dünyadan gelen ruhların böyle ruhani mekânları dünyevi binalarla ilişkilendirmeleridir. Bu, onların bu yapıları kabaca aynı amaca hizmet eden yerler olarak görmelerindedir. Danışanların bu tür anlatımlarının arasındaki benzerlik esrarengizdir. Bu nedenle, bir konsey salonu birçok danışanın zihninde, kutsal bir tapınağa oldukça benzer ve kubbe tavanlar, mermer zeminler, çok renkli ışıklar ve benzer

özelliklere yaygın bir şekilde gönderme yapılır. Tüm bu göndermeler ruhların evriminde bu mekânlara giriş yaparken yaşadıkları şaşkınlık hisleri ile ilgilidir. Bakınız: RK 204-207.

- (4) Yaşlıların renkleri ile ilgili olarak, bu bilgi varlıkların cübbeleri onların ruh gelişimdeki belli alanlarda uzmanlık ve buldukları seviyelerin konumuna bağlı olarak çeşitli renklerde olabiliyor. Beyaz, lacivert ve özellikle de mor renkler genellikle o ruhların derin bilgeliğine işaret ediyor. Bakınız: RK 218.

Beyaz Kaz

Ursula Demarmels

(Salzburg, Avusturya)

Yazar, geri dönüş üzerine çok tanınan bir TV otoritesi ve hayvanlara ve doğaya saygılı bir toplum düşüncesi üzerine üniversite hocası.

Bu bölüm, bir danışanın yaşamlar-arası haldeki duyarlılıkla yönlendirildiğinde onda tetiklenen hızlı ve olumlu gelişmeleri bir şekilde ortaya koyuyor. Bu vaka bize hepimizin ruhlar olduğunu –ışığın ve sevginin ölümsüz varlıkları– ve YAY terapisi yordamıyla ruh halimizi yeniden keşfedebileceğimizi anımsatıyor. Bu terapideyken duygularımız ve deneyimlerimiz insan zihni içinde elde edilenden çok daha yüksek bir kalitede oluşuyor.

Otuzlu yaşlarının erken dönemlerinde hoş bir kadın olan Sandra Avusturya'daki uygulama salonuma ilk kez geldiğinde, neşeli, özgüvenli ve hafif kibirli biri izlenimi vermişti. Bu görünümü biraz şaşırtıcı bulmuştum, çünkü bana gönderdiği ilk mesajında, yaşamla yüzleşmeye cesareti olmadığını ve defalarca intihara teşebbüs etmiş olduğunu belirtmişti. Gittikçe artan ani bir kalp ağrısı ve endişe hisleri baş göstermişti. Bununla beraber fiziksel bir neden bulunamamıştı. On sekiz ay süren yoğun bir psikoterapi bile işe yaramamıştı. Bana, her şey ona aşırı derecede anlamsız ve saçma gelmesine rağmen hiçbir zaman ağlayamadığını söyledi.

Farklı alanlarda mesleki tecrübesi olan, üniversite mezunu biri olarak, Sandra çok başarılı ama yaşama sevinci olmayan biriydi. Boşluk içindeydi ve arkadaşları yoktu. Sıkça değişen adamlarla ilişkileri oluyordu. Bu onu utandırıyor ve kendini kullanılmış hissettiriyordu. Ebeveynlerini "arkadaşça ve ilgili insanlar" olarak tarif etmiş olmasına rağmen onların yaptıkları basit işlerinden utanç duyuyor temasta bulunmaktan kaçınıyordu.

Danışanlarımı geçmiş yaşama yönlendirirken, genellikle onları şimdiki yaşamlarının farklı aşamalarına ve annelerinin rahimlerine geri götürürüm. Fakat Sandra bundan katiyetle kaçınmamı istedi. Kendisini doğrudan geçmiş bir yaşama geri götürmemi istiyordu. O, kendisini her zaman, büyük etkilerde bulunacak çok özel biri gibi hissediyordu. Bununla beraber, bu "şeyin" ne olduğu hakkında bir fikri yoktu. Şimdiki yaşamında, Sandra hiçbir zaman ruhani konularla ilgilenmemişti. Bir rastlantı eseri geçmiş-yaşam geri dönüşlerinin olumlu etkileri hakkında yazdığım kitapla ilgili bir dergide bir şeyler görmüş ve bunun üzerine kitabı alıp okumuştur. Ve işte kendi geçmiş yaşam geri dönüşünü yaşamak için şimdi buradaydı.

Sandra'yı derin transa sokmak uzun sürdü, aniden gerilip korkuya kapılmıştı. Çok güzel çiçekli çayırları görüntüleyerek, görsel seyahat yüklemesi ile yardımcı oldum. Yavaş yavaş rahatlamaya başladı. Ruh rehberinden bu oturum için iyi olabilecek bir geçmiş yaşam seçmesini rica ettim. Sonra onu bu geçmiş yaşamına geri götürdüm.

Danışanım, uzun bir süre mavi gökyüzünde beyaz bir bulutun üzerinde rahat bir şekilde sırtüstü uzanmış halde kendini deneyimledi. Bu esnada, transının derinliği de yavaşça arttı. Sonunda, ona kendi etrafında dönüp aşağı dünyaya bakmasını istedim. Altında, çimenlerin ve ağaçların olduğu açık yeşil bir arazi görüyordu. Ona üçe kadar sayacağımı ve sonra kendisini geçmiş yaşamlarından birindeki bir durum içinde bulacağını açıkladım. Bunun onun için şimdiki yaşamı açısından en önemli durum olabileceğini belirttim.

Ursula: Ne görüyorsun?

Sandra: (Aniden titremeye ve zorla açılan ağzıyla kesik kesik konuşmaya başladı) Burası bir bataklık ... Atlar daha fazla ilerleyemiyorlar ... çok kötü saplandılar ... dizlerime kadar çamur var ... artık hareket edemiyorum. (çığlık atıyor) Her şey gri, sadece gri! Bu görünen şey cehennem olmalı! (inliyor) ... Devam etmeliyim ... devam etmeli!

U: Kendini döndür. Neler oluyor?

S: (Ağır nefes alıyor) Sırt çantasını ve tüfeği atmam zorunda kaldım. Artık gücüm kalmadı ... Oh Tanrım, ateş ediyorlar! Ateş ediyorlar! Vay piç kuruları! (Mızımızlanıyor) Artık yapamıyorum. Ama silahıma ihtiyacım var ... Bir atı vurduklar. (bağırarak) Ha, beni vuramadılar, henüz değil! Fakat neden? Bu karmaşa şimdi bitmeli!

Sandra kendini II. Dünya Savaşı esnasında Rusya'da bulmuştu, çaresiz haldeki bir Alman askerinin bedenindeydi ve adı Rainer'di. Durum umutsuzdu. Arazi araçlarının ilerleyişi yağmur nedeniyle

artık imkânsız hale gelmişti. Onun yerine, at arabaları kullanılmaya başlanmıştı ve şimdi onlar da çamura batmıştı.

Bir sonraki sahnede, Sandra kendini Rainer'ın daha genç bir halinde gördü: üniformasının içinde genç bir adam, savaş başlamadan hemen önce, nişanlısı Judith'le birlikte. Ebeveynleri zengin çiftçiler.

U: Orada nasıl hissediyorsun?

S: Judith benden ayrılmak istiyor.

U: Neden?

S: Çünkü orduya katıldım. (gururla) Kariyer yapacağım! (gülüşler) Sadece inekler ve domuzlar olmayacak! ... O bir Yahudi. Bu bana uymuyor, Alman ulusundan değil.

U: Judith'e karşı hislerin nasıl?

S: Çok güzel ve seçkin ... şimdi ağlıyor. Bundan hoşlanmadım ... evet, ayrılmamız daha iyi olur.

İki yıl sonra, Rainer bir grup askerın komutanı olarak atanmış İsviçre-Almanya sınırını kontrol görevi verilmişti. Bir grup Yahudi sığınmacı yakalamışlardı; Judith de onların arasındaydı.

S: Üstü başı perişan görünüyor, artık eskisi gibi hoş değil. Kirli. Bana tuhaf tuhaf bakıyor ... korkmuş ... şimdi uzaklara bakıyor.

U: Bu senin için nasıl bir durum?

S: Bilmiyorum. Biraz uzaklaştım. Bir karar vermem gerekiyor ... Yahudi sığınmacılar çok katı bir şekilde cezalandırılıyorlar. (uzun bir duraksama)

U: Şimdi! Kararın nedir?

S: (bağırarak) Hepsini kurşuna dizeceğim!

U: Nasıl hissediyorsun?

S: (meydan okurcasına) Böyle olmalı! Yasalar böyle! Ona bir şey borçlu değilim!

U: O vurulurken orada mısınız?

S: Evet. Hepsi de bir hendeğin önünde bize arkaları dönük olarak bir sraya dizildiler. Elleri başlarının arkasında.

U: Onlar kendileri mi böyle sıraya dizildiler? Buna dikkatlice bak!

S: Hayır, askerlerim onları zorluyor. Bazıları ağlıyor, merhamet dileniyorlar ... bir adam yere yığıldı, inliyor. Kadınlar genelde daha güçlü oluyorlar.

U: Ya Judith?

S: Ağlamıyor. Küçük bir çocuğun elinden tutuyor.

U: Onun çocuğu mu?

S: Hayır, zannederim şu inleyen adamın.

U: Çocuk kaç yaşında? Kız mı, erkek mi?

S: Bir kız. Dört yaşlarında.

U: Nasıl hissediyorsun?

S: Bilmiyorum ... böyle durumlarda her zaman ... bir çeşit boşluk hissediyorum.

U: Başka bir şey?

S: (yavaşça) Öfke ... saçmalık ... evet ve ajitasyon.

U: Bu duyguları dikkatlice hisset!

S: Evet, bu güç beni heyecanlandırıyor.

U: Sonra ne oluyor?

S: Askerlerim ateş etti ... hepsi de hendeğe düştüler ... şimdi bitti.

Biraz sonra, Rainer felaket bir şekilde gittikçe yoğunlaşan pişmanlık ve kâbus spazmları geçirmeye başladı. Ani bir kalp ağrısı da belirdi. O cephede savaşmaya gönüllü olmuştu. Ölmeyi umuyordu ama ölmek yerine Ruslara esir düşmüştü.

S: Bakımsız barakaların önündeyim ... her şey gri ve kirli ... yiyecek bir şey neredeyse yok, Ruslar için bile durum aynı. Evleri yeniden inşa etmek zorundalar. Faydasız ... Yine ateş ettiler, geri zekâlılar!

U: Kim?

S: Bizimkiler (Almanlar). Her şey zaten mahvolmuş ... birçok Alman esir var ...

Bir uçak bomba attı. Rainer bir şok dalgasıyla sarsılıp havaya uçtu. Sol omzundan yaralanmıştı. Yeniden ortaya çıktığında yanındaki oturan beyaz bir kaz gördü. Onun da sol kanadı yaralanmıştı.

S: (şaşkınlık ve hayretle) Bu beyaz kaz ... O hayatımda gördüğüm en saf ve güzel şey! (uzun bir duraksama)

U: İçinde neler oluyor?

S. (yavaşça) Bu bir zamanlar benim olduğum şey ya da olabileceğim ... öyle olması gerekir ...

Rus askerleri gelip kazı yakaladılar. Onlardan biri onu boğdu. Rainer bağırdı ve onlara doğru koştu. Bir asker tüfeğinin dipçiğiyle Rainer'in kafasına vurdu. Rainer yere yığıldı ve anında öldü. Bedeninden bir şeyler çekildi; sonra, uzun bir süre için, ruhu karanlıklar içinde kaldı. Yalnız ve kaybolmuş hissetti. (1)

U: Şimdi nasıl görünüyorsun?

S. Bir sis gibi. İnsan formunda değilim.

Sonunda, uzaklar biraz aydınlanmaya başladı ve beyaz bir kaz uçarak geldi.

S: (aniden heyecanlanarak) Bu Rusya'daki kazdan bile daha güzel! Parıldıyor ve çok büyük!

Ruhunun beyaz kazın sırtına uzanmasına izin verildi ve sonra kaz ikisini de uçarak uzaklara götürdü. Aşağıda, Rainer/Sandra savaşın yıkımının görüldüğü gri bir yeryüzü parçası gördü. Sandra bana çok küçük, ağır ve yorgun hissettiğini söyledi. Derin bir hüznün içini doldurmuştu ve aniden gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı. Bir ruhtu ve beyaz kuş tüylerinin içine gömülmüş bir haldeydi. Uzun uzun ve kesif bir şekilde ağladı.

S. (hıçkırarak) bütün ülkeye serpilen sonsuz gözyaşlarının içinde eridiğimi hissediyorum.

U: (danışan biraz sakinleştikten sonra) Şimdi nasıl hissediyorsun?

S: Hafif ve ah, altımdaki araziler yeşillenmeye başladı! Ölümün felaket griliği gitti! Şimdi her şey yeniden bereketlendi!

U: Beyaz kaz nerede?

S: Yanımda. Ama şimdi uzunca bir ışığa dönüştü. (şaşkınlık içinde) Benim ruh rehberim! (2)

Danışan için, ruh rehberinin yardımıyla önceki yaşamdan öğrenmiş olması gereken şeyler netleşmeye başlamıştı. Bu Sandra'nın bugününe yardımcı olabilirdi.

S: Yaşamımda özel biriyle birlikte olmak istiyorum ama en önemli şeyi, kalbimi unuttum! Şefkatle davranmayı.

U: Şefkatin şimdiki yaşamında nasıl bir yeri var?

S: Bugün başlangıçta olmak istediğimden çok farklı bir haldeyim. Bana kötü davranılıyor ve yalnızım!

U: Ruh rehberinin bu konudaki fikri ne?

S: Başını sallıyor ... (şaşırdı) Bana şimdiki yaşamımdan sahneler gösteriyor. Ebeveynlerim ... Utanç hissediyorum, çünkü onlarla vakit geçirmiyorum. Şimdi bana bir kadın gösteriyor. Onu işimden tanıyorum. Ahmak bir tip ... (yavaşça) Hmm, galiba her şey ve herkesi eleştiriyorum, bundan kurtulmalıyım ve onun yerine dostane, mütevazı ve ilgili olmalıyım ... ama öyle yorgunum ki!

Sonra ruh rehberi danışanımın ruhunu ruhlar âlemindeki bir dinlenme ve arınma yerine götürüyor. Aşağıda, küçük, açık mavi bir göl görüyor. Aşağıya doğru suyun içine dalıyor. Ilık ve yumuşakça etrafından akıp geçtiğini hissediyor.

S: Sanki gittikçe daha fazla şeffaflaşıp aydınlanıyorum.

Tam olarak bedenim nerede bitiyor, su nerede söyleyemem. (rahatça iç geçiriyor) Burada sonsuza kadar kalmak istiyorum.

Uzun bir süre sonra, ruh rehberi Sandra'nın ruhunu gelip alıyor.

S: Şimdi o mavi, parlak uzun bir elbise giyiyor. Yüzünü göremiyorum, ama ... O bir kadın!

U: Peki sen şimdi nasıl görünüyorsun?

S: Uzunca bir sarı sis gibi, uzu altın rengi saçlarım var ve ben de kadını.

U: Adın ne?

S: Tria.

U: Çok güzel. Ve Ruh rehberinin adı ne?

S: Tisana. Elimden tutuyor ve hep yükseğe çıkıyoruz ... (mutlulukla şaşırıyor) Ah, ruh grubum burada! Bana merhaba diyorlar! (gülüyor) Çok komik, hepsi de benimle en önce birlikte olmak istiyor. Beş ruh var. Sarı toplar gibi ışıltıyorlar. Hepsi de beni kucakladılar. (mutlu) Şimdi evimdeyim!

U: Keyfini çıkar! (duraksama) Bu rehberlerin birini ya da daha fazlasını Sandra olarak şimdiki yaşamından tanıyor musun?

S: (üzgünce) Hayır. Dünyada yalnızdım.

U: Tisana'ya nedenini sor.

S: Başka bir ruh yaklaşıyor. (Korktu) Ah, hayır! Bu Judith ... Doğruca bana doğru geliyor!

Sandra'nın alınından terler akmaya başladı ve kanepeye yığıldı. Onu sakinleştirmek biraz zamanımı aldı.

S: (şaşkınlıkla) Bu olamaz. Bunu hak ettim. Gülüyor ve elimi tutuyor! ... onun canını o kadar yaktım ki ama o artık bana öfkeli değil!

U: Seni affetmiş mi?

S: (çok dokunaklı) Evet.

U: Bunu hisset, derinlerine indir. Derin bir nefes al! Kendini de affediyor musun?

S: (derin bir iç çekiş) İsterdim. (uzun bir duraksama) Olmuyor ... Bu münasip değil.

U: Tisana'nın bu konudaki düşüncesi ne?

S: Çok büyük bir ciddiyetle bakıp ruh grubumu gösteriyor. Öyle parlak görünüyorlar ki!

U: Senin gibi mi?

S: (hüzünlü) Hayır, ben öyle aydınlık değilim. Benim sarrım bir şekilde kirli.

U: Bu ne demek?

S: (çekinerek) Çünkü ben sürecimde onlar kadar ilerleyemedim ... Bu eski bir sorun.

U: Hangi sorun?

S: (uzun duraksama) Dünyada, neyin ... mükemmel bir şekilde planlandığını unuttum ... ruh grubum bile bana yardım etti ... ve sonra, bir insan olarak ... hep yükselen çok özel bir insan olmak istedim ... saygı yok ...

U: Rainer olarak yaşadığın geçmiş yaşamındaki gibi. Tekrar yahudi kız arkadaşın Judith'e bak. Bu ruhu şimdiki yaşamından tanıyor musun?

S: Hayır! O kesinlikle artık benimle olmak istemez! (aniden hıçkırmaya başlıyor) Ama evet, yine burada. O benim meslektaşım!

Bu ruhun, danışanın temel ruh grubundan olduğu ortaya çıkıyor ve düzenli olarak onunla birlikte enkarne oluyor, ona gelişim yolunda yardımcı olmaya çalışıyor. Şimdiki yaşamında, onunla sürekli olarak bir arkadaşlık kurmak isteyen bir meslektaşı. Onunla geleceği olan insani bir proje yürütmek istiyor.

U: Bu projeye ilgili senin ruh rehberin ne düşünüyor?

S: Bana çocukluğumdan bir sahne gösteriyor. Çok küçük bir kızım, yaklaşık altı yaşında, ebeveynlerimi tanıyan kişileri ziyarete gidiyordum. Evlerini yeniden inşa ediyorlar ve bu esnada ev hayvanları olan tavşanlarını tamamen unutuyorlar. Kafesi kısmen kırılmış durumda. Çok tozlu ve kirli ve tavşanların yiyecek bir şeyleri yok! Bunu yaparken kısa elbisem kirlenmesine rağmen onlara bahçeden su ve biraz ot getiriyordum. (duraksıyor) Katılmam gerektiğini düşünüyorum, hani şu meslektaşımın olan insani projeye.

U: Bu sende nasıl bir his oluşturuyor?

S: Bir şekilde tuhaf. (uzunca duraksıyor) Ama aynı zamanda çok zevkli ... işte böyle!

U: Kalp ağrılarının ve endişe duygularının yok edilmesi açısından sana bu konuda sağladığım yardım yeterli oldu mu?

S: (uzunca bir duraksama) Hayır, henüz değil ... bence değil.

U: Rehberinle iletişim kur. Tisana ne diyor?

S: Başını sallıyor. Kalp ağrılarının kalbini dinlemesi için bir işaret levhası görevi gördüğünü söylüyor ... öğrenmek ve iyi şeyler yapmak için.

Sandra trans halinden çıktığı zaman, ilk olarak çok rahatlamış ve daha dostane görünüyordu. Fakat başlangıçta, oturdumdan edindiği bilgileri günlük yaşamına taşıma konusunda ciddi endişeleri oldu.

Altı ay sonra, bana, meslektaşıyla birlikte bir proje çalışmasının ilk adımını attıklarını bildirdi. Kendilerine yardımcı olmak için insanlara yardım etmeyi öngören bir projeydi. Bu fikir, sürü hayvancılığında daha uygun beslenme ve barınma koşullarına odaklanan bir hayvancılığa geçiş ve kitlesel üretimden organik tarıma yönelme konusunda çiftçilere eğitim ve destek sağlamayı içeriyordu. Bu işteki bütün varlıklara yönelik bir kazan-kazan durumu yaratmayı hedefliyorlardı.

Bununla beraber, Sandra'nın sağlık sorunları bir türlü düzelmedi. Ona bilinçli olarak ruh rehberiyle düzenli olarak her gün en azından on beş dakika temas kurmasını önerdim. Ondan yeniden haber almam bir buçuk yıl sürdü. Artık çok mutlu ve heyecan dolu olduğu görülüyordu. Proje şaşırtıcı derecede iyi bir başlangıç yapmıştı ve yaşamında ilk defa, bir aşk yaşıyordu. Bir yandan da benim ruh rehberiyle düzenli olarak temas halinde olma önerimi dinlemişti. Ruh rehberi Tisana bazen, ona yine bir beyaz kaz olarak geliyor ve Sandra'nın ruhunun onu sırtında gökyüzünde uçmasına izin veriyormuş. Sandra'ya endişeleri ve kalp ağrılarındaki geliş-

meleri sorduğumda, düşünceli bir şekilde, "Vay, bunu tamamen unutmuşum. Onlar yavaş yavaş kayboldular!"

Geçmişteki bir yaşama ruhsal geri dönüş ve en önemlisi de dünyevi yaşamlarımız arasında gitmek ruhani bir terapi olarak görülebilir. Bu terapi kutsal bilgeliği dünyevi deneyimlerimize entegre edebiliyor. Sandra'nın vakası ruhsal âlemlerle bilinçli bir irtibatın nasıl derin bir şekilde ve tamamen faydalı olabileceğinin iyi bir örneğini sergiliyor. Benim deneyimlerime göre ruhani gelişimi, bedensel ve ruhsal şifa elde etmeyi hedefleyen terapinin, kutsal ruhumuzla ilişkilendenmeden istenen sonuçları vermesi imkânsız. Sayısız oturum gerçekleştirmiş bir ruhani geri dönüş terapisti olarak, sadece bir geçmiş yaşam geri dönüşünün basit bir şekilde yeterli olamayacağını söyleyebilirim. Danışanın yaşamlar arasına götürülmesinin gerçek bir ilerleme sağlamak açısından kritik bir önemi olduğu görülüyor. Mesleki deneyim ruhani yönelimi olan geri dönüşlerin başarılı bir şekilde gerçekleştirilmesinde önemli faktörlerden biridir. Terapistin oturum esnası, öncesi ve sonrasında ruhlar âlemindeki yüce varlıklarla olan bilinçli teması bir diğer önemli faktör olarak beliriyor. Herhangi bir geri dönüş esnasında, ruhlar âlemiyle sürekli bir iletişim içinde oluyorum ve ancak bunu yaptığımda danışanlarıma uygun destek ve yardımı sağlayabiliyorum.

Bizler bu dünyada misafirleriz ve insan bedeni içinde deneyimler aratan ruhlarız. Ruhi bilinci maddi bir forma dönüştürmek gibi bir hedefimiz var. Başlangıçtan itibaren, kutsal yüce bir yönlendirmeye kendimizi bırakır ve ona güvenirse, ruhani gelişim için gerekli yardımı her zaman elde edebiliriz.

Zihinlerimizde, çok şey biliyoruz. Ancak, varoluşumuzun kalitesi ruhsal zihnimize kuracağımız doğrudan bir bağlantıyla, ışığın ve sevginin ölümsüz varlıkları olduğumuzu öğ-

rendiğimizde artıyor. Yaşamlar-arası ruhsal geri dönüşle te-
tiklenmiş hızlı ve olumlu bir gelişme deneyimi bende daima
şükür ve lütuf duyguları yaratıyor ve beni derin bir şekilde
etkiliyor. Her ruhsal geri dönüş oturumu esnasında danışa-
na eşlik ederken ve deneyimlenen süreçler boyunca içimdeki
birliğimizin farkındalığı da büyür. Derin gerçek, ortada bir
ayrım olmadığıdır. Her şey, insanlar, varlıklar, doğa, dünya
ve bütün evren, bütün maddi ve maddi olmayan formlar ve
ruhani âlem her şey ama her şey "onun " parçasıdır: sonsuz,
kutsal kaynağın.

-
- (1) Geçmiş-yaşam vakalarının okurları zamanımızın insanların en yakın geç-
miş yaşam olarak önemli bir oranda II. Dünya Savaşı esnasındaki geçmiş
yaşamlarına enkarne olmaları konusunda sıklıkla yorum yaparlar. Bunun iki
temel nedeni vardır. II. Dünya Savaşı insanlık tarihindeki en ölümcül aske-
ri çatışmadır. Zamansız gerçekleşen ve savaşın doğrudan bir sonucu olarak
yaşanan hem askeri hem de sivil kayıpların sayısının 60 ile 70 milyon ruh
olduğu tahmin edilmektedir. Altı milyon Yahudi ölüm kamplarında ölmüş-
tür. Bir insanın yaşamı zamansız bir şekilde kısa kesilirse, genellikle ruhları
kısa süre içinde –beş ile on yıl denebilir– normal bir yaşam dönemini tamam-
lamak ve daha önce yarım kalan işlerini tamamlamak üzere bir sonraki en-
karnasyona gider. II. DS'ndan birçok ruh bu kategoriye girer. İkinci faktör
ruhun savaş nedeniyle şiddete ve sonunda da ölüme süreklenen karmik güç-
lerini dengeleme ihtiyacıdır. Bu özellikle de Rainer'in Yahudi sığınmacılara
olan tavrı göz önüne alındığında Rainer/Sandra vakasında da görülmekte-
dir. Olumsuz II. DS faaliyetlerinden kaynaklanan bir başka karmik dengele-
me vakası için bakınız: YAYH 61.
- (2) İleri seviyedeki bütün ruhlara şekil değiştiren enerjiyi farklı formlarda kulla-
nırlar, fakat özellikle de öğrencileri için belli sonuçlara erişmek isteyen ruh
rehberleri arasında çok daha yaygındır. Genellikle, bedeninden yeni ayrılmış
bir ruhla bu olursa, bu ölümden hemen sonra ve ruhani geçişten hemen önce
ya da hemen sonra olur (RK vaka 4, 20). Ruhların bu yetenekleri nasıl kullandı-
klarını öğrenmek için dönüşüm uzamına bakınız: RK 302.
- Bu vakada, beyaz kaz, travmatik bir ölüm sahnesinde kurtarıcı bir rehber
gibi neredeyse mitolojik bir şekilde beliriyor. Sandra'nın rehberi, Tisana,
kurban ve şiddete maruz kalan bir hayvan olarak modelleme yapıyor. Bu
modelleme Rainer'in bir asker olarak II. DS esnasında masum Yahudi sığın-
macılara karşı sergilediği iğrenç muameleyi yansıtıyor. Buradaki Rainer'e
yaşayan masum yaratıklara uygulanan acımasızlığın etkilerini göstermek.
Kuşun yaraları bu vakada Rainer'e savaştaki kendi ölüm sahnesinin son
dakikalarında kendi yaşadıklarına bir ayna tutmak üzere düzenlenmiş. İlk

olarak, kuşun kanadında ve Rainer'in kolu ve omzunda fiziksel hasarlar var ve son olarak da beyaz kazın boğularak öldürülmesi Rainer'in başına aldığı darbeye askerler tarafından öldürülmesi birbiriyle eşleşiyor. Bu sembolik görü yordamıyla Rainer bir asker olarak kendi merhametsizliğinin sonuçlarını görmüş oluyor. Dünya'nın astral düzlemini terk ederken, Rainer büsbütün, yaraları olmayan bir kuş tarafından taşınıyor ki bu sembolik bir kurtuluş oluyor.

Beyaz kaz saflığın, güzelliğin ve barışın da bir sembolü olup Rainer/Sandra'nın ruhunun dönüşmüş egosunu açıkça temsil ediyor, bu şimdiki yaşamda yıkıcı davranışlar yerine iyilik ve doğru şeyler yapma isteğidir. Sandra, yazarın bu hikâyede net bir şekilde ortaya koyduğu gibi, kendisinin bugünkü sıkıntılı yaşamında nazik ve merhametli davranması gerektiğini anlıyor. Rehberi Tisana Sandra'ya gökten gelen bir beyaz kaz olarak gelip bir ders vermek istiyor. Bu görsel ders, ona bir yandan yaşamla yüzleşme özgürlüğü, mutluluk ve cesaret sahibi olmayı yansıtırken, bir yandan da geçmiş ve şimdiki zaman çizgilerinin eriyişini de temsili bir şekilde sergiliyor.

Wells Fargo'nun Güvenlik Görevlisi

Jimmy E. Quast

(Doğu Sahili, Maryland)

1993'ten beri hipnoterapist olarak çalışıyor.

Newton Enstitüsü'nde YAY sertifikasyonu koordinatörü ve baş eğitmeni.

Bu, ruhlar âleminde tecrübesi olmayan ya da kendi deyimiyile taze genç ruhların hocası olarak gerçekleştirdiği çalışmalarda sahip olduğu yeteneklerle muhteşem bir bağımsızlık seviyesine erişmiş oldukça ileri bir ruhun hikâyesidir (1). Bununla beraber, geçmiş başarılarının onun doğasını tatmin edemediği açıkça görülüyor. O hâlâ, kendi içsel güçlerini bulma konusunda ihtiyaç içinde olan savunmasız haldeki başkaları için duyarlılık ve şefkat dersleriyle kendini mükemmelleştirmek için hep ileriye bakıyor. Bundan dolayı, hem ruhlar âlemindeki gayretleri hem de yeryüzündeki son enkarnasyonları yordamıyla kendi özveri, sabır ve tevazusuna iyi bir şekilde akortlanmanın özgün yolları üzerinde çalışıyor. Göreceğiniz gibi, bu tür ruhlar sıkılmazlar. İşin gerçeği onun son geçmiş enkarnasyonu, oldukça heyecanlı bir filme senaryo bile olabilir.

Aşağıda aktarılan YAY oturumu birkaç yıl önce gerçekleştirildi. Danışanım olan Anna, o zamanlar kırk dört yaşında bir bayandı. Karşılaştığımızda Anna'nın yaşamından mutlu olmadığı belliydi, ama kayıt formunda verdiği bilgiler onun gizemini anlamaya yetecek kadar ayrıntı içermiyordu. Yaklaşık bir saatlik bir söyleşiden sonra, onun fiziksel ve duygusal meselelerinin derinliklerini çok daha iyi kavramış bulunuyordum. Bununla beraber, oturum bitene kadar yaşamının nasıl derin bir şekilde değişime uğrayacağını ikimiz de önceden bilemezdik. Doğrusu, pozitif değişiklikler takip eden haftalar ve aylar boyunca artarak devam etti.

Anna'nın sorunları aşırı derecede sıra dışı şeyler değildi, fakat çok fazlaydı. Bütün yaşamında, insanların hep ondan yararlanmaya çalıştıklarını hissetmişti. Kendine âlemin paspası olarak gönderme yapıyor, artık içindeki enerjinin hem fiziksel hem de zihinsel olarak tükenmeye başladığını hissediyordu. Neredeyse herkesten korkuyor ve kimseye güvenmiyordu. Kilo kaybetmiş ve bir yıl içinde 64 kilodan, 56 kiloya düşmüştü. Onları geri alacak gücü de yoktu. Böbreküstü bezlerinde işlevsel yetersizlik teşhisi konmuştu. Şekerli gıdalara karşı yatışmaz bir aşerme yaşıyordu ve laktoza tahammül edemiyordu. Bana önceki kişiliğinin %90'ını kaybettiğini hissettiğini söyledi. Kısa süre içinde bir şeyler değişmezse, "Artık yaşamak istemeyebileceğimi hissedebiliyorum," diye de eklemişti.

Bu yeterli değilmiş gibi, Anna bir yandan da "birçok ruhani deneyim" diye andığı şeyler yaşamıştı! Kendisine ulaşmak isteyen maskülen bir kişiyle tutarlı düşler görüyordu ve uyandığında evinde onun dikkatini çekmeye çalışan büyük bir şeyin varlığını hissediyordu. (2) Bu ruhani deneyimler onu korkutmaktan ziyade bu varlığın kim olduğu ve ne istediği yolunda bir merak uyandırıyordu. Onları anlama isteği

Anna'yı sonunda Dr. Michael Newton'un kitaplarına oradan da bana getirdi.

Yeni bir danışanla bir YAY oturumu yapmadan önce, onlarla genellikle daha basit bir terapatik seviyede bir ya da iki oturum yapmayı tercih ediyorum. Bu süreçler, Anna'yla bir şekilde çok kısa sürmüştü. Buna, hem beni görmek için her defasında uzun bir yoldan gelmesi, hem de yaptığımız telefon görüşmesinde bana aşkın ruhani deneyimlere doğal bir açıklığa sahip olduğu konusunda güven vermesi olması neden olmuştu. Ayrıca, doktorlarının onu zihinsel olarak sağlam bir yapıda bulduklarını söylemiş ve hipnotik hale girme yeteneğine bazı durumlarda müdahale edebilen herhangi bir tıbbi ilaç ya da madde de almadığı konusunda beni rahatlatan bilgiler vermişti.

Bundan dolayı, Anna'nın rahatlatıcı bir zihinsel imaj olarak en sevdiği favori doğal güzelliklerden bir yeri kullanarak hipnoza bu kadar kolay ve derin bir şekilde girmiş olması beni şaşırtmamıştı. Onun yeterince derinliğe eriştiğinden emin olunca, kendisini en yakın geçmiş yaşamlarından birine yönlendirmeme izin vermesini önerdim. Anna bana ayaklarının acıdığını söylemeye başladı. Sonra, ben daha bunun ne anlama geldiğini anlayamadan, "Bu botları bir ölüden aldım ve acayip pis sıkıyorlar," dedi. Anna bot giymediği için, onun çok canlı bir şekilde farklı bir gerçekliği deneyimlediğini anlamıştım. Böylece ona sorular yöneltmeye başladım.

Jimmy: (şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak) Botlar çok ayıp etmiş. Bana kendin hakkında biraz bahsedebilir misin?

Anna: Yani, şişkin, beyaz, uzun kollu bir gömlek ve şu yandan düğmeleri olan deri bir pantolon giyiyorum. Dar kenarlı üst tarafı yuvarlak gri bir şapka var. Kısa boylu, şişman ve pejmürde bir görüntüm var. Çok sık traş olmuyorum, galiba dört ayda bir falan. Saçlarım bazı yerlerde grileşmiş.

J: Tamamdır. Resim oluşmaya başladı. Belli ki bir erkeksin. Biraz daha anlat.

A: Doğru. Ve kimse bana bulaşmıyor. Kimseyle karşılaşmıyorum, ama benle karşılaşmasan daha iyi olur! Hiçbir şeyi çekemem.

J: Anlıyorum. Peki, arkadaşların seni nasıl çağırıyorlar? Adın ne?

A: Adım Wren. Bazıları beni Wrenny diye anıyor. Ortağımın adı Max. O yenidir. Sana söyleyeyim, beni dinlemeyen birçok ortağım şimdi ortada yok. Onlar çekindiler ve çekinmek seni öldürür ... Onların başına gelen de buydu.

Çok geçmeden, Wren'in Vahşi Batı döneminde Wells Fargo Şirketi için Birleşik Devletlerin güney batısında posta arabası koruması olarak çalışan, kırklı yaşlarda biri olduğunu öğrenmiştim. O, arabadaki yolcuların yaşamlarını ve kasanın içindekileri korumak ve sürücüsü Max'la birlikte hizmet ettikleri altı ila sekiz kasaba arasındaki çok kanunsuz bir bölgede ulaştırma işini kesintisiz ve güvenli bir şekilde sürdürmekten sorumluydu. Wren viskiye elini sürmezdi, görev dışında bile, çünkü daima tetikte kalmak isterdi. Çok nadir olarak kendini rahat hissedirdi. Çelik ve ağır kasayı varış yerine ulaştırdıktan sonra bile, ki bu genellikle bir banka olurdu, bana "Kendimi güvende hissetmem, insanlar bizi izliyorlar ve arabada başka değerli bir şey var mı yok mu bilmiyorlar. Oradan hemen ayrılmak lazım." Wren ile Max bir kasabadan ayrıldıkları anların en savunmasız oldukları zaman olduğu hissi içindeler. O nedenle de bir an önce, dikkat çekmeden, hızlı bir şekilde ve tercihen altı taze atla gözden kaybolma eğilimi içindeler. Onların bu paranoyasına o dönemde yaygın olarak rastlanan çiçek salgını da ayrıca katkıda bulunuyor. O nedenle yolcular ya da değerli eşyalar yoksa geceyi daima şehirden uzak bir yerlerde geçirmeyi tercih ediyorlar, savunulabilir bir konum ayarlayıp yerde uyuyorlardı.

Wren, kucağında daima ağızdan doldurmalı testereyle kısıltılmış bir çiftte taşıyor ve arabanın koltuğunun altında da dört adet dolu tabanca bulunduruyordu. Bana sürekli olarak, "Ufak tefeğim ve yaşılanıyorum, ama hiçbir şeye tahammül edemem," demişti. Silahları daima iyice yağlanıp cilalanır ve dolu dururdu.

Wren'in Buttercup adında dişi bir atı vardı. Daima daha küçük bir atı tercih ettiğini söylerdi, çünkü öyle kısıydı ki tırmanması daha kolay olurdu. Bana Buttercup'ın hayatının aşkı olduğunu söyledi. Onu asla bağlamazdı, çünkü daima, hatta geceleri bile ona yakın durur, çağırdığı zaman mutlaka gelirdi. Wren, "Buttercup bana yaklaşabilen tek dişidir. Yani bana bir baksana. Çirkin ve eğitimsizim ayrıca da kokuyorum. Ben bir pisliğim, ama Buttercup için değil!" Bununla beraber, Wren bana bazen zaman zaman arabaya binen bayan yolculardan bazılarının kendisinden nasıl hoşlandıklarını söyledi, hatta onlarla biraz flört bile ediyormuş. "Bununla idare etmek zorundayım, çünkü hayatları bizim ellerimizde," dedi. Bunlar hiçbir zaman ciddi bir şeye dönüşmüyordu ve o da bir şekilde çok da meraklısı değildi.

Hep devam eden mücadelelere rağmen, ya da belki de onların yüzünden, Wren bu yaşam tarzını seviyordu. Kariyeri boyunca, gerçekten posta arabasına saldırmayı deneyen birkaç kötü adamı vurup öldürmüştü. "Eğer bana kötü bir niyetle meydan okuyan olursa, onu hemen oracıkta çekinmeden öldürürüm. Şanımız çok güçlüdür. Kasabalarımızdaki insanlar bize saygı duyar ve güvenli bir şekilde dönmemiz için dua ederler. Onlar bize bağımlı yaşarlar."

Wren'den zamanda ilerleyip yaşamının son gününe gitmesini istedim. Çok kısa bir duraklamadan sonra, konuşmaya başladı.

W: Yataktayım. Karanlık, ama yanımda altında bir bağ olan bir petrol lambası var.

J: Hasta ya da yaralı mısın ya da belki de yorgun?

W: Vuruldum. Beni tam buradan vurdular. (Anna sağ tarafını gösterip "Bu bazen burada neden acı hissettiğimi açıklıyor," dedi.)

J: Seninle ilgilenen biri var mı, yoksa yalnız mısın?

W: Kız kardeşim, Clarisa benimle. Benden genç ... Bana karşı öyle iyi ki, ama yaşam tarzımı beğenmiyor. Şimdi kanlı çaputları yıkıyor ... Baya kanamam var.

Bu noktada, Anna, bana Clarisa'yı şimdiki yaşamındaki kız kardeşi Kimberly olarak tanıdığını söylemek için algısını kısa bir an için geriye şimdiki zamana çevirdi. O zaman onun kız kardeşine karşı, aniden ve derin bir şekilde yanıl原因 ve sevgi hislerini görebilmişim.

Bu açılım onun için ne kadar harika olsa da, kısa süre sonra, Anna Wren'in içinde bulunduğu çıkmaz duruma geri dönmek istedi. Saniyeler içinde, Wren'e nasıl vurulduğıyla ilgili sorular soruyordum. Olay olduğunda arabada mıydı? Kendisini kimin vurduğunu biliyor muydu? Yanıtları çok belirsizdi. Bana, bu konuda konuşmak istemiyor gibi görünmüştü. Yaşamaktan vazgeçmek de istemiyordu. Bu sert ve yenilmez tavrını son nefesine kadar da sürdürdü. Sonunda, acısı yoktu ama basit bir şekilde nefes alamıyordu. Son sözleri, "Koyvermekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu," olmuştu.

Wren'den fiziksel bedeninin deneyimlediği bu koyvermeden sonra olan bir şey varsa açıklamasını istedim. Bana şöyle söyledi: "Artık orada değilim ... şimdi etrafım bulutlarla kaplı." Uzakları bulutlar nedeniyle göremiyordu, fakat dünyadan uzaklaşmakta olduğunu biliyordu. "Burada huzurdan başka hiçbir şey yok, sadece huzur var. Perişanlık bitti. Şimdi güvendeyim. Burada hiçbir şey yapmak zorunda değilim." Bir ya da iki dakika sonra, bulutlar gitmişti ve uzakta bir şey gördü, "içinde ışık olan ayakkabı çekeceği gibi bir şey.

Fakat ayakkabı çekeceği değilmiş. Ona doğru gidiyorum.” Ona doğru çekilerek yaklaştıkça, “burası bir yer, hoş bir yer, Dünya’yı andırıyor, ama Dünya değil. Ağaçlar, çiçekler ve çayırlar Dünya gibi, ama renkler daha parlak. Daha önce buraya gelmiştim. Burası tam bana göre ... Burada hiçbir şeyi merak etmem gerekmeyecek. Burada dinlenebilirim ... Burası benim yerim, benim yeniden canlanacağım yer. Bir şeyler olduğunu hissedebiliyorum ... Varlığım doluyor. İçimdeki her şey iyileşiyor. Artık hiçbir şeye ihtiyacım yok.”

Wren sessizleşmeye başladı, bu nedenle ona dünya zamanı bakımından bu yalnızlık ve yenilenme yerinde genellikle ne kadar bir süre kalındığını söyleyip söyleyemeyeceğini sordum. Yanıtı “100 ile 200 yıl arasında bir şey,” oldu. Birçok YAY oturumu tecrübelerimden, danışanın bu noktada doğrusal olmayan bir zaman yaşadığını anlamıştım. Bu nedenle, insan dünya zamanıyla onların deneyimlediklerini doğrudan karşılaştıramaz. Bu durum bana çok ilginç ve işe yarayan bir teknik kullanmamı sağlamıştı.

Wren’e basit bir şekilde şöyle söyledim: “Hadi şu, enerjini tamamen yenilemek için bu yalnız kalınan yerde ihtiyacın olduğu kadar sessizlik içinde geçecek olan 100, 200 yıla dünya zamanıyla tam iki dakika diyelim.” (3) İki dakika süren bir sessizlikten sonra, ona yumuşak bir şekilde bitip bitmediğini ve buradan ayrılmaya hazır olup olmadığını sordum. Bana yaptığını, farkı hissedebildiğini söyledi: o bir bütünlük hissiydi. Ona Wren’in şimdi oldukça değişmiş olduğunu söyleyebildim. YAY geri dönüşlerindeki geçmişteki deneyimlerim temelinde, Wren’in şimdi bu daha büyük gerçekliğe daha iyi yönelmiş olduğunu anlamıştım. Kendisinin ölümsüz bir ruh olarak farkındalığını yeniden kazanmıştı.

Bu ruhun ölümsüz isminin Karaa olduğunu öğrendim (te-laffuzu ker-AHH şeklinde, vurgu son hecenin üzerinde). Ka-

raa kendini dişi olarak tarif etmişti, çok uzun boylu, ince yapılı ve zarif bir yapısı vardı. (4) Bu herkesin hayal edebileceği gibi Wren'inkinden çok farklı özelliklerdi. Şu anda enerjisinin %85'ini yeniden kazanmıştı, bu Anna'nın enkarn olacağı zaman sadece %15 aldığını gösteriyordu. Dr. Newton ve diğerleri tarafından icra edilen binlerce YAY oturumundan elde edilen veriler ruhlar tarafından kendilerinin fiziksel enkarnasyonlarına götürülen enerjinin ortalama miktarının tipik olarak %40 ile 60 arasında olduğunu gösteriyor.

Anna'ya göreceli olarak az miktarda bir enerji kalmış olmasıyla, Karaa iki önemli şeyi halletmişti. Birincisi Karaa ruhlar âleminde tutkuyla yaptığı bazı özel işleri yapmaya devam edecek kadar enerjiyi kendinde tutmuş oldu. İkincisi, Karaa'nın dikkat çektiği gibi, Anna'nın göreceli olarak daha az enerjiye sahip olması onun öte tarafı yani gerçek evi olan ruhlar âlemini arzulamasını olası kılıyordu. Bu Anna için bir insan olarak zayıf ve bazı durumlarda yılgın hissetmesine neden olsa da, evden gelen yardıma daha açık olması anlamına geliyordu.

Karaa'nın Sariel adında bir rehberi vardı (telaffuzu seri-EL şeklinde ve vurgu son hecenin üzerinde). Onun daha maskülen bir enerjisi vardı, fakat bir zamanlar yaptığı gibi sık sık gelmiyordu. Karaa için ihtiyaç olduğunda daima hazırды, ama onu nadiren çağırması gerektiğini söylüyordu.

Ruhun enerjisinin rengi daima büyük bir ilgi konusudur, çünkü o bir ruhun başarı seviyesi hakkında çok şey ifade eder. Bana göre Karaa'nın enerjisi çok ilginçti ve renk düzenlemesi bakımından oldukça sıra dışıydı. Büyük miktarda mavi enerji vardı, ki bu onun çok yüksek bir deneyim seviyesinde olduğunu gösteriyordu, fakat o genellikle hayranlık uyandıran becerilerini genellikle mat bir griye çalan beyazla bir renkle sergilemeyi tercih ediyordu. Bu renk aslında çok daha genç

ve deneyimsiz ruhlarda görülürdü. O beni çalıştığı yere götürene kadar bunu anlayamamıştım. Orası kristal sütunlar üzerinde oturtulmuş kristal bir binaydı. Kişinin buraya girmeden önce kendini dikkatlice ayarlaması gerekiyordu.

Karaa: Burası çok eski. Fakat bir saray değil, o canlı!

J: Canlı derken tıpkı sen gibi mi demek istedin?

K: (empatiyle) Benden daha bile canlı! İçeri girmeden önce buna saygı duymalısın, büyük saygı. Her zaman tevazu içinde kalmalısın ... kibir göstermemelisin ... eğer kibirlenirsen bu onlar için iyi olmaz. Onlara olduklarından daha iyi nasıl olunabileceğini öğretiyorum, fakat onlara karşı çok nazik olmalıyım.

J: O zaman sen bir öğretmensin?

K: Evet, öyle. Fakat onlarla çok dikkatli olmalıyım. Onlara kendimi açık etmemeliyim (Burada mavi enerji rengine gönderme yapıyor), çünkü bana saygı duyarlar. Onlar o kadar genç ki, çelimsiz beyaz ışıklar. Öğrenmek istiyorlar, ama çok ürkekler. Onlar sana tam olarak güvendiklerinden dikkat etmelisin.

J: Bu onlarla orada birlikteyken renginin tonunu değiştiriyorsun anlamına geliyor, değil mi? Onlara nasıl görünüyorsun?

K: Bu doğru. Rahatlatan grimsi beyaz bir renkteyim. Cüppem, kırıxık buruşuk ve mavi rengimin sadece bu kırıxıkların gölgelerinin şeritleri olarak görünmesine izin veriyorum.

J: Bu bana oldukça ince iş gibi geliyor.

K: (gizemli ama güçlü bir tonla) Öyledir!

J: Buradan uzak olduğunda ne kadar farklısın?

K: Daha parlağım ve mavi enerjimin bazen daha fazla görünmesine izin veriyorum, fakat bu küçükleri korkutabiliyor. Aslında ben gerçekten de o kadar ilerlemiş değilim (bu ilerleme seviyesindeki ruhlar inanılmaz derecede özverilidirler,

o nedenle bu ifade aslında onun başarılarını yansıtıyor), sadece yeni ruhları bir sonraki seviyeye nasıl hazırlayacağımı bilmiyorum. Bunu gerçekten iyi yapıyorum ve yapmayı seviyorum.

Sonraki sorular Karaa'nın altı ile sekiz arasında öğrenciyle büyük oranda kesintisiz bir döngü içinde oldukça özerk bir çalışması olduğunu ortaya çıkardı. O zaman zaman kendi seviyesindeki diğer ruhlarla sosyalleşmek için zaman harcıyordu, ama bunu çok az yapıyordu. Oturumumuz ilerledikçe, bu göreceli ileri ruh beni YAY oturumlarında gidilen ruhlar âleminde sıkça karşılaştığımız diğer ortak alanlara götürmedi. Soruşturup, araştırmama rağmen onun daha fazla açıkladığı bir şey olmadı.

Karaa, Anna olarak enkarnasyonunun temel olarak iki yönlü bir hedefi olduğuna işaret etmişti. Bir kez daha kendisi ve diğerleri için Wren'in yaptığı gibi dayanmalıydı. Ama bu defa küçük bir dişi bedende "kesik namlulu silahlarının olduğu cephaneliğinin" yardımını olmadan yapmalıydı. Aynı zamanda, bir besleyen rolü oynamalıydı. Başlangıçta, Wren çok da fazla kurtarıcı niteliklerle ortaya çıkmamıştı, fakat daha derinden bakınca Wren'in kendi sözlerinin çağrıştırdığı gibi yaşama bakışının o kadar da soğuk, ilgisiz ve canice olmadığı görülüyordu. Anna'ya göre, o insanların yaşamlarını ve mallarının koruyucusu olarak birçok batı kasabasında hayran olunan biriydi. Anna için bu mesaj Wren fiziksel olarak yaptığı işi gereği çorak arazilerde çok savunmasızdı, ancak bu onu gerektiği zaman işini yapmaktan alıkoymuyordu. Anna'nın düşlerindeki güçlü maskülen figür bana Wren'in içindeki gerçek varlığının bedenselleşmesini göstermek içindi. Wren'in yaşamını oturumda aramsayarak bir ruh olarak güç ve bağımsızlığın zorluklarının üstesinden gelme yolundaki gerçek kapasitesini göstermiş oluyordu.

Oturumun biraz daha uzamasını bekliyordum ki Karaa aniden bu ziyareti kısa kesmemiz gerektiğini söyledi. Bu şaşırtıcıydı, çünkü YAY oturumlarının böyle danışan tarafından kesildiğine çok nadir rastlanır. O yüzden önerisini dinleyerek ziyareti sonlandırdık.

Anna'yı trans halinden çıkarırken, aslında onun için isteyebileceğim düzeyde ruhlar âlemi bilgisi elde edememiş olduğumu hissetmiştim. Fakat bu duygudan o gözlerini açıp "Aman Tanrım, bu kadın ne kadar güçlü. İnanılmaz! Yeniden o olmak harika hissettirdi! Onun küçükleri teşvik etme işi öyle önemli ki! Ve Wren ... inanılmaz! Bana bir erkek gibi olmanın nasıl bir şey olabileceğini gösterdi. Erkeklerin neden öyle davrandıklarını şimdi anladım ... Vay be! Bu şeylerin hepsi de gerçek miydi?"

Bu oturumu takiben, Anna'nın yaşamı hızla gelişti. Enerjisi hızla geri döndü. Sağlıklı gıdalara karşı açıklanamaz bir iştah duymaya başladı. Altı hafta içinde beş kilo aldı! Şekerli gıdalara karşı olan arzusunun kaybolmasına hem memnun olmuş hem de şaşırmıştı. Ve, Anna'nın laktoz intoleransının geçtiğini öğrendiğinde yaşadığı şaşkınlığı düşünebiliyor musunuz? Anna'nın sindirim sistemi, onun uzun süren özgüven sorunlarına karşı belli ki fizyolojisinin en zayıf tarafıydı. Sağlık açısından kendimizi nasıl hissettiğimizle sağlık durumumuz çok da farklı şeyler değildir. Kendisinin ölümsüz bir ruh olduğunu anılarından keşfetmiş olmak, Anna'nın kendine olan inancını güçlendirmiş ve o, düşlerinin peşinden gitmeye başlamıştı.

Bunlar yazılırken, Anna YAY oturumundan çikalı sekiz ay olmuştu ve bana artık yaşamında bir amaç ve kararlılık olduğunu hissettiğini söylemişti. İnsanlar artık onu korkutmuyordu. "Şimdi eskiden beni rahatsız eden insanlara gayet rahatım. Ayrıca aslında gerçekten uzak durmak gereken ama önceden

bunu anlayamadığım birkaç insanla da rahat hissetmemem de en az o kadar önemli. Artık kapı paspası değilim. Artık tahammül etmek zorunda değilim.” (Wren’in lafına benziyor!) Diğer dikkat çekici değişiklikler: Anna artık ölümden korkmuyor ve sıradan beş duyusuyla algılayamayacağı ruhani şeyleri algılayabiliyor. Anna yeteneği kazandı.

Anna, son zamanlarda bana oturumdan birkaç ay sonra bir bitpazarına gittiği bir gün orada satılık antik silahlar gördüğünü söyledi. Silahlara özel bir ilgisi olmadığı halde, silahlardan biri ilgisini çekmişti, çünkü o Wren’in daima kucağında taşıdığı silaha benziyordu. Ona bakarken, bir adam yaklaşmış eski silahlarla ilgili olup olmadığını sormuştu. O sadece bu özel silahla ilgili olduğunu söylediğini ve o bunu kendisine nasıl açıklayacağını düşünürken, adam “Bu tip silahlar eski Wells Fargo ota arabalarında kullanılırdı,” deyivermişti. Bana fiyatın bütçesinin epey üzerinde olması nedeniyle şimdi onu almadığı için üzüntü duyduğunu söyledi.

Anna’nın çalışması şimdiki enkarnasyonunda devam ediyordu ve YAY oturumu sonrası yaşamında gerçekleşen her zihinsel, duygusal ve fiziksel değişiklikleri onunla değerlendiriyordu. Yaşam amaçlarını gerçekleştirme doğrultusunda sevindirici ilerlemeler sağlıyordu.

Anna’nın vakası, başkalarına karşı mükemmel bir özveri ve duyarlılığa sahip göreceli olarak ileri ruhlara bir örnek teşkil ediyor. Anna olarak, bu deneyime iyi akortlanmakla koluma önlemleri olmadan Wren’le yüzleşmiş oldu. Bunun en hızlı görülen sonucu Anna’nın şimdi yeni bir bakış açısıyla enerji dolu olması ve hiç beklemediği bir iyileşme ve rahatlatma sağlamış olmasıydı. (5)

-
- (1) Başlangıç, orta seviye ve gelişmiş ruhlar için bakınız: RY 123-200.
 - (2) Rüyalardaki arketipal imajlar ve rüya doğrulamaları için: RK 24, 28.
 - (3) Bu kitapta zamanın ruhlar âleminde doğrusal ya da mutlak olarak işlemediği birçok vaka örneği görüyoruz. Bu vakada 100 dünyevi yıl öbür dünyada bir ruh için sadece 100 dakika gibi geçebilir. Bu vakada olduğu gibi, deneyimli YAY uzmanları tarafından yapılan kasıtlı zaman çarpıtmaları YAY oturumları esnasındanki ruhani ortamlardaki aksiyonları yavaşlatmak, dondurmak ya da hızlandırmak için etkili bir terapatik araç olarak kullanılabilir; bakınız: YAYH 161.
 - (4) Ruhlar, ışık enerjisinin saf formuna sahip olduklarından, onlar öbür dünyada istedikleri herhangi bir şekle bürünebilirler.
 - (5) Herhangi bir ruh için gelişim sahnelerinin incelenmesi, karmik sorunlara bağlı olarak birçok enkarnasyon boyunca ileriye ya da geriye doğru gitmeyi gerektirebilir. Kendi beynine, merkezi sinir sistemine, duygusal mizaca vb sahip her beden farklı yaşam zamanlarında aynı ruh tarafından kullanılır. Buradaki cinsiyet değişikliklerinin yanı sıra, Anna ve Wren'in çok farklı yapıda oldukları görülüyor, ama yine de aynı ruhu paylaşıyorlar. Ölümsüz ruh karakteri Karaa basit bir şekilde yeni ve farklı ortamlara ayak uyduruyor. Ruhun görevi her yaşamda böyle engellerin üstesinden gelip verimli yaşamlar üretebilmek için en iyi çözümleri bulmak. Ruh bu süreç içinde gittikçe ilerleyen bir şekilde güçleniyor; bu enkarnasyonun sırrıdır.

Kanatlarda Yaşam

Rifa Hodgson

(Vancouver, Kanada)

Moskova'da doğdu, derin ruhani çalışma ile macera duygusunu bir araya getiriyor.

Yıllar boyunca yaşamlar-arası-yaşam geri dönüş hipnozu esnasında karşılaşılan birçok etkileyici keşif arasında hibrit ruhlar da vardı. (1) Dr. Michael Newton Ruhların Kaderi'nde hibrit ruhları "Dünya'ya gelmeden önce başka âlemlerde enkarne olduklarına ilişkin anılara sahip olan karışık enkarnasyon orjinlerine sahip ruhlar," olarak tarif ediyor. Genellikle nazik, duyarlı ve yaşlı olan hibrit ruhlar bu gezegene uyum sağlamada zorluklar yaşıyorlar ve dünyada enkarne olmayı zor bir mücadelenin içine girmeyi deneyimlemek için seçiyorlar; dışlanmış, farklı ve ilişki kurmakta sorun yaşıyorlar.

Şimdi anlatılacak hikâye işte böyle bir ruha ait. Lindsay şimdiki yaşamında şiddetli sağlık sorunları yaşıyordu ve buna, bazı durumlarda çevresine ve etrafındaki insanlara yönelik acı dolu bir duyarlılık da eşlik ediyordu. YAY terapisi yordamıyla, netleşme ve anlayış edindi. Oturumu sayesinde yaşamını artan bir rahatlama ve yenilenmiş bir amaçla sürdürmeye başladı.

Elli bir yaşındaki Lindsay, benimle bir YAY oturumu ve geçmiş yaşam dönüşü için temas kurdu, aşırı bir tükenmişlik içinde olmasından dolayı bu oturumlara tam olarak katılım sağlayıp sağlayamayacağından endişe ediyordu. Şiddetli bir doğum travması yaşadığını keşfettim ve bütün yaşamı boyunca bununla mücadele etmişti. Kendini bildi bileli dalak bölgesinde aşırı bir ağrıdan mustarıpti. Kalabalıklardan ve gürültülü yerlerden uzak duruyor, kaçıyor. Böyle yerler onu fiziksel olarak hasta hissettiriyor ve başı dönmeye başlıyordu. Lindsay, farklı ve bir şekilde dışlanmış hissettiğinden hiçbir zaman kimseyle derin bir ilişki kuramamıştı. Onun, sekiz yıl önce Afrika'da uluslararası bir gelişim projesi kapsamında çalışırken, beş çeşit virüs taşıyan bir böcek tarafından ısırıldığını da öğrenmiştim. Virüsler sonunda temizlenmiş, fakat onda sıra dışı bir post-viral rahatsızlığı bırakmıştı: kronik bitkinlik sendromu.

Sekiz yıl boyunca denediği geleneksel ve bütünsel terapi yöntemlerinden sonra, Lindsay'ın sağlığı önemli ölçüde düzelmişti. Şifa enerjisiyle kendi ve başkaları üzerinde çalışmaya da başlayabildiği halde, zayıf düşüren inatçı bir uykusuzluk durumu hâlâ devam ediyordu. Bu rahatsızlık geleneksel ve alternatif tedavi yöntemlerine karşı dirençli çıkmıştı.

Lindsay'ın ilk geçmiş-yaşam geri dönüşü oturumu esnasında birkaç yaşamı birden keşfettik. Onların hiçbirini uykusuzluk sendromuyla ilgili değildi, ancak hipnotik haldeyken bu yaşamlardan dersler almış ve şimdiki yaşamıyla paralellikler kurmuştu. Şunları gözlemlemişti:

Bu yaşamları kendi tatminim uğruna harcamamışım ... şimdiki yaşamımda, yapmam gereken çok şey var ama yapamayacağım. Hastayım ve çalışmam; bedenim bunları kaldıramaz ... tüm bu enerjiyi dönüştürmek. Zamanın çok iyi

farkındayım ... gerçek şu ki zaman geçiyor. Gevşemek ve iyileşme süreçlerini tamamlamak çok zor. Bu beni üzüyor, bir şekilde hedefsiz, çaresiz ve ilişiksiz hissettiriyor.

Lindsay'dan üzüntü, çaresizlik ve amaçsızlık duygularının çalışmamasının kökenlerine inmesini istedim. Şunları aktardı:

Kanatlarım var ... bir çeşit sarı/altın renginde kanatlar, süzülüyor, çırpıyorum, süzülüyorum ... ve bir kuyruk ... bir çeşit böcek, oldukça büyük ... bir yabanarısı ya da kertenkele biçiminde, ama kafam çok tuhaf. Bu gezegene bazı enerji işleri için gelmişim, ve bunu yapamıyorum! Çok zor ... Bu noktada yeteneklerimi aşıyor ... Çok zor bir görev ... Enerjiyi yönlendirmeliyim, ama yapamıyorum, gerekli yeteneğe sahip değilim. Kendi yeteneklerimin ötesindeyim ... Bu işi halletmeyi çok istiyorum, ama zaman çok dar. Hepimiz bu gezegeni dönüştürmeyi çok istiyoruz ... yörüngeye giriyoruz ve çalışmaya başlıyoruz, sonra dinleniyoruz. Burada uykuya çok fazla ihtiyacımız yok.

“Şimdi biraz dinlensen ne olur?” diye sordum. Uzun bir duraksamadan sonra, yanıtladı. “Komik ... sürükleniyorum, gezegenin kendi kendine evrilmesine izin veriyorum ve her şey gayet güzel oluyor ... o kadar da zorlamaya gerek yokmuş.”

İçer bu anılarla dolarken, Lindsay kendisinin uçan bir varlık halindeki bir resmini çizdi ve birkaç gün sonra, geçmiş yaşam dönüşü oturumunda deneyimlediği bu uçan bedeni tarif eden bir mektup gönderdi.

İki kanadı, bir kafası ve bir tür kuyruğu olan uçuk sarı/altın bir renk oluşumu anımsıyorum. Başımda yüzümün olması

gereken yerde şişkin figürler vardı, ama gözler, kulaklar ya da ağız yoktu. Onların yerine, dört tane kafamın üzerinden uzanan antenim vardı. Uzunluğu kabaca kafam ve boynum toplam uzunluğu kadardı. Anten birbirlerinden bağımsız olarak hareket edebiliyordu ve yusuvarlık değil oval bir şekilde yassıydılar (Linguini ile spagetti arasındaki fark gibi). Cildim (tüyler yok) bir çeşit yumuşak kauçukvari, jölemsi bir yapıdaydı. Kanatlar uçlarda bir martı kanadına kabaca benziyordu, ortaldan itibaren bir açıyla geriye doğru kırılıyordu kanadın arka kenarı yumuşak değildi, kanadın gövdesinden çıkan farklı boyutlarda birçok kabarcık vardı. Bedenimin şekli mürekkep balığınınkini az da olsa andırıyordu, ama yanlarında yüzgeçleri yoktu; onun yerine burada kanatlardaki gibi ama ölçüleri daha dengesiz kabarcıklar vardı (sayıca kanatlardakinden daha az olmalarına rağmen).

Bana benzeyen çok sayıda varlıkla birlikte, formasyonunun erken dönemlerinde olan çok küçük bir gezegenin yörüngesinde dönüyorduk. Turuncu ve kırmızı gaz bulutlarının oluşturduğu girdaplardan oluşuyordu. Bu girdaplar sıvı gibi hareket ediyordu. Bu gezegeni hızlıca evirmek için çalışıyorduk. Antenlerim yaptığımız etkilerin yarattığı değişiklikleri ölçmek için kullanılıyordu ve bu bilgiyle gezegene gönderdiğimiz enerjiyi sürekli olarak ayarlıyor gerekli değişiklikleri yapıyorduk. Bu çalışmanın zorluğunu anımsıyorum; büyük bir güçle odaklanıyor ve almam gereken yolda ancak gıdım gıdım ilerleyebiliyordum. Bir ara yörüngede kendi kendine ilerleyip dinlenirken, gezegenin çeşitli unsurlarının yavaşlamaya başladığını ve daha evrilmiş hallere doğru bütünleştiğini fark etmiştim. İlk toprak parçaları şekil almaya başlıyordu. Üstelik gelişen bu olay, yaşamım boyunca üzerinde sürekli olarak çalıştığım bir şeydi. (2)

Bir yaşamlar-arası oturumu yapmaya bu kadar istekli ve kararlı birini daha görmemişim! Uzun boylu ve çekici bir

kadın olan Lindsay, ofisime anlaştığımız zamandan iki saat önce geldi, umut dolu, ışıl ışıldı.

YAY esnasında, Lindsay en yakıcı sorularına yanıtlar buldu ve çok ama çok daha fazlasını keşfetti. Kendisinin dünya gezegeninde enkarne olan olgun bir hibrit ruh olduğunu anladı. Gezegenel çalışmada özel bir görevi vardı. Bu daha rahimden itibaren belliydi, bu önemli iş için burada bile bir altyapı hazırlığı vardı. Ruhu fetusa çok erken bir safhada katılmıştı. Gelişmiş bir anlayışla bana bunun nedenini söyledi:

Lindsay: Zor iş, bana tatil yok ... bu yaşamda yapmam gereken çok iş var. Çok miktarda bağlantılar sağlamak zorundayız ... zihinsel olarak. Bağlantı çok iyi ayarlanmalı ... bu bizim yapmamız gereken şeylerle olacak. Gerekli desenlere önceden sahip olmalıyız ... ben ... biz ... bu zihinde birçok sıra dışı şeyler yapacağız.

Rifa: Ne gibi? Yani "Sıra dışı" dedin de.

L: Ah, o tıpkı eski bir pikap yerine, yüksek performanslı spor bir araba kullanmak gibi; bağlantılar çok fazla karmaşık ve bakımı zor olabilir, ama onunla çok daha fazlasını yapabiliriz. Bu gezegen için çok miktarda enerji işleri yapmalıyım. Çok daha yaratıcı olmaya ihtiyacım var ... bedenim alıcı olmalı ... neredeyse "dans eden" enerjiiyi kapmalı ... enerjiiyle çalışmanın çeşitli yollarını denemeye istekli olmalı ... O (Lindsay) daha önce hiç karşılaşmadığı enerjiiyle çalışıyor. Önceden bunu öğretecek kimse yoktu (bu konuşan Lindsay'ın ruhu). Gerçekleşmeler artan bir güvenle geliyordu. Bunu yapabilmek için artık beni dinleyebiliyordu. Bu aldatmacalı bir iştir, çünkü yüksek gerilimle çalışıyorsun ve ... bedene zarar verebiliriz ... burada öğretmenler olmayacak ... riskli bir iş, o yüzden iyi akortlanmalı ve çalışırken birbirimizi iyi dinlemeliyiz ... bu bir takım çalışması, o yüzden önce

bedeni iyileştirmeli ve bütün yükü diğer yaşam zamanlarına atmalıyız ... sonra, her şeyi zamanında halletmeliyiz ... “gezegenel çalışmayı” halledebilelim diye ... o yüzden birini yaparken ötekini bitirmeliyim ... çok sıkı olacak. Bunun için uzun süre bekledim.

R: Doğum travmanın bu yaşamda öğrenmen gereken derse nasıl bir katkısı oldu? Bu doğum travması neden gerekti?

L: Çünkü o (beden) enerjiyle çalışmaya zorlandı. Onu iyileştirebilecek olan yegane şeydi ve ilgiyi yeterli bir seviyeye çıkarabilirdi ... çalışmaya devam, çalışmaya devam ... ancak böyle gezegenel işimizi halledebiliriz.

R: Gezegenlerle çalışmada deneyimin var mı? Bunu yapma işinde ilk enkarnasyonun mu?

L: Hayır, bunu seviyorum, gezegenlerle, onların elementleriyle çalışmayı seviyorum ... şey gibi ... mesela şiir gibi ... dans etmek gibi ... bütün enerjiyi elementlerle birleştirmek öyle güzel ki. O kozmik bir ... çorba yaratmak gibi; ve tabii içinde insanların yaşadığı bir gezegen yapmak tarif edilemez. Öyle güzel ki ve hatta ... onlar ... öyle olmasalar da ... o gökyüzünde öyle harika bir yer ki. (3)

R: Bunu daha önce defalarca yaptın, değil mi?

L: Evet, bu benim işim.

R: Gezegenel çalışmanı nerede yapıyorsun?

L: Bu dünya gezegenindeki ilk çalışmam değil. Özlemişim ... bunu yapmayı öyle özlemişim ki. İşte burası, onu buradan yapıyoruz ... benim gezegenime giderseniz, bunu belli bir mesafeden yaparsınız ... dokunmazsınız, fakat burada her şeye dokunmak gerekiyor ve

R: “Burada” derken Dünya’yı mı kastediyorsun?

L: Evet, onun içinde olmak zorundasın ... şey gibi ... çorba yapıp içmek gibi ... ikisini de aynı anda deneyimlemen gerekiyor; bu yolla harika bir şekilde işi bitiriyorsun.

Bu içgörülerden sonra ve meslektaşlarım diye bahsettiği konseyine yaptığı ziyaret esnasında, Lindsay'a uykusuzluk hastalığıyla ilgili bir açıklama yapıldı.

R: Lindsay olarak yaşadığın hayatında, uykusuzluk sana ne öğretti, o sana neyi anımsatıyor?

L: (anında) Ah ... ! ("bak işte gördün mü?" pozuyla gülümüyor)

R: Anladın!

L: Bu öyle güzel ki ... (gülüyor) Ay ... harika... çok şeyler var, birisi şimdi burada olmanın gittikçe kritik bir hal almaya başladığını öğretiyor ... onunla olabildiği kadar biraz daha rahatlamaya ihtiyacım var, çünkü ... bir gezegen evrim demektir, bütün yapabileceğim ... yapabileceğim en iyi şey bu ... zamanım var ... ve bu rahatlama benim derin bir uykuya dalmama neden olacaktır... bir de, diğer enkarnasyonda ... evimin olduğu boyutta da uyumazdım ... bu biraz oyun dolu, o bana izin veriyor ... şimdi düşün ... ve burada zamanımı uyuyarak harcıyorum.

R: O halde, bilinçaltı seviyede, zamanını uyuyarak geçirirsen çok üzülürsün öyle mi?

L: Evet ... çünkü ben hiç uyumam, zamanımı başka şeylere harcarım. Bunu anımsamam gerekir ... uyku insan olmanın bir parçası. Çok verimli bir parça, beden uyurken ruhun dinlenmesine imkân tanıyor ve beden ... iyileşiyor da; orada başka bir şey var ... o gelecek, onlar sen doğru yoldasın, diyor ... yaptığım şeylerle ve uyku konusunu çözerek.

R: Afrika'da bir böcek tarafından ısırılmanın anlamı neydi?

L: Isırılmak mı? Ah, o çok işe yaradı ... şu böceğin ısırması ... sekiz yıl önce. On iki yıl önce, bunu yapmaya başladım ... enerji çalışması bana verildi ve onu hem kendim hem de başkaları için nasıl yapacağımı öğrendim.

Çok ilerleme kaydettim, enerji çalışmasıyla ilk dört yıl kendimi iyileştirdim, sonra belli bir seviyede takılıp kaldım; daha derine gidemedim. Bu bedene sadece A noktasından B noktasına gidebilmek için ihtiyacım vardı, her şey iyi olacaktı, fakat gezegensel çalışmayı yapabilmem lazımdı, yoksa enerjiler de-ğişebilirdi, o zaman ... her şeyi tamamen sökmem ve onarmam sonra ... onları tekrar bir araya getirmem gerekirdi. Bunu yapmanın tek yolu çok ama çok hasta olmaktı ... ve işte o böceğin gelme nedeni de buydu.

Bunu takip eden uzatılmış iyileşme oturumu boyunca, Lindsay kronik dalak ağrısının kökenini fark etti.

L: Evet, o her zaman bir üzüntü kaynağıdır ... bence o ... bu boyuta Dünya hakkında bir şeyler öğrenmeye geldim ve bu çok ödüllendiriciydi; insanlar o kadar yardımseverdi ki ... kendi grubumu özledim ... o ev özlemiydi, evimi özlemiştim ... dalak bölgesi evden uzak olmanın üzüntüsünü taşıyan yerdir.

Dalağın içine doğru nefes alma yoluyla, Lindsay'ın dalağıyla onun kökensel boyutu arasında doğrudan bir ilişki yaratmıştık. Böylece eviyle irtibat kurmayı başarmıştı. Oturum ilerledikçe, Lindsay'a kendisini YAY deneyimine çeken şeyin ne olduğunu sordum.

L: Onun (Lindsay) belli bir seviyede kalması ve uyuma konusuna takılıp kalması bir duvara toslamak gibiydi; o kadar uyku yoksunuydu ki, işlevlerini yerine getiremiyor ve ilerleme kaydedemiyordu ve bu bir engel oluşturmaya başladı. Bir şeyler yapabilmek için onun üstesinden gelmeliydi, çünkü artık hiçbir fonksiyonu çalışmıyordu, kesinlikle hiçbir şey; ah, ve o kadar çok karar askıda kalmıştı ki... yaptığı iş ve gideceği yön ... onun için bunları görebilmek zordu ...

Sonra anlayış derinleştikçe:

Çok tuhaf geliyor ama, o kendisinin ne olduğu konusunda fikir sahibi olabilen sadece birkaç kişi tanıyordu ... neredeyse hiç kimseyi ... o artık bu konuda ... çok fazla tartışmıyor ... o

nedenle bu anlayışı içinde kendi kendine yaratıyor ... bu noktada ... onun için işine kendini verebilmesi için ... bu önemli, çünkü şimdi hızla ilerleme zamanı, çok fazla başka şey var... her yerde bulmacalar ve onun "saplanıp kaldığı" yerden parçasını kurtarması için buna ihtiyacı var.

Oturumun sonunda, Lindsay çok yorulmuş ama memnun kalmıştı. YAY ona kim olduğuyla ilgili bir anlayış sağlamıştı. Amacını netleştirmiş ve ona gerçekten doğru yolda olduğu konusunda cesaret vermişti.

YAY oturumu çocukluğundan beri anımsadığı uçuşan rüyalarına bir açıklama kazandırmıştı. Lindsay'ın bunlara hiç de şaşırmadığı görülüyordu; gerçekte, o, uçan bedeniyle olan enkarnasyonu insan bedeniyle olduğundan çok daha fazla kimliklenmişti. (4)

Bu başka birçok şeyi de açıklıyordu: neden hep kalabalıklar içindeyken aşırı derecede rahatsızlık ve baş dönmesi hissettiğini, etrafındaki insanların seslerini devamlı rahatsız edici bir ses olarak işittiğini ve çevresindeki acılar ve çaresizlikler tarafından neden çekiliyormuş gibi hissettiğini. Bu arada, kimseyle neden daha derin bir seviyede ilişki kuramadığını da şimdi anlamıştı.

Galiba YAY oturumunun en güçlü etkisi Lindsay'ın kendi geçmişiyle bağlantılarını kurabilmeye başlaması oldu. Kendi kökenlerini keşfetmişti, eşsiz kabiliyetlerini ve benzer yeteneklere sahip benzer çabalar içinde başkalarının da olduğunu.

Lindsay şöyle bir gözlemde bulunmuştu: "Bir yere ait olduğumu bilmek, 'buraya' ait olduğumu daha fazla hissettiriyor. Kendi başıma olduğumda, kim olduğum öne çıkıyor ve insanlar bana eskisinden çok daha fazla ilişkilenebilirler başladılar."

Şimdi bir yıl sonra, dalak bölgesiyle ilgili hisleri harikaydı ve uyku düzeni yavaş bir şekilde düzeliyordu. Lindsay yo-

ğün bir enerji çalışması yürütüyordu, kendi bagajını boşaltıyor ve kendini olduğu kadar başkalarını da iyileştiriyordu. Bu önemli dersi öğrenmiş ve yürürlüğe koymuştu: Dünyaya yapmak için geldiği işini yapabilmek için önce kendini iyileştirmeliydi. Bunu o kendi sözleriyle, “gezegensel çalışma,” olarak tanımlıyordu.

Lindsay oturum esnasında, bana konseyinin yaklaşmakta olan bazı değişikliklerin yaşamında dönüşümlere yol açacağını söylediğini aktarmıştı, özel bir adam onun evi olan boyuttan bir ya da iki yıl içinde ona katılacaktı. “Onun ‘o kişi’ olduğunu nereden bilebileceğim,” diye konseye sormuştu. “Ah o kolay,” demişlerdi onu cesaretlendirerek. “Nazik gözlerle ve çok güzel bir gülümsemeye sahip olacağı gibi, kaçık ve aptal ayakkabıları olacak; tanıyacaksın.”

Onun hikâyesini yazarken, Lindsay beni aradı ve tam da konseyin tarif ettiği gibi bir özel adamın gerçekten de yaşamına girdiğini söyledi. (5)

-
- (1) Hibrit ruhlarla insan toplumu içinde çok nadir karşılaşılır. Tipik bir YAY uzmanı yıllık vakalarının yaklaşık yüzde beşi kadar kökeni başka dünyalar olan hibrit vakalarla karşılaşır. Hibrit ruhlar başka bir dünyada yaşam deneyimledikten sonra Dünya’daki ilk enkarnasyonları esnasında genellikle zorluklarla karşılaşır, fakat onlar ilk yaşamlarından sağ çıkarlarsa, toplumumuza büyük katkılar sağlayabilirler. Bakınız: RK 100, 154 ve YAYH 165-166.
 - (2) Dünya’da yabancı yaratıklar olan Hibrit ruhlar için, bakınız: RY 192-193.
 - (3) Gezegensel şifacılar ruhlar âleminde ileri düzeydeki ruhların iki temel mesleğidir: (a) Çevre şifacıları ya da ekolojik enerji uzmanları (RK 113-115) ve (b) Uyumlaştırıcı ruhlar, bunlar gezegensel olayları ve insani ilişkileri dengelerler (RK 330-331). Lindsay’in ikinci sınıf bir uzman olmak üzere bir eğitimin içinde olduğu görülüyor. Yüksek düzeyde ilerlemiş ruhlar uzmanlaşma için eğitim almıyorlar ve enkarne olmuyorlar.
 - (4) Başka gezegensel kökeni olanların uçmaları hakkındaki düşler için bakınız: RK 348.
 - (5) Ruhlar âleminde bir sonraki enkarnasyonumuz için yeni fiziksel bedenlerimizin içine girmeden önce tanıma işinde yardımcı olması için belli tetikle-yiciler verilebilir. Böylece anlamlı insanlarla irtibat kurabiliriz. Onlar gele-

cek yaşamımızı bir yolla etkilerler. Lindsay'a konsey tarafından bir adamla karşılaşması şeklindeki öneri aslında çok tipik bir durum değildir. Normalde, bu bilgi ruha bir tanıma ya da hazırlık sınıfında, yeni enkarnasyon gerçekleşmeden hemen önce verilir. Bireysel ruh rehberimiz bu işe karışır, fakat sıklıkla bu iş rehberler/teşvikçiler tarafından bize yaşamlar arasında daha önceden söylenen şeyleri güçlendirecek biçimde sunulur. Bakınız: RY 249-262.

KUÇUK OLAN GÜZELDIR

Angela Noon

(East Grinstead, İngiltere)

Newton Enstitüsü'nde YAY eğitim asistanı,
editör ve kayıtlı hipnoterapist.

Utero geri-dönüşü, danışanları şimdiki yaşamdaki doğumlarının hemen öncesine götürme sürecidir. Burada, danışanlar ruhsal bilinçleriyle yeniden tanışır, bazen doğumdan beri ilk defa insan varoluşları için gerekli adaptasyonları yaptıkları esnada ölümsüz ruhlar olarak düşünebildiklerini anımsarlar. Deneyimli ruhlar böyle yaşamlar-arası ziyaretler arasında sıklıkla genişlemiş derin içgörüler elde ederler. Takip eden hikâye böyle bir ruhun YAY deneyimini aktarıyor.

Jessica'yla tanışıp birlikte çalışmış olmak bir zevkti. Onun YAY oturumunda mümkün olduğu kadar çok şey keşfetmek istediği aşikârdı. YAY oturumu için gelmeden önce birçok ileri seviyelere ulaşan yaşam değişiklikleri deneyimlemişti. Bunlar arasında, gelecek vaat eden bir şirketten ayrılarak yaşam koçu olarak kendi işini kurmak gibi cesurca yapılan bir kariyer hamlesi de vardı. Karşımda meraklı, zeki, canlı bir enerjiyle eğlenmeyi seven bir kadın vardı ve bilmeye karşı kanmaz bir susuzluğa sahipti. 1,52 m boyuyla fiziki görünümü çok dişi ve sevimliydi, fakat onun odadaki bireysel varlığı devasa hissediliyordu. Sam'le evliydi ve beş çocuğun üvey annesiydi, o ve kocası doğal dünyaya karşı büyük bir aşk besliyorlardı ve Jessica köpekler ve atlar başta olmak üzere hayvanlara hayrandı. O ve Sam'in birbirlerinin ruh eşleri olduklarına dair güçlü bir duyguları vardı. Jessica'nın doğduğu ailenin üyeleri (ebeveynleri, bir erkek ve üç kız kardeş) çok güçlü karakterlere sahipti, fakat Jessica'nın ruhani olan her şeye karşı olan meraklı ilgisi bu aile grubu içinde tekti.

Derin bir trans seviyesine çok çabuk ulaşmıştık. Jessica erken dönem mutlu çocukluk anılarına kolayca erişim sağlamıştı. Çocukluğunda sorunlar yaşamış olsa da, yıllar süren bireysel gelişim süreciyle birlikte bu konularda netleşmiş ve gerekli çözümlenmeleri yapmayı başarmıştı. Sonra annesinin rahminde olduğu zamana geri gitti, doğumuna çok yakın bir zamandı. İlk tepkisi annesinin kalp atışlarını duymasına olan şaşkınlığıydı, ona "tuhaf" gelmişti. Çok geçmeden, annesinden gelen duyguların gücüyle kendinden geçmeye başladı. Bu tutkulu ruhun başkalarına yardım ve destek sağlama arzusunu ilk defa o zaman sezdik. Bana gözyaşları içinde annesinin büyük miktarda sevgi ve desteğe ihtiyacı olduğunu söyledi. Annesine altın renginde bir ışık formunda şifa göndermişti, "Sadece düşündüm ve o rahatladı," demişti. YAY

oturumunun bu aşamasında, bir yandan da ruhani aydınlanma yolculuğu esnasında kardeşlerinden hiçbirinin yanında olmayacağını da keşfetmişti. Ve sonra şunları gözlemledi:

Bu yaşamda bedenim küçük olacak. Diğer yaşamlarda, daha uzun, daha karizmatik ve genellikle bir lider olacağım. Bu bedende çalışmak ilginç olacak çünkü çok şey biliyorum. Benim küçük bedenim, kendimi aşmam gerektiği ve farklı bir perspektifle bakmam gerektiği anlamına geliyor. İnsanlara bildiklerimi göstermek zorundayım ki içeriğini dinlesinler ve benim fiziksel varlığımdan dolayı bir önyargıya kapılmasınlar. Küçük olduğun zaman, varlığını farklı bir yoldan hissettirmek istersin. Bu beden şimdi tam olarak ihtiyacım olan şey: kabarık, ruhani ve çok eğlenceli. (1) Bu seferki rolümü anlamam uzun bir zaman aldı ve bu yaşamı seçtim çünkü bunun çok eğlenceli olacağını düşündüm.

Jessica'nın yaşam deneyimlerini öğrenmeye başladım; örneğin, kırklı yaşlarının başlarında devasa bir kariyer yaratmıştı. Sonra daha önemli açıklamalar geldi. Onun bu bedene girmesi, bu beyinle olan entegrasyonu ve döngüsü sadece "basit ve heyecan verici" bir şey değildi, o aynı zamanda "bu özel kombinasyonda büyük bir potansiyel" görüyordu. Ona bu potansiyelin nasıl bir doğası olduğu hakkında sorular sorduğumda, anında yanıt verdi "Bir öğretmenim ve bu bana nasıl öğreteceğim konusunda tamamen yeni bir çehre kazandırıyor."

Jessica'nın sonraki geçmiş-yaşam geri dönüşüyle, onu doğrudan aktarmak dışında çok zaman harcamayacağım. Nihayetinde rahatlatıcı bir deneyimdi. Onun en son geçmiş yaşamının bir dinleme ve rahatlama yaşamı olduğu belliydi. Birçok geçmiş yaşamın zorlu ve mücadelelerle dolu olduğunu biliyordu –yani fiziksel ve zihinsel sorunların yaşandığı büyük

ve karizmatik bedenlerin içinde– fakat söz konusu bu yaşam onun için hayati bir içgörü sağlamıştı: “Yaşam bir mücadele olmak zorunda değildir.” Ruhu bedeninden çaba harcamadan ve üzüntü duymadan ayrılmış ve üstün gelen duygusu “eve dönüyorum ... yine buradayım,” olmuştu. Jessica birçok düşünde eskiden beri gördüğü enkarnasyonlarında da defalarca belirmiş olan rehberiyle bir araya geldi. Onların, ruhunu adlandırmalarına ihtiyaç olmadığını –birbirlerini zaten tanıdıklarını– fakat bu YAY deneyiminin amaçları açısından onu Time diye çağıracağını söyledi.

Şimdiki yaşamında meraklı ve öğrenen bir ruhtu. Meraklı bir okurdu. Yazılı olarak anlatılanları bir çırpıda yiyip bitirirdi denilse yalan olmazdı. Bundan dolayı, Time Jessica’yı şimdiki ve diğer yaşamlarını gözden geçirebileceği kütüphaneye ilk kez götürdüğü zaman çok da şaşırdığımı söyleyemem. (2) Onun arkasında ve sol tarafında durarak. Ona kibarca “rahat ol ve keyfini çıkar; acele etmene gerek yok,” demişti. Zamanını tam olarak kullanarak çok şey keşfetti. “Kitaptan bir şekilde görüntüler değil, sezgiler elde ettim. Geldiğim yaşam bana yaşamda hiçbir şeyi zorlamak gerekmediğini, çünkü zaten çok şey öğrenmiş olduğumu gösterdi. Başkalarına öğretmek için mücadele etmek zorunda değilmişim. Sadece şu anda yapmakta olduğum şeye devam etmem ve başkalarına kendi kararlarını verebilmelerine izin vermem yetermiş.” Time nazik bir ifadeyle ona onların kararlarından sorumlu olmadığını anımsattı ve “bunlar onların zamanında geliyor, senin değil,” demişti.

Jessica kitabında boş bir sayfa olduğunu fark etti. “Bu bana bir şeyleri anımsatmak için. Öyle uzun süredir enkarnasyon oluyorum ki, bana seçme şansım olduğunu anımsatıyor. Bu fiziksel yaşamdan sonra geri gitmek istersem, seçme şansım var. Ya da eğer istersem bir sonraki aşamaya da geçebilirmişim. Bu bir

şekilde mücadele etmem gerekmediğiyle de bağlantılı. Dünya çapındaki inanılmaz değişimin bir parçasıyım. Yapmakta olduğum şey benim için değil dünya için önemli. Yaptığımız bütün bu şeylerin insanlığa olan faydaları çok büyük olacak.”

Oturumdan önce, Jessica Dr. Michael Newton’un YAY hakkındaki kitaplarını okumamıştı, bunu özellikle yapmıştı, kendi deneyimlerini başkalarınıninkiyle sonradan karşılaştırmayı tercih etmişti. Rehberi ona yol gösteriyordu ve tonozlu bir koridor boyunca ilerleyip devasa bir özel salona girdiler. Nereye gittiğini anlamıştı: “Ah evet, bu konsey,” demişti.

Sonra, ziyaret ettiği Yaşlılar Konseyi’nin huzurunda nasıl aydınlandığını özetle aktardı. Üyelerden biri yeşil giyimliydi ve bayandı. Keyif dolu bir tanımayla, Jessica burada gördüğü yardım ve rehberliğin danışmanlık işini icra ederken danışanlarının ne kadar çok işine yarayabileceğini fark etmişti. Dışı enerjile ışıldayan bir başka üye, doğal ketenden bir cüppe giymişti. Jessica’nın ona, erkeklerle ilgili dini dogmalara rağmen dışil bilgeliği neden bu kadar güçlü bir şekilde hissettiğini sormuş o da yanıt vermişti. Jessica dünyanın değiştiğini ve dışil çağın geri dönmeye başladığını öğreniyormuş; erkek enerji halen o kadar baskın bir haldeymiş ki denge tamamen unutulmuş. “O –dünya– burada hepimizi temsil ediyor, anlamlı bir değişim olacak, bunu işte bu nedenle güçlü bir şekilde hissediyorum. O benim yaşam zamanımda olacak. Onun keten cübbesi bana kendimi doğal şeylerle –yapay olmayan, doğal olarak işlenen şeylerle– korumamı anımsatmak için. Bu mesajı bana baştan beri bildiğim bir şeyi anımsatmıştı, dengeyi tanımamı.”

Yaşlılar Konseyi’ndeki bu bilgi dolu ziyaretten sonra, Jessica ruh grubunu ziyaret etmek istedi. Burada şimdiki yaşamındaki eşi Sam’i keşfetti. “Beni kucaklıyor. Büyük bir rahatlık ve harika bir şey. Birlikte öğreneceğimiz o kadar çok şey var ki.

İstediğimiz bir yaşamı seçiyoruz. Bizim birbirimizi bulmaya devam edeceğimiz aşikâr (bu yaşamda, Sam Jessica'nın ikinci kocasıydı). Öğrenmeye ihtiyacı olan şeyleri bildiğini ve onları öğreniyor olduğunu söyledi. Hatta bana çamurlu botlarını göstererek tamamen dünyada olduğunu ve ayaklarının yere bastığını da işaret etmişti! (Bu özel bilgi Jessica ve Sam'in doğal dünya sevgilerini ve organik üretime olan ilgilerini bildiriyor.) Şimdiki enkarnasyonlarında, Sam Jessica'ya doğal bir dünyada olma ve ayaklarını yere basma ihtiyacını anımsatarak yardımcı oluyor. Galiba onun ruhani düzlemde daha fazla zaman geçirme eğilimini dengelemek istiyor. Müzik ikisi için de dikkatlerini odaklayabildikleri ortak ve güçlü bir ilgi alanı. Buldukları noktada, Sam ona paylaştıkları ortak hedeflerini anımsatan özel bir şarkı iletiyor; müzik seçimi özel bir şeydir, bu nedenle onu belirlemek için baskı yapmıyorum."

Bu arada, Jessica hareketlendi. Kendisi ve Sam'in çok küçük bir ruh grubuna ait olduğunu keşfetti. Bana "çok sakinler, onların hiçbirini şimdiki yaşamımdan tanıyamadım, ama onları yine de tanıyorum. Biz bir grup olma yolundayız. Sam ve benim burada özel bir yerimiz olduğu hissindeyim. Ve bu ruhlar bize yakınlarda katıldılar. Onlar renk bakımından şeffaflar; Sam çamurlu botlarıyla sarı ve ben sarıya çalan bir zeytin yeşiliyim." Michael Newton'un araştırmalarına göre temiz bir sarı renk cesaret ve azmin temsilcisiyken, Jessica'nın temeldeki yeşil rengi de onun şifacılık yeteneklerine işaret ediyor. (3) Bu ani netleşmeden sevinç duyan Jessica kendisi ve Sam'in bu grubun hocaları olduklarını fark ediyor ve onların şeffaflığı genç ruhlar olabileceklerine işaret ediyor. Onunla Sam yeni bir roldeler ve grup da yeni. Bu yüzden bu bir öğrenme grubu. Şimdilik, görevlerinin tam olarak farkında; enerji hakkında her şeyi biliyor. Sonra, kendi rehberi Time'a

teşekkür edip çiçeği burnunda bir rehber olmak üzere öğrenmekte olduğunu anımsıyor.

Time Jessica'ya yaşamındaki varlığını tanıyabileceği işaretler verdi. Bu enkarnasyonunda, hiçbir zaman kol saati takmıyordu. Ona bir zincirin üzerindeki bir saat gösterdi. Bir şeyi yapma konusunda kararsız kalırsa bu saati görecekti, Time'ın harekete geçmesi için ona telkinde bulunmakta olduğunu anlayacaktı.

Jessica'nın, bu yaşamdaki küçük boyutları hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyebileceği düşüncesiyle yaşam seçimi yapılan yeri de ziyaret etmek isteyebileceğini düşünmüştüm, ama bunu istemedi. "Şimdi her şey tamam. Daha fazla öğrenmek istersem geri dönebilir ya da rüyalarımın çıkarabilirim," dedi.

Jessica ve ben bu YAY deneyiminden sonra iki yıl boyunca hep yakın temasta olduk. Birçok ilgi alanımız ortaktı ve onun iyileştirme ve öğretme tekniklerine ilk elden tanık oldum. Oturumdan hemen sonra bana edindiği ilk izleniminin Ruhlar Evinde deneyimlediği tam ve koşulsuz sevgi olduğunu söyledi. Kazandığı farkındalık ve anlayışlardan ve özellikle de kocası ve ruh eşi Sam'le olan ilişkisinden çok keyif alıyordu. Sam'a bu yaşamda nasıl yardım edebileceği konusunda içgörü edinmişti ve derin içsel sezgisiyle ondan şüphe etmesi asla gerekmecekti.

Yeniden bütünleşme sürecinden tam farkındalığa dönüşü esnasında, genişlemiş bilincinden ödün vermeye ve şimdiki beden sınırlamalarına geri dönmeye isteksizdi. Özellikle de tamamen telepatik bir yolla iletişim kurulan bu ortamdan uzaklaşmak ona zor gelmişti. (4) Bunun deneyimli bir ruh olarak kendi seçimi olduğu netti. Fakat YAY oturumunun ona fiziksel şeyler hakkında çok fazla endişelenmeye gerek olmadığını öğrettiğini de hissediyordu. Ve gerçekten de, otu-

rumumuz esnasında şimdiki enkarnasyonu hakkında çok şey öğrenmişti. Bunları kaleme alırken, YAY deneyiminden sonra iki yıl dört ay geçmişti. Bu zaman zarfında, Reiki şifacılığının farklı seviyeleriyle akortlanmaya çalışmış ve şimdi bir Reiki ustası olmuştu. Böylece, öğretme ve şifacılığı ilerlediği ruhani yolda bir araya getirmişti. Onun sezgisel yetenekleri, her gün en sevdiği köpeğini egzersiz yaptırırken onlara refakat eden “yeşil rehberinin” de destekleriyle büyük oranda artmıştı. Kendisinin Reiki yeteneklerinin hayvanları iyileştirme derecesinde ilerlemesi onu çok mutlu etmişti. Sonra kendi bölgesinde tek olan bir at ve köpek tedavi merkezi açmıştı. Jessica’nın yaşam danışmanlığı pratiği sezgisel bir şifacılığa ve yol gösterme pratiğine dönüşmüştü; uzun süredir, sezgisel bir şekilde kristal şifacılığıyla ilgileniyordu ve şimdi bir kristal şifacısı olmak için uluslararası kabul gören bir sertifikayı almak için çalışıyordu. Jessica iki kişisel gelişim grubunun kurucusu oldu. Onlarla geliştirdiği öğretme yetenekleri çok takdir topladı. Fiziksel olarak ufak tefek olması onu hiçbir şekilde engellemedi ve öğrencilerinin onu heyecanla dinlediklerini ve öğrettiklerinin içeriklerini öğrendiklerini gördükçe de hiçbir şeyi “zorlama” ihtiyacı duymadı.

Bu aydınlanmış ruhla çalışmak gerçekten büyük bir ayrıcalıktı, en önemlisi de, onun sonraki gelişimine tanık olmak ve paylaşmaktı. Jessica’nın YAY deneyimi ona birçok değerli içgörü, araç ve işaret sağlamıştı; en önemlisi de galiba şuydu: bunları günlük yaşamında uyguluyordu.

(1) Yaşam ve beden seçimleri YAY hipnoterapisinin önemli unsurlarındandır, çünkü bu görülemeler danışanların, bu yaşamdaki varlık nedenleri ve kim oldukları gibi sorulara terapatik yanıtlar sağlar. Bakınız: RK 355-381 ve YAYH 175-180. Ruhların cenine katılımları için de: RK 384-394 ve YAYH 49-51.

- (2) Ruhani kütüphanelerinde sadece yaşam kitaplarımız yer almaz, bu yerler aynı zamanda ruhlarımızın ulaştıkları seviyeyi de gözden geçirebilecekleri şekilde tasarlanmışlardır. Ruhlara geçmiş olayları canlı bir şekilde yeniden yaşama olanağı da tanırur, bakınız: RK 150-164 ve YAYH 163-168
- (3) Yeşilin temel renk olduğu varlıklar sıklıkla ruhsal gelişimin IV. aşamasındadırlar; bakınız: YAYH 126. Jessica gelişiminin henüz koyu lacivert aşamasına erişmediği için, enkarnasyonunun sonunu düşünmek için biraz erken olduğunu galiba fark etmiyor. Bununla beraber, gelişim açısından Sam'in biraz önünde olabilir, fakat ikisi de atanmışlar ya da atanmak üzereler. Bu atama kendilerinin eğitim vereceği benzer zihin yapısına sahip özel bir gruba yapılıyor. Vakanın da gösterdiği gibi, genç ruhların eğitimine atanmış olmak ast rehberlik statüsü için atılan ilk adımdır. Özgün küme gruplarında ruhların hareketleri için bakınız: RK 320-323.
- (4) Telepatik iletişim ruhlar âleminin bir normudur ve algılamanın tümü düşünüldüğünde çok kapsamlıdır. Danışanlar sıklıkla tam bilince dönmek yerine ruhani varlıklarıyla trans halinde kalmaya devam etmek isterler. Nitekim insan formu içindeki tam bilinç halinde sözlü iletişim sıklıkla yanlış anlaşmalara gebedir.

Mistik Bir Yeniden Doğuş

Stephen Poplin

(Almanya'da yaşayan bir Amerikalı)

Metafizik danışmanı, öğretmen, yazar, mistisizm
pratikçisi, deneyimli bir danışman ve rehber,
fotoğrafçı ve maceracı bir seyyah.

*Başarılı YAY oturumlarının tümü olmasa bile çoğu
ruhlarımızla ve o sayede de ruhlar âlemiyle, esin kayna-
ğı olan bağlantılar oluşturur. Ustalar, azizler, psişikler
ve mistikler tarafından anlatıldığı şekliyle klasik mistik
deneyimlere göreceli olarak daha seyrek rastlansa da,
takip eden hikâye bunun olabileceğini gözler önüne se-
riyor.*

Anne bir ressamdı. Resim yaparken büyük olasılıkla esin kaynağı anlar deneyimliyordu, fakat finansal sıkıntıları nedeniyle sanatçıların dünyasını terk edip büyük bir şirkette iyi bir ücretle ama çok efor isteyen bir işe girmişti. Şimdi, uzun çalışma saatleri gerektiren ve çok “katı iş bitirme süreleriyle şairler ve ilham perilerine hiç de uygun olmayan bir proje ekibindeydi.

Anne bu şekilde çalışmaktan yine de memnundu, çünkü kişilik yapısı itibarıyla motivasyon sahibi ve proaktif biriydi. “Öte dünyanın göksel sanatı” diye andığı astrolojiyle ilgileniyordu. Gezegenimizi etkileyen bu alan tarafından cezbedildiğini hissediyordu. İlk ruhani geri dönüşüm oturumumuza dört yıl kadar önce başlamıştık ve birlikteliğimiz boyunca, Anne için yaşama amacını anlamak ve onu yerine getirmek sürekli bir ilgi kaynağı olmuştu. Kendisi ve oynadığımız oyundaki çeşitli rollerde çalışma ekibinin üyesi, eş, arkadaş, yatırımcı ve ev sahibi olarak kendini nasıl ifade edeceği hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Özellikle de görsel bir sanatçı olarak çalışmalarına nasıl bir köprü oluşturabileceğini merak ediyordu.

Anne gerçekleştirdiğimiz hipnoz oturumlarındaki algı ve anılarını kendisi kaleme aldı ve onları biraz editoryal düzenlemeyle aşağıda sunuyorum. Bir görsel sanatçının aktardığı detaylara dikkatinizi çekmek isterim:

Oturum evimde gerçekleşti, ben kanepede bir battaniyeyle uzanırken Stephen da bitişik koltukta oturuyordu. Önce rahatlamam için nefes alma ve geriye doğru saymadan oluşan ilk adımları attı. Onun önerisine uyararak, kendimi Anne olarak hissettim (ya da daha doğru bir ifadeyle bilinçli analitik zihnimle) ve onun beni kolayca ve müdahale etmeksizin gözlemleyebilmesi için yan döndüm.

Stephen oturum boyunca sorular sorup yorumlar yaptı. Onların hepsinden bahsedemeyeceğim. Daha çok bu yolculuk boyunca olup biten olaylara odaklanacağım.

Gördüğüm ilk şey dev bir gözdü. Onun bir tanrı olduğunu biliyordum. (1) Sonra, bu büyük varlığı görebilmek için geriye doğru adımladığımda, onun Michaelangelovari bir tanrı olduğunu gördüm. Uzun beyaz dalgalı saçları, sakalı ve beyaz bir cübbesi vardı. Sanki bulutların üzerinden aşağıda dağlardan oluşan yeryüzü manzarasına bakıyormuş gibiydik. Bana bir işaret yaptı, gideceğimiz yeri işaret ettiğini anladım.

Aşağı baktım, ayağымda yumuşak ipeksi bir maddeden yapılmış çiçek desenleriyle süslü, mücevherlerle bezenmiş çok özel ve lüks bir ayakkabı giymekte olduğumu gördüm. Rönesans tarzı bir kaftan giymekteydim ve aristokratik bir evin bahçesinin özel bir avlusunda oturuyordum. İlk olarak bu evin sevgili kızı ve genç bir kadın olduğumu hissettim. Fakat sonra bu algım dönüştü. Bu sefer çocuğum olan küçük bir kız orada benimleydi. Bu çok tatlı, muzip ve beş yaşlarındaki küçük kızı seviyordum; bahçede koşturuyor, oyunlar oynuyordu. Kara kıvrıkcık saçlarıyla dikkat çeken bir kafa yapısı vardı ve ben onu "benim minik fırtınam" diye çağırıyordum.

Şimdiki yaşamında Anne'in çocuğı yoktu, fakat bu onu üzmüyordu. Geçmiş yaşamlarında çocukları olan birçok ileri seviyedeki ruhun çocuk sahibi olma konusunda ya nötral olduklarını ya da dünyaya bir çocuk getirmeye açık oldukları dikkatimi çekerdi. Onlardan genellikle çok iyi amcalar, teyzeler ve vaftiz anası/babası çıkardı. (Elbetteki ileri seviyedeki birçok ruh çocuk sahibi olmayı da tercih edebiliyordu, bu ruhani bir sözleşme ya da şerefti.)

Anne anlatısına devam ederken, bu kısa hikâyede onun gerçekten ne ya da kim olduğunu fark edişine dikkat ediniz.

Sahne dönüştü. Bir kalenin tepesinde etrafa bakıyor haldeydim, burası bir balkon ya da küçük bir kuleydi. Aşağıya baktım ve orada siyah saçlı ata binen genç bir kadının belli bir mesafeden geçişini izledim. Onun ayrılmasına çok üzülmüştüm. Bu aşağıya bakanın biraz önceki aynı kadın olduğunu fark ettim, ama ben ölmüştüm ve ruhum aşağıdaki genç kadına bakıyordu. O kadın benim küçük kıvrırcık saçlı kızım ve şimdi büyümüştü. Ben bir çeşit savaş ya da işgal esnasında ölmüştüm. Ölümüm üzerine intikam almaya ant içmişti ve şimdi de atına binip çatışmaya gitmişti.

Anne, bu kara saçlı kızının şimdiki işinden arkadaşı Sarah olduğunu şaşkınlık ve memnuniyetle öğrendi. Onlar başka bir geçmiş yaşamda yine birlikte olduğu yolunda birbirleriyle şakalaşırlardı ... ve gerçekten de öyleydiler! Yaşamlarımızdaki diğerlerinin bu oturumlardaki varlığı genellikle oturma-lara zenginlik ve anlam katsa da, ben burada Anne'in net ve renkli geçmiş yaşamını ve yaşamlar-arası anılarını ve onun bu deneyimlere nasıl entegre olup şimdiki yaşamını derin ve genişlemiş bir tarzda kavrayabildiğini aktarmak istiyorum.

Anne ruhsal yolculuğuna devam ederken, şu yüzlerce yılın fikri olan cennetle ödüllendirildiğimiz düşüncesi hakikaten de giderek netleşmeye başlamıştı . Fakat bu geleneksel anlamda olmayacaktı. Şimdi bu ruha, yukarıya doğru ruhların evine giderken eşlik ediyorduk.

Bu girdap beni buradan evim olduğunu bildiğim bir yere götürdü. Stephen sorduğunda, ona buranın ben sanat yaparken gittiğim incili yer olduğunu söyledim ve yine ağlayarak Stephen'a evimi özlediğimi ve oraya dönmek istediğimi söylüyordum.

Bunu deneyimleyip anlatan ben yani Anne değildi; o şimdi, incinin saklı durduğu yeri yakından bilen başka bir var-

lıktı. Burası çok güzeldi, her şey kristal ve ışıktan yapılmış gibiydi ve inci parlaklığındaki renk tonları belli bir forma sahip değildiler. Yakınlarda bir kenarda bir grup insan oturuyordu, onlardan biraz aşağıda da ben vardım. Hepsi de parıldıyordu ve ışıktan oluşuyorlardı ve hepsinin de bir şekilde sanatçı olduklarını biliyordum ... yazarlar, şairler, ressamalar, dansçılar, oyuncular vb. Daha ileride uzakta, ışıldayan insanların gelip gittiklerini görebiliyordum, sanki onlar benim gibiydiler ayrılıp buraya dönüyorlardı. Bazıları krallar ve kraliçeler gibiydi, ama onların Shakespearevari bir oyunun kostümler giymiş oyuncular olduklarını biliyordum. Geri dönüp birbirlerine yakın oturan başka bir grup insana baktığımda, arkadaşım Sarah'ın bana doğru baktığını görerek şaşırdım.(2) Ama şimdi tamamen tanıdığım insan formundaki Sarah'dı; onun varlığının en yüksek en saf haliydi ve onun ne kadar güzel olduğunu görerek duygulandım.

Stephen, incili yer ve oradaki insanlar hakkında sorular sordu ve ben de ona küresel bir varoluş şeklimiz olduğunu söyledim. Ben bunu söylerken, incili yeri uzaktan görüyordum; ruhların bir araya gelerek oluşturdukları bir küreydi. (3) Stephen'a, bunu basitçe bilen bir varlık olarak tamamen öylesine oluverdiğini söyledim.

Sonra, yolculuğun başından beri aşağı bize bakan tanrıyı gördüm. Stephen'e onun incili yerden olmadığını, bizim gibi olmadığını söyledim. Bizler karıncayla çekirgelerin masalındaki çekirgelere benziyorduk. Oynamayı ve gülüşmeyi ve güzel şeyler yapmayı seviyorduk ve burada masaldan farklı olarak ceza yoktu. Stephen'a tanrının bizi yaptığını çünkü bunun onu mutlu ettiğini söyledim. Onun birçok sorumluluğu vardı ve buraya rahatlamak için geliyordu. Sonra kristalin içinde açılan kanalımı gördüm ve onun içinde yürümeye başladım. Stephen bunun ne anlama geldiğini sordu ve ona hepimizin böyle yalnız kalabileceğimiz yerleri olduğunu söyledim. Kanal, etrafı falezlerle çevrili kristal bir arena ya da

vadi gibi bir yere açılıyordu. Bazen onlar kristaller gibi beliriyorlardı (4) ve bazen kaya gibiydiler. Ben tam ortadaydım ve elimde bir kristal ya da kaya tutuyordum. Stephen'a buranın bir şeyler öğrenmek için geldiğimiz bir yer olduğunu söyledim. Sonra hazır olduğumuzda, bir kadının beline doğru hareketleniyorduk. Yukardan biliyor ya da görebiliyordum kanal ve arena bir rahim ve vajinal geçit gibi görünüyordu.

Anne'nin anlatılarını dinleyen biri onun ne kadar etkilenmiş olduğunu anlayabilir. Gözlerinde yaşlar vardı ve dudaklarında mutlu bir gülümsemeye sahipti. Kendinden geçmiş bir haldeydi. Bu, Dünya'yla incili küre arasında arada-derece olma hali içinde, ona elimle dokunduğumu hayal etti, fakat benim duyumlarıma göre bu uzun süre önceki bir yaşamdan gelen bir ilişkilenecekti ve bir dokunuştı.

Bu yerden büyülenmişim, barış içinde bir sürüklenme vardı. Benim uyuduğumu zannettiğinden Stephen elimi kaldırmıştı. O bunu yaptığı anda, yürümekte olan Father William'a dönüştüm, çalışanlara el vererek incili yerin arkalarına doğru açılan bir arazinin içinde kayalık bir dağ yolunun yukarısına doğru yürüyordu. Bir monk'un kıyafetleri içindeydim ve ayaklarımdaki sandalları hissedebiliyordum. Seyahati boyunca yapılan kilometrelerce yürüyüş yüzünden toz içinde kalmışlardı. Bu noktada derin bir trans halinde olmalıydım, çünkü Father William daha önde olanlardan çok daha canlı bir şekilde bedenimin içindeydi; sesim değişmiş ve benim içimden doğru Stephen'le söyleşmeye başlamıştı. İtalya'nın Siena kenti yakınlarında yaşıyordu, bir keşiş gibi ağaçlık alanın içindeki küçük bir kulübede yaşıyordu. Yerel halk ona yiyecek getiriyordu. Kulübede, kimi okuduğu kimi de kendi yazdığı çok miktarda elyazması vardı. Şimdi yaşlı ve yorgun bir adamdı. Stephen'e aşk, aile ve arkadaş gibi zevklerden nasıl vazgeçip Tanrı'nın hizmetine girdiği-

ni; birçok dili nasıl öğrendiğini birçok öğretiyi incelediğini ve Tanrı'nın öğretilerini halka yaymak için nasıl seyahat ettiğini anlattı. Stephen, Peder William'ın onun tanrısının katolizmin tanrısı olup olmadığı gibi öğretileri hakkında sorular sordu. Peder Williams güldü ve Tanrı'nın sevgisinin insanlar için olduğunu ve onun sadece aşk sayesinde akabilen bir araç olabileceğini söyledi. Peder William'ın çok bilge, şefkatli bir ruh olduğunu hissetmiştim, saf bir kalbe ve motife sahipti. Stephen, Peder William'ın ailesini, arkadaşlarını ve evlilik olasılığını ardında bırakıp bırakmadığını sordu. Yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi ve yukarıyı gösterip şöyle dedi, "Bundan daha büyük bir aşk olabilir mi?" (Tanrı aşkını kastederek) Sonra dedi ki, "Bana eşlik eden kuş hariç."

Şimdi, kulübenin penceresinin dışında bir ağaç dalı görüyordum ve oraya tünemiş gökkuşağı renklerine sahip bir kuş Peder William için şarkı söylüyordu. Kuş, İsa'nın görüntüsüne dönüşmüştü ve mavi-beyaz renklerdeki cüppesiyle yanan kutsal kalbini işaret ediyordu. Peder William çok zor ama mutlu eden Tanrısına hizmet yolundan gitmeyi kabullenmişti. Onun büyük yorgunluğunu hâlâ hissedebiliyordum.

Stephen, bu yaşamın nasıl sona erdiğini sordu ve Peder William'ın ormanlık alana doğru yoluna devam ettiğini gördüm. Daha yolun başında, ileri doğru gitmek yerine, bir suyun başında durup biraz dinlendi, buradaki huzur ve güzelliğin keyfini çıkardı. Ve oracıkta huzur içinde akan suyun başında otururken öldü, çimenlerin içine yığılıp kaldı.

Stephen, Peder William'ın yaşamının benim için ne anlam taşıdığını sordu ve yine ağlamaya başlayıp şunları söyledim, "Böyle olamaz, çok zor, çok." Ve sonra Tanrı'yı gördüm, incili yerde arkada duruyordu, beni kollarına alıp, dedi ki, "tamam, bu sefer baba değil, evlat oldun ... kutsal kalbin içinde şarkısını söyleyen kuş oldun."

Bu öyle net ve güzel bir deneyimdi ki bu yolculuğa tanık olmakla derin şükran hisleri yaşadı. Dünya saatiyle, birçok saat geçmişti. Bununla beraber, Anne için bu mutluluk hali o kadar da uzun değildi. O, zamanın dışındaydı, huzurun çok sevimli bir yerindeydi. Bu bir eve dönüş oturumuydu (nadir olarak yaptığım bir şey) ve uzanmış haldeki Tanrı misafirleri, vecd içinde süzülüp birçok anının ve duygunun tadına mümkün olduğu kadar uzun süre varabiliyorlardı. Anne'de güçlü bir kalp ve ruh vardı ve bu yüce duyguların devam edebileceğini görebilmiştim. Benim için artık gitme vakti gelmişti fakat perdenin kapanmasına daha zaman vardı ve oyun devam edecekti. Sahneyi sıfırladım ve ben oradan gidene kadar uzanır halde kalmasını tembihledim.

Stephen oturumu bitirmek üzere beni hazırladı. Biraz konuştuktan sonra gitti. Fakat bu dikkat çekici deneyimden sonra, birkaç gün daha yüksek bir farkındalık seviyesinde kalmaya devam ettim. Oturumdan sonraki akşam boyunca, başka şeylerin yanında Tanrı beni bir kez daha rahatlatmış ve zeminden aşağı inen bir asansörle çıkışa götürmüştü. Ona sordum "Şimdi ne yapmam gerekiyor?" Bana iki valiz verdi; her birini bir elim aldım ve dedi ki, "İhtiyacın olan her şey işte şu iki elinde."

Anne valizlerin sembolik bir anlamı olduğu dışında pek bir şey bilmiyordu. Sonraki birkaç ay boyunca, içinden bir ses ona güneye, Peder William'ın hoşlanacağı türden sıcak bir yere gitmesini söyleyip durdu.

Anne günlerce havalarda süzüldü! Ruh uyanmıştı ya da galiba daha doğrusu, ruh günlük bilinçli zihne daha berrak bir erişim sağlamıştı. Şirketler dünyası artık onun için o kadar da ilgi çekici değildi.

Anne'in hikâyesindeki çıkarımları yaparken nasıl öngörülü bir şekilde anılarına ve beliren şeylere odaklandığına dikkat edin:

Bu arada dikkat çekici başka şeyler de gerçekleşti. Normal "gerçekliğe" dönebileceğimi biliyor olduğum halde, deneyimlerin üzerime akmasına izin vermiştim. Sanki bir perde açılmış ve başka bir gerçeklik önümde serpilmişti. Bu kelimenin tam anlamıyla ruhani gerçekliğin elle tutulabilir gerçekliği idi ve ben bu akışın içinde kalmak istedim. Birkaç gün sonra, Stephen'in ofisini bir başka nedenle ama bir bakıma da harika şeylerin olup bittiği bu sürece katkılarından dolayı ziyaret ettim. Metroyu kullanıp birkaç blok boyunca yürüdüm. Tüm bu esnada, başka bir mistik gerçekliğin içinde süzülür gibiydim. Kalabalık caddeleri, geçip giden arabalara ya da trafik ışıklarına hiç bakmadan geçebildim, bu aslında benim çok dikkat ettiğim bir şeydir. Birçok insan ben geçip giderken bakıp gülümsediler, sanki içinde bulunduğum durumu sezmiş gibydiler. Stephen'le konuştuktan sonra, bir diğer geri dönüş oturumu daha yaptık. Bu defa, güneye, okyanusun ortasındaki bir adaya doğru uçan beyaz bir kuştum. Adada bir dağdaydım ve önceki oturumdan tanıdığım Tanrı'yı dağın tepesinde beni bekliyor halde buldum. Kollarına bir çocuğun babasının kollarına oturduğu gibi oturup kutsal sevgiyi hissettim. Sonra beyaz bir kuş olarak, kuzeye doğru uçtum. Altımda ABD'yi, özellikle de Florida'yı gördüm ve kuşun oraya konduğunu gördüm. Geçmişte Florida'ya taşınmayı düşündüğüm halde, şimdi olmam gereken yerin burası olduğunu tam olarak anlamıştım.

Bu oturumların ve takip eden olayların anlamını tam olarak yazabilmem gerekirdi, fakat bu biraz Caravaggio tablolarına benziyordu "St. Paul'ün Dönüşümü" bu resimde St. Paul Tanrı'yla bir deneyim yaşıyor. Kelimenin tam anlamıyla atından düşüyor. O zamandan beri benim yaşamım deneyimle aynı koşullara gelmenin bir girişimi olarak geçti. Sonradan yaptığım okumalar bana olup bitenin, uyanışın ilk aşaması olduğunu doğruluyordu ya da mistik bir yolun çağrısını.

Anne daha soğuk bir iklimden Florida'da okyanus kıyısındaki bir daireye taşındı. Yaşamdan zevk alıp rahatlamanın birçok yolunu keşfetti, bunların arasında kumsal yürüyüşlerinde kendisine refakat edecek olan bir yavru köpek edinmek de vardı. Oturumdan beri, bedeniyle ve sağlığıyla ilgili çok derin bir dönüş yaşamıştı. Sonraki yazışmalarımızdan olumlu değişiklikleri öğrenmiştim:

Bedenimin daha güçlü ve bunun gibi ruhani deneyimler için daha davetkâr olmasını istediğimin farkındayım. Dua, meditasyon ve oto-hipnoz, sonunda sigarayı bırakmamı sağladı ve daha önemlisi sigara içme isteğini tamamen bastırdı. Yediklerimin yaşam formlarından oluşmasına daha fazla özen gösteriyorum ve zevk için yemek istiyorum, ama bir yandan da ölçülü olup şükrediyorum. Olumsuz enerjilerim ve huylarımın farkına varabilmek için benzer yollar arıyorum ve kendime karşı nazik ve affedici olmanın ve onları daha olumlu uygulamalara dönüştürmenin yollarını arıyorum.

Fakat beni en çok Anne'nin çalışma ve iş yaşamındaki derin değişiklikler etkilemişti. Şirketteki işinde part-time çalışmayı planlıyordu ve sahip olduğu şeyleri ve baskıları önemli oranda indirgemişti. İşteki yeni tavrı için olağanüstü demek yeterli olmazdı. Basitlik ve dinginlik şimdi onun refakatçileri olmuşlardı.

Yaptığımız ruhani oturumların, özellikle de yaşamlar-arası-yaşam bütünleşme oturumlarının Anne'e kattığı derin değerlerin farkındaydık, fakat ondan bu kitap için deneyimlerinin daha fazlasını paylaşmasını istediğimizde, onun olumlu etkilenimlerinin düzeyinden biz de şaşkınlık geçirip duygulandık.

Anne işte ve iş dışında başkalarına yardım edebilmenin ve resimle ya da kutsal kuşun şarkılarını söyleyerek sanatsal ola-

arak kendini ifade edebilmenin yollarını arıyordu. Akortlanmıştı ve mistik olarak yeniden doğuş gerçekleşmişti. Sanatçı esin perisiyle bilinçli olarak yeniden ilişkilendi.

İlk hipnotik oturumumuzdan üç buçuk yıl sonra, Anne benimle şunları paylaştı:

Günlük yaşamım dramatik biçimde değişti. Yükseklik olarak seviyem biraz gerilemiş olmasına rağmen, hâlâ kutsalın çağrısını duyumsayabiliyorum ve yaşayan her canlı varlığa karşı düştüğüm tarif edilemez aşkı görmeye devam ediyordum. Bütün eylemlerimi ruhani âleme göre düzenleyip ayarlıyorum, Mükemmel aşka ve önümde açılan bütünleşmeye mümkün olduğu kadar yaklaşıyorum. Mistiklerin klasik terminolojisiyle, şimdi sezgisel olarak Tanrı'yla bütünleşme denen bir yolda ilerliyorum. Artık, çok daha yüce olan ruhlar âlemine hizmet etmek için sanat üretmeye dönme arzumu hissedebiliyorum.

Önceden, Dünya düzlemindeki bir âlemde yürüyordum. Şimdi iki âlem arasında nasıl yürüneceğini ve yaşanacağını bilinçli olarak öğreniyorum: Dünya düzlemi ve ruhani âlemin farklı özellikleri. Bütün ruhani gelenekler ve uygulamalarla ilgiliyim ve daha önce ilgi alanıma girmeyen konularla da ilgileniyorum: Şamanizm, Budizm, Taoizm, Hıristiyan mistisizmi, psişik gelişim, tarot, benötesi hipnoz ...

Yaptığım her şeyde, ruhani düzlemdaki kutsal aşka kanalize olabilmek için elimden geleni yapıyorum. Tüm bu değişikliklerin üzerimdeki yansımalarına bakarak, şunu söylemek durumundayım: beni kutsala açan bu oturum bütün yaşamımın belki de en önemli olayıdır.

(1) Bu vakadaki özne YAY oturumu esnasında karşılaştığı kutsal deneyimlere karşı olan hislerini tanımlarken bazı dini semboller kullanıyor. Bunlar, uzun beyaz saçlı cübbe giymiş kutsal figürler ya da her şeyi gören göz gibi meta-

forik görümler olabildiği gibi daha geleneksel Hıristiyan deklarasyonlarındaki bazı arketipler de olabiliyorlar. Tanrısal varlıklara ait görümler çok sayıda hipnoz öznesi tarafından rapor edilmiştir, bakınız: RK'da Presence 243-251 ve RY'de Tanrı 122.

- (2) Dostane ruhlarla ilk karşılaşmalar için: RY 27.
- (3) Ruhun eve geçişi aşaması esnasındaki küresel görümler için: RY 73.
- (4) Kristal mekânlar, taşlar vb. şeylerin görülenmesi YAY danışanları arasında yaygındır. Onlar, düşünceleri güçlendiren ve geri dönen ruhu canlandıran titreşimsel enerjinin dengelenmesini temsil ederler. Kristallerin olduğu ruhani ortamlar hakkında: RK 91-134 ve YAYH 106.

Hava Fısıldayıcı

Susan Wisehart
(Chicago, Illinois)

Bütünsel psikoterapist, lisanslı evlilik ve aile terapisti ve *Soul Visioning*'in yazarı.

Elaine'nin hikâyesi YAY hipnoterapisinin etkilerini gözler önüne seriyor. Danışanın netleşme, endişe kaynağı ilişkilerine yön verme, şimdiki yaşamının amacı ve çözümlenmesi gereken konularda yapılan terapinin sağladığı destek açıkça görülüyor. İki çocuk annesi eski bir şirket çalışanı Elaine bir YAY geri dönüş terapisi için bana gelmeden önce ilişki danışmanlığı alıyordu. Evliliği sorunluymuş ve kendini güçsüz hissediyordu. Durumunu, "Kendimle ilgilenmeye ve yaşamımdan zevk almaya artık gücüm kalmamıştı," diye açıklıyordu.

Elaine'nin oturumundan bir yıl sonra takip görüşmeleri yaptım ve yine iki yıl sonra da YAY oturumunun yaşamına kattığı uzun vadeli yararları belirlemek üzere kendisiyle görüştim. Aşağıdaki anlatı bu görüşmeleri özetliyor. Elaine'nin yolu şimdiden insanlığa ve çevremize sıra dışı bir hizmet şekli almış, ilgi çekici bir yönetime sahip olmuştu.

Hem bütünsel bir psikoterapist hem de evlilik ve aile terapisti olarak, bir ruh olarak enkarne oldukları dersler ve ilişkileri yordamıyla öğrenmek isteyen ve temel ruh gruplarındaki amaçlarla ilgili içgörü kazanmayı arzu eden insanlarla sıklıkla çalışırım. Bütün ilişkilere ruhun açısından bakarım. Ruhun bu yaşam zamanından önceki sözleşmeleri nasıldı? Her ilişki ve yaşam hali her birimize neler öğretti? İlişkilerimizi hâlâ etkileyen önceki enkarnasyonların hangi davranış kalıpları üzerinde kalıcı etkileri var?

Bilinçdışı üzerindeki engeller, keyifli, ruhsal anlamda esin kaynağı bir yaşam yaratma yeteneğimize müdahale edebiliyor. Yaşamlar-arası-yaşam geri dönüşlerinin bu engelleri nasıl kaldırdığımızla ilgili derin bir anlayış sağladığına defalarca tanık oldum. Şimdiki yaşam zamanımızda bulunan temel ruh grubumuzdaki insanlarla, diğer yaşamlarda yapmış olduğumuz ruh sözleşmelerimizin farkına varmaya başladığımızda, o zaman belki de kurban rolünden sıyrılabilir ve kendi sınıfımızda seçtiğimiz deneyimleri takdir edebiliriz.

Elaine YAY oturumu boyunca, bazı mutlu çocukluk anılarına kolayca geri gitti. Sonra bu yaşam zamanına doğmaya istekli bir halde annesinin rahminin keyfini sürdürdü. Onu rahimden bir önceki yaşam zamanına götürdüğümde Elaine Afrika kökenli bir Amerikalı anne olarak anlamlı bir yaşam zamanı anımsadı. Kadın bir tabakhane çalışıyordu:

Kendimi New York şehrinde düşük gelirli bir ortamda yetişmiş bir kadın olarak bulduğumda şaşırılmıştım. Çok fakirdim ve çok güzel bir çocuğum vardı. Bu yaşamda siyah olduğum için dövülmüştüm. Dayak izleri bedenimin sol tarafındaydı. İlginç bir şekilde, şimdiki yaşam zamanındaki bütün tıbbi rahatsızlıklarım da hep sol tarafımla ilgiliydi, kırık bir bacak ve kol, çocuğumu doğururken sol tarafımdan yapılan dikişler, sağ tarafımda işleyen ama solumda işlemeyen bir epidural

operasyonu ve sol tarafımdaki bir köpek saldırısından kalma izler. Kaçarken sol ayağımı sürüklerim, bunu denge bulmak için yapıyorum, aslında bedenimin sol tarafına da sağ tarafı kadar önem veririm.

Bildiğiniz gibi bedenin sol tarafının dışıl taraf olduğu söylenir. Elaine geçmiş yaşamlarının çoğunda hep bir kadın hizmetli rolündeydi. Örneğin, bir başka geçmiş-yaşam geri dönüşünde Elaine'nin Çin'de küçük bir kız çocuk olduğunu keşfetmiştik. Mücadele etmesin diye ayakları bağlı halde, bir kutunun içinde hareketsiz bırakılmıştı ve özgürlük duygusunu kaybetmişti. Bugüne kadar, Elaine kapalı yerlere karşı klostrofobik hislere sahipti. Girdiği YAY oturumu esnasında, onun tanımlamalarına göre bu ve diğer yaşam zamanları üzerinde gücü olan eski kocası Çin'deki söz konusu enkarnasyonda bir köyde ayak bağlayıcılığı yapıyordu. Onun şimdiki ruh eşi Çin'deki bu yaşamda ayağını bağlayıp onu sırtında gezdiren bir arkadaşığıydı.

Şimdiki yaşamımda, dominant bir şekilde erkeksi yanları olan atletik biriyimdir. Şirket yaşamında, güçlü zihin yapımla tanırım. Böyle güçlü olmak iş yaşamında hiçbir zaman bir kadından beklenen ve kabul edilen bir şey değildir. O nedenle bazı şeyleri annelik rolümle dengelemeye çalışıyorum. Çocuğuma kadınların sadece duygusal olarak değil, aynı zamanda fiziksel olarak da güçlü olabileceğini öğretiyorum.

Afrika kökenli bir Amerikalıyken yaşadığım hayatımda, ciğerlerimdeki bir rahatsızlıktan ölmüştüm; bir eldiven üreticisinde çalışıyordum ve tabaklama kimyasallarını soluyorduk. Ölürken çok kötü bir nefes darlığı çektiğimi arumsıyorum.

Elaine'yi, ölüm sahnesinden alıp, rehberlerinin onu çok sıca karşıladığı ruhlar âlemine götürdüm:

Bu ara yerde inanılmaz bir sevgi, enerji ve kabul etme vardı. Ruh rehberlerim insan biçiminde değillerdi. Daha ziyade ışıktan varlıklardı, o yüzden onları tanımaya ihtiyacım olduğunda, bana çeşitli insani biçimler ve semboller gösteriyorlardı, onların kim olduğunu böylece anlayabiliyordum. Ortada duruyordum ve etrafımdaki herkes hareket ediyordu. Benim oradaki varlığım onları çok mutlu etmişti. Orada hiçbir zaman yalnız olmadığımı anlamıştım ve bu ruhların benim için paylaştıkları bu sevgi koşulsuz bir sevgiydi. Oradaki geçen zamanlarda sürekli olarak sevinç gözyaşlarının yanaklarımdan süzöldüklerini hissedebiliyordum.

Temel ruh grubunda, Elaine'ye yaşamında önemli yeri olan insanlar tarafından çok sıcak bir hoşgeldin karşılaması yapıldı. Şimdiki yaşamındaki ruh eşi onu selamlayıp kütüphaneye götürdü, burada ona yaşam amacıyla ilgili önemli bilgiler gösterildi.

Elaine: Benim temel grubumdan sonradan ruh eşim olduğunu öğrendiğim birisi, beni bir kitaba götürdü (büyük bir kütüphanenin bir parçası olarak). Kendimi yabancı hissetmedim, ama onun benden ne istediğini de bilmiyordum. Bana öğrenmeye devam etmem söylendi. Kitaptaki dört sözcük – farkındalık, disiplin, eğitim ve dayanıklılık– o andan itibaren yaşamımda geliştirmem gereken şeyler konusunda çok önemli anımsatıcılar ve yol göstericiler oldular. Yaşlılar Konseyi'ndeki toplantıda bu sözcüklerin ne anlama geldiği hakkında daha fazla açıklama yapıldı.

Susan: Ruh grubunda tanıdığın başka kimler var?

E: Vefat eden büyükbabam da burada. Bir çocuk halimdeki auraları görmeye başladım. O benim ne kadar dağınık ve yaramaz bir çocuk olduğumu sadece anlamamı değil kabul etmemi de sağlamıştı. Babamı, kız kardeşlerimden birini, liseden intihar etmiş olan bir hocamı ve adının Malena olduğunu

söyleyen bir kadını tanımuştım. Malena şimdi enkarne olmamıştı, fakat o daima benim yaşamımda her şeyi bilen anaç bir figür olmuştu. Onu daha küçük bir kız olduğum zamanlardan beri kalbimden ve sezgilerimden tanıyordum.

Beni en iyi tanıyan bir ruhun olduğunu bilmek ve onu tanımak harika bir şeydi. O beni en çok besleyen ruhtu. O bu yaşamda şimdiki eşimdi. Onunla olan ilişkimin bu yaşamda beslenmeye ihtiyacı olduğunu ve onunla birlikte olmanın kaderim olduğunu anlamıştım.

S: Bu kader sana nasıl açıldı?

E: Sonunda ruhumun benim için doğru bildiği şeyi yapacak cesareti elde etmiştim. Evliliğimin bitmiş olduğunu anlamıştım, fakat kocamdan hemen ayrılamayacaktım, çünkü bende gittikçe büyüyen ruhlar âleminin farkındalığını onun da bilmesini sağlamak bir görevim olduğunu hissetmiştim. Bu konuda söyleşmiştik, ama o dinler gibi yapıp derinlerinde ruhani yoluma saygı duymamıştı. Benim için "şimdi ayrılmaya ihtiyacım var," demek çok zor olmuştu. Önce kızmıştı, ama sonunda taşınabilmişim. O da ayrılıp yeniden evlendi. Yine de, çocuğumuza ikimiz de ebeveynlik yapmaya devam ediyoruz.

Elaine'nin kocasıyla analık temelinde bir ilişkisi vardı. Bir kez daha, kendini kaybederek hizmet eden rolüne girdiğini fark etmişti. Ruhani gelişiminin ve yaşamdaki tutkusunun anlaşılıp desteklenmediğini hissedememişti. Sonunda Elaine ayrılmayla ilgili korkularıyla yüzleşti. Bu yaşam zamanında, duygusal olarak tacize uğrayan kurban rolünü arkasında bırakması gerektiğini artık biliyordu.

S: Bu ilişkiden başka neler öğrendin?

E: Kendime gerçeği söylemeyi, cesaret ve tahammülü öğrenmem gerekiyordu. Dengede kalmalı, eski kocamla olan ilişkiye odaklanmalı ve gücümün benden yitip gitmesine izin vermemeliydim. Yay oturumunda aynı zamanda mükemmel

olmayan insan varlığını olduğu gibi kucaklamayı da öğrendim. Bu benim için büyük bir şeydi. Mükemmeliyetçi değildim ama kendime karşı çok katıydım. Yanışta her zaman bir numara olmak zorundaydım, daima en iyisi olmalıydım ama YAY oturumu sayesinde mükemmel olmamanın mükemmel olduğunu öğrendim.

YAY oturumu devam ederken, Elaine Yaşlılar Konseyi ile bir toplantı deneyimledi, orada yaşam amacıyla daha detaylı bilgilenildi.

S: Konseyle olan toplantının nasıldı?

E: Çok neşeli geçti. Yarım daire şeklinde masanın olduğu, beyaz mermer zemine sahip bir odada ayakta duruyordum ve çivit ve altın renklere sahip üç adet ışıktan varlık oradaydı. Mesajları beni aydınlatıyordu: "Yapman gereken çok şey var, fakat yaparken eğleneceksin." Farkındalık, disiplin, eğitim ve dayanıklılığımı geliştirmenin önemini tekrarladılar, çünkü bunlar benim şimdiki yaşamımda amacımı gerçekleştirebilmem için geliştirmem gereken şeylerdi.

Bu amacın bir tarafında ruhani bir varlık olarak bütünselliğimi anımsamak ve yaşam çalışmam hakkında bildiklerimi ifade etmem vardı. Diğer tarafında ise Dünya'nın sağlığı ve farkındalığına katkıda bulunmam gibi anlamlı bir şey daha olduğu görülüyordu. Bu amaç iklimsel ve jeolojik değişikliklerle bağlantılıydı. Meditatif haldeyken, iklimsel desenlere ve sismik aktivitelere daha fazla akortlanabiliyordum. Havanın nasıl olabileceğini daha geçiklemeden bilebiliyordum. Birkaç hafta önce Japonya'daki bir depremi önceden sezmiştim.

Elaine'nin iklimle ilgili amacı oturumdan sonra geçen aylar sonra iyice netleşmeye başlamıştı. Bunu aşağıdaki gibi aktardı:

E: YAY oturumu bana içsel rehberliğimin daha fazla bilincinde olmam gerektiğini öğretti, yeteneklerimi geliştirmek için eğitim almam gerektiğini de öğrenmiştim. Bir yandan da,

ruhani yoluma odaklanmış halde kalmak için disiplinli olmalı, gücümü (dayanma gücü) geliştirmeliydim.

Yaşlılar Konseyi'nde olan toplantımda ve olumlu YAY deneyimim boyunca bana yaşamımdaki başlıca değişiklikleri yapmak ve ilerlemek için güven verildi. Duygusal olarak beni taciz eden ve ruhani merakımın komik bulunduğu evliliğime son verdikten sonra, ruh eşimle tanıştım. O varlığımı tüm seviyelerde destekledi. Hiç olmadığım kadar mutluydum ve bu gezegenin hizmetine yönelik yeteneklerimi geliştiriyoordum. (2)

YAY oturumundan yaklaşık bir yıl sonra, Elaine'yle yaşamımdaki değişiklikleri öğrenmek için bir görüşme yaptım. Deneyimden şimdiden büyük oranda faydalanmıştı. Ona kendine karşı dürüst olabilmesi için gerekli içgörü ve cesareti sağlamıştı. Ruhunun amacına ilişkin anıları yeniden görerek yönlendirilmiş, onun için işlemeyen bir ilişkiyi terk etmiş ve ruh eşiyile birlikte olmaya başlamıştı. Bu çok önemli bir adımdı, bir aşk ilişkisinin içinde olabilmek onun gelişimini besleyebilirdi. Hep hizmet eden rolünde olduğu çoklu enkarnasyon kısır döngüsünü kırmıştı, artık ruhunun rehberliği doğrultusunda yaşam amacını takip etmek için kendine yeterli derecede değer vermeye başlamıştı.

Elaine ve yeni eşi belli ki çok mutluydular ve aralarında harika bir uyum vardı. Başkalarına hizmet etme konusunda ortak bir amacı da paylaşıyorlardı. Bu iki insan arasındaki sevgi dolu, saygılı ve dengeli ilişkiyi görmek çocuklar için de çok faydalıydı. Onlar ailelerini sevgi ve olgunlukla harmanlıyorlardı. Elaine özgüvenini kazanmıştı ve sezgisel yetenekleriyle daha fazla ilişki kurmuştu. Farkındalık, disiplin, eğitim ve dayanıklılık özelliklerini yaşamının tüm alanlarına uygulamaya devam etti.

YAY deneyiminden iki yıl sonra, Elaine'yle yaşamımdaki yeni gelişmelerin neler olduğunu anlamak için irtibat

kurdum. Şimdi ruh eşiyile mutlu bir evliliği vardı. Harmanlanmış aileleri yeni bir aile dizilimine geçiş yapmanın düzenlenemeleri üzerinde çalışıyorlardı. Şimdiki kocası kendi geçmiş-yaşam ve YAY oturumu deneyimlerine girmiş, bu yaşam zamanına taşınması gereken kalıp ve dersleri keşfetmişti.

Elaine ruhani amaçları ve çalışmalarına devam ediyordu. Yaşam amacının nasıl açılımlar kazandığı hakkında inanılmaz bir hikâye anlattı. Bu, gezegenin iyileşmesi ve insanlığın ihtiyaçları ve doğal çevre arasında bir denge oluşması açısından değerli bir hikâyeydi.

Yeni kocam ve ben Peru'ya bir seyahat yapmamız gerektiğini hissettik. Orada karşılaşp tanışmamız gereken insanlar olduğunu güçlü bir şekilde hissediyorduk. Uçuşlarımızdan biri iptal olduğundan, Andean dağları üzerinden Titicaca gölü yakınlarındaki varış noktamıza gitmek için altı-buçuk saatlik bir taksi yolculuğu yaptık. Saat sabah birde rastlantısal olarak kalacak bir otel bulup yerleştik. Bizi şaşırtan bir şekilde son zamanlarda okuduğumuz bir kitabın yazarının evinin bizden sadece bir blok ötede olduğunu öğrendik. Orada bir tur şirketi de işletiyordu. Onu ziyarete gittiğimizde, torunu bizim için özel hazırlanmış Titicaca Gölü'ndeki adaları içeren bir tur önerdi. Ona hikâyemizi ve merakımızı anlatınca, bizi ruhani ayinlerin yapıldığı ve normalde turistlerle pek paylaşılmayan, az bilinen yerlere götürmeyi önerdi.

Bizi götürdüğü bu adalardan birinde iki tapınak vardı; biri Yeryüzü Ana diğeri de Yeryüzü Baba içindi. Bu adada bir yerli ailesinin yanında kalabilmemiz için gerekli düzenlemeleri yaptı. Ev sahibimiz bize zorlu yaşamlarını anlattı. Oradayken aylardan Kasım'dı ve Haziran ayından beri yağmur yağmamıştı. Neredeyse tüm gıdaları arkadaki arazide ekip biçtikleri olduğundan endişe içindeydiler.

Adanın yaklaşık dört bin metre yüksekliğindeki zirvesine gidebilmek için bir ayın yaparak izin aldık. Bu kutsal yerin tepesinde kayalardan yapılmış dairesel biçimli bir tapınak vardı. Rehberimiz bizle yerli dilinde çok güzel bir tören paylaştı ve sonra "Yapmanız gereken şeyi yapmanız için sadece on beş dakikanız var, çünkü sonra hava kararmaya başlayacak," dedi. Sezgisel bir şekilde nereye gideceğimizi biliyorduk, göle yukarıdan bakan bir uçurumun kenarına doğru gittim ve kuraklıktan kırılan bu topraklara yağmur getirme niyetiyle orada meditasyon yaptım. Gözlerimi açtığımda, önümde bir yarık gördüm. Fiziksel olarak sarsılmaya başladım ve yoğun bir ısı ve enerji hissettim. Kendimden şüphe etmeye başladım: Ben kimdim ki bu beş aydır yağmur yağmayan yere yağmur getirecektim? Fakat sonra yalnız olmadığımı hissettim. Bunu gerçekleştirmeye çalışan başka enerjiler de vardı ve hızlı olmalıydım. Tam arkamda, çok güçlü bir şekilde bir sevgi ve kabullenme kaynağı sezindim. Orda bir beş dakika daha kaldım, sonra yapmam gerekeni tamamladığımı hissettim.

Patika boyunca aşağıya doğru yola koyulurken, ilk yağmur damlaları düşmeye başladı. Sonra bütün gün ve gece boyunca yağdı. Evlerinde kaldığımız kadın sevinç ve şükran hisleri içinde coşkulu bir heyecanla, "Şimdi kalmanız gerekir!" diyordu.

Elaine'nin iklimsel desenleri manipüle etme yeteneği birçok Amerika yerlileri ve şaman geleneklerindeki yağmur yağdırıcı olarak da bilinen insanların bilgileriyle çok tutarlıydı. Yağmurun onun deneyiminden hemen sonraya rastlaması belki de sadece bir rastlantı da olabilir ya da bu konuda başka açıklamalar da yapılabilirdi, ama Elaine'ye göre bu onun doğru yolda olduğunun çok güçlü bir şekilde onaylanmasıydı. Onun yeteneklerine karşı olan güveni bu olağanüstü olaydan sonra inanılmaz derecede artmıştı. Elaine iklimsel

bağlamda gezegene yardım etme doğrultusundaki yaşam amacını gerçekleştirmişti.

Elaine'nin hikâyesi birinin yaşamını değiştirmeye hazır olduğunda ve gerçek kimliğini yeniden kazanmak istediğinde neler olabileceğini gösteriyor. Onun YAY deneyimi Elaine'ye hiçbir zaman yalnız olmadığını anlamasına yardım etmişti. Elaine'yi ve eşini son görüşümde onlar pırıl pırıl ve mutlu bir yaşama sahiplerdi ve hizmet amaçlarını gerçekleştirmeye karşılıklı olarak devam ediyorlardı. Elaine'nin devam eden ilerlemeleri ve başarıları hakkında yeni haberleri duymak için sabırsızlanıyordum.

-
- (1) Birden fazla yaşamda aynı karmik derslerin tekrar etmesiyle sıklıkla karşılaşılıyor.
- Ruhun ölümsüz karakteri zaman içinde yavaşça değişir. Her beden duygusal karakteri ve mizacı farklıdır. Geçmiş karmik derslerimizi her yaşamın sonunda temizliyor olduğumuz şeklindeki düşünce birçok vaka için doğrudur. Ancak çeşitli konulardaki çalışmalarımız daha uzun zaman alır. Bir yandan da, yaşamda "yanlış" kişi ile eşleşmekle ilgili daha fazla bilgi için: YAYH 131-132.
- (2) Burada Konseyin huzuna çıkmış olmanın yargıçların önüne çıkmaktan oldukça farklı bir şey olduğunu vurgulamak gerekiyor. Danışanlar bir grup bilge rehber danışmanla yüzleşmekte olduklarını, sorularına kibarca yanıt verdiklerini anlıyorlar. Ruhla yapılan çoğu toplantıda, geçmiş hatalarımızdan bağımsız olarak yaşlılar bize gelecekte yapmamız gereken şeyleri söylemezler, bunun yerine onlar bizlerin kendi kendimize Sokratvari hoşgörülü bir yaklaşıma girmemize önyak olurlar. Bakınız: RK 210-212.

İki İntihar

Joelle McGonagle
(Portland, Oregon)

NGH-sertifikalı hipnoterapist ve zihin/beden/
ruh geri dönüş terapisi uzman danışmanı.

*Bu hikâye yaşanan olayların büyük bir planın parçası olduğunu ve ruh eşlerimizle bir araya gelişimizin bu planın bir parçası olarak nasıl dikkatlice düzenlendiğini gözler önüne seriyor. Acı zor bir derstir, ancak bu vaka-
da, Rosanne'nin ıstıraplı yaşam deneyimlerinin onun gelişmesi anlamına geldiğini anlamaya başladığını görüyoruz.*

Rosanne, çok yakın ve en çok sevilen iki aile bireyinin kaybının neden olduğu dinmeyen acılar ve içsel ıstıraplar nedeniyle bana gelmişti. İkisi de intihar etmişlerdi.

Yıllar boyunca, birçok şeyde şifa aramıştı. Geleneksel terapi, seyahatler, evde kalmak ya da işe çok uzun zaman ayırarak kendini tamamen işine vermek de denediği çareler arasındaydı. Sanatı severdi, sanat terapisi de denemişti bir yandan da kendini birkaç sanat medyumunu aracılığıyla ifade etmeyi ve bir türlü dinmeyen derin acılarına böylelikle bir çare bulmayı denedi.

Hiçbir şey işe yaramıyordu. Yaşamının bu dönemi hakkında bana "Hayatım darmadağın oldu. İçeride devasa bir kara delik var. Bir türlü kapatamıyorum." Bir yandan da tekrarlanan kâbuslardan şikâyet ediyordu, kendisiyle ilgili intihar fantezilerine sahipti ve tüm bunlar zaten az olan kendine güveninin sakatlanmasına neden oluyordu.

Rosanne işlevsiz ve duygusal anlamda soğuk bir evde yetişmişti. Çocukluğundan beri sözel olarak tacizkâr olan annesinden uzak durmuştu, büyük abisi Ben, onun tek ittifakıydı ve ailede sadece ona güvenebilirdi. O, onun vekâleten annesiydi, koruyucusu ve en iyi arkadaşıydı. Babası evde nadiren oluyordu ve orada olduğunda da duygusal olarak mesafeliydi. O ve abisi çocuklukları boyunca aşırı derecede yakındılar. Onu seven tek kişi olduğunu hissediyordu ve onun olumlu çocukluk anıları sadece ikisinin birlikte oyunlar oynadığı zamanlara aitti.

Ben, intihar ettiğinde sadece yedi yaşındaydı. Ailesi Rosanne'yı bunun kaza sonucu bir ölüm olduğuna ikna etmeye çalıştıysa da, o gerçeğin farkındaydı. Annesinin çok miktardaki reçeteli ilaçlarından almıştı.

Rosanne yıkılmış ve yıllarca suçluluk, utanç, öfke, terk edilmişlik ve özgüven sorunlarıyla mücadele etti. Bugün bile, eğer

o günlerde bir şeyler yapmış olsaydı her şeyin çok farklı olabileceği hissineydi, bir şekilde farklı olabilseydi, Ben bugün yanında onunla olabilirdi. Bu ölümü zihinsel olarak defalarca yaşamıştı.

Kardeşinin tabuta yerleştirilmesi, defini ve diğer tüm cenaze işlerini onun halletmesi aslında sadece ailesinin geri kalanının ne halde olduğunun değil aynı zamanda onun öz gücünün de bir ifadesiydi. O zaman sadece on-beş yaşındaydı.

Büyüdükten sonra da yaşamı hep mücadeleyle geçti, orta-yaşlı, ergin yaşlarda iki oğul anası dul bir kadındı. En genç oğlu, Andrew'a çift kutupluluk teşhisi konmuştu. Ergenlik çağı boyunca şizofreni semptomları yaşamaya başlamasını çaresizce izlemek durumunda kaldı. Ergenlik döneminde duygusal ve fiziksel olarak inişli çıkışlı geçen birkaç yıldan sonra o da intihar etti. İntihar ettiğinde sadece on-yedi yaşındaydı.

Rosanne şimdi tamamen ve kelimenin tam anlamında yıkılmıştı. Onunla daha fazla ilgilenseydi bunun olmayabileceğinden emindi. Daha fazla sevebilir, daha anlayışlı olabilir ve bir şeyleri daha iyi yapabilirdi. Şimdi kendisinin de çok kötü bir ebeveyn olduğuna inanıyordu ve kendine olan güveni dibe vurmuştu:

Oğlum öldüğünde bir terapistle gittim. Birlikte çok çalıştık. Sonunda işe dönebildim ama ruhum kopmuş gitmişti. Öyle dağılmıştım ki, artık kendimi bir araya getirmem olanaksızdı. Depresyon ilaçları alıyordum, fakat içimdeki ıstırap öyle felaketti ki, bu ıstırapı hak ettiğimi düşünüyordum.

Galiba sahip olduğu en hasar verici inanç artık yaşamında mutluluğu ya da güzel şeyleri hak etmediğine dair olan inançtı. Bu felaket olayların başına kendi yetersizliği yüzün-

den geldiğini düşünüyor ve bunların geleceğinde sevgi, neşe, başarı ya da mutluluğa sahip olmaya degecek biri olmadığını gösterdiğini düşünüyordu. Zihnindeki intihar fantezileri daha bir görsel nitelik almaya başlamışlardı, kendini çok güzel bir beyaz elbiseyle bir uçurumdan aşağı atarken görüyordu ve sonra duygusal acılardan kurtuluyordu.

Yaklaşık iki yıl önce, bu danışanım bana geldiğinde içinde bulunduğu durum buydu. Onu derin bir ruhani geri dönüş deneyimine sokmadan önce hazırlık sağlaması açısından bazı ön hipnoz oturumlarına ihtiyaç olduğunu hissetmiştim.

Klasik hipnoz oturumlarıyla başladık: bunlar çağrışımlar ve imajlar kullanarak onun daha rahat ve huzurlu hissetmesine yardım etmek içindi. Bazı çocukluk ve geçmiş-yaşam geri dönüşü oturumları da yaptık. Bu giriş oturumları onun ıstırap ve duygusal acılarını kısmen dindirmiş ve diğer yaşamlardan gelen ve şimdiki yaşamında doğru olarak kabul ettiği bazı çarpılmış inançlarını tanımlamaya ve çözümlenmeye başlamıştı.

Birkaç bağlantılı geçmiş yaşam keşfettik, bu yaşamlarda hayat mücadelesi veriyordu, sıklıkla açlık çekiyor ve günlük yiyeceğini bile güçlkle sağlayabiliyordu. Bu oturumlarda ortaya çıkardığımız inançlarından biri yaşamın çok zor olduğu şeklindeydi. Bu yaşamlarda, kimsenin kimseyi umursamadığı; yaşamının hiç de keyif veren bir şey olmadığı, korkmadan geçen anların çok az olduğu ve çocukların sıklıkla öldüğü gibi diğer bazı inanç ve temalara da rastladık. Bu yaşamların hepsi de onun hayatın çok çetin bir şey olduğu şeklindeki şimdiki inancına katkıda bulunan şeylerdi.

Onun zahmetli işlerde çalıştığı birçok yaşam vardı. Bu yaşamlarda, çok çeşitli kısıtlamalar ve sınırlamalar deneyimlemişti. "Seçeneğim yok. Hiçbir şey yeterli değil, ne doğru dürüst bir yiyecek ne de üst baş var. Çoğu zaman üşüyorum ve

açım. Adaletsiz ve eşit olmayan yaşamlar da var; bir köle, bir esir ve fakir bir çiftçi olabiliyorum. Bu yaşamlardan birinde kellemler uçuruldu.” Bu noktada, Rosanne’ın ruhlar âlemine girmeye hazır olana kadar geçmiş-yaşam gözden geçirmesini erteleme nin doğru olacağına karar verdim. (1)

Bu geçmiş yaşam konularıyla bugünkü yaşamında mücadele ettiği konular arasındaki ilişkilere gittikçe daha derin bir şekilde dalarken, aniden tüm bu zor yaşamların güçsüzlüğün birçok yüzünü keşfedip anlamasında ona yardımcı olduğunu fark etmişti.

Bu keşiflere bir denge sağlamanın bir yolu olarak Rosanne’ı şimdiki insan egosunu güçlendirecek geçmiş yaşam deneyimlerine soktum. Bunun için ruhunun güvenli, huzurlu, mutluluk ve sevgi dolu birkaç geçmiş deneyime gittik.

Çocukluk dönemine döndüğümüz oturumumuz, şimdiki annesiyle hâlâ sorunlu olan ilişkilerini çözümlemesine yardımcı olmaya odaklanıyordu. Hâlâ benmerkezci, mutsuz ve kendi ihtiyaçlarının ötesine geçemeyen bir halde olan annesi kızına yaşattığı acıların farkında bile değildi. Tüm bunları çocukluğuna geri döndüğü oturumdan anımsayayan Rosanne hâlâ kendini kurban olarak hissediyordu. Bana üzüntü içinde “O kadar çok aldatıldım ki. Biraz ilgi görseydim çok şey farklı olabilirdi,” demişti.

Bu başlangıç oturumları sayesinde, danışanım daha huzurlu ve kendini yaşamının merkezinde hissetmeye başlamıştı. Depresyonunda da belirgin bir yatışma vardı. Artık yaşamlar-arası-yaşam oturumunu yapmanın zamanı gelmişti.

Sonuçlar harikaydı! Rosanne oturumda derin bir şekilde hem kardeşi hem de oğlunun ruhlarıyla bağlantı kurmuştu, harika bir şekilde onların mutlu ve huzur dolu olduklarını görüp anlamıştı. Onların üçünün bu yaşamdaki planlarının

Rosanne'nin cesaretini sevgi dolu bir şekilde sınamak olduğunu net bir şekilde anlamış ve anımsamıştı.

Yaşamlar-arası-yaşam oturumunun başlangıcında, annesinin rahminde doğum-öncesi deneyime gittik, Rosanne annesinin soğukluğunun burada başladığını anlamıştı. "O başka bir çocuğa daha hamile kalmak istemiyor. Sanki ben insan değilim. Beni istemiyor." Rosanne kendisini gelecek olan reddedilmişlik duygularına karşı silahlandığını hissetmişti.

Oturum devam ederken, danışanımı en son geçmiş yaşamına geri götürdüm. Kendisini on sekiz yaşında çelimsiz bir genç kadın olarak buluvermişti, ailesiyle küçük bir köyde yaşıyordu. Rahat evini, meşgul ve mutlu ailesini ve çok sevdiği ve genellikle onun baktığı küçük kardeşini anımsıyordu.

II. Dünya Savaşı'ndaki bir çatışmada iki ateş arasında kalmışlardı, yalnız başına ailesinin küçük evlerinin yanbaşında çamurların içinde ölmüştü. "Tanklardan kaçamadık. Yer sarsılıyordu. Nereye gideceğimi şaşırılmışım: ellerim ve dizlerimin üzerinde yere çökmüştüm, ayağa kalkamıyordum. Ailemle birlikte kalamıyordum. Korkmuştum. Neler olduğunu anlamamıştım. Her yer cehennem gibi görünüyor ve kokuyordu. O tepeden hiçbir yere gidemedim." Ve sonunda, "Şimdi çok yukarıdan aşağıya bakıyorum."

Bir önceki yaşamında bile daha güçlü ve hızlı olabilseydi kardeşini ve kendini kurtarabileceğini düşünmüştü. Bu tema şimdiki yaşamında daha güçlü bir şekilde devam etmişti.

Uzaklara doğru havada süzülürken, çevresi çok aydınlıktı. "Bunun (aydınlığın) beni iyi hissettirmek için olduğunu düşündüm. Onun yarattığı hislerden çok hoşlanmıştım."

Sonra sekiz adet eflatun ışık etrafını sardı. İlk düşüncesi onların ruhsal korumalar ya da öyle bir şeyler oldukları şeklindeydi. "Benimle konuşmak istiyorlar, burada dünyadan kalan hiçbir şey olmadığından emin olmak istiyorlar. Onlar

yanında bir şeyler getirmişsen bunun travmatik sonuçları olabileceğini biliyorlar.” Sonra sönüp gittiler ve onların sevgi dolu, enerji kazandıran ruhsal varlıklar olduklarını fark etti. Onlar onun eve dönmesine yardım etmek için oradaydılar. (2)

Sonra şöyle söyledi: “Artık yalnız değilim. Bir arkadaş bana şimdi yardımcı oluyor. Şimdi etrafımı saran ışık, onun burada olduğunu bilmemi sağladı. Zannedirim o benim ruh rehberim Jason. Çok temiz, parlak bir ışık. Şimdi basit bir biçime sahibim, turuncu-sarı bir ışığım.”

“Şimdi çimenlik bir tepede yuvarlanıyorum. Çok eğlenceli, öyle tedavi edici ki, sanki yeniden çocuk olmak gibi. Beni bu yaşamdan iyileştiriyor. Küçük kardeşim (şimdi arkasında bıraktığı yaşamdaki) de burada. İki köpek yavrusu gibi tepeden aşağı yuvarlanıyoruz. Burada kimse kimseyi yargılamıyor. Herhangi bir yaşta olabilirim. Çimen öyle yeşil ve yumuşak ki. Harika bir tepe. Bütün renkler çok canlı.”

Mermerden beyaz bir bank gördü, Jason’la birlikte son tamamladığı yaşamı üzerine konuşmak üzere oraya gittiler. (3) Fakat Rosanne yaşlı bilge ruhlar diye andığı ruhlarla hemen görüşmek istiyordu ve bankta oturmak ya da ruh grubuna katılmak istemiyordu.

Yaşlılar Konseyi’nin olduğu mekâna ulaştığımızda, kendisini bir antik Yunan ortamında buldu. Beyaz mermer sütunlar vardı. Burada bir masanın etrafında altı adet “cübbe giymiş ak saçlı bilge”ye katıldı. Onlar onun bulunduğu seviyenin biraz yukarısındaydılar. (4) Onların kendisinden daha büyük olduklarını da belirtti. Başlamak için hazırlanışını sakın bir şekilde beklediler. Ortadaki iki varlık toplantıyı başlattı.

Onunla sevgi dolu bir şekilde iletişim kurdular, onun şimdiki yaşamının temel odaklanma konusunun cesaret olduğunu ona anımsattılar. Onun bu yaşamdaki temel amacı

daha güçlü ve daha cesur olmak, yoğun acılarla ve ters giden şeylerle karşılaştığında ne kadar güçlü olduğunu göstermekti.

Şimdi, ölümsüz ruhunun onun zor ve yalnızlıklar içinde geçen çocukluğunda ve dul bir anne olarak verdiği mücadeledeki güçlükleri çok net anımsıyordu. Yaşamını derinden etileyen iki intihar felaketi bile onun cesaret ve iç gücüne destek olmak için dikkatlice planlanmıştı. Bu yaşamın ona ruhunun aradığı güç ve cesareti kazandırmak üzere planlanan bir dizi yaşamdan sadece biri olduğunu anlamıştı. Keşfettiğimiz zor geçmiş yaşamlar bu dersin bazı örnekleriydi.

Yaşlılar ondan, oğlu Andrew'ün yaşlı bir ruh olduğunu ve onun yaptığı şeyi kendi gelişimine katkıda bulunması için kendi rızasıyla yaptığını ve Rosanne'ın da onun kendi yoluna hizmet ettiğini bilmesini istediler.

Zor ve yaramaz bir çocuk olarak, onu yargılamadan güven içinde koruyarak ona kendisi olma özgürlüğünü kazandırmıştı. Onun sevgisi ve desteği sayesinde, zihinsel hastalığına rağmen on-yedi yıl boyunca çok harika bir yaşamı olmuştu. Ölümünden sonra gitmesine izin vermek de onun bu yaşamda aşması gereken bir sınavdı, bunu fark etmişti. Ve biliyordu ki kendi payına düşeni de yapmıştı.

Bilge kişiler, Rosanne'ın bugünkü yaşamındaki önemli olaylar hakkındaki diğer sorularına da ışık tuttular. Bir yandan da, ona gücüyle inatçılığı arasındaki ayrımı iyi yapmaya ihtiyacı olduğunu anmsattılar. Artık, inatçılığın bazen güç ve cesaretin çok farklı niteliklere sahip bir yan ürünü olduğunu fark etmeye başlamıştı.

Yaşlılar, kendisini daha sık yenilemesi gerektiği konusunda da onunla iletişimde bulundular. Ona kendisini suçlamak yerine daha fazla koruması gerektiğini söylediler. Kendisine karşı çok sertti. "Kendimi daha fazla sevmeliymişim. O zaman her

şey tamam olacakmış.” Büyük bir kesinlikle şunu fark etmişti: yaşamındaki bu zorlukları yaratan onun hatası ya da direnme gücü yoksunluğu değildi. Bunların nedeni, birkaç ruhun Rosanne’ın ruhunun daha güçlü olabilmesine yardım etmek üzere yaptıkları incelikli bir plan ve anlaşmaydı.

Yaşlılarla olan zamanının sonunda, ona fiziksel yeteneklerinin sorumluluğunu üstlenmesini anımsattılar, bu yetenekler onun o zamana kadar hiç haberi olmadığı şeylerdi.

Rosanne oğlu Andrew’i konsey salonunun dışında görmüştü ve onun yanına gitti. Şimdi ona bu yaşamda hiç görünmediği gibi görünüyordu: olgun ve bilge, parlak ve güçlü orta yaşlı bir adam olmuştu. “Bana onu büyütürken sergilemiş olduğum güç ve cesaret için teşekkür ediyorum. Bana yaşamaya devam eden küçük kardeşi için güçlü kalmaya devam etmemi söyledi. Bana böyle büyük acılar yaşattığı için çok üzgün.”

Sevgili kardeşi Ben de oradaydı. “O bir yatıştırıcı. Beni mutlu etmek, güldürmek istiyor ve hep eğlendirecek bir şeyler buluyor. Beni seviyor.” Ona neden kendisini terk ettiğini soruyor. “Bana bu yaşamdaki yolunun erken bitişini ve ölümünün daha büyük bir planın parçası olduğunu gösteriyor. İkimiz de gelişimimiz açısından onun ölümünü deneyimlemeliymişiz. Bunu aşmak için cesaret ve güç kazanmaya ihtiyacım vardı.”

Oturumumuz devam ederken, yaşamındaki güçlü olaylar ona gerçeğin ışığı altında belirdiler. Rosanne şimdi bunları hak ettiğini ifade etmekten ziyade, yaşamının titizlikle planlanmış bir yolda ilerlediğini ve onun öz gücü, bilgeliği ve cesaretini güçlendirmekte olduğunu anlamıştı. “Bana bazı şeyleri yeniden yapma şansı verildi. Bunu şimdi görebiliyorum.”

Bir yandan da çeşitli fiziksel rahatsızlıklarının kendisine olan katı tutumundan kaynaklandığını fark etmişti. “Aydın-

lanmam gerekiyor. Ne kadar hazır olduğunun bir önemi yok, bir şeyler hep oluyor.” Ona inatçılığında vazgeçerse onu sürekli rahatsız eden fiziksel ağrılarının da geçeceğini söylemişlerdi. “İnatçılıkla içsel gücün farkını öğrenmem gerekiyormuş ve her şeyi kontrol edemeyeceğim için bazı şeyleri kendi haline bırakmayı da öğrenmeliymişim.” Oturum biterken minnet ve şükran hisleri içindeydi.

İki yıl sonra, bugün, bu güçlü ve yaşam dönüştürücü içgörüler sayesinde, Rosanne uzun süredir arayışı içinde olduğu içsel gücüyle bilinçli bir temas kurmuş ve bir kurban rolünden sıyrılmayı başarmıştı. Şimdi yaşamının parçaları içinde yerlerine otururken, Rosanne bir kurban olan kimliğini ardında bırakmıştı.

Şimdi şunu iyice anlamıştı: “Annem benim cesaretimi kırmıştı. Bunu bana bir temel ve zemin sağlamayarak yapmıştı. Beni, yardım almak istediğimde bunu yapamayacak kadar zayıf biri olduğuma inandırmıştı. Bu benim hep kendi kendime bakmanın yollarını aramama yol açmıştı. Ancak bu nihayetinde içimde bir öz-güç yaratmıştı. Sonuçta her şey bir tasarımın sonucuydu.”

Yaşama bakış açısı bir kurbarunkinden güçlü birininkine dönüşürken, Rosanne kendi cesareti ve gücünü gösteren birçok olayı tanımlayabilmeye başladı. Bu, bugün yaşamında var olan huzuru edinmesine büyük ölçüde katkıda bulunmuştu. Cesaretini sevgili kardeşi öldükten sonra kaybetmiş olduğunu görüyordu. Oğlunun ölümünden sonra cesur olmak üzere bilinçli bir seçim yapmış olduğunu anlamıştı. Çünkü bu seçim onun aynı yaşlardaki arkadaşlarının yaşamlarını daha iyi bir şekilde sürdürmeleri içindi. Ve şimdi günlük olarak içgörüler kazanmaya devam ediyordu.

Girdiği YAY oturumunda edindiği anlayış ve bilgi, onun için kesinlikle yaşam dönüştürücü türdendi. Hayatında en

sonunda ileriye doğru bir adım atabilmişti, korku duygusunu ve iki intihardan sonra hiç geçmeyen yaralarını ardında bırakmıştı. Ve bu iki yakın aile üyesinin şimdi tam olarak nerede olduklarını ve durumlarının da gayet iyi olduğunu biliyordu. Bunu bilmek onun için yaşamı boyunca çaresizlik içinde aradığı iç huzuru anlamına geliyordu.

Şimdi yaşamına neşe ve mutluluk içinde devam edeceğini biliyordu. "Yaşamdan zevk almayı ve rahatlamayı öğreniyorum. Şeyler artık sadece siyah-beyaz değil. Sevgi her yerde. Onlar benim gökkuşaklarını görmemi istediler."

-
- (1) YAY danışanlarının en yakın geçmiş yaşamlarındaki ölüm sahnelerini anımsamalarını sağlamak onları ruhsal âleme götürmek için en etkili yoldur. Bunun nedeni söz konusu yaşamın öbür dünyaya yapılan en son geçiş olmasıdır, böylece anılar çok daha canlı olabilmektedir. Bakınız: YAYH 65-73.
 - (2) Öyle görünüyor ki, bu danışanın geçişi esnasında enerji restorasyonuna ihtiyaç olmamıştır. Bakınız: RK 90-92.
 - (3) İnsanlar bu lirik sahneleri yönelimin bir oryantasyonu olarak sıklıkla yaşarlar. Bakınız: RY 53-70, RK 90-92 ve YAYH 109.
 - (4) İnsan stereotipleri nedeniyle, yaşlılar sıklıkla hipnoz altındaki öznelerin zihinlerinin içinde yaşlı, ak saçlı varlıklar olarak belirirler. Bu tip görüleme insan zihninin bilge varlıklara adanmış olduğu bir biçimdir. Bu kişileştirme ruhani konsey ortamlarına da uygulanmaktadır. Daha ileri ruhlar genellikle yaşlılar ya da cinsiyetsizler olarak rapor ediliyorlar. Aynı zamanda, yüksek kürsüler ya da huzurlarındaki ruhlardan yukarıda duran masaları da sıklıkla işitiyoruz. Bu görüler de insan zihninin buradaki kontrolünü simgeliyor. Bakınız: RK 212 ve YAYH 148-150.

Evensel Enerjiyi Müzik Yoluyla Yayımak

Peter Smith

(Melbourne, Avustralya)

Newton Enstitüsü'nde Operasyonlar Müdürü ve
Eğitimci; hipnoterapi uygulaması yapıyor ve
eğitimini veriyor.

Bu enerjiyle ilgili bir hikâye. Ruhumuzun derinlerinde yatan, yaşamlarımızı birçok yolla birleştirip kendimizi daha iyi hissetmemizi sağlayan muazzam bir enerji var. Jeremy'nin bu vakası bize bireylerin enerji alanlarının kolektif amaçlar doğrultusunda nasıl karşılıklı etkileşim içinde bulunabildikleri konusunda bize içgörüler sağlıyor. Enerjinin bu özellikleri bilinçli farkındalık düzeyine bir kez eriştiğinde, düşüncelerimiz değişiyor, genel görünümüümüz dönüşüme uğruyor ve en önemlisi de bu bilgeliği başkalarıyla paylaşabiliyoruz.

Jeremy daha yedi yaşındayken müzik yapmaya başlamıştı ve henüz okuldayken bile profesyonel olarak çalışıyordu. O, bugün dünya çapında bir müzisyendir.

Jeremy büyüdükçe, içselini keşfetmek ilgisini gittikçe daha fazla çekmeye başlamıştı ve ona bir arkadaşının verdiği *Ruhların Yolculuğu* kitabını okuduktan sonra onun için bir sonraki adım yaşamlar-arası hipnoterapi olmuştu. 2005 yılında, Avustralya'da bu muhteşem yolculuğa çıkan ilk insanlardan biri olmuştu.

Rahatlamış bir halde gittikçe daha derinleşen Jeremy zamanda geri dönüp Uçuş Teğmeni Frank Norbert'in yaşadığı zamana gitti. Frank İngiltere'nin ortalarındaki Cotswolds'da 1906'da doğmuştu. II. Dünya Savaşı'ndan önce sivil pilottu ve 1943'te otuz-yedi yaşındayken kendisini Hamburg üzerinde bir Lancaster bombardımanında, Kraliyet Hava Kuvvetleri'nin yaptığı bir bombardımanı gerçekleştiren uçaklardan birinde bulmuştu.

Peter: Şimdi neredesin? Etrafında olan biteni bana anlatabilir misin?

Jeremy: Uçakta oturuyorum. Onu Sassy Sally diye anıyoruz. İş bombacıya havale ettim ve yükümüzü boşalttık. Yükü olmadan daha iyi gidiyordu, dümen kendini daha iyi hissettiriyordu. Dümenin etrafında biraz yaralanmalar oluşmuştu, biraz endişelendik, o yüzden ayrılmanın iyi olacağını düşündük. Yirmi yedinci görevdi ve biz hâlâ oradaydık.

P: Zamanda ileri git Frank, bir sonraki anlamlı olaya. Şimdi neler oluyor?

J: Dönüş yolunda tekrar Belçika üzerindeyiz ... saldırıya uğradık ... bu bir avcı uçağıyla uçmak istediğim tek zaman. Sally'yi seviyorum ama biz oturan ördekler gibiyiz ... uçağı vuran şarapnelleri duyabiliyorum ... gürültü ... Onları duyabileceğimi hiç düşünmemiştim ... interkomda tam bir kaos hâkim ... buradan çıkmayı düşünmemiz gerekiyor ...

Frank'in uçağı yeryüzüne dikine çakılıyor. Ruhu aşağıya doğru düşerken bedeninden ayrılıyor ve yere çakılan uçağın peşinden yere doğru ilerliyor. (1) Frank ve diğer biri hariç geri kalan mürettebatın tümü paraşütle atlamayı başarıyor. Frank bir ruh halinde süzülürken, uçağın enkazını inceliyor, Bir şeyin varlığı dikkatini çekiyor.

P: Orda seninle olan kim?

J: Rehberim, Phineus. İnatçılığımıza gülüyor. Bir urba ve kapüşon giyiyor ve şimdi bir cüce formunu seçmiş durumda. (2) Hâlâ uçağı uçurmam gerektiği gibi bir his içindeyim. Phineus kanadının teki olmayan bir uçağı uçuramazsın diyor. Kimsenin yapamayacağı bir şeyi yapabileceğimi düşünmeye devam ediyorum.

P: O seni hangi isimle çağırıyor?

J: Ismuth.

P: Rehberin Frank'in yaşamı hakkında ne söylemesi gerekir?

J: Cesareti öğrendim ... diğerleri için cesur olmayı, onlardan biri on-sekiz yaşındaydı. Onları cesur kişiler yaptım. Şimdi bana gülüyor, her zamanki gibi mükemmel olmayı istiyormuşum. Bunu çok fazla yapmışım. Tek kanatlı bir uçakla uçmak mümkünmüş; tek kanatlı bir uçağı bile, nasıl yapabileceğini bilersen uçurabilirmişsin.

Phineus, Frank'in yaşamını kısaca gözden geçirmek ve alınacak dersleri damıtmak için Ismuth'u sakın bir yere götürüyor.

J: Bana insanlara karşı biraz kaba olduğumu söylüyor ve örnekler veriyor. Kabalık yapmak istememiştım ... Sadece insanları verilen işleri yapabilmeleri için dürtüyordum. Şimdi rehberimden, Frank olarak yaşadığım hayatta insanların kendilerini daha iyi hissetmeleri için daha fazlasını nasıl yapabileceğimi anlıyorum. Enerjimi daha iyi bir yolla kullanarak bunu yapabilirmişim.

P: Enerji hakkında çok şey biliyor musun, Ismuth?

J: Evet.

P: Neden enerji hakkında bu kadar çok şey biliyorsun?

J: Bu benim yaptığım şey ... Onu kullanırım ... Birazını buraya, birazını şuraya koyabilirim, birazını biri için ayırabilirim ya da hepsini bir araya getiririm ve o zaman gerçekten bir şeyler olur.

P: Yani enerjini ayırıp bir doktor hasta ilişkisine benzer biçimde ve aynı sıcaklıkla insanlara taşıyabileceğini mi söylüyorsun? Onlara kalıcı bir eko mu kazandırıyorsun, varlığının özlü bir duyusunu mu?

J: Evet.

P: Bunu bombardıman pilotu Frank olarak mı yaptın?

J: Hayır.

P: Sen bir enerji uzmanı mısın, Ismuth?

J: Herkes enerjiyi kullanır, bazıları onu tutmakta zorlansa da. Onlar onu tutamazlar ve iyi kullanabilirler.

P: Sen diğerlerinin yapamadığı neleri yapabiliyorsun?

J: İnsanları sıcak tutuyorum (rahatlamış halde).

İnsanları ısıtma tanımlaması, Jeremy'nin enerjiyi inanların kendileri hakkında daha iyi hissetmelerini sağlamak için kullanımını yansıtıyor, bu kullanım şekli belli ki aslında onun bir müzisyen olarak yaptığı şeydir. Bazen, belli bedenlerde, ruhlar o bedenin zihin yapısına ve etrafındaki gerilimlere kendilerini o kadar kaptırırlar ki, doğal yetenekleri kısıtlanır ve başka bir yaşamda yapabildikleri şeyleri söz konusu yaşamda yapamazlar. Oturumumuz devam ettikçe, Jeremy, ruh haliyle Ismuth, Jüpiter'in en büyük uydusu Ganymede'yle konuşmaya başladı, orada ışık ve enerji sanatını öğrenip alıştırmalar yaptı. (3) Bizim fiziksel varlığımızın dışındaki farklı boyutlarda da çalışma şansı buldu. Jeremy'nin yaşamına geri dönerken enerjisinin bir kısmını çalışmalarına devam edebilmek ve Dünya'ya yeni yetenekler getirmek için orada bıraktı.

Ismuth'dan çok eğlenceli bir yansıma geldi. Jeremy birçok pille meşguldü ve onları yolculuğa çıktığında yanında taşıyordu, gerçekte kullanabileceğinden çok daha fazlasını. Bu onun enerjisiyi fiziksel âlemde işe yarayan bir şekilde "yanında götürme yoluydu".

Ismuth, Jeremy'nin günlük yaşamında enerjisiyi nasıl kullandığına ilişkin başka bir örnek verdi. Bir kapının kilitli kaldığı ve birilerinin onu açmaya çalıştığı ama bir türlü başaramadıkları bir zamandan bahsetti. Sonra Jeremy diğerlerinin arasından geçerek enerjisini kilidin içine koydu. Kapı açılınca, herkes büyük bir şaşkınlık yaşamıştı.

Ismuth enerji hakkındaki anlatısına şöyle devam etti:

Ismuth: Enerji bir şey değil, orada birçok minicik parçacıklar var. Burada mesele nazik olmak ve onların hepsinin birlikte çalışmalarını sağlamak. Enerjisini yönlendirebilir ve sonra onu başkalarıyla çalışarak daha büyük gruplar halinde yönlendirebilirsin.

P: Ismuth, Jeremy bu enerjiyle şimdi ne yapmalı?

I: Bu enerjiyi bu tür çalışmalar yapan diğerlerinininkiyle bütünleştirmeli. Bu onun hazır olması gereken bir şey, böylece herkes kendi enerjisini bir defada kullanabilir ve böylece herkes ısıyı (faydaları) hisseder. Enerjinin biz onu doğru bir şekilde aldığımız zaman nasıl bir şeye benzediğini görebiliyorum.

Ismuth, titreşimsel enerjiyi herkesin kullanabilme yeteneğine sahip olduğunu ve onu birlikte kullandığımızda onun ne kadar güçlü olabileceğini anlattı. Jeremy'nin yaşamında Ismuth enerji göndermenin bir yolu olarak müziği seçmişti. Ismuth fiziksel varoluşun bazen nasıl enerji formu aldığını da anlattı. Müzik onu bypass etmenin ve dünyaya uyumu getirmenin bir yolunu sunuyordu (4):

Çalmaya başladığım zaman, o benim. Müzik pencereden sakinliğin içine bakmak gibidir ... Çaldığım zaman, o herkes içindir. O başka bir şekilde işleyen gel-git gibidir. Ben bedeni pas geçip doğruca ruhun içine girebilirim.

Bu, Ismuth için önemli bir yaşam zamanıydı, bir kalıp kırılmıştı. Birçok yaşam zamanı boyunca, Ismuth insan formundaki fiziksel özelliklere kapılmaktan hep kaçınmıştı.

Yaşam zamanları üzerinde yapılan bir gözden geçirme Ismuth'a erken yıllarında Kantor adında bir Viking olarak çok fazla fiziksel biri olduğunu göstermişti. Bununla beraber, yaşamının sonuna doğru, farklı hissetmeye başlamıştı; kılıcının ona keyif ve neşe getirmediğini anlamış, barış ve huzur için kıvranmaya başlamıştı.

Bir başka yaşama daha baktılar. Bu defa Kaptan Morgan'dı. Bir İngiliz donanma kaptanıydı ve 1800'lerde İspanyolların eline düşmüştü. Bir kadın tarafından ihanete uğradıktan sonra baskına uğramıştı. Kadın, filusunun olası hareketlerinin detaylarını düşmana vermişti. Morgan baskından sağ kurtulmuştu, fakat gizli bir şekilde mürettebatın çoğunun yaşamına mal olan bu ihanetin suçluluk duygusunu içinde saklamıştı. Bir sonraki görevine bu duyguyu da taşımıştı. Bombardıman uçağı pilotu olan Frank'in, mürettebatını korumak için o kadar büyük bir çaba harcamasının nedeni de buydu.

Ismuth'un farkındalığı yordamıyla ve kendi çalışmalarından, Jeremy Dünya gezegenine daha büyük bir bilinç farkındalığı yaratarak yeni bir enerji yeteneği geliştirdi. Dünyevi yaşamların fiziksel varoluşlarına kapılmış kalmış eski kalıpları da değiştirebiliyordu. Bugünlerde, Jeremy müziğini icra etmek üzere dünyayı dolaşiyor. Amacını YAY oturumunda keşfetmiş biri olarak, enerjisini çok daha bilinçli bir şekilde kullanabiliyor. Örneğin, bir konser hazırlığı esnasında kol-

tukların olduğu bölüme daha fazla koridorlar konmasını istediği zamanlar oluyordu. Bunu müzik akışının dinleyicilere daha iyi erişim sağlaması için istiyordu. Bir defasında, Avrupa'nın en prestijli konser salonlarından birinde çalmıştı, Mozart'ın bile performans icra ettiği bir yerdi. Piyano on yıllardır sahnenin hep belli bir yerine konurdu, fakat Jeremy onun yanlış yerde olduğunu hissetmişti. Bütün itirazlara rağmen, piyanoyu yeni bir pozisyona taşımayı bir şekilde başardı. En katı şeflerden biri bile yeni pozisyonun çok çok daha iyi hissettirdiğini kabul etmiş ve onu kalıcı olarak orda bırakacağını söylemişti. Bir kez daha Jeremy onları sıcak duygularla bırakmıştı ...

Jeremy için, beden seçimi ve coğrafi konumu da önemliydi. Tibetli bir monk ve Amerikalı siyasetçi olarak yaşanabilecek yaşamlar Avustralya'da bir müzisyen olarak yaşayan Jeremy olabilme lehine reddedilmişti.

Ismuth bunu şöyle aktarıyor:

İnsanların seni Jeremy olarak tanımaya daha fazla ihtiyaçları var. Avustralya iyi bir seçim ... orada sakın bir şekilde hazırlanabilirsin. (5)

“Hazırlanabilirsin” sözü bende Dünya'daki yaklaşan değişimle ilgili bir hazırlığa gönderme yapıldığı algısı yaratmıştı. Avustralya'nın savaşlar, kuraklık ve ayaklanmalarla parçalanmamış olması galiba Jeremy'nin yaşamak için bu ülkeyi seçmesinin nedeniydi.

YAY deneyiminden iki yıl sonra Jeremy'yle birlikte Sydney'in doğu yakasındaki bir kafede oturumunun yaşamında yarattığı değişiklikler hakkında konuşmak üzere buluştuk.

Jeremy son zamanlarda onlu yaşlardaki oğluna yaşam amacı ve planlama hakkında bilgi veriyordu, kendi oturu-

munda anlamış olduğu ruh ilişkileri hakkında bile. Oğlu aldığı bu dersi çok iyi yansıtmıştı:

“O zaman, baba şu benim hoşlandığım kız, eğer o benim ruh eşimse, biz her durumda bir araya geleceğiz. Bir araya gelemezsek, olasılıklar bizim bir araya gelmememizi gerektiriyor demektir. Her iki halde de, bunun için çok fazla endişelenmeye gerek, doğru mu?”

Jeremy YAY deneyiminden sonraki yaşamını özetleyen bir analogi anlattı. Avustralya'nın batı yakasında çok güzel bir kent olan Perth, doğu sahilinden itibaren başlayan binlerce kilometre büyüklüğündeki bir çölle ayrılır, buraya Nullarbor düzlüğü denir.

YAY size farklı bir bakış açısı kazandırır. Yaşam şimdi Nullarbor'u gece otomobille geçmek gibidir. Farlarınızın gösterebildiği kadarıyla, yaklaşık yüz metre ötenizi görürsünüz. Bununla beraber, bu deneyim internet üzerinden Perth'e sanal bir tur yapmak gibidir. Araştırmanızı yapıp oranın ne kadar güzel bir yer olduğunu görürsünüz. Arabada oturup çölü geçerken, sizi sonunda muhteşem bir şeyin beklediğini bilirsiniz. Bu da yolculuk boyunca farklı bir şekilde düşünmenize neden olur.

O halde iki perspektif arasında paralel bir şey var. Bu YAY hipnoterapisinin sonuçlarından biridir. Dual varlığımızı sürdürürken, ölümsüz tarafımız ve fiziksel tarafımız, ayaklarımızı yere basmalı ve bütünlüğümüzü korumalıyız. Jeremy'nin yaptığı şey onun ifade ettiği gibi çok pratik bir şeydir:

İşte bu nedenle küresel bilincin evrilmesi için buradayım. Bu çok önemli görünüyor ... fakat o zaman neden herkes bir şekilde burada değil? Bu da çok sıradan geliyor.

Bu genişlemiş yaşam görüşü YAY keşfine çıkan kişiler için tipiktir. Jeremy'nin tarihi çok sık karşılaşılan türden değilse de, yeni perspektiften gelen bu keşiflerin gerçek gücü günlük yaşama dönmektedir. YAY deneyiminin sonuçlarını gerçekten derin kılan inanç sistemlerinde yarattığı dönüşüm ve daha büyük bir enerji ve amaçla yaşama yeteneği sağlamasıdır.

Jeremy ve ben kafeden ayrılıp farklı yollara düştüğümüzde, bir şeyi fark ettim: Oraya geldiğimden daha ısınmış bir haldeydim.

-
- (1) Ruhlar sıklıkla yaşamın dramatik sonlanmasından hemen önce bedenlerinden ayrılırlar; bakınız: RY 10.
 - (2) Ruhani varlıkların istedikleri şekle girebildikleri varsayılır. Rehberlerimiz ruhun son yaşamından ya da ölümüyle ilgili etrafındaki koşullarla ilgili bazı formlarda görünmeyi tercih edebilirler. Phineus belki de ciddi gülmece ile gizli bilgeliğin dünyadaki temsilciliğini birleştiren cüce biçimini onların dünyadaki ünleri nedeniyle tercih etmiş olabilir.
 - (3) Ruhların, ruhlar âleminde, diğer boyutlarda ve hem zihinsel hem de fiziksel dünyalarda enerjiyi nasıl kullandıklarına ilişkin şeyleri sıkça duyarız. Bu benim, 6100 kilometrelik çapıyla Güneş sistemimizdeki en büyük uydu olan Ganymede'nin kullanıldığını işittiğim ilk örnek oldu. Jüpiter'in bu uydusunun buzlardan ve kayalardan oluşan bir çamaşır tahtası benzeri yüzeyi karmaşık tektonik fayları ile çok egzotik bir uydudur, Ismuth yani bir ruh tarafından ışık ve enerjiyi manüple edebildiği bir yer olarak anmaktadır. Elbette ki, Jüpiter'in kendisi bizim en büyük gezegenimizdir, güneşten gelen büyük miktardaki elektrikle yüklü parçacıkları kendisinin çok güçlü manyetik enerji girdabına katmaktadır. Galaktik enerji için bakınız: RK 339 ve boyutlararası keşifler: RK 344-345.
 - (4) Dünyada, müzik zihni yumuşatır ve barışın, uyum ve rahatlığın bir aracıdır. Öbür dünyada, ruhlar tarafında evrensel bir armonik rezonansa ve müzikal titreşimsel enerjiye birçok gönderme yapılıyor; RY 21-22, 43-44 ve RK 99, 307.
 - (5) Bir ruhun müzikal yetenekleri olan ve belli bir coğrafi konumdaki bir bedeni özellikle seçmesi örneği için bakınız: RY vaka 25, 214-217.

Cinayete Bir Gönüllü

Lynn McGonagill
(Sarasota, Florida)

İnsanların yaşamlarını ruhlarının isteklerine uygun hale getirmek için çalışıyor.

Çocukluk anıları, erken yıllarımızda yaşadığımız sorunların bizi yetişkin dönemlerimizin mücadelelerine nasıl hazırlamakta olduğunu harika bir şekilde gözler önüne serer. Birçok insan çocukluk yıllarının zor ve hatta acı dolu olduğunu hissediyor gibi görünüyor. Onlar ebeveynlerimizi, kardeşlerimizi ve dünyevi çevremizin kendi seçimlerimiz olduğunu öğrenince, heyecanla "Olamaz! Bu benim için doğru olamaz! Ben asla bunu kendim için tercih etmezdim," derler. Ancak yaşam çalışmalarının kapsamına yerleştirildiklerinde – ruhlarının yaşam planına– herkesin eşsiz çocukluğu bu çalışma için mükemmel bir hazırlık sağlar.

Yaşamının temel amacı için hazırlanmakta olan Kia için de hal böyleydi: eleştirilerden bağımsız olarak doğru şeyleri yapmak. YAY oturumunda oğlunun vefatı için nasıl hazırlanacağını da keşfetmişti.

Kia, sevgi dolu bir büyükanne ve bir anaokulu öğretmeni idi, oğlu Evan'ın ölümünden kabaca bir yıl sonra bana gelmişti. Evan yirmi-altı yaşında Tampa Bay bölgesinde bir taksi şöförüydü ve kendisine tamamen yabancı bir yolcusu tarafından taksisinde acımasızca öldürülmüştü. Vefatından hemen sonra, Kia onun varlığını etrafında hissetmeye başlamış ve kendisinin iyi olduğunu ona bildirmişti. Bu ziyaretlerden memnun olmasına rağmen, onlardan tam olarak tatmin olamıyordu. Büyük acılar içindeydi ve oğlunun ölümünü bir türlü kabullenemiyordu.

Herkesin olduğu gibi, Kia'nın rehberleri onu YAY oturumu boyunca ruhsal deneyimi için yönlendirdiler. Onun izlemesi için gözleri önüne serilen süperbilinçli zihnindeki olaylar onun derin yaralarını sarmak için mükemmel biçimde seçilmişlerdi. Geri dönüşün başlangıç aşamasında bile danışan şimdiki yaşamının çocukluk anlarına gitti. Bu olay iyileşme sürecini başlatmıştı bile. Kia'nın on-dört yaşındaki çocukluğundan gelen ilk görüntü Kia'nın acısının tam kalbini hedefliyordu. Sevdiği insanın ölümünden sonra yaşamaya devam edebilmesi için tam olarak yapması gereken şeyin başka yerlerde ve diğer insanlarda kendisini rahatlatacak kaynaklar bulması olduğu şeklinde bir içgörü elde etti. Bu tür yaşam değiştiren olayların üstesinden gelebilmemiz için günlük olayların içinde teselli bulmaya ihtiyacımız vardı.

Kia (yaş 14): Kız kardeşimleym ağaçlık bir yerdeyiz ve bir ağacın üzerinde bir şeyler kazıyoruz. Endişeliyim.

Lynn: Şimdi seni endişelendiren nedir?

K: Ebeveynlerimiz yine kavga ediyorlar.

L: Ebeveynleriniz siz ağaçlık alana gittiniz diye mi kavga ediyorlar, yoksa başka bir nedenle mi?

K: Oraya yalnız kalmak için gittim.

L: Korulukta olmak sana huzur mu veriyor?

K: Evet.

L: Şu anda bizim için anlamamız gereken en önemli şey nedir?

K: Diğer insanlar ve başka yerlerde bizi rahatlatacak kaynaklar bulmak.

L: Yani on dört yaşında olduğunuz için artık bunu nasıl yapacağınızı öğrenmenin zamanı mı geldi? Bunu rahatlama kaynaklarını kendilerini gösterdikleri yerlerde bulmayı öğrenerek mi yapacaksınız ya da bu zaten iyi yapmakta olduğunuz bir yeteneğiniz mi?

K: Halen öğreniyorum.

L: Öğreniyor ve uyguluyorsun doğru mu?

K: Evet.

Hadi Kia'yla biraz daha geri gidip bir başka örneğe bakalım:

Kia (yaş 5): Sınıftayım, öğretmenle konuşuyorum.

L: Nasıl hissediyorsun? Mutlu mu, üzgün mü, yoksa başka bir halde mi?

K: Kuralları çiğneyen çocuklar var. Ben kuralları çiğnemenin nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorum, ama kuralları çiğnemeyeceğim.

L: Evet. Ve öğretmenin bu konuda ne diyor, kuralları çiğnemek hakkında?

K: Şunu: Kuralları çiğnememelisin. Köşede bekle ve nasıl bir şeymiş gör diyor, ama ben kuralları çiğnemedim ki.

L: Bunun nasıl hissettirdiğini anlıyor musun?

K: Evet. Kötü çocuk benimle dalga geçiyor. Beni delirtiyor, çünkü ben bir şey yapmadım ve o benimle dalga geçmeye devam edip bütün kuralları çiğniyor.

L: Evet. Bunu anlamanın nesi önemli?

K: İnsanlar doğru şeyler bile yapmış olsan sana bir ton şey söylerler.

Bu mesajın neyle ilgili olduğunu, ancak sonradan Kia'nın yaşamlar-arası-yaşam görülemesi süreci esnasında anlayabilmıştik: Kia'nın büyükleri ona ruhunun görevinin ne olduğunu söylediler ve Evan'ın ölümünün onun yaşam planında önemli bir rol oynadığını söylediler. Ona korkularının üstesinden gelmek zorunda kalacağını ve reddedilmişlik ve eleştirel bakışın da üstesinden gelmek zorunda kalacağını söylediler. Burada, deneyimin bu çok erken safhasında, ona bu temel mesaja ait bir öngörü sağlamış oldular. Beş yaşındayken, Kia insanların kendi fikirlerinin oluşmaya başladığını ve yanlış bir şey yapmasan bile seni yargılayabildiklerini anlamaya başlamıştı.

Çocukluğumuz bizi temel amacımız doğrultusunda nasıl hazırlıyorsa, kendimizi birçok yaşam zamanı içinde öyle hazırlarız. Ruhlarımız bize çocukluğumuzun uyarlanabilir anlarını gösterirken, onlar da bize diğer yaşamların ilgili anlarını YAY deneyimi esnasında gösteriyorlar. Kia öldürülen oğlunun yaratacağı sorunlar için en az üç ya da daha fazla yaşam zamanı içinde hazırlanmıştı. Kia bu yaşamları birlikte yaptığımız çalışmamız esnasında görüyor. Kia önce Sara olduğu bir geçmiş yaşamını gözden geçiriyor. Sara Avrupa'daki rahat ve şımartılmış yaşamını terk ederek yeni kocasıyla Yeni Dünyaya göç ediyor. Kolonilerdeki yalnızlığını ve bu konudaki hayal kırıklıklarını görmüş oluyor.

Kia/Sara: Yoruldum. Yapmam gereken ve daha önce yapmadığım çok şey var. Çamaşırlar, yemek, dikiş, temizlik...

L: Sara olarak yaşadığın bu yaşamda bizim için anlamamız gereken önemli başka neler var?

K/S: Ailemi ve arkadaşlarımı özledim. Çok yalnızım.

L: Sara'nın yaşamındaki en önemli olaya doğru ilerle, şimdi nasıl hissediyorsun?

K/S: Çok keyifliyim... Yapmam gerekenleri en iyi şekilde yapmayı öğrendim ve çok mutluyum.

L: Çok güzel, mutluluk bizim seçimimiz, öyle değil mi?

K/S: Evet.

L: Peki sen seçim yaptın mı Sara, mutlu musun?

K/S: Evet

L: Yaşamındaki en önemli olay bu mu? Yani mutlu etmek için seçimler yapmak?

K/S: Evet!

Bu içgörülü danışanlarımızla çalışırken sıklıkla karşılaştığımız başka bir şeyi gözler önüne serer: Yaşam zamanı içindeki en önemli olay mutlaka harici bir olay olmayabilir. Bu, Sara için uzun zaman önce yaptığı bir seçim, içsel bir olay olabilir: koşullardan bağımsız olarak mutlu olmayı seçmek.

Evan'ın vefatı için yapılan bu hazırlık ve mesaj, Kia'nın şimdiki yaşamında Sara'nın ölümü şeklinde yankılanmıştı. Bu geçmiş yaşamda, o genç bir anneyken, ardında dört çocuk ve kendisini derin bir şekilde seven bir eş bırakarak ölmüştü. Ölüm yatağındaiken bu defa ardında bıraktığı insanlarla ilgili bir başka tezahürle karşılaşmıştı:

K/S: Çok ama çok hastayım ve yataktayım. Yorgun ve zayıf düştüm.

L: Sence ne olacak?

K/S: Göçüp gideceğim (Öleceğim).

L: Nasıl hissediyorsun?

K/S: Çocuklarımı bırakmak istemiyorum ve hamileyim.

L: Ah, çok üzgünüm. Bunun ne anlama geldiği hakkında bir farkındalığın var mı? Yani sağlık şartların dışında?

K/S: Onların hepsinin de mutlu olmayı seçmeleri gerekecek, değil mi? Ölüm nasıl geldiği fark etmeden arkada kalanlar için zordur.

Bu, hepimiz için doğrudur. Kötü bir trafikte mutlu olmayı seçebiliriz, istediğimiz şeyler olmadığı ya da eşimiz bizi bıraktığı zaman. Ve bu Kia'nın şimdiki yaşamı için kesinlikle

doğruydu: Oğlu öldürüldüğü halde mutlu olmayı seçebilirdi. Kia için YAY oturumu esnasında elde ettiği şu anımsama ona nasıl da şifa vermişti: mutlu olmayı tercih etmek.

Oturumun sonralarında, Kia Elizabeth olarak daha erken bir dönem yaşantıya gitti. Bu yaşamda kendisi öldürülüyordu. Burada ona tamamen farklı bir görüş açısı verilmekte. Hikâye Kia'nın onun bu yansımasına olan hayranlığıyla başlıyor.

Kia/Elizabeth: Kendimle gururlanmam gerektiğini düşünüyordum; çekici görüntümden büyük keyif alıyordum. Çok kabarık, altın sarısı saçlarım vardı, uçlara doğru dalgalıydı, çok ince yapılıydım ve bu harika elbisenin içinde çok ama çok güzeldim.

L: Neredesin?

K/E: Büyük boş kale gibi bir yer içinde sadece ben varım ve içeriye ışık yağıyor ... Uçuş var. Burada kalede. (şaşırmış halde) Galiba ben zaten ölmüşüm!

L: Öldüğünden emin misin, yoksa bu konuda kafan karışık mı?

K/E: Galiba tam anlayamadım. Kale bomboş. Bence bir süre daha (uçuşla ilgili olarak). Hiçbir şey olmadan devam ediyor gibiyim ama oldu. Sanıyorum bir kavga neticesinde öldüm. Bana tecavüz edildi ve bıçaklandım.

L: Üzgünüm. O zamandan beri ne kadar olmuş?

K/E: İki belki de üç yıl. Birçok kişi o gün öldü ve geriye kalanlar kaleye periler sahip çıktı dediler. Orada eskiden başkaları (ölmüş olanlar) da varmış, ama sadece ben kalmışım.

L: Şimdi planın ne Elizabeth?

K/E: Tamam, belki de şu ışığı görmeliyim?

İlgi çekici bir şekilde, bu yaşam zamanıyla ilgili en derin içgörü biz birlikte çalışırken deneyimlenmedi, fakat onun yerine Kia'ya bu görüş dört buçuk ay sonra kendiliğinden ger-

çekleşen bir çağrıyla geldi. Kia o zaman bunu kaleme almıştı ve son zamanda onu benimle paylaştı:

Bu yaşamın benim için gerçek öneminin ölüm şeklinin bir öneminin olmadığını anlamak olduğunu sezindim. Tecavüze uğramış ve öldürülmüş olmama rağmen hiçbir şey hissetmemiştim ve eve giderken (ruhlar âlemine) hiçbir yerimde yara bere yoktu. Evan için de aynı şeyin geçerli olduğunu fark etmiş olmak önemliydi; yaşadığı o korkunç ölüm sahnesine rağmen o da böyle bir süreç yaşamıştı. O da bir şey hissetmemiş ve öbür dünyaya yarasız beresiz geri dönmüştü, bütün ve tertemiz bir halde. Sorun yoktu.

Bu harika içgörüyü resmi YAY deneyiminden aylar sonra erişmiş olması, YAY halinin çok anlamlı ve güzel bir özelliğini göstermesi açısından önemlidir. Sürecin kendisiyle ilgili bir şey de vardı. Daha yüksek benliği ve enkarne kişiliği arasındaki kapılar açılmıştı. Kapılar sonradan da hep açık kalma eğilimindeydi. Aylar ve yıllar sonra bile öyle derin mesajlar almaya devam etti ki. Bazı danışanlar YAY yolculuğundan sonra kendilerini çok daha yüksek bir seviyede ya da farkındalık halinde hissederler. Bunun bir sonucu olarak, yaşam amaçlarına çok daha iyi akortlanırlar ve yaşam deneyimleri anlam kazanmaya başlar.

Hâlâ derin bir trans halinde olarak, Kia'nın içgöruları Elizabeth'in öldürülmesinden ve ışığa doğru gidişinden sonra giderek derinleşmişti, Kia'nın ruhu Elizabeth ruhlar âlemine gitmişti. Orada, hızla bütün zamanın durduğu bir odanın içine doğru çekilmişti.

K: Burası yuvarlak ve üç yaşlı var. Mor, her tarafta mor rengi görüyorum. (1)

L: Onlara Kia için şimdi neyin önemli olduğunu sorar mısın? Onun burada bu durumda olmasının önemi neymiş?

K: Ortadaki (2), şüphe etmeyi bırakıp sezgisel bir şekilde ruhumla gördüğüm, bildiğim gerçeği başkalarının yok etmesine izin vermememi –gerçeği kabul etmemi– söylüyor. Sağdaki, buradaki yüce amacımın daha henüz yerine getirilmemiş olduğunu söyledi, bunun Evan’la bir şekilde bağlantısı var, Evan benden bu nedenle alındı.

L: Evet devam et.

K: Ruhani hedefleri takip etmek ve başkalarına yardım etmek ve içinde yetiştiğim inançları ortodoks olmayanlarla karşılaştırmakla ilgisi var. Bulduğum yerde kaşlar kalkacak biliyorum ... (ağlamaya başlıyor) Onlar Evan’ı getirdiler ... Ona gerçekten sarılıyordum! Öyle güzel ki. Onu çok özlemiştim. Onu hissedebiliyorum ve işitiyorum (normal yaşamımda), fakat bu çok daha iyi (uzun bir duraksama ve burun çekmeler) Soldaki bunun güç ve cesaret için olduğunu söylüyor.

L: Evan’ın bu ziyaretiyle senin güç ve cesaretini toplamana yardım etmek istiyorlar, doğru mu?

K: Evet.

L: Evan’ın söylemek istediği bir şey var mı?

K: Beni sevdiğini, bana yardım ettiğini, uzun zaman önce bizim bunun için anlaşmış olduğumuzu ve bunun önemli olduğunu söylüyor. Hâlâ burada, bunu biliyorum. Onlar her şeyin nasıl düzenlendiğini bana gösteriyorlar. Evan başka birinin yerine gidiyor; o gün başka biri ölecekti.

L: Onun yerine Evan mı geçti? (3)

K: Evet, çünkü bu iki amaca birden hizmet edecekti. Bizim enkarne olmadan önce konuştuğumuz şey tam olarak bu değildi, ama başka birinin yerine geçerek, o beş kişiyi kurtardı. (4)

L: Bu şimdi duruma bir denge getirdi mi? Evan’ı motive eden şey neymiş?

K: Evan’ın espri duygusu vardır; diyor ki: “Cennete browning için geldim!” Onu tanıman lazım; o çok bilge bir adamdır.

L: Yaşamın bu ya da herhangi bir başka özelliğiyle ilgili başka bir şey söylüyor mu?

K: Onlu yaşlarında öyle zor bir çocuk olduğu için üzgün olduğunu söylüyor. Aptal çocuk.

L: Başka bir şey?

K: Bugünlük sadece rahatlamam içinmiş. (gülüyor) "Maceranın gelecek haftaki devamına hazır ol," diyor. Onun zeki bir adam olduğunu sana söylemişim. Şimdi de bir reklam cıngılı söylüyor: "Mesajdan sonra, dönmüş olacağız!"

L: O zaman onun bu kısa ziyareti seni rahatlatmak içindi ve bir dahaki sefere geldiğimizde daha yüksek düzlemlerde daha fazlası olacak. Bunu mu demek istiyor?

K: Evet.

L: Sen bunun doğru olduğunu hissediyor musun?

K: Evet.

Sevgi dolu bir anneyle oğlu arasındaki bu harika muhabbet bu enkarnasyonların ne kadar gerçek hissettirdiğine çok güzel bir örnektir. Yıllar sonra bana gönderdiği bir e-mailde, Kia Evan'la yaşlıların huzurundaki bu görüşmesindeki gerçekliğin, benim ofisimdekinden çok daha yoğun bir gerçeklik olduğunu ifade etmişti. Şöyle devam ediyordu, "İkimiz de ruhani bir biçim içinde olduğumuz halde fiziksel varlığımın duyumunu hissedebiliyordum. Kelimelerle anlatılamayacak her şeyi kapsayıcı gerçek bir sevgi hissiydi. Mutluluk, huzur ve neşe, yenilenme ve anlayış hepsi de bir saniyenin binde biri kadar bir anda belirmişlerdi. Çok tuhaftı."

Kia'nın yaşamlar-arası hale yaptığı ikinci ziyaret bir sonraki haftaydı, bir kez daha kendisini üç yaşlının önünde buldu. Onlara Evan'ın öldürülmesinin gerçek amacının ne olduğunu ve onu kaybederek bu kadar büyük acıların içinden neden geçmesi gerektiğini sordu.

K: Bunun daha ruhani olmam için bir araç olduğunu söylüyorlar.

L: Gelecek için amacın nedir?

K: Evan'ın ölümünden beri bu kapılar bana açıldı. Yaşlılar, yaşamın ölümle son bulmadığı sözünü dünyaya getirmem gerektiğini söylediler. Sadece yaşamın da değil aynı zamanda karakterin de. Bundan korkmamız gerekmezmiş (ölümden)... İnsanlar ölümün melekler ve arplardan ibaret olmadığını bilmesi gerekir; bunlar kilise öğretilerinden çok farklıdır. Bizlerin var oluşu hiçbir zaman yok olmaz. Senin her zaman sen olacağını bilmekte büyük bir rahatlık vardır. Bu elbette ki yeni bir mesaj değil, ama çokları bunu hâlâ dinlemiyor bile.

L: Peki senin genel psişik gelişimin: bu süreçle ne kadar uyumlu?

K: Ortadaki onun her zaman orada olduğunu ama benim onu kullanmadığımı ve mutlaka kullanmam gerektiğini söyledi.

L: Ortadaki hepsi değilse de çoğu insanın kalıcı psişik potansiyeli olduğunu mu söylüyor?

K: Kesinlikle ... Sağdaki bir insanın fark yaratabileceğini bilmemi istiyor ve hepimiz bu güce sahipmişiz.

L: Onların senin için söyleyecekleri önemli ya da faydalı olabilecek başka bir şey var mıymış?

K: Ortadaki şöyle dedi: Söylemesi zormuş ama Evan'ın ölümü gerçekten de bir hediyeymiş. Ve bu hediye olmasaymış, yapmaya geldiğim şeyi yapamayacaktım.

L: Bu sana doğru geliyor mu?

K: Evet, ama bundan hâlâ hoşlanmıyorum.

L: Hoşlanmak zorunda mıyız?

K: Hayır, burada onlarla kalmak mantıklı görünüyor, fakat bazen mezarda kalmak hiç de mantıklı gelmiyor.

L: Bu durumu anlayabiliyorum. Bu konuda onların bir yardımını olabilir mi?

K: Daha ruhani olmalıymışım.

Yaşamlarımızın en acılı ve sorunlu dönemlerinde yaşamımız için planımızın ne olduğunu ve ortada bir plan olup olmadığını sorgulama eğilimine gireriz. Acılı dönemlerde olaylara anlam kazandırmak öyle zor gelir ki, bu ıstırapta bir anlam aramaya dönüşür. Ve sıklıkla acı bizi yaşamımızın temel amacını yerine getirmeye sürükler. Birçok insan geriye dönüp yaşamlarındaki trajedilerin etkilerine bakarlar ve değişim için gerekli motivasyonu sağlayacak bundan daha güçlü bir şey daha olmayacağı sonucuna varırlar. Yani en şiddetli acılar, ifa etmek üzere onları ruhlarının görevine doğru sürükler. Bu özelde Kia için de ve en sevdiklerini kaybeden herkes için de böyledir.

Kia yaşlılarla olan görüşmesinden sonra, bireysel ruh rehberi Miguel ile başbaşa kalmıştı. Onun kabullenilmemeyi kabullenmesi doğrultusundaki ilerleme sürecine destek olmaya devam ediyordu.

L: Miguel şimdi ne diyor, sana vereceği önemli mesajı neymiş?

Kia/Miguel: Yaklaşan şeyden korkma.

L: Neye gönderme yaptığını anlayabildin mi?

K: Zannederim.

L: İçinde şüphe kalmaması açısından açıklayabilir mi?

K/M: Yaklaşan değişimler var, kariyer değişiklikleri, genel görünüm değişiklikleri, önceliklerdeki değişimler. Bazı insanlar bundan hoşlanmayacak, bazıları eleştirecek ve bazıları da çekip gidecek, çünkü bu onların inançlarına ve bu yaşam zamanındaki düşüncelerine uymuyor.

L: Bununla nasıl başa çıkacaksın?

K/M: Korkmayarak.

Üç yıl sonra, Kia bana o zaman tam olarak kelimelere dökmese de yaşlılarla yaptığı görüşmenin tam olarak ayırdına vardığını söyledi. Farkındalığını fiziksel düzleme henüz tam olarak taşıyamadığını, onun çoğunun kendisiyle kaldığını söy-

ledi. YAY oturumundan önce her hafta üç kez Evan'ın mezarını ziyaret etme ihtiyacı hissettiğini açıkladı. Sonrasında, artık onun mezarında olmadığını biliyordu. Onu hâlâ ayda iki kez ziyaret ediyordu. Bunu mezarın düzenli ve temiz bir halde olduğundan emin olmak için yapıyordu. Ancak artık deneyimin niteliği değişmişti, çok daha az acı duyuyor ve huzur içinde olabiliyordu.

Birlikte yapmış olduğumuz çalışma esnasında, Kia Evan'ın ölümünden sonra kendisini kemiren sorularının çoğuna tatmin edici yanıtlar bulmayı başarmıştı. Onun yaşlıları ve rehberi telepatik olarak ona birçok şeyi sevgi dolu, nazik bir tonda açıklamışlardı. Ona yönelttikleri sevgi ve şefkati hissedebiliyordu. Yaşam seçimini ve şimdiki yaşamının planını gözden geçirmesine olanak tanınmıştı. En güzeli de, Evan'ı ruhlar âleminde gerçekten ziyaret edebilmişti. Tüm süreç ona üç yıl sonra bile hâlâ süren zihinsel bir iç huzur sağlamıştı.

-
- (1) Mor, yüksek ilerleme sağlamış varlıklarda en sık görülen renktir. Bu varlıklar enkarnasyonlarını tamamlamış olanlardandır. Bakınız: YAYH 126.
 - (2) Bir konsey toplantısında sıklıkla ortadaki yaşlı moderatör, başkan ya da toplantıyı yöneten varlık olarak görülür; Bakınız: RK 214 ve YAYH 151.
 - (3) Burada nihai ölüm şartları açısından 3. Bölümdeki vakayla olan benzerliğe dikkat ediniz. Bir sonraki yaşam için erken ölüm olasılığının yüksek olduğu bir yaşam seçiminde ruhlar böyle bir bedene ilişiklenmek isteyip istemedikleri konusunda dikkatlice düşünmelidirler. Bu vakada öğrenilmesi gereken ruhun deneyimleyeceği karmik desenler birden fazladır, Kia'nun belirttiği gibi: "iki amaca birden hizmet ediyor." Evan'ın böyle kısa dönemli bir göreve atfen "Cennete browni için geldim!" sözü de dikkat çekicidir. Söylediğimiz gibi, bazı ruhlar bunu öbür dünyada çok özverili ve cömert bir eylem olarak değerlendirerek "Dolgu yaşam" diye anarlar. Bu konudaki daha ileri göndermeler karmik borç konusu altında bulunabilir: RY 70; karmik seçimler, RY 228; genç ölme olasılığı RY 235, 359, 372-373; yaşam dolgusu için: RY 220, RK 384 ve beden seçiminde zaman doğrultuları için, YAYH 176-177.
 - (4) Evan'ın beş kişiyi kurtaran eylemi onun yaşamına mal olmuştu ve bu eylem Evan'ın taksisine binen bir erkek yolcunun kötü niyetini sezmesi sonucu gerçekleşmişti. Bu adam daha önceden yaptıkları bir münakaşa nedeniyle bir mağaza sahibini, eşini ve üç çocuğunu öldürmek üzere yola çıkmıştı. Evan onu geciktirerek katilin varış noktasına ulaşmasını engellemeye çalışmış ve

aralarında şiddetli bir kavga çıkmıştı. Sonunda Evan bıçaklanmış taksisi de ateşe verilmişti. Polis sonradan katili yakalamıştı. Burada sadece bu atamayı seçmiş olan cesur bir ruhu değil (RY 142) aynı zamanda güçlü ve azimli bir insan bedeninin ruhuyla uyum içinde çalışabildiğini de görüyoruz. Bu doğru olduğu sürece, kötülüğün bu yolla yayılma eğilimleri hep engellenecektir, kötülüklerimizin karmik etkileri hep bir formdan öteki forma bizimle beraber gelirler.

o

Enerjiyi Şifa Doğrultusunda Manipüle Etmek

Lauren Pohn

(Delavan, Wisconsin, ve Chicago, Illinois)

Usta hipnoterapist, Reiki ustası, NLP eğitimcisi, yoga / meditasyon eğitimcisi ve TNI eğitimi kayıt memuru.

Otuz dört yaşında çok sevimli bir kadın olan danışanım Savana, sahip olunabilecek her şeye sahip görüntüsüne rağmen kendisini yaşamında birçok bakımdan bir karmaşanın içinde bulmuştu. Ruh rehberinin kendisine içseliyle temas kurması gerektiği yolunda zihinsel bir mesaj verdiği için bir YAY oturumuna girmek üzere bana gelmişti. Oturumdan temel beklentileri şunlardı: En çok neye katkıda bulunacak biriym, bu yaşamda öğrenmem gereken temel dersler neler ve ruh eşim kim?

Oturumdan önceki söyleşimizde, Savana aşırı derecede bir zihinsel enerjisi olduğunu göstermişti. Bir akıl hastası olup olmadığını cidden düşündüğü zamanlar bile oluyordu. Çok miktarda kapalı kalmış enerjiye sahipti ve uyuyabilmek için bile her gün on kilometreye yakın koşması gerekiyordu! Bu aşırı zihinsel enerjinin düzeyini on üzerinden dokuz olarak de-recelendirmişti. Ve bu enerjiye küçük bir kız olduğu dönemlerden beri hep sahip olmuştu. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığı düşüncesinde olduğundan hiçbir zaman bir doktora da başvurmamıştı. Egzersizler geçici bir önlem olabiliyordu ve yorulduğunda zaman zaman biraz meditasyon da yapıyordu. Aşırı zihinsel enerjinin diğer tüm konulara baskın olduğu iyice netleşmeye başlamıştı.

Savana yaşamında geçen bazı olayları anlattı, bunlar birine yardım edebileceği bazı anların geliştiği ve bunu yaptığında bunun bir yetenek olup olmadığı konusunda kendisinde bir merak oluşturan durumlardı. Bu durumların iyi sonuçlar üretmesi için odaklanıyor ve problemi çözmede yardımcı olması için meditasyon yapıyordu. Savana bana bu durumlarından birini örnek olarak aktardı. Erkek arkadaşı, patronuyla golf oynamak üzere sözleşmişti. Bunu iyi bir şekilde yapmak onun için önemliydi. Oyundan bir saat önce, Savana odaklandı ve meditasyon yaptı. Erkek arkadaşını her bir deliğe doğru atışlar yaparken ve topları hiç çaba harcamadan deliğe sokarken görüledi. O gün, erkek arkadaşı tüm yaşamı boyunca hiç olmadığı kadar iyi bir oyun çıkarmış, harika vuruşlar yapmıştı.

YAY oturumuna başlarken, Savana'nın hipnoza karşı çok rahat olduğu belliydi. Kolayca zamanda geriye gitti. Annesinin rahmindeki döneme döndü, burada ilk ilginç ipucu belir-mişti. Onu ruhunun perspektifinden sorguladım. Çok güzel tepkiler verdi ve ben de ona birçok soru yönelttim. Bedeni

ve beyninin yaşamında her zaman ruhuyla kolayca bağlantı kurabildiğini onayladı. Savana çok keskin bir zekâyâ sahipti. Bu yaşama, enerjisinin %80'ini getirdiğini söyledi. Bu oldukça yüksek bir orandı.

Savana: Bence yapmak istediğim bazı şeyler için enerjiye ihtiyacım vardı, fakat sıklıkla bu çok fazla geliyor.

Lauren: Bu bedenin bir şeyleri halletmekle meşgul olmadığı zamanlarda bu aşırı enerjiyle başa çıkmasının bir yolu var mı?

S: Meditasyon ... enerjime daha fazla odaklanmak. Meditasyon yordamıyla, diğer insanlara yardım edebilirim. Bu gelişimi hızlandırır ... fakat bunu yeterince yapmıyorum.

L: Bunu yapabilmenin bir yolu var mı?

S: Meditasyonda daha iyi olmaya başlamak ... daha sık yapmak. Rastlantısal düşüncelerle daha az zaman harcamak ... odaklanmak için sadece bir düşünceyi seçebilmek.

Geçmiş yaşam geri dönüşü net ve belirgindi. Savana bir Afrika kökenli Amerikalı adamdı, Brian Curtis, büyük bir burnu, bıyığı olan uzun boylu ve beceriksiz biriydi. 1924'lerin Detroit'i idi. Brian ellili yaşlarda fakir, para sıkıntısı içinde ve yaşamının sonuna yaklaşmış bir haldeydi. Elli-sekiz yaşındayken göl kıyısında yürürken, vurulup düştü.

Savana Brian'ın bedeninden çabucak ayrılmış ve çok rahatlamıştı.

S: Yukarı çıkıyorum ... çok hızlı ... nereye gittiğimi biliyorum ... güneş gibi olan ışığa doğru.

L: Neler gördüğünü ve deneyimlediğini anlatabilir misin?

S: Bir ruh ... enerji ... Celeste.

Celeste'nin aurası kırmızılaşmaya başladı ve Savana'nın elini tutup onu bir yere götürdü.

L: Celeste senin rehberin mi?

S: Hayır, zannetmem ... onun beni karşılamaya gelen bir arkadaş olduğunu hissediyorum.

L: Rehberinden ortaya çıkmasını iste.

S: Bir dişi, Orida ... Arkasında birçok ruh daha var. Onun lacivert bir aurası var. Bana erişiyor ve eller birleşiyor. Rahatlama ve derin bir huzur hissediyorum.

Sonra, Orida Savana'yı yenilenme yerine götürdü. Burada yaşamı henüz son bulmuş olan Brian olarak silahla vurulmanın yaralarına şifa bulacaktı.

Bu noktada, Savana ölümsüz ruhsal ismini öğreniyor: Gret. Gret'in aurası biraz yeşil içeren bir kırmızı. Orida onun son yaşam sürecine yardım ediyor ve sonra Gret'i her yerde kitaplar olan bir okul binasına götürüyor. (1) Gret başka bir dilde yazılmış olan bir kitabı açıyor, bu ona mantıksız gelse de, yine de ne demek istediğini anlayabiliyor. Sorular yöneltmeye devam ettikçe, Gret "Bu farklı ülkeler ve kültürlerden ruhlarla ilgili. İnsanların kendi enerjilerini inceleyebilmelerinin bir yolu," diyor. Sonra orada on ruhtan oluşan bir grup görüyor, onlar da orada incelemelerde bulunuyorlar. Onların kendi çalışma grubu olduğunu anlıyor ve onlar için iyi şeyler hissediyor. Yaptıkları çalışmanın niteliğini sorunca, Gret "Zor bir iş," diye yanıtıyor. Anlatmakta zorlanıyor. "İnsanlara yardım etmek için zihinleri içinde çalışmak gibi bir şey ... böylece onlarla kendi zihnin yordamıyla daha iyi iletişim kurabiliyorsun. Bunu yeryüzünde de yapabilirsin, ama çoğu insan bunu nasıl yapacağını bilemiyor ... dil olmadan anlaşmak. Bütün söyleyebileceğim bunun insanlara zihnin dolayımıyla yardım etmek olduğu, zannederim bunun için enerjiyi kullanıyorsun."

Bu iş için uzun bir zaman harcıyıp harcamadığını soruyorum. "Gerçekten de, çok uzun bir zaman. Çok zor bir iş! Enkarne olurken (Dünyada) bunu öğrenmem gerekiyor ve çok zor. Bu gruptaki bazı ruhlar gerçekten çok iyiler ve ben de onlar gibi olmak istiyorum. Bazıları da o kadar iyi değiller," diye yanıtıyor. Grup ona aydınlanması için bir mesaj gönder-

riyor. Gret etrafına bakınınca Trevor'u görüyor. Trevor onu ruhlar âleminin kapısında karşılamış olan Celeste'ye dönüşüyor. Oda kırmızı. Bu tamamen kırmızılardan oluşan bir grup. (2) Trevor/Celeste'nin onun temel ruh eşi olduğu ortaya çıkıyor.

Gret'e grubundaki çalışmayı biraz daha detaylandırmasını istedim. Bunu anlatabilmek için çok fazla tedirgindi ve doğru kelimeler arıyordu. "Onları belirginleştirmek için enerjiyi ayarlıyoruz ... onları daha hızlı hale getiriyoruz ... enerjiyi hızlandırıyoruz. Çünkü onlar daha yoğun bir şekilde titreşince, daha iyi hissediyorlar. Daha fazla öğrenmek için daha çok bilgiye açılıyorlar. İnsanlar ve ruhlar olarak ilerlemelerini sağlıyor. Ruhsal enerjiyi insan formuna sokuyor." Bu noktada, Gret başında çok miktarda konsantre olmuş enerji hissetti. Bu kelimelerin de, açıklamaların da ötesinde bir şeydi. Ona odaklanmasını ve onunla nefes almasını istedim. Sonra bunun, yani bu daha yüksek enerjinin, enerjide bir dönüşüm yaşadığı o anlardan biri olup olmadığını sordum. (3)

Gülerek, "Bana kalırsa öyle ... bir çeşit kalite bir şey." Sonra Gret'e ona gerçekten odaklanmasını onun nasıl çok keyifli bir şekilde yoğunlaştığına dikkat etmesini önerdim. Savana çok uyarılmış bir hale geçti ve Gret'in deneyimlediği enerjideki bu dönüşümün farkına vardı. Bu bir işaret ve yol göstericiydi. Onun sayesinde o ne yaptığını ve onu nasıl kullanacağını anlıyordu. Aşağıdaki diyalog Savana'nın insan egosuyla ruhsal zihni Gret arasında geçen terapatik ruhani iletişimi sergiliyor:

S (Gret olarak): Savana korkmaya başladı ... başkalarının ne düşünebileceğinden korkuyor, bu tuhaf bir şey. (gülüyor) Yani, o böyle şeyleri insanlarla konuşmaktan her zaman çekiniyor.

L: Onun başında yoğunlaşan enerjinin faydası nedir?

S (Gret olarak): Zannederim bu doğru yolda olduğumun bir işareti ... bu ödümü patlatıyor! Savana eyleme geçmek istiyor, ama gergin ve enerjiyi kapatıyor.

L: Peki o zaman Gret, bir nefes al ... ve senden Savana'nın yüksek ruhu olarak, onunla iletişim kurmanı ve Savana'yı kendini açabileceği ve dinleyebileceği bir yere götürmeni istiyorum. Bu sayede enerjisini pozitif bir şekilde kullanabilirsin. (duraksama) Şimdi Savana'yla olan iletişiminin içeriği ne?

S: (Gret olarak): Odaklanmış halde kal.

L: Peki bunun anlamı nedir?

S (Gret olarak): Savana şimdiki beyni için odaklanmış halde kalabilmek için kendi düzleminde çok fazlasına sahip. Bu nedenle meditasyon yaparak çalışması gerekiyor.

L: Bunu detaylandırabilir misin?

S (Gret olarak): Savana olarak, kendi düzleminde çok fazlasına sahip olmak insanlara yardım etmenin bir yolu. Ama bu benim (ruhsal) zihnimle yapabileceğimden daha iyi işleyecek bir yol değil. Savana her gün meditasyon yapmalı ... bu yıllar alabilir. Daha fazlasını da öğrenmeli, böylece çalışmalarına devam edebilir ve insanlara daha uzun süre yardım edebilir.(4)

L: Peki rehberin Orida bu konuda ne diyor?

S: Orida insanlara onların ruhlarına bir gün daha iyi yardım edebilmeye başalayacağımı söylüyor, fakat bunun için bir eğitimden geçmeliymişim. Bu çok miktarda çaba isteyen çalışma gerektiriyormuş!

L: Gret, Savana Dünya'da eşi Trevor'a nasıl yardım edebilir?

S: (Gret olarak yanıtıyor): O zihni konusunda çok korumacı, o yüzden Savana'nın onunla iletişim kurarken sabretmeyi öğrenmesi iyi olacak. Şeyleri bir gecede değiştiremezsiniz; uzun zaman alacaktır.

Danışanımın ölümsüz ruhu ile olan bu diyalogdan, Gret'in nihayetinde eğitimi devam eden genç bir rehber ruh olma fırsatı elde ettiğini de anlıyorum. O kendi ruhlarına yardım edip onları destekliyor. Bununla beraber, o önce enerji iletişiminin kullanımını üzerine kendi eğitimini tamamlamak zorunda ve bu işte çok daha iyi olması gerekiyor. Savana'nın ruh eşi Trevor/Celeste ile ilgili konunun kapanışı esnasında Gret aşağıdaki bilgiyi benimle paylaştı:

Herkesin farklı olduğunu öğrenmek zorundayım. Her birinin kendi zihinsel enerjisini kullanma tarzı var ve Trevor'la daha fazla zaman harcayarak, onun zihninin bu yaşamda nasıl çalıştığı hakkında daha fazla bilgi edineceğim. Burada ruhlar âleminde, bana kendisini zihinsel olarak daha fazla tanımamı söyledi ve ona bir defada çok fazla bilgi yüklemeyi bunu adım adım yapmamı istedi. Benim ona öğretmeye başlamadan önce kendisinin zihinsel ihtiyaçlarını daha nazik bir yolla karşılamamı istiyor. Sabırlı olmalı ve ağırdan almalıyım. Onu daha iyi tanıyarak ve buna bağlı kalarak.

Bu temanın civarındayken, daha büyük ruhani bir anlayışın Savana'ya kendisinin bir akıl hastası olmadığını öğrettiğini görüyordum. Bana "Ben deli değilim. Zihnimi bir şeyler yapmak için öyle çok kullanabilirim ki ... ve yaptığım şeylerin sonuçlarını görebilirim. Bazen bunu yapabilecek tek kişi olduğumu görüyorum ve daha büyük bir planın bir parçası olduğumu bilmek güzel bir şey."

Gret şimdi çalışma grubuyla olan işini bitirmişti ve alına dokunup ona ruhlar âleminin bir başka özelliğini keşfetmesini önerdim. O anda nerede olduğunu sordum.

Akan bir nehrin yanı başındayım ... bir enerji nehri. Burası büyük bir açık alan. Bana doğru akıp duran renkli enerjiler var.

Elini uzatıp ona erişebilir, dokunup içine girişini hissedebilirsin. Enerjiyi o geçip giderken ona dokunarak nasıl manipüle edeceğini öğrenebilirsin. Nehir ruhların duygularından oluşuyor ... diğer ruhların enerjisi. Onların enerjisi bana doğru akıyor. Onların bu nehri nasıl oluşturduklarını bilemiyorum. Bele kadar derinliği olan bir akıntı. Ellerini içine sokabiliyorsun ve ne kadar enerjinin içine girebileceğini kontrol edebiliyorsun. Sonra içindeki değişimi hissediyorsun. Elini uzun süre içinde tutarsan, baş döndürücü hislere kapılıyorsun.(5) Dünya’da insanlarla bir odadayken, enerji içine giriyor ve onun senin başını döndürmesine ya izin veriyorsun ya da onu olduğu gibi alıyorsun ... Onların kim olduğunu anlıyorsun. Bu nehir olayını ne zaman yapsam onların enerjisini nasıl pozitif bir yolla düzenleyeceğimi ve onu onlara nasıl geri verebileceğimi pratik etmiş olduğumu düşünüyorum.

Orida’yla Gret’e yardım etmek üzere onların hizmetine girdim, böylece Savana bunu kalabalık bir odada rahatça yapabilir ve insan enerjilerinin çeşitliliğinden başı dönmez. Bu söyleşi Savana’nın insan ve ruh egolarının bütünleşmesine katkıda bulundu. (6)

Bu enerjiyi manipüle etme süreci dokunmayla hızlanıyor mu diye sordum. Kesinlikle, bu yüce ruhlar bana: “Savana kime dokunacağı konusunda dikkatli olmalı. Bu gerçekten de başka birine ait bir yere girmiş olmanın bile ötesindedir.”

İnsanın enerjisini emen insanları ve onlardan uzak durup durmamak gerektiğini gündeme getirdim. “Onlar sorundur. Bu enerjiye nasıl kanalize olacağını onu nasıl temizleyip, şifa vereceğini öğrenmelisin fakat bunu ancak onlar alıcı olurlarsa yapabilirsin. Bunu yapmak çok zor olabilir, çünkü bunu onların hepsi için yapamayabilirsin.”

Gret’le sohbet esnasında, ona Savana’nın enerji çalışmasını ne zaman yapıp ne zaman uzak durması gerektiğini bile-

bilmesi için bir işaret olup olmadığını sorduk. "Savana sağ tarafında bir gerginlik hissettiği zaman (Bunu hissettiği zaman sıklıkla hasta olduğunu zannederdi, ama değildi.), bu gelen enerjinin çok fazla olduğunu gösterir ... böyle zamanlarda yapabileceği hiçbir şey yoktur ... kendi haline bırakması gerekir. Savana bunu daha iyi yapmayı zamanla öğrenecek, pratik yaptıkça. Bu sinyali öğrenmek de oturumumuza gelmesinin bir nedeniydi."

Sonra Gret "yüksek enerjilere sahip bir grup yaşlı" ile birlikte hareket etti. Orida ve Trevor/Celeste Savana/Gret'e eşlik ettiler. YAY perspektifinden bakıldığında bu Yaşlılar Konseyi olabilirdi. "Bize Dünya'daki herkesi birbirleriyle nasıl daha fazla ilişkilendirebileceğimizi öğretiyorlar. Dünyanın nereye doğru gittiği ve gelecekte neler olabileceği hakkında bir fikrin varsa bu çalışmayı çok daha keyifli ve değerli kılabilir. Celeste ve bana bu bağlantının herkesi değiştirebileceğine inanmak zorundasınız diyorlar, bu gelecekteki kuşaklara yardım edecek. Bu iyi bir şey, çünkü temel konulardan biri Savana'nın çok fazla başının dönmesi, ama her şeyi bir gecede halledemezsin. Güvenmelisin!"

Yaşlı ruhlardan oluşan grup Gret'i başka bir yere götürmeyi denediklerinde, Savana gelmem gerekiyor mu diye sordu. "Elbette, güvenmeyi anımsa!" İkimiz de güldük. Şimdiki beden seçiminin yapıldığı yere götürüldü. Burada, büyük film ekranları vardı. Milyonlarca insan içinden Gret bu enerji çalışmasını yapmak üzere Savana olarak doğru seçimini yaptığından emindi. Bir yandan da insanların yoğun bir şekilde bir araya geldikleri büyük kentler gördü. Buralardakilerin yaşamlarındaki gerginlik kırsal bölgelerde yaşayanlarınkinden çok daha fazlaydı. Büyük kentlerde çalışmak onun için önemliydi, oralarda ona daha fazla ihtiyaç vardı.

Gret, şimdi Bilge Yaşlılar Konseyi'ne geri dönmüştü. Orada uzun bir masada dört üye oturuyordu. Gret "Bana her yaşamdan önce teklif edilen bedenler arasından nasıl bir seçim yapmam ve onlarla daha iyi nasıl ilgilenebileceğim konusunda bilgiler verdiler," dedi. Sonra bir konsey üyesi arkasında Savana'nın şimdiki yaşamındaki annesinin bir resminin olduğu bir madalyon gösterdi. Mesaj, çalışmalarını annesine yardım etmek için kullanmaktı. Bu fikir Gret'in hoşuna gitmişti. Çünkü Savana'nın annesi alıcıydı ve Savana anlık sonuçlar sağlayabilirdi. Şimdi oyun, eğlence ve neşe zamanı dediler, bir yandan da sakinlik ve meditasyon zamanıydı.

Gret ilk enkarnasyonunu anımsadı, "Her şeyin çok daha kolay olduğu bir gezegendeydi. Her şey tamamen zihinseldi. Birbirimizi sadece anlayabiliyorduk. Orası Dünya'dan çok daha kolay bir yerdi. Her şey zihinseldi. Savana Dünya'nın ne kadar zor bir yer olduğunu görünce hüsrana uğramıştı. Başka bir gezegende öğrendiğim yetenekleri burada kullanıyor olduğumu düşündüm." (7)

Bu sırada, Gret oturumunun tamamlandığını hissetti ve onu Savana bilincine geri getirdim.

Savana ile sekiz ay sonra bir araya geldiğimizde, ona bu YAY oturumunun yaşamında ne tür değişikliklere yol açmış olduğunu sordum. Aşağıda yaşadığı deneyimlerin bir özeti yer alıyor:

Bu çalışmayı öğrenmemde en çok yardımcı olan şey bu yaşam zamanına gönderilmiş olmamdı. YAY oturumundan önce bile, ne yaptığımı tam olarak anlayamasam da zihinsel enerjiyi manipüle edebilme yeteneğimin olduğunu biliyordum. Ruh grubumu ziyaret etmiş olmak bende öyle büyük bir izlenim bıraktı ki devamlı olarak onu düşünmeye başlamıştım. Özellikle de zihinsel nehri ve gerçek ruhların renkli enerjilerini. Elimizi dokundurarak enerjiyi belirleme prati-

ği yapabiliydik. Yani enerjinin kafası mı karışık, mutlu mu, üzgün mü olduğunu anlayabiliydik. O zaman onu anlar ve öğrenebiliydik. En büyük sorun ruhun gerçek karakterini ve görünümünü etkilemeden ya da değişikliğe uğratmadan ona şifa sağlamaktı. İkimizin de, enerji nehirden aşağıya akıp giderken hızlı ve titiz davranmamız gerekiyordu. Dünya'daki yaşamımda bu yetenekleri enerjisini olumsuz hissettiğim insanların varlığında kullanacaktım. Bu benim, onların varlıklarına uyum getirecek olan şifalı enerjiyi başlarını döndürmeden göndermemi sağlayacaktı. Bu yetenekleri azıcık da olsa insanlığın yararına kullanabildiğim için çok mutluyum.

YAY oturumum yaşamımı değiştirdi. Şimdi her gün en az otuz dakika meditasyon yapıyorum ve kendime ve diğerlerine yardım etmek için şifa enerjisi gönderme uygulaması yapıyorum. Buna yeni başladığımı hissedebiliyorum ve yıllar boyunca çalıştıkça daha iyi olacağımı biliyorum. Meditasyon yapmak bir yandan da işimdeki çalışmalarına ve arkadaşlarımla ve ailemle olan ilişkilerime daha iyi odaklanmamı da sağladı. Meditasyon benim için zihinsel bir çıkış noktası oldu. Ne kadar çok meditasyon yaparsam, geceleri o kadar güzel uyuyorum.

Bir düşkünler evinde gönüllü olarak çalışmaya başladım. Bir yandan da yakınları ölen insanlara destek olan bir gruba katıldım. Artık insanların acı çeken zihinlerine büyük bir hassasiyetle şifa verebiliyorum. Bunun benim ruhsal çalışmamın bir devamı olduğuna inanıyorum. Eskiden bir şeylerin beni kendine doğru çektiğini hissedirdim ve başkalarına nasıl yardım edebileceğim konusunda net değildim. YAY oturumundan beri, içgüdülerime güvenme konusunda çok daha iyiyim. Bu yaşamımda içimde bana güvenen daha bilgili varlıkların olduğunu biliyorum. YAY oturumunun beni düzenli bir şekilde ve bu yaşamda yapmam gerekenleri yapmak için çalışmaya motive ettiğini düşünüyorum. O asla unutulmayacak bir deneyimdi!

- (1) Yaşam kitaplarının ruhani kütüphanesi için bakınız: RK 150-152 ve YAYH 105, 109.
- (2) Yazar bize Trevor/Celeste ve Savana/Gret'in kırmızı renge sahip ruh eşleri olduğunu söylüyor. Normalde, bu büyük olasılıkla II. Seviye gelişim aşamasındaki ruhlardır. Bu tür ruhların titreşimsel enerji karakterleri yoğunluk ve tutkuyu yansıtır. Savana'nın ruhu olan Gret, aynı zamanda hafif dozda yeşil renk de içeriyor. Bu bir ruhun şifa yetenekleri geliştirmeye başladığını gösterir. Onun ruh rehberi Orida, ileri bir ruhun rengi olan lacivert renkte görünüyor. Bu renge sahip ruhlar bilgelik ve deneyim sahibi olurlar.
- (3) Ruhlar âleminde ruhların belli alanlarda uzmanlaşma eğitimleri yetenek, ilgi, motivasyon ve deneyime bağlıdır. Bu hikâyede Savana adlı danışanın ruhu olan Gret'in uyum sağlayıcı bir ruh olabilmek (*harmonizer*) için uzun dönemli bir hazırlık döneminden geçeceği görülüyor. Bu ruhlar insan ilişkileri ve Dünya'daki olayların enerjilerini dengeleme işinde yaşamsal öneme sahip iletişimcilerdir. Bakınız: RK 330-334.
- (4) Dikkat edilirse YAY uzmanı, danışanın ruhunun kendisine yönelttiği soruları yanıtlamasını bir şekilde sağlıyor. YAY terapisinde insan egomuzdan bu şekilde ayrıldığımız zaman daha adınlanmış bir halde tepkiler veririz ve bu durum zihnimizin içsel egosunu artan bir şekilde tanımamıza olanak sağlar. Danışanlar için terapatik seçenekler olarak gözlemci ve katılımcı rolleri hakkında bakınız: YAYH 156.
- (5) Ruhlar âleminde enerji nehri ile ilgili görsel sahneler danışanın rehberi Orida'nın kontrolündeki bir eğitim sürecidir. Buradaki işaretlere bakılırsa burası ruhların bir dönüşüm mekânıdır. Ruhlar burada enerjileriyle entegre olmakta ve nesnelere canlı ya da cansız kılabilirler. Su dolu nehirler ve havuzlar sıvı haldeki enerjinin sembolüdür. Bu enerji eğitim sürecindeki ruhlar tarafından manipüle edilebilirler; bakınız: RK 302-304.
- (6) Bizlerin ruhlarımız ve beynimiz arasındaki düal egolarının ruhsal entegrasyonu hakkında daha detaylı bilgi için bakınız: YAYH 80-81, 163, 181-189.
- (7) Daha önceki varlıkları başka gezegenlerde olan, Dünya'daki hibrit ruhlar genellikle oralarda öğrendikleri yeteneklerini aynı ya da farklı şekillerde Dünya'ya getirirler. Bakınız: RK 100 ve YAYH 22.

Yenilenen Bir Ruh Sözleşmesi

Andy Tomlinson

(Corfe Mullen, Dorset, İngiltere)

Psikoterapist, YAY üzerine makaleler ve kitaplar yazıyor ve Geçmiş Yaşam Geri Dönüşü Akademisi'nin eğitim direktörü.

Bu bölüm, danışanların geçmiş-yaşam ve yaşamlar-arası-yaşam geri dönüş oturumlarında gerçekleşen birçok seviyedeki iyileşme ve derin anlayışlar edinme deneyimlerini çok net bir şekilde gözler önüne seriyor. Bu hikâye, fiziksel acı ve korkuların ruhun alması gereken dersler olarak tanınıp kabul edildiklerinde onlardan kurtulmanın olası olduğunu sergiliyor. Bir yandan da, insan zihninin ve ölümsüz ruhun perspektiflerini nasıl karşılaştırıp aralarındaki karşıtlıkları öğrenebileceğimizin de altını çiziyor.

Dean'le ilk karşılaştığımızda, onun parlak ve neşeli doğasından ve o kocaman gülümsemesinden etkilenmiştim. Uluslararası bir bankanın üst düzey pazarlama müdürüydü ve benim geçmiş-yaşam-geri dönüş terapisi için düzenlediğim eğitim çalıştaylarımdan birine konu hakkında daha fazla bilgi almak üzere katılmıştı. İlk olarak, sol testisi ve kasığı ile karnının aşağısında 1998 yılının başlarında bir ağrı deneyimlemeye başladığını belirtmişti. Bu ağrılar evlilik dışı bir ilişkiye başladıktan hemen sonra başlamıştı. Konuyu şöyle aktarmıştı:

Ağrı güçlüydü ve çok ıstırap veriyordu. İki haftada bir nöbetler halinde yaşıyordum. Sonra birkaç ay için kayboldu. 2000 yılı boyunca, ağrı süreklilik kazandı ve bazen beni şiddetiyle ikiye katlamaya başladı. Bir testisim boyutça küçüldü ve sonunda bir doktora gitmem gerekti. Bir üroloğa danıştım ve bir yıl boyunca bir MR, iki CT taraması ve IVP (böbrek taraması) testleri yapıldı ve üç kez de ultrasonla bakıldı. Yanlış giden hiçbir bulguya rastlamadılar ve bana otuz gün için Advil (bir ağrı kesici) almam söylendi. Kasıklarım ve testisimdeki ağrı geldi ve gitti, fakat düşük seviyede hâlâ oradaydı ve zaman zaman yeniden şiddetleniyordu. Ağrıyı eşime tarif ederken birilerinin sanki testisime bir çivi sokuyor gibi hissettiğimi söylemiştim. Geçen birkaç yıl içinde çok daha kontrol edilebilir hale büründü ama sonra bu çalıştayın bitmesine yakın aşırı derecede şiddetlendi. Çalıştay günlerinden birinde, felaket bir ağrım oldu.

Çalıştay esnasında Dean bu ağrıya geçmiş yaşamlarımdan birinin katkısının olup olmadığını anlamak için bir geri dönüş yapmamızı rica etti. Oturumda içsavaş yıllarındaki Romalı bir senturyonun (bölük komutanı) yaşamına çabucak geri gitmişti. Oturumdan sonra deneyimlerini şöyle aktarmıştı:

Geçmiş yaşama onun ölümü esnasında girmiştim, birkaç adam beni tutuyorlardı. Birinin ayağı boynuma basıyordu, bir diğzerinin ayağı da sağ kolumun üzerindeydi ve yanımda ayakta duran biri de kılıcını kasığıma doğru batırıyordu. Kılıçlı olan önceden üreme organlarımı kesmişti ve onları elinde tutup bana "Bunlarsız artık pek işe yaramazsın, ha?" demişti. Onları yere fırlatıp üzerinde tepindi.

Geri dönüşteki iyileşme süreci esnasında, kılıcı çekip çıkarmam ve beden parçalarımı yeniden bir araya getirebilmem doğrultusunda ellerimi kullanabilmem için bana yaptığınız beden terapisini deneyimledim (Dean terapisti Andy'ye gönderme yapıyor). (1) Bunu yaparak harika hissettim, sanki bedenim yeniden bütünlüğünü kazanmıştı. Sonra, ruh rehberimle bir araya geldim. Bana bu yaşamda tecavüze uğrayıp yağmalandığımı açıkladı. Bu yaşamdan taşıdığım yaralarımın aktive ettiği enerji beni evlilik dışı ilişkiye sürüklüyordu. Ağrılarım bunu yaptığım zaman bu enerjinin tüm zamanımı aldığını ve yaşama amacıma odaklanmama mani olduğuna dair bir anımsatıcıydı.

Anlaşılacağı gibi Dean yaşam amacını keşfetmek üzere bir YAY oturumuna rezervasyon yapmakta gecikmemişti. Derin hipnoz altında, önce geriye bir geçmiş yaşama döndü, bu yaşamda on-dokuzuncu yüzyılda bir tüccardı ve Afrika'da bir gemisinin kaybolduğuna dair kötü bir haber kendisine henüz ulaşmıştı. Önceden imzaladığı ticari sözleşmeler vardı ve bu olay sahibi olduğu aile şirketinin elinden alınması anlamına geliyordu. Kendini rahatlatmak için bir tavernaya gidip iyice sarhoş olana kadar içti. Sonra dört eşkiyanın saldırısına uğradı ve takip eden boğuşma esnasında öldürüldü. YAY geri dönüşü onu ruh rehberiyle olan ilk karşılaşmasına götürdü:

Dean: Bana şimdiden bir şeyler öğrenip öğrenmediğimi soruyor.

Andy: Peki sen ne dedin?

D: Evet dedim, çünkü anlamamıştım. Burada olmamın nedeninin olmak istediğim yerde olmam olduğunu ve olup bitenler bana mantıklı gelmese de, bir gün mutlaka anlayacağımı söylüyor. Öğrenmek için olan bu yaşamda çok çalışmak her zaman ödüllendirilmeyebilirmiş. Yani yaptığın şeyler için her zaman ödüllendirilmezsin ve bazen adaletsiz gibi görünen şeyler sadece bir algı olabilir. Bana bu ifade üzerinde düşünmemi istiyor, çünkü hâlâ anlamadığımı sezmiş.

A: Bu anlayışı nasıl kazanacağını sor?

D: Yaşama ve olup biten şeylere bak diyor ... Bana hayatımı gösteriyor ...

A: Bu varlığın sana gösterdiği şeyler neler?

D: Burası bir oturma odasına beziyor, ama ben bir bedenin içinde değilim. Kendimi önümde bir sözleşme, bir masada otururken görüyorum ve o bana o akşam bir iş sözleşmesi imzaladığım özel bir anını ayırt etmemi istiyor. Orada iyi niyet ödüllendiriliyor ya da iyi sonuçlara yol açıyordu.

A: Peki sen ne dedin?

D: Anlamaya başladım. O zaman, genç ve sefahat düşkünlü biriydim. Bir parça kâğıdı imzalayıp karşılığında birine sahip olmak beni ziyadesiyle memnun etmişti. Kayınpederim, kızı için yapılan bu pazarlıktan son derece memnun olmuştu. O akşam yoldaki her adım ve geçen her anda –bu kelime belki de çok kaba gelecek ama– “gaddarlıklar” işlenmişti.

A: “Gaddarlıkların” ne anlama geldiğini açıklayabilir misin?

D: Kayınpederimin kızı karşılığında bu ticareti yapması, onun için manipüle edilmiş bir sözleşme sayesinde finansal kazanç anlamına geliyordu. Ona benim aile şirketimde belli miktarda ve belli noktalarda kontrol veriyordu. Ve nihayetinde onlara bol çalışma olanağı ve servet kazandıracaktı. Gaddarlık

burada insan yaşamı üzerinden pazarlık edilmiş olmasıydı, bu benim işlediğim bir zulümdü. İçeri girip karşılığı bir insan yaşamı olan bu sözleşmeyi imzalamaya hazırdım. Bunun ailem, kendim ve etrafımdaki insanlara vereceği potansiyel hasarların gerçekten de hiçbir şekilde farkında değildim. Böylece yaratmış olacağım aile üzerinde de o zaman hiç düşünmemiştim. Fakat şimdi o kâğıdı imzalamam çocuğumun yaşamını belli koşullara bağlamıştı. Ailemin bağımsızlığını yarı yarıya azaltmıştı. İnsanların çalışması, onların rızıkları ve yaşamları da böylece imzalanmış oluyordu. Bunu yapmaya hakkım yoktu. Anlamıştım. Şimdi mesajı anlamıştım.

Bu geçmiş yaşam gözden geçirmesi yaşam olaylarımızın yargıcı ve jürisi olduğumuzu ortaya koyuyor. Bireysel ruh rehberinin işler yanlış gitmeye başladığı zaman neler olduğunu anlamamıza yardım etmek gibi bir rolü vardır, çünkü bu gelecek yaşam planlamasının temelini oluşturur.

Ruh rehberinin, çok çalışmanın ve iyi niyetin her zaman ödüllendirilmediği şeklindeki ifadesi üzerinde düşünmek gerekiyor. Bizim dünyevi perspektifimizden bu şaşırtıcı olabilir. Ruhani perspektiften bakıldığında, dünyevi kararlarımız ve sonuçlarının bir öğrenme süreci olduğu görülüyor. (2)

Şimdi Dean'in ruh rehberinin eşliğinde, ruh grubuyla karşılaşmak üzere olduğu noktaya doğru ilerliyoruz. O, bu grubu kendisinin danışma grubu diye anıyor:

D: Büyük bir oda algılıyorum.

A: Bu odayı tarif et.

D: Duvarlar yok, tavan yok ve zemine oyularak yapılmış bir masa var. Masanın her iki tarafında da sandalyeler dizili ve iki başta daha büyük sandalyeler var. İki baştakiler hariç diğer sandalyeler masadan epey uzakta duruyorlar.

A: Bu yerin neresi olduğunu biliyor musun?

D: Bir danışma salonu. (3)

A: Tek başına mısın?

D: Hayır, küçük bir sandalyede oturuyorum ve ruh rehberim uzun bir sandalyede.

A: Peki, başka neler oluyor?

D: Korkuyorum (Bu endişe Dean'ın zihninden kaynaklanıyor) (4) ... Burası bekleme noktası. Ruh rehberim benle çok sabırlı bir tarzda telepatik olarak iletişim halinde ve ilk olarak benim çağrılacağımı söylüyor. Planı sunma zamanı geldi.

A: Ruh rehberinin gönderme yaptığı bu plan nedir?

D: Benim şimdiki yaşam planım. Neden böyle korktuğumu soruyorum.

A: Peki ne söylendi?

D: Bu korku benim uzun süredir birçok yaşam boyunca hissettiğim korkuymuş ... Bu daha önce de duyumsadığım muzip doğayı şimdi de duyumsayabilmişim. Bu âleme korkuyu da beraberimde getirmişim ... Çünkü deneyimlemeye devam ettiğim bu korku büyük maliyetlerden kaçınabilmek için taşıdığım bir koltuk değneğiymiş. Onu, ne kadar aptalca bir şey olduğunu göstermek için yanımda getirmişim.

A: Orda yanında birileri var mı?

D: Annem ... oğlum, ah, bir arkadaş, o şimdi Gloria ... şu da babam, ah tanrım, eşimin eski erkek arkadaşı. Onlar masanın bir tarafını kapatmışlar.

A: Ya diğer tarafta?

D: Büyükannem, iki teyzem birden, eski bir meslektaşım –Maurice– ve orada çıkaramadığım üç kişi daha var.

A: Anlat bana, neler oluyor?

D: Gülümsüyorlar. Bana karşı artan bir muziplik duygusu ediniyorum. "Neden yetişemiyorum?" diye soruyorum. Annem "hepimiz de çok sabırlıyız ve sen istediğin kadar zaman kullanabilirsin. Sen bu adımı öğrenirken, biz başka

şeyler yapmayacağız. Bundan dolayı değil ama ilerlememiz gerekecek. Sen sana yakın olan hepimizi bir araya getirmiş olmanın plan olduğunu söylüyorsun. Hepimizin sana dokunabilmemizi istiyorsun, yaşamına yakın olmamızı istiyorsun ve bunu bu yolla yapmış oluyorsun.” Bana gerçekten gülüyorlar ... Şimdiki ruh grubundakilerin çoğunun birbirleriyle yakın ilişkileri olduğundan onlar ben gelişirken bir ortaya çıkıp bir kaybolabilirlermiş ... Şimdi teyzem ayağa kalktı ve “Hepimiz bu yaşamda sana bir mesaj verdik. Bu mesajların her birini anlamış görünüyorsun (Dean onaylar biçimde başını sallıyor), yine de mesaja bakıp daha fazlasını istiyorsun,” diyor. Ayrıca, daha fazla mesaj almayacaktım.

A: Bu mesajların ne olduğunu sana anımsattılar mı?

D: Bana yine gülüyorlar. Ruh rehberim, “Mesajı biliyorsun, neden böyle yapıyorsun?” diyor.

A: Sonra ne oluyor?

D: Ruhlardan tanımadığım biri tamamlanmış bir yap-bozu bana doğru itti ve “Bu bulmacayı çöz,” dedi.

A: Bu ne anlama geliyor?

D: Benle dalga geçmeye devam ediyorlar. Bulmaca zaten çözülmüş, eksik parçası yok ... Ruh rehberim bana, ilerledikçe dünyevi bedenime iyice yerleşmem gerektiğini söylüyor. Masadaki herkes ben olmadan devam etmeye hazır.

A: Peki yapman gereken bir şey var mı?

D: Yazmalıyım, özellikle de onların “bilinçaltına açılan bir arka kapı” diye adlandırdıkları bir metot hakkında bir kitap yazmaya niyetim var.

A: Onlar hakkında biraz daha bilgi ver.

D: Bütün hikâyeler içimde ve onları ortaya çıkaracak yeteneğe sahibim. Hedefim farkındalığı artırmaya yardımcı olmak, çünkü Dünya’da sıkışmış kalmış çok fazla enerji var; tıpkı benim gibi, nasıl devamlı her şeyin bir kolayını arıyor-

sam ... Farkındalık bir anda dönüşmez. O yavaş işleyen bir süreç. İnsanlar için farkındalıklarını artıracak hikâyeler yazmalıyım.

Böylece, Dean şimdi yaşam amacını ve onun önemini anlamıştı. Yaşamlar arasında geçen olaylara ait anılarda seyreden oturumun, yön değiştirip şimdiki yaşamının gerçek zamanlı karşılıklı etkileşime dayalı bir gözden geçirmeye ve yaşam amacına odaklanma zorluklarına yönelmiş olması ilginçtir. Bu YAY geri dönüşlerinin danışanlara sağladığı katkıların güçlü bir yolla ifadesidir. Bu tür bir gözden geçirme yapabilmek için yaşamın sonlanmasını beklemek gerekmiyor, o yaşamın orta yerinde gerçekleşebiliyor. Bunu yapmak bilinçli zihne ruhani bir farkındalık kazandırıyor ve ruhi ilerleme olasılıklarını artırıyor. Dean için, bu, orijini tüccar olarak yaşadığı geçmiş yaşamı olan ve onu şimdiki yaşam planından uzaklaştıran korkularını anlama fırsatıydı. Oturum ruh rehberinin eşliğinde devam ettikçe, onun yaşam planının önündeki tartışmalı engelleri de göreceğiz:

A: Ruh grubunu nasıl tanıyacaksın?

D: Orada nihai bir farkındalık var. Bu benim için uzun zaman alacak; onların yaşamımda bir görünüp bir kaybolmalarının ve ailemin parçası olmalarının nedeni de bu. Onlarla yaşamımda farklı zamanlarda karşılaşacak ve sembolik olarak tanıyacağım. Erkek kardeşim orada –o bana az paraya sahip olmanın daha az mutluluk ya da yaşam amacının olmaması anlamına gelmediğini açıkça gösterecek– o alakasız bir yol bulacak. Oğlum, bana aradığım sevginin şaşmaz imajını sunacak.

A: Bu noktada konuşulan başka şeyler var mı?

D: Aileme karşı dünyevi yükümlülüklerim; onları giydirmek, beslemek, eğitimlerini ve barınmalarını sağlamak gibi. Planladığım şekilde olur ya da olmaz ama benim bunlarla ilgili

düşlerim var. Ruh rehberim, şimdi benim aileme karşı yükümlülüklerimin terki olarak bilinçli zihnimle algıladığım süreçle ilgili bir sıkıntı olduğunun farkında. İçimdeki yüksek farkındalık sayesinde yaşam amacımı yerine getirmenin temel yükümlülüğümü olduğunu görmeye başladım. Anlıyorum, anlıyorum, anlıyorum...

A: Peki yaşam amacının peşinden gidemezsen neler olabileceği hakkında hiçbir şey konuştunuz mu?

D: Evet. O zaman onu bir başkası yapacak. Ben de arkadan gelen bir başka ruh grubuna katılıp bir kez daha deneyeceğim. Yani gerçekte bir önemi yok, gerçi ben geri kalmamak için çok güçlü bir arzuya sahibim. Ruh rehberim, bu grubun dışında kalıp bazı dünyevi duygularla ilişkilenmemin faydası olacağını söylüyor. Belli ki, bu benim ruhani olarak düşük seviyede kalmamın bir nedeniymiş. Çünkü ben, dünyevi duygularımı (korku) buraya taşımam yüzünden hep bu grupla devam etmek istiyormuşum. Bu nedenle de geri kalıyormuşum. Bunu gerçekten anlamadım. (5) Bir dakika! Sanki Dünya'da mesaj almak için bir zaman sınırı var gibi görünüyor. Rehberim, çok sayıda bireyin, gezegen çapında kolektif bir ağ oluşturmaya çalıştıklarını söylüyor ve benim gibi insanların gelecek dalganın öncesinde bu ağın bir parçası olmak ve mümkün olduğu kadar çok ruhla temas etmek istediklerini söylüyor.

A: Ruh rehberine bedeninin çeşitli yerlerindeki ağrılar hakkında bir şeyler sorabilirsin. Bunlar da sana bir şeyleri anımsatmanın bir yolu mu?

D: Evet, ama bu anımsatıcılar kaldırılacak. Artık bana bir anımsatıcı verilmeyecek. Her şey benim ellerimde; o artık benim kararım.

Bu çok önemliydi, testisi ve kasığındaki fiziksel ağrılar kaldırılacaktı. Bu ağrıların, enerjisini evlilik dışı ilişkilerle cinsel haz peşinde koşarak yanlış kullanan, böylece de yaşam ama-

cından uzaklaşan Dean için bir arumsatıcı işlevi gördüğünü anımsayın. (6) Bu ağırlar köklerini Romalı bir senturyon olduğu geçmiş yaşamında buluyordu. Geçmiş-yaşam-geri dönüşü ile gerçekleşen dönüşüm çalışması semptomları böylece ortadan kaldırmıştı, fakat Dean'in kalıcı bir sonuç için bu öğretiyi şimdiki yaşamına entegre etmesi gerekiyordu. Artık Dean'in yaşam planı hakkındaki anımsatıcısı YAY oturumunda elde ettiği derin anlayıştı, böylece bu fiziksel ağırlara olan ihtiyaç da ortadan kalkmıştı. Yine de bu Dean'in tercihiyle bağlı olacaktır. Bu ruh amacının yeniden planlanması Dean'in ruhsal rızasıyla ve bilinçli bir şekilde yapılmıştı. Bununla beraber, Dean şimdiki kariyerinden ayrılma ve planındaki ruhani kitapları yazma kararını alana kadar korkusu belli bir seviyede kalmaya devam edecekti.

Diğer ilginç bir içgörü de ruh rehberinin dünyevi yükümlülükler hakkındaki yorumlarıydı. Elbette ki başkalarına, özellikle de ailemize karşı hepimizin sorumlulukları vardır, fakat bazen onlar yaşam amacımızın önüne çıkabilirler. Böylece, bütün bu ruhların enkarnasyon öncesinde birbirlerinin yaşam amaçlarını bildikleri, yaşam amacımızın peşinden gitmeyi terk etmek gibi zor bir karar alacağımız zaman, dünyevi şeylerin ruhsal perspektiften bir endişe kaynağı olmaması gerektiği bize arumsatılmış oluyor.

Dean YAY geri dönüşü ve yaşamındaki değişikliklerle ilgili şunları söyledi:

YAY oturumunun şaşırtıcı tarafı elde ettiğim bilgilerin netliği idi. Buradaki amacım ve bu amacı gerçekleştirmem için öğrenmem gereken şeyler konusunda hiçbir şüphem kalmamıştı. Yükümlülüklerimle ilgili kazandığım içgörü bana atmam gereken çok zor bir adım için hazırlanmamda cesaret vererek yardımcı oldu. Aileme ve yükümlülük hissettiğim diğer insanlara yapmak istediğim şeyleri açıkça anlattım. Eşim ha-

ricinde kimseden özel bir destek beklemediğim halde, hepsi de bana teşvik ve desteklerini sundular. Tam bankadan istifa etme eğilimleri içindeyken her şey çok hoş bir şekilde yerine oturdu. Kasıklarımıdaki ağrılar dindi ve onların bir daha geri gelemeyeceklerine dair güçlü bir hissim oluştu. Ruh grubumla geçirdiğim zamandan elde etmiş olduğum anlayış bana sakinlik duygusu kazandırdı. Yaşamımda bir dönüm noktasına varmış ve doğru bir yol seçmiştim.

-
- (1) Yazar bir geçmiş-yaşam geri dönüşünde yapılan dönüşümsel beden hareketinin, bazı terapistler için şifa sağlamada yardımcı olduğuna inanıyor. Çünkü bu hareketler sıklıkla kelimeler ya da görülerden daha derinlere inebiliyor ve danışan için güçlendirici olabiliyor. Bu teknik travmalar ya da açıklanamayan ağrıların iyileştirilmesinde kullanılabilir.
 - (2) Bu vakada iyi "niyetin" kullanımı konusunda okurlar arasında bir kafa karışıklığı oluşabilir. Bir adamın kızını bir barter anlaşmasıyla bazı ticari avantajlar karşılığında almış olmak geçmiş yaşamda Dean açısından iyi niyet değildir. Yazar, birinin işi ve bireysel yaşamında başarı kazanmaya çalışırken iyi niyeti kullanmasını Dean'ın görüşü açısından açıklıyor. Burada bahsedilen esas konu, herkesin yaşamında "çok çalışmak ve iyi niyet her zaman kazandırmaz," deyişiyle ilgilidir. Bu elbette ki, doğrudur çünkü biri sadece şimdiki değil, çok sayıdaki geçmiş yaşamdaki eylemlerinin karmik etkilerini de hesaba katmalıdır.
 - (3) Yaşlılar Konseyi'nin toplantı salonunun ruhlar âleminde farklı, tehditkâr olmayan bir ortamda yüksek derecede ileri ruhlardan oluşan bir grup tarafından ruhların değerlendirildiği bir yer olarak belirmesi kafa karışıklığına neden olmamalıdır. Bu danışanın vakasında, konseyin Dean'ın ruhani refakatçilerinden oluşan bir grubun müdahalesi gibi tarif edildiğini görüyoruz. Onlar Dean'ın şimdiki yaşam sözleşmesinin zaman çizelgesini kendiliğinden bir şekilde ortaya atıp üzerinde tartışıyorlar. Bu, yaşamlar-arası-yaşam geri dönüşlerinde yaşlılar ya da ruh rehberleri tarafından zaman zaman kullanılan çok etkili bir tekniktir. Bu teknikle daha derin bir anlayış kazandırmak hedeflenmektedir. Okurlar, rehberler ve yaşlıların enkarnen olan ruhlarla olan ilişkilerinde çok koruyucu ve şefkatli bir yaklaşıma sahip olduklarını bilmeliler. Böylece bizlerin ruh refakatçileri eksikliklerimizle aşın bir dalga geçme ve eleştirme pozisyonunda değildirler ve yaşamlarımızdaki iyi performanslarımızı övüp beğenilerini ifade ederler; ruh grubu sistemleri için bakınız: RK 190-194.
 - (4) Işık enerjisinden oluşan saf bir ruh halindeyken, insan bedeninin merkezisinin sisteminden kaynaklanan duygular oluşmaz. Bu nedenle, Dean gibi hipnoz altındaki bir danışan ruh halini görülerken ve korku gibi güçlü bir duygusundan bahsettiğinde, bunlar insani duygular ya da insani duygusal aktarımlar olarak yorumlanmalıdır. Bizim bütün araştırmalarımız böyle olumsuz duyguların öbür dünyada gerçekte olmadığını gösteriyor.

- (5) Burada, yavaş gelişimi nedeniyle Dean'ın ruh grubuyla birlikte kalamama endişesiyle bağlantılı olan "bir dünyevi duygu"dan (korku) söz edilmektedir. Dean arkada kalmakla ilgili yorumunda "bir önemi yok" diyerek bir parça avuntu yapıyor. Bu doğruyken, temel bir ruh küme grubunda daha iyi öğrenenler orta seviyedeki belli ilgi, motivasyon ve yeteneklerine göre uzmanlaşmış yeni ruh gruplarına hızlıca geçiş yapabiliyorlar. Binlerce vakadan elde edilen bütün kanıtlar daha yavaş ruhların başka bir yere gitmediklerini gösteriyor. Dean'ın bu korkusu belki de bilinç seviyesindedir, fakat hikâye onun buna aslında gerçekten inanmadığına işaret ediyor. Bunun nedeni yeni kümesel gruplar yaratıldıktan sonra onların rastlantısal biçimde organize olmadıklarıdır. Biri her ruh grubunda ortak hedefleri görebilir ve onlar birbirleriyle çağlar boyu birlikte olurlar. Aynı zamanda, bizler çalışmalarımızda bu tür ruhani neticelerin gerçekleştiği anormalliklerin de daima farkında oluruz. Bakınız yerleşim: RY 105; ruh grubu bütünlüğü, RY 88 ve ruh gruplarının formasyonu, YAYH 139-142.
- (6) Ruhların birçok enkarnasyon boyunca çok sayıda taşıyıcı bedeni olur. Bunlardan bazılarında acı veren yaralanmalar, parçalanmalar, cinayete kurban gitmeler ve ölümcül kazalar yaşarlar. Geçmiş yaşam bedeninden kalma izler taşıyan şimdiki bedenlerin olduğu vakalarla karşılaşırız. Bu vakada, Dean'ın ıstırabı kadınlara karşı geçmişte oluşan duyguların onda şimdi sadakatsizliğe yol açtığını görmekteyiz. Bakınız: RY 223-229; RK 136, 267, 272; ve YAYH 167-168.

Ruh Rehberini İndirmek

Christine Pearson

(Surrey, İngiltere)

YAY uzmanı, akredite psikoterapist ve
hipnoterapist.

YAY geri dönüşlerinin bir garantisi yoktur. Kendi ruhumuzla ve sevdiğimiz insanların ruhlarıyla derin, yaşam-dönüştürücü temaslar olasılık dâhilindeyken, rehberlerimiz bu temasları bu bilgiye erişimimizin doğru zamanı olmadığı gerekçesiyle engelleyebilirler de. Aşağıdaki vaka danışan ve terapist için beklentilerin ötesine geçen bir deneyime dönüşmüştü.

Markus'la olan ilk temasım Dr. Michael Newton ve onun ekibinden aldığım eğitimden dokuz ay sonra gerçekleşti. İlk izlenimim, bilgisayarların mantıklı ve olgusal dünyasında çalışan çok zeki, kendini iyi ifade eden ve özgüvenli biri olduğu şeklindeydi. Eğer o ve eşi perili bir evde biraz zaman geçirmemiş olmasalardı onlarda ruhani konulara karşı bir ilgi de büyük ihtimalle oluşmayacaktı. Bu ona bazı olup biten "tuhaf" şeyleri doğrudan deneyimleme fırsatı sağlamıştı. Bu şeyler akılcı maddi dünyanın standart modeline uymuyordu.

Marcus bana yaşamındaki önemli insanlarla ilgili çok detaylı harika bilgiler verdi ve YAY oturumundan, kendisini derin bir şekilde düşündüren birçok soruya yanıt vermesi beklentisi içinde olduğu açıktı. Yaşamın anlamı ve varoluşun çeşitli düzlemlerindeki çalışmalarından, kendi yaşam amacı ve insani kişiliğiyle ruhunun uyumunun nasıl sağlanabileceğine kadar uzanan çok çeşitli konularda soruları vardı.

Bir araya gelmeden önce telefonda konuşmuş ve birkaç kez de e-mail yoluyla iletişimde bulunmuştuk. Marcus, Dr. Newton'un YAY kitaplarını önceden okumuştı, bu nedenle neler olabileceği hakkında temel bilgiye sahipti.

Önce, Marcus'u transa sokmakta zorlandım. Bedeninin sol tarafı aşırı derecede rahattı, fakat sağ tarafında gerginlik hissediyordu. Bundan beyninin bedeninin sol tarafını kontrol eden sağ küresinin, transa geçmekten mutlu olduğu fakat sol kürenin isteksiz olduğu sonucuna vardım. İki küreyi de konuyu kendileri açısından konuşup tartışmaya davet ettim. Marcus bana sağ küreyi yönetmekte olan ruhunun, bu yolculukla ilgili olarak istekli ve heyecanlı olduğunu ancak sol küreyi yöneten insan egosunun, bunun kendisinin ölümlülüğüyle yüzleşmesi anlamına gelebileceğinden işbirliği yapmak istemediğini söyledi. (1) Bu diyalog çok başarılı bir sonuç sağlamıştı ve Marcus tam olarak transa geçti.

On dokuzuncu yüzyıldaki bir geçmiş yaşama gitti, orada iş ortağı tarafından dolandırılıyordu. Ziyaret etmekte olduğumuz sahnede, Marcus aşırı derecede öfkeliydi ve adamı güçlü bir şekilde suçluyordu. Fakat ortağı özür dilemiyor ve sorumluluğunu kabul etmek istemiyordu. Bu adamı bazı sorunlar yaşadığı bir adam olarak şimdiki yaşamından da tanımıştı. Ruhsal perspektiften baktığında, buradaki karmik dersin işleri olurlarına bırakmak ve affetmek olduğunu görmüştü.

Hızlı bir şekilde ölüm sahnesine doğru ilerledi, Dünya'dan yukarıya doğru nefes kesen bir hızda yükseldi. Bir tünel gördü, ona doğru ilerleyip içine girdi. Hareketin hızı ve birçok renkler tarafından etrafı çevrilmişti, bunlara insanın aklını başından alan çok farklı bir düşünme şekli de ekleniyordu. Hafiflik beklerken, sıcak ve kıvamlıydı, neredeyse sıvı yoğunluğundaydı ve saf bir sevgiden oluşuyordu. O bunu deneyimlerken şöyle yorumladı: "Zaman burada doğrusal değil. Çevrem öyle kıvamlı ki. Dışarda, doğrusal zamanı deneyimliyorsunuz; içeride sadece bir defa erişilebilir olanı."(2)

Kendini birkaç kez içeri ve dışarı girip çıkarak deneyimledi. Önce bu muhteşem yerin tamamen içine girdi, sonra yarı dışına çıktı. Bunu farklı gerçeklikleri anlayabilmek için yapmıştı. Bedeninin yarısının ruhlar dünyasındayken diğer yarısının fiziksel olanda kaldığı şeklinde bir yorum yaptı:

Kaynak o kadar güçlüydü ki, hazır olana kadar ona katılmazdınız, yoksa paramparça olurdunuz. Kaynağa yakın değildim, fakat yoğun bir şekilde bağlantılı hissettim. Bir ruh olarak, burada daha önce de bulunmuştum. Rehberimle görüşmeden önce burada katılmam gereken şeyler olduğunu düşündüm. Hız inanılmazdı. Sınır yoktu. Farkındalığa sahipseniz sınırlar yoktu, fakat kaybolmak da çok kolaydı. Öğreniyordunuz. Genç olanlar seyretmek zorundaydılar. Onlar şu, yaramaz, küçük, maymun çocuklardandı! Dikkat etmezlerse

kayboluyor, sonra da korkuya kapılıyorlardı. O zaman da birinin gidip onları oradan alıp geri getirmesi gerekiyordu. (3) Ben yaşlı bir ruhtum, ne kadar yaşlı olduğumu bilmiyorum. Bir gözüm hep onlardaydı. Çok hızlı gidemiyordum; çok fantastik hislerdi. Zaman yoktu. Çevren üzerinde harika bir kontrolün vardı ve onun içinde istediğin gibi hareket edebilme yeteneğine sahiptin.

Gençlerle bir süre daha geçirdikten sonra, Marcus rehberi Peter'le bir araya gelmeye hazırды. Güçlü bir telepatik bağlantı kurdu, kendi kalbinden Peter'in kalbine bir ışık demeti ile bağlanmıştı ve sonra Peter'den bir seviye yukarıdaki bilgileri vermesini istedi, Peter onun buna hazır olduğunu düşünüyordu. Peter yine de emin misin diye sordu ve Marcus da "Evet, onu bana ver," dedi. Biraz sonra olanlar ikimizi de şok etmişti.

Marcus yaslanma koltuğunda şiddetle sarsıldı. Sonra, "Aman Tanrım! Aman Tanrım!" şeklindeki bağırişlar geldi. Bu birkaç dakika devam etti. Marcus rehberinden olağanüstü boyutlarda bilgiler indirmişti. Bu enerji bedeninde, kalp çevresinde ve karın boşluğundaki sinir ağında bulunan çakrada bir değişime neden olmuştu. Sarsıntılar arasında şunları söyledi:

Aman Tanrım! O kadar çok şey oluyor ki! Kelimelere dökmem. İletişim fenomenal biçimde hızlı. Bana şimdi on milyon şey söylendi. İşte x, y, z anlasana. Bunları anlamak çok uzun zaman alacak, bunları işlemek belki yıllar sürecektir. Bu bilgi işleyebilmek için meditasyon öğrenmeliyim. Fiziksel duyguları ve tutkuları seviyorum, ama insan zihnini kapatıp meditasyon yapmayı öğrenmeliyim.

Bu oturumu takip eden haftalarda, Marcus düzenli olarak meditasyon yaptı. Şimdi çevresindeki enerjiyi görebiliyor, çe-

şitli tonlarda işitebiliyor ve çevresindeki enerjilere genellikle daha açık ve alıcı pozisyonda kalabiliyordu. Bunların yanı sıra, yine de evde bazı hoş beklenmedik şeyler de oluyordu. Gürültülü sesler ve kapı çalmalar vardı ve Marcus kendi enerji alanındaki ruhları görebilmişti. Bunların oğlu üzerindeki olası etkilerinden endişe ediyordu. Bu nedenle meditasyonu azaltıp ruhani araştırmalarını okuyarak yapma ve bu yolla daha fazla öğrenmeye karar verdi. Bu nedenle Londra Psişik Çalışmalar Koleji'nde eğitim almaya başladı.

Ertesi yıl ikinci bir oturum yaptık. Birçok başka şeyin yanı sıra ruh grubuyla ve konseyiyle toplantı yaptı ve varoluş enerjisinin farklı frekanslarda titreştiği çeşitli düzlemler keşfetti. Bir yandan da, ruhlar âleminde olan ruh enerjisiyle yani yüksek benliğiyle bağlantı kurdu (4), karmanın pozitif ve negatif enerjilerinin nasıl çalıştığı hakkında çok daha net bir anlayış kazandı. Marcus'a yaklaşan çeşitli enerjilerin ayırdına varmaya çok istekliydik, iyi huylu mu yoksa kötü huylu muydular? Rehberi ona kendisini kolayca tanıyabileceğini, onunla irtibat kurmak istediği zaman onun ensesine dokunacağını, ama onun da içinden gelen duygulara güvenmesi gerektiğini söyledi. Bununla beraber, indirminin dışında, Peter'in biraz soğuk bir rehber olduğu da ortaya çıkmıştı. Onunla doğrudan iletişime pek girmemişti. (5) İletişim kurduğunda da katı bir tavrı vardı ve "Aptallık etme, bunun için benim yardımınıza ihtiyacın yok," gibi yorumlarda bulunuyordu. Ona, Marcus'un zaman zaman gördüğü yeşil ışığın anlamını sorduk ve aldığımız yanıt basitçe "git" anlamına geldiğiydi. Çevresinde sıklıkla bir çeşit statik bir enerji görüyordu, Uzay Yolu'nda Kaptan Kirk'ün ışınlandığı zaman görülen etkilere benzer şeylerdi. Ona, rehberinin daha geniş bir görüş kazanması için beynindeki bazı filtreleri kapattığı, bu nedenle oradaki birçok farklı boyutları görebilmeye başladığı söylendi:

İnsan beyni gerçekten de temel seviyede basit bir organdır ve farklı tipteki bilgiler ya da iletişim akışlarıyla baş etmekte zorlanır. Orada birçok filtre vardır. Evinizin arka kapısını tam olarak açarsanız bile, beyniniz onları alamayabilir. Bu seviyedeki enerjinin aşırı yüklenmesi sizi delirtebilir. Örneğin, kundalini ile (6) bilmeden çalışmaya kalkan insanlar, potansiyel olarak ateşle oynadıklarının farkında değildirler. Çünkü onlar filtreleri kaldırarak enerjilerini belirginleştirmiş oluyorlar. Bu akıl hastalıklarına yol açabilir. Olmayan şeytanları görebilirler. Bu filtrelerin farklı işlevlere sahip çok çeşitli tipleri vardır. Otistik çocukların bazı filtreleri hasar görmüştür. Fakat diğer filtreleri de daha fazla işlevsellik kazanmıştır. Filtrelerin birçok farklı işlevi vardır, beynimizin çok az bir bölümünü kullanabiliyor olmamızın nedeni de budur. Bu filtreler kapanıp açılırlar. Sadece birazcık açılmış olmakla bile değişirler.

İki yıl sonraydı, YAY oturumunun Marcus'un yaşamındaki etkileri çok derindi. Rehberiyle, ruh grubuyla ve konseyiyle bir araya geldi. Varoluşun değişik düzlemlerini doğrudan deneyimledi ve bilincini genişletti. Şifa enerjisi kendiliğinden eline geçiverdi. Yine de, ona bu bilgiler altın tepside sunulmamıştı. Algı yeteneği büyük oranda gelişmişti ama hâlâ belli seviyelerde keşfedeceği çok şey vardı. Bunların üstüne gitmek cesaret gerektiriyordu. Bir zamanlar aklını kaçıracağı korkusuyla algılarının önüne engeller koyuyordu. Bir defasında, meditasyon esnasında bir ruhun bedenini taradığını fark etmiş ve hızla kendini sarsıp uyardırmaya çalışmıştı. (7)

Buna rağmen, yine de pozitif değişiklikler baş döndürücüydü. Rehberi ona meditasyonlar esnasında çeşitli imajlar gösteriyordu. Örneğin, kendi ruhunun doğumunu. Kaleydoskop renkleri arasında ve yoğun sevgi duyguları içinde kaynaktan kopan bir enerji parçasından kendi doğumuna tanık olmak çok

derin ve güzeldi. Ayrıca, fiziksel bedeninin içinde ışık enerjisinin yüksek seviyelerinin ışıdığı görmüştü ve yukardan gelen ışığın iyileştirici gücüne tanık olmuştu.

Marcus öğretmen bir ruhtu ve bu yaşamında diğerlerine mümkün olduğu kadar aydınlık sağlamak, amacının bir parçasıydı. Onlara, ruhani varoluşumuzun gerçekliğine ilişkin içgörüler sunacaktı. Günlük işinin yanı sıra, evsizlere ait barınaklarda gönüllü olarak şifa ve hayır işleri yapmaya başladı. Düşkünlere yardım eli uzatmanın planlarını yapmaya başladı. Bir yandan da insan kişiliklerinin dışındaki kimliklerinden haberdar olmayan ve bu nedenle de ölüm korkusu yaşayan insanların geçişlerini kolaylaştıracaktı. Ancak, onun en muhteşem keşiflerinden biri, artık kim olduğunu derin bir seviyede biliyor olmasıydı: Her şeyle karşılıklı bağlantısı olan çok boyutlu bir ruhtu.

Marcus şimdi ruhlar âlemini ve ruhların oradaki faaliyetlerini anlatan bir film senaryosu yazmayı planlıyor. O, bunu ruhani gerçekliklere mümkün olduğu kadar çok insanın erişim sağlaması şeklindeki kendi rolü doğrultusunda yapacak. Büyük bir tutku ve yeteneğe sahip bu çok yetenekli ve dinamik insanın planlarının gerçekliğe kavuşmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Benim için onunla çalışabilme fırsatına sahip olmak büyük bir zevk ve ayrıcalıktı.

-
- (1) Bir ruhun beyin sadece sağ yarım küresinden, bu taraf yaratıcı ve sezgisel tarafımız olsa da, işlem yapması standart bir uygulama değil. Bu örnekte ise tam olarak bu rapor ediliyor. Ruhun dengeli bir girişi ve tüm beyine tam olarak yerleşmesi konusunda bakınız: RK 386. Ruhu etkileyen insani küresel dengesizlikler için: RK, vaka 37, 208-209.
 - (2) Doğrusal zaman ve ruhani zaman karşılaştırması için: RY 212, RK 164 ve YAYH 161.
 - (3) Çocuk ruhların beyaz ışık karakterleri için bakınız: YAYH 97. Çocuk ruhların öğretmenleri: YAYH 143.
 - (4) Ruhun bölümü için bakınız: RK 62, 108, 116-119 ve YAYH 135-137.

- (5) Yeni oluşmuş bir ruh olarak yaradılışımızdan sonra bir ruh küme grubuna ilk atanmamız esnasında bize enkarne olmayan ileri bir bireysel rehber atanır ve grubumuzun diğer üyeleri seçilir. Bu gelişigüzel bir atanma değildir. Her eğitimci rehberin ölümsüz karakteri farklıdır. Belli ki daha yüce varlıklar rehberlerin atamasını onların belli karakterler ve deneyim özelliklerine göre yapmaktadır. Böylece rehberler kendi ruhumuzun karakteriyle uyumlu olmakta ve ilerleme için en iyi sonuçları üretmektedir. Ruhlara atanan rehberler için bakınız: RY 110-111; ve ruh rehberlerinin öğretme nitelikleri için: RY 118.
- (6) Kundalini evrensel yaşam gücünün konsantre bir formudur, yoga ve meditatif disiplinlerde ruhani ve fiziksel düzlem arasında iletişim sağlama konusuyla ilgilidir.
- (7) Burada Markus'un akıl sağlığını kaybetme korkusuyla "algıları engellemek" zorunda kaldığı söyleniyor. Psikolojik olarak, bu ifade onun oturumlarından çok sonra bile yaptığı meditasyonlarda "öfkeli ve onun bedenine yerleşmeye hazır ruhlardan" korkmasına ışık tutması bakımından çok açıklayıcıdır. Meditasyon, hipnoz, uyku, komaya girme, vb. durumlarda bilinçli zihninin engellerinin yıkılacağı ve açılan gediklerden şeytani ruhların gireceği gibi endişelere kapılan insanlar var. Son zamanlarda bütün eğlence endüstrisi bu yanlış inanç sistemi üzerine inşa edildi. "Enerji temizleme" terapisinin yanlış kullanımının "ilişkili ruhlardan arınma" tabelasıyla sunulmaya başlanması bu gelişmenin iyi bir örneğidir.

Ölümden sonra bedenlerinden ayrılmış, ışığa kavuşmaya hazır olmayan ruhlar olduğu doğrudur ve hatta onlar gezegenimiz dışından (daha önce insan formunda hiç enkarne olmayan ruhlar) ya da basitçe meraklı ve muzip ruhlar da olabilirler. Enkarne olanların ruhlarını çalmaya ya da ilişkilenmeye gelen kötü ya da şeytani varlıkların olduğu "karanlık güçler" yoktur. Neden? Çünkü ruhlar âleminde kötülük yoktur. Orası sevginin, şefkatin ve nezaketin mekânıdır. Tehlikeli ruhlar fikrini hemen kabullenmeye hazır olan insan zihnidir, yoksa bunlar ruhlar âlemindeki büyük oranda gelişmiş, hayırsever varlıkların izin verecekleri şeyler olamazlar. Ruhani bütünleşme ve insan beyni alanında çalışan bizler, "ruh ilişkilmesi" denen kanunun iyileşme ihtiyacı içindeki bir insanın kendi ruhundan kaynaklandığına inanırız. Benliğin bastırılmış özellikleri, benlikle tam olarak bütünleşmemiş özellikler, sahiplenmeye benzer fenomenler yaratabilir. Psikolojik olarak, korku dolu insanlardaki böyle negatif enerjiler suçluluk duyguları, değersiz hissetme, bireysel yetersizlikler ve yaşamdaki çözüme kavuşamayan çeşitli konulardan kaynaklanıyor olabilir.

Okurun bilgisine sunmak açısından, Markus oturumu esnasında sorunlu ve hesapta olmayan bir ruh deneyimleyeydi bu hikâyedeki YAY uzmanı bunun gereğini anında yapardı. Böyle rahatsız edici görümler çalışmalarımızda nadir olan şeylerdir, fakat yine de olurlar. Örneğin, bu vakadaki terapist bir bayanla çalışırken danışarının Markus'unkine benzer bir şey görülemediği üzerine derhal kadının ruh rehberini yardıma çağırmişti. Ruh hipnoz altındaki öznenin ruhunu çalmaya gelen bu karanlık ve sinsi figürün aslında görevlerini yapmakta olan kendi ruh grubunun üyeleri olduğunu, onların onu depresyondan sarsarak çıkarmak ve yaşamının değerini daha fazla bilmesini sağlamak için uğraştıklarını söylemişti. Bütün ruhlar öyle ilk denemede insan zihnine girip yerleşebilecek kadar gelişmiş ve yetenekli değildir. Ruhların iletişim yetenekleri için bakınız: RK 37; yerlerinden olmuş ruhlar için: RY 45-47; danışanların inanç sistemleri için: YAYH 3-6 ve ruh ilişkilendirmeleri için: YAYH 70-71.

Noel Baba'nın Çingırağı

Nancy Hajek

(Nashville, Tennessee)

TNI sertifikalama komitesi vaka-çalışması kontrolörü; klinik hipnoz uygulamaları yapıyor, geçmiş-yaşam ve yaşamlar-arası geri dönüş uzmanı.

Bu vaka geçmiş ve şimdiki yaşamlarımızdaki insanların nasıl da benzer roller oynadıklarını ve şimdiki ilişkilerin geçmiş enkarnasyonlar sayesinde nasıl renklendiğini gözler önüne seriyor. Şimdiki yaşamda ortaya çıkan fiziksel belirtilerle önceki yaşamdaki ölüm koşulları arasındaki doğrudan bir ilişkiyi de açığa çıkarıyor. Bu fenomenin suçluluk ve çaresizlik hisleriyle olan ilişkisini sergiliyor.

James, geçmişten gelmekte olduğunu öğrendiği öfke ve kendinden nefret etme duygularının evrimsel gelişimini engellediğini anlıyor. Yaşamlar-arası anılarına eriştiğinde, geçmişteki yaralarını sarmanın ve böylelikle yaşam amacını yerine getirebilmenin kendi elinde olduğunu görüyor.

Bu vaka, rehberlerimizin bizlerin güçlü ve zayıf yanlarımızı mecazi olarak gösteren görüntüleri nasıl kullandıklarına ilişkin ipuçları da sağlıyor.

Bir psikoterapist ve kendini endişe ve depresyondan mustarip insanlara yardım işine adanmış olan James ofisime geldiğinde, kendisi de aynı dertlerden rahatsızdı. Tam bir görev adamıydı ve yaşamının dışarıdan bakıldığında çok huzurlu görüldüğünü anlattı. Güzel bir aile, hoş bir ev, heyecanlı ve gelecek vaat eden bir kariyeri vardı. Fakat kırk beş yaşındaydı ve yaşamış olduğu içsel fırtınaların uzun bir geçmişi vardı, gittikçe artan migren ağrıları, felç edici panik ataklar ve açık alan korkusu yaşıyordu. Geleneksel terapide uygulanan ilaçlar rahatsızlıklarına sadece kısa süreler için çare olabilmisti, fakat endişenin gizli etkileri su yüzüne çıktıkça, aile yaşamına, kariyerine ve kendisi hakkındaki imajına olan zararları da artıyordu. James bana artık bıktığını söylemişti; bu durumun kaynağına inmek istiyordu, kendini iyileştirmek ve korkudan ve ilaçlardan uzak yaşamak istiyordu.

James, çocukken annesi ve büyükannesiyile birlikte yaşamıştı, babasını hiç tanımadı. Dört yaşındayken, annesi onu sevgilisi Bill'le tanıştırdı. Çocuğun ilk tepkisi "Hayır, o olamaz!" şeklindeydi. Bill kalıcı bir figür haline geldikçe, onun duygusal ve sözlü tacizleri de kalıcılışmaya başladı. James'in annesine olan bağlılığı kaybetme korkusuna dönüşmüştü. Bill'e olan soğukluğu öfke ve dargınlığa dönüşmüştü. Liseden mezun olduğu gün, eve geldiğinde üvey babasının şiddetle annesini sarstığını gördü. James Bill'in suratını yumrukladı ve Bill yere düştü. O gece, James evden ayrılmak istediğini söyledi.

Geçmiş-yaşam geri dönüşü incelememize başladık, James'in endişeleriyle ilgili olabilecek bir geçmiş yaşam aradık. Amerika'nın güneyinde siyahi bir köle olarak yaşadığı bir döneme gitti. 1800'lü yılların Georgia'sıydı. Tarladaki kölelerin gözcüsü pozisyonundaydı, sahibi tarafından acımasız bir şekilde kırbaçlanıp hor görülüyor ve kendi insanlarını da kırbaçlaması isteniyordu. Albert'in sahibine karşı nefret hisleri

büyüyor, ancak hayatta kalabilmek için kendisini tutuyordu. Eşi, sahibi tarafından sıklıkla tecavüze uğruyor ve dövülüyordu. İflah olmayan yaraları ve kalbinin kırıklığı yüzünden erken yaşta vefat etti. Albert yaşamında öfke, kırgınlık ve yalnızlığın arımsatıcısı olarak yaşadı. Öldüğünde, ruhunun bedeninden ayrıldığını ve yükseldiğini hissetti, titreşen varlıkların dinlendiği bir yere gelmişti. Bedeninin heyecandan iliğine kadar ürperdiğini rapor etti. Adının George olduğunu söylediği rehberini hemen tanıdı.

Nancy: George seni nasıl karşıladı?

James: Bana inançsızlık sorunum olduğunu ve bunun beni Albert olarak yalnızlığa mahkûm ettiğini söylüyor. Şimdi, neden endişe edecekmişim ki? Her şeyle ilgileniliyormuş; daha fazla inansaymışım, bunu bilir ve endişelenmezmişim. Boca-ladığım zaman, beni geri almak zorundaymış; artık bundan bıkmış.

N: Seninle bu şekilde çalışmaktan gerçekten de bıkmış mı?

J: (çekinerek) Yo hayır, aslında öyle değil. O sadece etkilemek için öyle diyor. Bana karşı çok sabırlı, inanca dönmemi bekliyor. onun varlığına güvenmemi. Benimle gurur duyduğunu söylüyor. Bu yaşamda bunu kimseden elde edememiş-tim. Artık geçmişteki eşimin şimdiki annem olduğunu ve köleyken sahibim olan adamın da üvey babam Bill olduğunu görebiliyorum.

N: George'la ruhlar âleminde bir dahaki sezonda da çalışacak mıyız?

J: (kıkırdıyor) Gerekirse diyor... Galiba bunu bana sık sık söylüyor. İnanca sahip olur onunla içsel olarak bağlanabilirsem bana daha doğrudan gidebileceğim yollar olduğunu söyleyebilirmiş. Bazen şeyleri değişik yollardan halletmeye kalkıyorum, yani dolambaçlı yollardan. Bana sonuçta aynı kapıya çıkacağını söylüyor. sabırlı... Ve neşeli.

Birkaç hafta geçmiş, James yaşamlar-arası-yaşam geri dönüşü için yine gelmişti; ilk ziyaretinden sonra daha rahat hissediyordu ve yeni içgörüler edinmeye can atıyordu. Albert olduğu yaşamını gözden geçirmek kendisiyle annesi ve üvey babası arasındaki dinamiklere büyük bir içgörü kazandırmıştı. İşe gitmeden önce sıklıkla yaşadığı anlamsız panik artık tahammül edilebilir bir hale gelmeye başlamıştı. YAY oturumu için çok heyecanlandığını itiraf etmişti, sanki Noel Baba oradaymış ve bir yılbaşı sabahında hediyelerini açacakmış gibi hissediyordu. Hedefi baş ağrılarına çare bulmak ve özellikle de midesinden kaynaklanan endişesini yatıştırmaya devam etmekte. Danışanım yolculuğuna II. Dünya Savaşı esnasında bir Alman askeri olarak yaşadığı en son geçmiş yaşamına giderek başladı.

Sahne soğuk bir korulukta açılıyordu; danışanım kendisini Kalus olarak buluvermişti. Gece nöbetine hazırlanıyordu. Onun açıklamalarına göre envanterindeki silahlar şunlardı: elindeki tüfeği, solundaki cephanelik, yine solundaki su matarası, arkasındaki süngüsü. Bunların hepsi de belindeki kemere asılıydı, “sanki Noel Baba’nı kemeri” gibiydi. Yalnızdı; eşini ve çocuklarını düşünüyordu. Burada olmak istemezdi; zaten hiçbir zaman gelmek istememişti. Gelmeye zorlanmıştı; Naziler ailesini tehdit etmişlerdi. Ertesi gün, düşmanla karşılaşma oldu. Gergin bir şekilde şunları anlattı:

Ben herkesin önündeyim, kirli bir bankın arkasında. Bir keskin nişancı olarak yerleştim. Ağaçların arasında pozisyonlarını değiştirirken onlara ateş ettim. Avantaj bizde. hepsini öldürdük. Ama bu bende iyi hisler yaratmadı. İleri yürüyüşe başladık, her yerde Amerikalıların cesetleri var, bu beni hasta ediyor. Sonra, diğerleri kutlamalar yapıp içtiler. Ben kendimi ayırdım. kusmak istedim. İçim parçalandı. En iyisi olmak istiyorum. Komutanımdan övgü almak istiyorum. Ama öldürmekten dolayı kendimden nefret ediyorum.

Diğer bir çatışma takip etti. Klaus açık bir alana doğru hareketlendiği sırada midесinden vuruldu. Sıcak, yakıcı bir acı hissetti, bilinci gelip gitmeye başladı. Bedeninden sıyrıldı, uzakta bir ışık gördü. Huzurluydu. Ona doğru yaklaştı, ışığın bir tünел olduğunu gördü. İçeri girdi ve tünел boyunca kayarak ilerledi, dünyevi acısı giderek kaybolmaya başladı. George arkasındaydı; tünelden çıktılar ve sis katmanlarının arasına daldılar:

N: Sisin amacı ne?

J: Enine boyuna düşünmek için... Geçmiş yaşamı değerlendirmek... Rehberimin eli hafifçe sırtımı sıvazlıyor, beni sakinleştiriyor ve bunu yapmamı sağlıyor.

N: Seni hangi isimle anıyor?

J: Theos.

Tanıdığı ruhlar tarafından yapılan sıcak bir karşılamadan sonra, Theos düşünmesi için 2,5 x 1,5 m boyutlarında küçük kapalı bir odaya götürüldü. (1)

N: Bu yerde neyi düşünüyorsun?

J: (üzgün bir şekilde) Duygularım hakkında düşünüyorum Klaus'u hissettim, şimdi üzüntüm var... Neden olduğum acı... Öldürdüklerimin korkuları... Ailelerini kaybetmeleri... Tüfikle açılan yaralarının ıstırabını.

N: Yakıcı acıyı nerende hissediyorsun?

J: Başımda... Ben kafaya nişan alırım.

N: Bu şimdi deneyimlediğin migren ağrılarıyla ilgili olabilir mi?

J: Evet... Doğrudan.

N: Midedeki endişe duygusu da bu geçmiş olaylarla ilgili olabilir mi?

J: Evet... Ölümcül yarayla.

N: Bu semptomları şimdiki yaşamında tetikleyen şeyler neler?

J: (Theos kendisiyle ilgili güçlü hayal kırıklıkları içeren duygular içindeydi ve sonra soruyu yanıtladı.) Kendimi etrafımdaki herkesten daha fazla kınıyorum... Fakat ben çok felaketlere yol açtım... En iyisi olmak için çok insan öldürdüm... Neden daha fazla İsa gibi olamadım ki... Keşke başkalarına zarar vermeden önce kendini öldürseydi... Öldürmek yanlış... Kendimle gurur duymuyorum.

N: Rehberin bu duyguların üstesinden gelmede sana yardımcı olamaz mı?

J: (duraksama) Evet... Ama orada başkaları da var... Bura-ya düşüncelerini gönderiyorlar. Bu küçük oda çok huzurlu.

N: Şu diğerleri kimler?

J: (aranarak) Emin değilim...

N: Sana yardım eden kişiler James olarak şimdiki yaşamındaki baş ağrıların ve endişelerin için mi önerilerde bulunuyorlar? (2)

J: (sakince) Bunu benliğime karşı tutuyormuşum... Başkalarını gerçekten sevebilmem için kendimi lanetlemeyi bırakmalıymışım... Kendimi affetmeliymişim ki başkalarını da affedebilmeliymişim.

Danışanım bu öğüdüün üzerinde kararsız bir şekilde düşünürken, başka bir varlık belirdi; James onun İsa olduğunu ve bir şekilde cesaretinin kırıldığını, fakat daha yakından baktıkça, figürün görünümünü değiştirerek altın bir spor ayakkabı ve toga giyen birine dönüşmüştü!

N: Bu varlık kim?

J: (biraz rahatlamış halde) Ah, o Donovan. O da bana yardım ediyor, George'un altında çalışan bir stajyer rehber. Dikkatimi çekmek için İsa gibi göründü... İşe de yaradı! (3)

N: Neden dikkatini çekmek için İsa gibi görüsun ki?

J: Albert olarak yaşadığım yaşamımda, İsa'nın yolundan gidebilmek için çok çaba harcamıştım... Bana okuma öğretilmişti. Sahip olduğum kitaplardan biri İncil'di. İşler

dayanılmaz noktaya geldiğinde onun sözlerine sığınyordum.

N: Donovan sana bunun için bir anımsatma mı yaptı?

J: Eskiden ne kadar iyi olduğumu anımsatmak istiyor... Öfkeyle etrafa saldırmak yerine büyük kıskırtmaların ardından kendimi nasıl kontrol ettiğimi anımsatıyor.

N: Bu bilgi James olarak yaşadığın yaşamda da önemli mi?

J: (tepkisel) Evet... Donovan bana yaygın bir temayı gösteriyor. Albert olarak, korkmaktan ve aşağılanmaktan nefret ettim... Korku öfkeye dönüştü... Güçsüzlüğüme öfkeliydim... Sahibimin pozisyonunu bile kıskanıyordum. İsa'nın mesajlarını dinleyip içgüdüsel eylemlerden kaçınıp kendimi iyi kontrol etmişim... Onu kalbime gömmedim. Duygular şimdi bana James olarak geri döndüler... Öfke nezaketsizliğe dönüştü ve herkesin önünde değilsem de korku vardı. Endişe de bundan ileri geliyor... Ve mesajın dışında gitmeye başladığımı gösteren bir işaret... Bunları James olarak çözümlmek istiyorum. Donovan bana bu duyguların son zamanlarda nasıl su yüzüne çıkmaya başladığını gösteriyor... Onları uyarıyor... Onlarla karşılaşmak yüzleşmek istediğimi biliyor ve bana yardım ediyor.

Donovan Theos'a hem ruhlar âleminde hem de Dünya'da işbirliği içinde olduğu bir grup ruha eskortluk ediyor. Dediğine göre onlar paylaştıkları bir ders üzerinde çalışıyorlarmış. Bu ders Dünya'da büyük sorunlarla karşılaşıldığında çok büyük miktarda sevgiyi ifade etmekmiş. Onun her iki âlemde de tanınmaya ihtiyacı varmış ve suçluluk duyguları görevini yapmasını engelliyormuş. İlginç bir şekilde, grup üyeleri kendilerini bir üçgen biçiminde konumlandırmışlar —Theos'a ruhlar âlemine yaptığı bu yolculuğunda sunulan üçgenlerinden biri de buydu. Kendisini bu oluşumun merkezinde bulmuştu:

N: Neden üçgenler, Theos? Bu şeklin önemi nedir?

J: Bu şekli benim doruk noktasına erişmemin önemini anlatmak için kullanıyorlar... Benim zirvede olma ihtiyacımı... En iyisi olmak zorunda olmayı hissetmemle ilgili.

N: Onlar seni neden ortaya yerleştirdiler?

J: Etrafımı sevgileriyle çevirdiler... İyi hissettiriyor... Üçgenin içinde olmakla hissedebileceğim sevgiyi bilmemi istiyorlar... Sevilmek için zirvede olmam gerekmiyor.

Sonra, Theos bir mahkeme salonuna benzeyen bir yere refakat edilerek götürüldü ve kendisini yaşlı varlıkların olduğu bir konseyin huzurunda buldu. Onların düzenlemesi yüksek bir platformun üzerinde yaratılmıştı, merkezdeki en yüksek yere göre diğer taraflar basamaklı bir şekilde aşağıda kalıyordu ve bu da bu kürsüye bir üçgen şekli veriyordu. Theos benim sorularıma yanıt vermek için çaba harcayarak figürleri yoğun bir şekilde inceledi. Çaresiz bir halde, onların beyaz heykeller olduğunu söyledi; en yukardaki, ortadaki, Noel Baba'nın beyaz bir heykeliydi.

N: (derinleştikten sonra) Ortadaki figüre karşı bakışlarını ve görüşlerini gevşetip yumuşatırsan iyi olurdu.

J: (heyecanla) Hareketlenmeye başladı... Sanki neşe içinde bir Noel Baba gibi... Kırmızı ve yeşil elbiseleriyle canlanmaya başladılar... Bir kolyesi var ucunda yuvarlak bir madalyon olan... İçinde barış işareti. (4)

N: Ya bu sembolün anlamı?

J: (duraksama) Kendi içimdeki barış... Yapmış olduğum şeylerle barış... Endişeyle barış... Arzuladığım her şey... Elle-rimle söndürüyorum... Gülüyor... ho- ho -ho ... Mesajı aldım... Kendim için yaparsam daha başarılı olacağım.

Theos diğer figürleri tarif etti; onları net bir şekilde görmek için kendini her zorladığında, onlar beyaz heykeller olmaya başlıyorlardı. Theos'a bu etkinin amacının ayırdına varması-

nı istediğim zaman, bunun kendini zorlaması nedeniyle olduğunu keşfetti. Bunun, kendi esinlenmelerini boş ve erişilmesi uzak şeyler olarak yorumlayıp korktuğu ve bir şeylerin olması için zorladığı zaman oluşan bir şey olduğunu görmüştü. Yaşlılar, ona bir şeylere o kadar sıkı sarılmayıp yaşamının içsel işleyişine inandığında hedeflerine ulaşmasının daha kolay olacağını söylediler. Ona aydınlanmasını ve yaşamında eğlenceye yer verip keyif almasını söylediler. Konsey üyeleri geçmişin korkularını canlandıran ve şimdiki zamanda endişeye yol açan tavır ve davranışları ona gösterdiler:

J: Yaşlılardan bir diğeri Ramses (Mısır firavunu) gibi giyinmiş... Çok gösterişli ve süslü, işe yaramazlığı temsil eden altın bir kalpağı var... Önde gelen bir adam olmak için kendimi meşgul etmemeliyim... İsa'nın sözleri geldi: "İlk son olacak, son ilk." Onun yanında... Bir karga omzunda oturuyor. Eleştirel olmak geliyor akla. Karga benim bir şeylere kusur bulma işaret ediyor... Başarısız olduğumda eleştirel düşüncelerle kendimi tüketiyorum. Bana sakince oturan bir kuşu gösteriyor... Ondan kurtulmak zorunda değilim, onu evcilleştirmem yetecek... Sezgilerime daha çok güvenmeliyim. Bunu unuttuğum zaman, endişe mideme geliyor... Doğru yoldaysam, iliğime kadar ürperiyorum.

N: Konsey üyeleri görsel bir yelpaze gibi görünüyor. Onlar hep bu karakterler olarak mı görünüyorlar?

J: (gülüyor) Hayır, derse en uygun olanı kullanıyorlar... Ve benim zihinsel halime göre. Noel Baba'nın benim bugün dikkatimi çekeceğini biliyorlardı... Çok akıllıca. Şimdi onların ilk ulaştığım yerdeki kutuya (odaya) düşünceler gönderen kişiler olduklarını anlıyorum, kendim için bir şeyleri çözümlenmeye başlamanın için böylece yardımcı oluyorlarmış.

N: Theos, belli ki saygınlık ve pozisyon arzularının kökenlerini ve endişenin de bunları kaybetme korkundan ileri geli-

yor olduğunu öğrenmiş durumdasın. Senin yaşamınla Albert ve James'inki arasındaki bağlantı iyice netleşmeye başladı, fakat Klaus olarak yaşadığın dönemin planında nasıl bir yeri var? Bu dönemin sende derin çatışmalara yol açtığını ve rahatsız edici izler bıraktığını biliyoruz.

J: (düşünceli) Şimdi anlıyorum... Bu hırslı bir fikir, fakat onu ben istedim. Albert olduğum zamandan geldiğimde, Klaus olarak teklif edilen yolu seçmek çok cazip gelmişti... Önemli olmak... Keskin nişancılığımıza gelecek övgüler, başkalarının göstereceği saygı... Gerçekten her şeyi berbat etmişim. Teklife direnmeye, kalbimin doğrultusunda gitmeye ve ailemle kalmaya çalışmıştım. Ama bunu yapamayıp onun peşine düştüm. Şimdi öldürmeyi neden kaldıramadığımı anlamaya başladım... Ben orada hiçbir ahlaki inanca hizmet etmiyordum... Yaptığım şey tamamen takdir kazanmak içindi. Donovan, konsey ... Onlar bunun sorun yaratacağını biliyorlardı... Onlar beni birkaç kez bu yoldan almaya çalıştılar, fakat takdire o kadar açtım ki, bu fırsatları hep kaçırdım.

N: Bu niyetler ve seçimlerin farkına varmış olmak nasıl hissettiriyor?

J: Ah bu çok yardımcı oldu... Neye ihtiyacım olduğunu anladım... Buna tutunmak ve niyet ettiğim şeyi başarmak istiyorum... Rütbe ve güç (Alman olduğu yaşamında) yaralama çare olmadı, artık sevmek ve affedici olmak için kendime saygı duymak istiyorum.

YAY oturumundan sonraki yıl içinde, James rehberinin ve yaşlıların öğütlerini kalbine koydu ve yükselmek için kendine yeni bir yol çizdi. Kendini sakinleştirmeyi, içsel nasihatlerini dinlemeyi, sezgilerine güvenmeyi ve iliklerine kadar ürpermeyi öğrendi. Bir adam esinlenmişti, James bunu en iyi şekilde ifade etmişti:

Bu deneyim bütün dünya görüşümü, perspektifimi değiştirdi. Ruhumun yaşamını bilerek, bu yaşamın bir son olmadığını biliyorum, o bir süreç. Günlük yaşamımdaki hedeflerim değişti; kendime güvenim maddi başarılarıma endeksliydi. Şimdi hayatımda ilk defa gülleri kokluyorum ve duygusal anlamda yaşamla bağlarımın yeniden oluştuğunu hissedebiliyorum. Ahlaki çalışmalarım geri döndü ve endişem tamamen geçip gitti. En büyük oğlum tıpkı benim gelişim sürecime benzer bir süreç yaşamaya başladı... O da öfkeli, çaresiz ve endişeli... Benim zamanımda o da Albert gibi yoldaş kölelerden biriydi... Şimdi ona önemli ve önemli olmayan şeyleri gösterebiliyorum. Aynı zamanda daha normal hissediyorum... Kendimi çok da iyi anlayamadığım zamanlar, bu tuhaf düşünceler ve duyguların benim içimde olduğunu hissedebiliyorum. Şimdi bu çok mantıklı gelmeye başladı! Artık her şey benim bilincimde ortaya çıkıp kayboluyor... Oturumda geçmişte gerçekleşen pek çok şeyi anımsadım ve birçok yeni bilgi edindim. Artık rehberimle ne zaman istersem iletişim kurabileceğimi biliyorum. Artık rehberlerimin ve yaşlıların esprileri, oyunculukları, sabırlı tutumları ve yaratıcılıklarına sevgiyle bakabiliyorum; onların her zaman sırtımı sıvazladıklarına inanıyorum.

İnsan olarak, daha yüce amacımız ve öncelikli niyetimizle aramıza bir perde çekeriz. Dünyadaki yaşamlarımız, bizi yaptığımız işin ruhani bedeninden ayırma eğilimindedir ve bizi anlık endişelerin kısılcasına alsa da geçmişin mırıldanan yankılarıyla da baş başa bırakır. Bazen, bir ömür boyu ektiğimizi biçiyor olmamızın ne kadar dikkat çekici olduğunu düşünüyorum! James için ölümsüzlüğünü anımsamak, uykudan ve uyku mahmurluğuyla içinde bulunduğu gafletten sarsılarak uyanmak gibiydi. Kendine ait algısı değişti; şimdi kendi cesur yaratıcı ruhunun farkında ve evrensel evinde bilgelikle desteklenip ışığa bürünüyor ve etrafı sevgiyle doluyor.

- (1) Okur, bu ruhun yaşamdayken işlediği günahları yüzünden araf gibi bir yerde tek başına hapsedildiğini düşünmüş olabilir. Aslında burada böyle şeyler olmaz. Ruhlar fiziksel yaşamlarından hemen sonra ve ruh gruplarına katılmadan önce yalnız kalıp değerlendirme yapmayı genellikle kendileri isterler. Bu küçük yerler yüksek enerji titreşimlerinde çevrelenmiş düşünme yerleri olarak anlatılırlar. Bazen doğadaki kristal mağaralar olarak da tarif edilirler. İnzivaya çekilen ruhlar için bakınız: RK 67-68, 105 ve ruhun kümesel gruplarına katılmadan önceki yalnızlığı için: YAYH 106.
- (2) Burada hipnoterapistin, danışanı olan ilişkisinde onun "danışanı yönlendirdiği" gibi bir görüntü varsa da, geçmiş-yaşam diyaloglarının ve öbür dünya vakalarının yazarları kitaplar için hikâyelerini yapılandırırken, bu çeşit yazılarda kısaltma yapma ikilemiyle karşı karşıya kalırız. Ucu açık sorularla ilgili bütün nüansları yazarsak, ortalama bir vakanın boyutu bile ikiye katlanırdı. Örneğin, yazar bu bölümde belki de soruşturmasına "Etrafındaki şeyler hakkında bana ne söyleyebilirsin?" gibi bir soruyla başlamıştır. Tipik olarak, "Sana yardım eden kişiler James olarak yaşadığın yaşamındaki baş ağrıların ve endişelerin için mi önerilerde bulunuyorlar?" sorusundan önce orada bir dizi başka soru vardır. Ancak, basılı kitapta sizin gördüğünüz sorulardan önceki bu sorular yeterli yerimiz olmadığından görülemiyor. Bununla beraber, danışanlar hipnoz uzmanından kendilerini doğruca aradıkları yanıtlara götürecek olan yönlendirmeler, sorular ya da emirleri genelde beklerler. Öbür dünyanın farkında olan ve orada gördükleri ve işittikleri şeyler hakkında konuşmak istemeyen danışanlar da vardır. Deneyim onlar için neredeyse kutsaldır ve ya bildikleri şeylerin onaylanması ya da oturma boyunca yeni şeyler öğrenmek için neredeyse izin almak zorunda hissederler. Bu bizim işimizi zorlaştıran bir şeydir. Soru ifadeleri için: YAYH 74-78 ve danışanlardan cesaretlendirici sözlü yanıtlar: YAYH 146.
- (3) YAY oturumlarındaki hipnozların erken alfa aşamasında, öznel Dünya'da bilinen ve bilinçli seviyelerinden ilişkilendirdikleri dini tarihi figürlerden bahsedebilirler. Bu önyargılı bilinç müdahalesi olarak bilinen şeydir. Fakat genellikle zihinsel olarak ruhlar âlemine geçiş yapıldıktan sonraki hipnozun derin teta aşamasına bir kez geçildiğinde sembolik dini figürler bireysel ruh rehberini tanıma lehine kaybolurlar. Bakınız YAYH 4-5 ve 108.
- (4) İşaretler ve semboller sıklıkla konseyin huzuruna çıkmış olan ruhlara farklı şekillerde sunulabilirler. Onlar gelişen ruh için farklı anlamlara gelecek şekilde tasarlanırlar. Yaşlılar tarafından takılmış madalyonlar ruhun fiziksel yaşamlarındaki olay ve eylemler hakkındaki eğitimine eklemelerde bulunur. Bakınız: RK 224-242.

İsteksiz Ruh Eşi

David Allen

(Tonbridge, İngiltere)

Kayıtlı bir hipnoterapist, YAY terapisti ve ruhani entegrasyon ve alkol bağımlılığı konularında Duygusal Özgürlük Teknikleri (EFT) eğitimcisi.

Jacqueline'in hikâyesinde, Dr Michael Newton'un Ruhların Kaderi adlı kitabını zamanında keşfetmesi ve YAY deneyiminden önce yaptığı uzunca bir telefon görüşmesi, yaşamında ümitsizce arayış içinde olduğu anlayışında değişikliklere yok açmıştı. Namuslu, dürüst, çalışkan biri olarak bedeninden ve kendinden nefret eden Jacqueline çok arzuladığı bir ilişkiyi şekillendirmeyi başaramamıştı, kıskançlık, sadakat ve güvenle ilgili sorunlara sahipti ve yaşamının bir yere gitmediğini hissediyordu. YAY'da elde ettiği açılımlar ruh eşini bulmasını ve yaşamına ve onun amacına tamamen yeni bir perspektiften bakmasını sağladı.

Bu etkileyici hikâye sakin bir öğleden sonrasında başladı, beklenmedik bir anda panik havasında bir telefon görüşmesi yaptım. Arayan kırk dokuz yaşında bir kadın olan Jacqueline'di, bir deneyimin ortasında olduğunu anlayamamıştı ve yaşamını ve akıl sağlığını nasıl etkileyeceği konusunda endişeleri vardı.

Telefonda bir saatten fazla konuştuk, endişelerini kısmen dindirmiştım, fakat bir yandan da kendimi gittikçe artan bir ilgi ve heyecanla dinlerken bulmuştım. Onun hikâyesinde bir şeyler eksikti ve bunun ne olabileceğini bildiğime dair içimde acayip bir his vardı. Detayları elbette ki bilemezdim, fakat boşlukları nasıl doldurabileceğimi biliyordum. Olası açıklamalar sundum, bazı sorularına yanıt verdim ve bol bol dinleyip sonunda YAY sürecinin onun yaşamına ve öbür dünya anlayışına bir perspektif kazandırabileceği konusunda uzlaştık.

Jacqueline'nin hem ekonomik hem de duygusal anlamdaki zorluklardan payına düşeni almış bir yaşamı vardı. Özellikle de sol kolundaki bir yıl öncesinden kalma gölgelenmiş çizgilerin de sembolize ettiği şekilde dibe vurmuştu. Bu izler mutfak bıçağıyla çaresizce yapılmış kesiklere aitti. Bana uzun süren ve tatmin edici olmayan bir ilişkisi olduğunu söylemişti. Artık onun için herhangi birine güvenmek ve kendini adamak gittikçe daha da zorlaşıyordu. İstedikini söylediği şeyi elde etmesi ise gittikçe daha da zorlaşıyordu:

Yaşamımın yetişkin döneminin büyük bölümü bekâr olarak geçti. Yaşadığım ilişkilerde bile çoğu kez kendimi yalnız hissettim. Kızlarımın babasına on-iki yıl boyunca süren sadakattim ise galiba bunun en önemli kısmıydı. Bitti, çünkü artık umursamıyordu ve ben bunun nedenini anlayamıyordum. Ben gerçekten yetişkince sevgi dolu bir ilişki istemiştım. Cinsellikten hoşlanıyor, insanları seviyordum. İşimde ve evimde

çok çalışkan biriydim. Hayatınızın çoğunu bekâr bir ebeveyn olarak geçirmeniz hiç de kolay bir şey değildir, onları korumak gerekir, bu zaman zarfında çok becerikli olmayan bekâr ve fakir kızıma da defalarca destek olmam gerekmişti.

Onun için işler özellikle de iyi gitmezken, işi daha da zorlaştıran başkaları vardı ve yaşamından kendisi için istediği şeyler gittikçe azalıyordu. Cesurdu ve pratik amaçlar doğrultusunda akılcı kararlar verebiliyordu. Aşk dolu cinsel bir ilişkinin yokluğu ve onu yaratabilecek duygusal istikrarın eksikliği düşünüldüğünde buna karşı pratik bir çözüm cinsel tatminin peşine kendi kendine düşmek olabilirdi. Fakat kısa vadeli cinsel ilişkilere ancak çok katı duygusal engellerini alkolle bastırdıktan sonra girebiliyordu. Fakat böyle bir yaklaşımı uygulayabilmek akılcı ve pratik bir sınırı da koyabilmeyi gerektiriyordu ve Jacqueline'in o tarihlerdeki yaşam deneyimlerine bu oldukça hâkimdi.

Altı ay içinde beni aramak üzere içinde bir istek duydu. Jacqueline Paul ile internetteki bir buluşma sitesinden temas kurmuştu. Bunun çok anlamlı bir etkisi olmuştu; şöyle söyledi "Onun resmini ilk kez gördüğümde, heyecanla ürperdim. Öyle güzeldi ki."

Paul ve Jacqueline çok az kimseye kısmet olabilecek bir ilişkiye başladılar. İletişimleri, hem sözel ve kavramsal hem de ruhani ve telepatikti. Hiçbir zaman yüz yüze "gerçek" bir görüşmeleri olmadı, ilişkilerini hep telefon üzerinden deneyimlediler.

Paul ve ben telefonda sadece dört kez konuşmuş, birkaç kez de yazılı olarak iletişimde bulunmuş ancak hiç bir araya gelmemiştik. Bununla beraber, metafizik dünyada geceler boyunca birlikte olmuş, zihinsel dille uzun uzadıya konuşmuştuk; bedenini cinsel olarak ve sevgi dolu bir şekilde his-

sediyordum. Erken saatlerde işe gitmeden önce birbirimize sarılıp okşuyorduk; beni harika yolculuklara çıkarıyordu ve oralarda benim gerçek ruh rehberim ve ruh eşim oluyordu, yine de tüm bunların arasında bir türlü yetişkin insani ihtiyaçlarımızı gerektiği gibi tatmin etmemiştik. Kendisine ve bana zarar verebileceği için benim yaşamıma giremezdi, ama o oradaydı.

Onların boyutlar arası yakınlaşması her seviyede gerçekleşiyordu ve o bunları gerçek yaşam gibi hissediyordu. Onu muhteşem yerlere götürüyor ve yükselmesi gerektiği zaman onu destekliyordu:

Paul bana kim olduğunu gösterdi. Önce, çadırının önünde ayakta duran Kızılderili bir şifacıyı gördüm, halkını izliyordu. İyi ve gururlu bir adamdı ve bunun karşılığında halkından saygı ve sevgi görüyordu. Yanında bir kadın vardı ve o da orada olmaktan çok gurur duyuyordu. Erkeğini seviyordu; şifacı olan belki de oydu ama onun gücünün arkasında o vardı. Bu kadın bendim.

Jacqueline ve Paul'ün ilişkisi iyi başlamış fakat rahatsız edici bir şekilde kopmuştu.

Bu yakınlık ve sevgi dönemleri onun haince ve yaralayıcı yaklaşımlarıyla sık sık kesintiye uğramaya başlamıştı. Beni bir şekilde öfkeyle itiyordu ve neticede yaşamımdaki varlığı, durduramadığım bir işgale dönüşmeye başladı. İşte böyle bir iklimde *Ruhların Kaderi*'ni açıp okumaya başlamıştım.

Sayfaları çevirdikçe, okuduklarıma inanmakta zorlandım. Orada başıma gelenleri detaylarıyla anlatıp açıklayan biri vardı; siyah beyaz bir şekilde, başıma gelenleri tam olarak tarif ediyordu ve ben birinin bunları nereden bilebileceğini anlayamıyordum. Tıpkı kitapta tarif edildiği gibi yeni ge-

len ruhların oryantasyonu için yapılan iyileşme merkezinde bulunmuş, şifalı duşlar almış ve güzel bir bahçe şeklindeki kendi ruhani evimi görmüştüm.

Bu keşif aklıma takılıp kalmıştı, çünkü zihnimde yanıt bekleyen birçok soru belirmişti. Ne yapmam gerektiğini düşünerek birkaç gün geçirdim ve kitabın yazarını ve Newton Enstitüsü'nün web sitesini inceledim. Sonra yaşamımı değiştiren o aramayı yaptım.

Derin hipnoz esnasında ruhani anılar keşfedilir. Gerekli trans seviyesine erişim giriş ve derinleşme şeklindeki iki aşamada gerçekleşir. İşin özünde, önce trans halini oluşturur ve sonra onu bu derin seviyeye erişinceye kadar geliştiririm. Giriş aşaması süre bakımından danışana bağlı olarak değişebilir, fakat benim tercihim "yavaş yapmaktır." Bu aşama genellikle yarım saat kadar sürer.

Jacqueline'nin yaklaşık on dakika süren giriş aşamasında şunlar oldu:

Oh Tanrım! Bu sevgiyi hissetmek, Güneş ışığının içinde oturmayı hissedebiliyorum. Oh! Bu sıcak ve sevgi dolu. Uzakta birileri var, biraz tedirgin olmaya başladım ve onlar biraz geriye çekildiler, kendimi sakinleştirmeye çalışacağım.

Aman Tanrım, İşte o, işte o ... Oradalar. Neredeyse bir oyun alanındayım ve bu insanların hepsi de beni görmekten çok mutlular, ay ağlayacağım, oh, duygular baş döndürücü, onlar beni gördüklerine o kadar sevindiler ki. Öyle fiziksel ki, fiziksel insanlarla bir oyun alanındayım, bana hâlâ sırtları dönük ama ordalar, gittikçe yaklaşıyorlar, bir engelin önünde duruyorlar, engel dizlerine kadar geliyor, bu geçen gece de bu sabah da oldu... Sonra onlar odamdaydılar, Tanrım, bu kadar çok insandan daha önce böyle bir duygu hissetmemiştim hiç, kim bu insanlar?

Hepsi de farklı yaşlardalar, gri saçlı gözlükleri olan bir kadın var... İşte benim adamım, şurada benden iki metre kadar mesafede grup halinde duran birkaç kişi var, ama o benim büyükannem, adını bilmiyorum, gülümsüyor. Beni kucaklamak için kendisine doğru gelmemi istiyor.

Yanında dokuz yaşlarında küçük bir çocuk var ikimiz de kim olduğunu bilmiyoruz, onu tanımadım... Orada durup gülümsüyor, yaşına göre bedeni daha küçük, adamım onun elinden tutuyor.

Başka birine gittim, kalabalığın arasından gelmeye çalışıyor. Onun kim olduğunu biliyorum, otuz yaşlarında, benden biraz uzun ve kendine güvenen biri, elimi tutuyor. Sanki beni bütün yaşamından tanıyor, ama ben onun kim olduğunu bilemiyorum.

Ah, şu benim büyükbabam, aman Tanrım, o Bill. Bill asla benim büyükbabam olmadı, o benim büyükannemin ikinci kocası ve ben onu kesinlikle seviyorum, gerçekten seviyorum. Aman Tanrım, o burada, bu çok duygulandırıcı, bu, şimdi ağlayacağım.

Onlar sevgiyle gitmişlerdi, üzgünüm, çok üzgünüm. (1)

Bu ara faslını geçtikten sonra, yavaş bir hızla ilerledik. Jacqueline berbat bir evlilikle mutsuz, tatminsiz bir yaşamı olan Beth adındaki bir kadın olduğu geçmiş bir yaşama gitti. Yaşamının son gününde, öyle yorgundu ki, bu çok yerinde ve sıradan bir son gibi görünüyordu:

Ruhsal adım Sanu'ydu ve şimdi evimin bahçesindeydim. Çimenlerin biçilme zamanı gelmiş olmasına rağmen çok yeşildi. İçime bir nefes çektiğimde, çiçeklerin renklerini ve bahçenin bana verdiği enerjiyi içime çekebiliyordum. Burada bir süre, sadece bir an için kalmalıydım, ilerlemeye hazır değildim.

Sanu bana evin etrafında bir tur atmak ister miyim diye sordu ve bana yeniden yorgun düşene kadar dekoru ve eşyaları tarif etti. Burada enerjisi tam olarak yenilenene kadar kalmamız gerekti. Süreçlerde bir duraksama vardı ve geçen yaşamından arınmak için bir duş aldı.

Sanu'ya ruh rehberiyle görüşmek isteyip istemediğini soracaktım ki ben bu sözleri telaffuz etmeden şöyle söyledi:

O burada; adı Paul, bunu beklemiyordum; Allah, Allah neden şaşırdım ki? Çok sevimli ve öyle güzel ki. Ruh adı Trey-mar. Beni görmekten gerçekten çok mutlu ve onu tanıyabiliyim diye kendisini Dünya'da da takdim etti. Bu biraz tuhaf çünkü ben orada değilim. O da benim bahçemde, elimi tutuyor ve beni kucaklıyor.

Jacqueline fiziksel bedenini gerçekten hissediyormuş gibi bir bağlantıyı tarif ediyor. Paul'ün dikkat etmesini istiyor utanmak istemiyor. Bu fiziksel bağ bir sevgi bağı olduğu kadar cinsel bir tarafı da var ve onun dünyevi enkarnasyonu ile birlikteyken ruh olarak onun güzelliğinden başı dönüyor. O onun ruh eşi ve ruh rehberi. Onları sonsuz bir aşk bir arada tutuyor.

Ruh rehberi ve ruh eşi iki yerde birden var olabiliyor. Bu varlığın enerjisi eşit parçalar halinde ikiye bölünmüş durumda, bir parçası saf ve bütün ve diğeri Paul olan fiziksel insan varlıkla sarmalanmış bir halde. Paul'ün içindeki ruhani enerji artık saf değil; yaşam deneyimlerinden dolayı hasarlar almış ve Trey-mar'ın saflığından tuhaf bir şekilde ayrılmış durumda. Enerjinin değişiminden dolayı artık aynı değil ve pratik bölünme ve dallanmalar oluşmuş durumda. Bu enerji orijinindeki gibi yeniden bir araya gelip tekrar bütünleşemez, Paul'ün içindeki parçanın yaşamı sonlandığında onarılması

gerekiyor. Tek bir ruhani varlık olmasına rağmen, onun özellikleri Paul'ün fiziksel bedeni ve beyniyle anlamlı bir bağlantı kuramıyor. Paul'ün enerjisi baş edebileceği yeterlilikte değil, yapılacak hiçbir şey yok. Trey mar bunun farkında ama yapabildiği tek şey izlemek; herhangi bir değişiklik ya da onun enerjisini yerine koyabileceği bir şey yok ve Paul'ün eylem ve kararlarını etkileyemez. Enerji bir kez onun için ayrılıp yerleştirildiğinde, burada olduğu gibi bileşke bir varlık haline geliyor –sen, ben veya herhangi başka biri de olabilir– bağımsız bir şekilde yaşıyor ve bu varlığın içindeki dönüşümüz ruhani enerjinin yapısını da önemli ölçüde değiştiriyor. (2)

Jacqueline şimdi biriyle çıkıyor ama çok bağlı değil. Kendisiyle ilgili fiziksel ve duygusal açılardan tamamen yeni bir perspektif geliştirdi. Kızları onun kendine güveni ve tutumlarındaki bu değişimi gözlemlediler ve yorumladılar. İçsel kişiliği sonunda yükseliyor gibiydi.

Jacqueline netleşen yeni perspektifini ve anlayışını şöyle özetledi:

Ruh eşim ve rehberimle gerçek bir ruhani formatta bir araya geldik. Beni neyin korkuttuğunu ve bu evrendeki hiç bitmeyecek olan rolüm için gerekli bilgi ve deneyimin neler olduğunu artık öyle iyi anladım ki. Ayrıca eksiksiz olarak ve olduğum gibi sevildiğimi bilmek bütün perspektifim, yeryüzündeki varlığım, yaşamım ve beklentilerimde öyle büyük değişikliklere yol açtı ki. Şimdi ruhum ve bedenimle gerçekten birim.

(1) Bir ruhani geri dönüş oturumunda, hipnoz altındaki özne genellikle bir alfa halindeki geçmiş-yaşam ölüm sahnesinden daha derin olan teta haline ruhani geçitten geçip ilerler ve sonunda ruh grubuna katılır. Burada olan şey, Jacqueline'in ruh refakatçilerini görmek için terapistin aşamalarını at-

layıp kendini daha hızlı bir şekilde geri götürmesidir. Ruh grubuyla olan bu sahneyi takiben, uzman bu özneyi geçmiş-yaşam anımsamasını tamamlamak üzere geri götürüyor, böylece Jacqueline'i tekrar daha düzene uygun bir tarzda ruh refakatçileriyle karşılıklı etkileşime sokuyor. Daha tipik YAY süreçleri için, bakınız: eve dönüş, RY 27-44. Ruh gruplarının gelen ruhları karşılama anındaki pozisyonlarının olduğu diyagramlar için bakınız: RK şekiller 2 ve 3, sayfa 143

- (2) Ruhlar âleminde, ruhlara usta ve stajyer ruh rehberleri atanabiliyor. Stajyer (daha az gelişmiş) rehberler hâlâ kendi karmik güzergâhlarında bazı tamamlanmamış işlerini halletmek üzere nadiren de olsa enkarn olmayı seçebiliyorlar ve dolayısıyla hâlâ enkarn olmakta olan bir ruh olabiliyorlar. Yaşamında stajyer rehber statüsündeki bir ruha sahip olmak çok olağanüstü bir durumdur; bakınız: rehberler, RY 107-122. Böyle vakalarda danışanlar yaşamlarındaki kendilerine yakın birinin aslında ruh rehberleri olduğunu ifade ediyorlar. Ben önceleri bunun danışanın kendisinin ürettiği bir bilinç müdahalesi ve kendi tercihlerine bağlı düşünceler olduğunu düşünüyordum. Jacqueline'in vakasında Paul gibi bir stajyer rehberin herhangi bir fiziksel kaynaktan hasar almış bir ruhu olması, onun ya çok kararsız yeni bir ruh rehberi ya da danışanın gerçekleri yanlış anlamasından kaynaklanan ifadeleri olabileceğini gösteriyor. Deneyimlerime dayanarak, bütün rehberlerin hasar görmüş bir enerjiyle yollarına devam etmeyecek kadar ileri seviyede ruhlar olduğunu düşünüyorum. Enerji hasarları ve onarım için bakınız: RK 85-95.

Değişim için Cesaret Kazanmak

Catherina Severin

(Scottsdale, Arizona)

Sertifikalı klinik hipnoterapist geri dönüş ve kendine-yardım tekniklerinde uzman; Reiki öğretmeni ve Düşünce Alanı terapisti.

İnsanlar yaşamlarında mutsuz olduklarını fark ettiklerinde, yanıtlar aramaya başlarlar. Bu YAY oturumunda, değişim için yanıtların ve öğütlerin nasıl verildiğini göreceğiz. Rehberlerimiz bize o kadar önemli olduğunun farkında bile olmayabildiğimiz şeyleri anımsamamıza yardım ediyorlar, böylece yaşamdaki amacımızı çok daha gerçek kılabiliriz. Burada, Howard sağlıklı bir yaşam dönüşümüne yol açacak şekilde aradığından fazlasını buldu.

Howard ellili yaşlarda başarılı bir işadamıydı, yaşamlar-arası-yaşam oturumunu geç bir yaz günü için planlamıştı. Ruhani geri dönüşler konusuna aşına olmadığı halde, ruhani konulara karşı büyük bir merakı vardı ve şifa konuları üzerinde çalışıyordu. Mutlu bir evliliği vardı, iki yetişkin kızı vardı ve çok iyi bir ücret karşılığı bir firmada üst düzey yönetici olarak çalışıyordu. Bununla beraber, prestijli işi onda istenmeyen negatif duygular yaratıyordu. Öfke ve hüsrana duyguları onun herhangi bir soruna mantıklı yaklaşmasına mani oluyordu ve özellikle de işyerinden bir meslektaşı Howard'ın tepesini düzenli bir şekilde attırıyordu. Bu arada, karısının çalıştığı işteki gerginlik onu tükenme noktasına getirmişti. Howard ve eşi için bir diğer sorun da evlerinin coğrafi konumuydu, bu konum onların ikisinin en sevdikleri hobileri olan yelkenliyle açılabilmeyi çok kısıtlı hale getiriyordu. Kendi tatminsizlik hisleri ve eşinin yüksek orandaki gerginliği onun için uyarıcı olmuş ve harekete geçip çareler aramaya yöneltmişti. Böylece Howard'ın listesindeki en önemli soru gittikçe artan sorunlarının çözümü nasıl kavuşacağıydı. Bir yandan da görevi, evrimsel süreci, eşiyle olan karmik ilişkileri ve yaşamında en iyisini nasıl yapacağını da öğrenmek istiyordu.

YAY oturumuna kısa sürede girmiştik, Howard kolayca derin bir transa girdi ve çok geçmeden kendisini en yakın geçmiş yaşamında buldu. 1933 yılında bir Alman Yahudi'siydi. Yahudi olduğu için işten çıkarıldığında yirmi beş yaşındaki bir adamdı ve bundan kısa süre sonra caddenin ortasında aynı nedenle öldürüldü. Bu yaşam zamanını bu deneyimin nedenini anlayamadan terk etmişti. Bu yaşamdaki ölümünden itibaren, ruhlar âlemine kolay ve seri bir geçiş yaptı:

Howard: Yavaşça ilerliyorum ve gittikçe hafifliyorum. Sanki bulutlardan geliyor gibiyim ve açık renkli giyimli biri beni karşılıyor. O kadar beyaz ve ışıksız ki onu zor görüyorum. Ama

erkek olduğunu, benden büyük ve gülümsemekte olduğunu söyleyebilirim. Bana olanları unutmamı söylüyor, çünkü şimdi ben başka birisiyim.

Catherina: Kim bu? Tanıdığın biri mi?

H: O, beni karşılayan kişi. Beni şimdiki yaşamımdan bildiğim bir yere götürüyor, bir derenin yanında bir yer. Çok huzurlu. Önüme düşüyor ve buradaki korunun içinden plaja ulaşıyoruz. Şaşırmış durumdayım. Bana bu yaşam zamanından barış dolu bir şey göstermek istiyor.

C: Sonra ne oluyor?

H: Bana diğerleriyle bir araya gelmek isteyip istemeyeceğimi soruyor... Kendisini daha genç bir haliyle gösterse de babamı da görüyorum, benden onunla gelmemi ve onlara katılmamı istiyor. Fakat beni karşılayan ruhla gitmeyi daha çok tercih ediyorum. Farklı yönlere çekiliyorum.

Howard karşılayan ruhla birlikte gitmeyi tercih ediyor ve birlikte bir işiğe doğru gidiyor olduklarını bildiriyor.

C: Bu seni karşılayan ruh kim? Rolü ne?

H: Onu tanımıyorum. Ama bana isminin Herman olduğunu söyledi ve bana etrafı gösteren biriymiş. Arkadaşlarımı bulmak istersem, bunu kendim yapmak zorundaymışım. (1)

Bir duraksamadan sonra, Howard grubunu buluyor.

H: Burada birçok kişi toplanmış halde, fakat onları açıkça göremiyorum, ışıktaki sadece gölgeler halindedir. (duraksama) Bir süre sonra, ilk kişi beni karşılamak için bana doğru geliyor... Ah, bu eşim (şimdiki yaşamından), Jane (duraksama) beni kucakladı.

C: Birlikte çok enkarnasyonlarınız olmuş mu?

H: Evet, o kadar çok ki soruya gülüyor. Birlikte o kadar çok enkarnasyonumuz ki, Taş Çağı'ndan beri. Taş baltaları bile görmüşüm.

C: İkiniz arasında özel bir karmik ilişki mi var?

H: Biz, adam ve karısı olmayı sevdik ve birlikte görevimiz sevginin her türlü özelliği üzerinde çalışmak.

Howard'ın ruh grubundaki diğer kişiler ileri doğru çıktılar, onların arasında bu yaşamından erkek kardeşi de vardı. Onun Howard'a karşı yapmaması gereken şeyleri öğretmek için hep kınayıcı bir yaklaşımı vardı. Howard iki kızıyla da karşılaştı ve onlara bağımsızlığı öğretmek ve özgürlük kazandırmak gibi bir görevi olduğunu öğrendi. Bu çok ciddi ruh grubuna Howard ve Jane liderlik ediyor gibiydi. (2)

Buradan, Howard keşfedilecek başka bir alana yöneldi. Bu Jane'le ikisinin ruhlar âlemindeki uzmanlıklarıydı. Onların birer öğretmen oldukları ortaya çıkmıştı. Hikâye anlatıcılığı yordamıyla sayıları on iki ile on dört arasında olabilen ruhları ruhani gelişim ve enkarnasyon hakkında eğitiyorlardı. Vurgulanan konular mutluluk, şevk ve sevgiydi, bunların yanı sıra gelecek enkarnasyonları için ihtiyaçları olan anlayışın kazandırılması da eğitim konuları arasındaydı.

Bir öğretmen olduğunu anlamış olmak Howard için gurur kırıcıydı ve bu deneyim sayesinde bir ruh olarak kendi gelişiminden çok uzaklarda olduğunu keşfetmişti.

C: Kendi enkarnasyonların öncelikle diğerlerine bir şeyler öğretmeyi mi hedefliyor?

H: Hayır, bunun için enkarne olmak işe yaramaz. Hâlâ kendim için öğrenme sürecindeyim. Yüze yakın veya daha fazla defa enkarne olmuşum. (3) Almanya'da bir Yahudi olduğum önceki yaşamım hoşgörüyü öğrenmek içindi, fakat bu öğretme adına olmadı. Ben burada ruhlar âleminde bir sonraki enkarnasyonum için kendi kendime öğretiyordum.

C: Howard olduğun yaşam zamanından önce sana ne öğretilirdi?

H: Öfkeli olmakla öfke hakkında öğrenmek zorundaydım. Öfke ve duygusal mizaç bu yaşam zamanımın özellikleri.

C: O zaman ne öğreniyorsun?

H: Bu duyguları kendime zarar verecek şekilde engelleme-ye çalışmamalıyım. Bu işte şimdi yapıyor olduğum şey, söylemek istediğim şeyi söylememek. Bunu yapmaya devam ediyorum. Fikirlerimi söylemem daha iyiymiş. Bu mümkün değilse de, sonuçlarına katlanmalı ve başka bir yerde daha uygun bir iş bulmalıyım. Buradaki anafikir kendimi unutmamam.

C: Başka bir şey öğretildi mi?

H: Orada bilge bir adam var, artık enkarne olmayanlardan biri. O ruhlar âleminde bir öğretmen ve karma konusunu iyi biliyor. Bana öğrenmem gereken son şeyin kötü karmayı yaymamak olduğunu söylüyor ve bunu yapabilmek için daha fazla enkarnasyona ihtiyacım olduğunu belirtiyor. Kötü karma yarattığım sürece geri dönmek zorunda olduğumu söylüyor. Bu çok karmaşık ve benim bu özel karmanın üstesinden gelebilmem bu yaşam zamanında olmayacak. Öfke ve mizaç konusunu öğreniyorum. Bu yaşam zamanındaki görevim bu.

Rehberin mekânını ziyaret ettikten sonra, Howard Aron'la karşılaşılıyor. Aron her zaman Howard'la birlikte olan üstün bir rehber. Aron öfkeyi ve çok sinirli mizacını kendini unutmadan evcilleştirmenin önemini vurguluyor. Yahudi olarak yaşadığı ömrüne gönderme yaparak, "Zor bir yolla öğrendin. Ve şimdi kardeşin sana şimdiki enkarnasyonunda hoşgörülü olmayı ve kibirli ve gururlu olmamayı anımsatıyor. Her şeyi gayet güzel yaptın."

Howard'ın oturumu sona ermişti. O aradığı yanıtları bulduğunu hissediyordu. İlginç olan onun hoşgörüyü anlamakla ilgili olan Yahudi geçmiş yaşamı ve bu yaşamda Howard olarak kendini adadığı öfke ve çıkışlar yapan mizacı çözüm gerektiren yaşamsal karmik konular değildi. Howard bireysel bir görevle ilgili olarak duygusal seviyede net içgörüler

elde etmişti. Sorularının çoğu anında yanıt bulmuştu ve yanıtlar çok doğal ve onun için çok anlaşılabilirdi. Rehberlerle ve Aron'la bir araya gelmiş olmak ona büyük bir doğrulama kazandırmıştı ve sonradan bu toplantının büyük bir öneminin ortaya çıktığını bana bildirmişti.

Bir yıl sonra, Howard benimle bu deneyimin sonuçlarını paylaştı:

Hatırlayacağın gibi, çok iyi getirisi olan bir işle ilgili bir açmaz yaşıyordum. Beni olağanüstü bir şekilde sıkıyordu ve eşim de onu adeta öldüren çok gergin bir ortamda çalışıyordu. YAY oturumundan sonra bir plan yaptık: gevşeyebileceğimiz bir yere gidebilmek ve teknemizle yelken açabilmek için, ülkenin başka bir yerinde başka bir iş bulmamız gerekiyordu. Bu nedenle evimizi sattık ve çevrede bir yerde teknemiz ve yeni evimiz için uygun bir yer bulduk. Sonra eşim işten ayrıldı ve eşyalarını toplayıp başka bir iş aramaya başladı. Bunları dönüşümümüz için bir egzersiz olarak gördük ve onu yaptık.

Her şeyin ötesinde, şimdi çok daha iyi bir yaşamımız vardı ve YAY oturumu bu değişimi yapabilmek için gerekli cesareti bulabilmemizde önemli bir rol oynadı. YAY oturumunun benim şimdiki enkarnasyonumda daha ileri bir seviyeye erişmemde büyük önemi oldu. En büyük etki yaşamımızı değiştirmemiz gerektiğinin sadece bir öneri veya öğüt değil bizim için bir zorunluluk olduğunun teyit edilmiş olmasıydı. Bu sayede hâlâ doğru yolu bulmak için belli başlı temel değişiklikler üzerinde düşünüyoruz. Bununla beraber, gerçek bir onayın da çok önemli olduğunu biliyoruz. Her şeyin önümüzdeki açılımı bana rehberlerimizin her zaman bizimle birlikte olduğunun bir kanıtı oldu. Çok belirgin ve hızlı değişimlere rağmen her şey çok güzel bir şekilde yerine oturmuştu. Ve eklemek gerekiyor ki, bana verilen öğütleri takip ederek öfke ve mizaç sorunum da çözüme kavuştu.

Geri dönüş deneyimindeki en büyük duygusal deneyim, bununla beraber, bir başka alandıydı: Başım dönmüş ve mutluydum. Jane'le birlikte ruhlar âlemindeki rolümüzden dolayı gurur duyuyorduk, orada başkalarına öğretecek ve enkarnasyonlarını en iyi şekilde yapmaları için yardım edecektik. (4)

-
- (1) Bir yaşamdan sonra ruhlar âlemine dönen bir ruh için onlara kendi ruh refakatçilerini bulmaları gerektiğinin söylendiği durumlarla çok yaygın olarak karşılaşılır. Normalde, neşe içinde gerçekleşen bu yeniden bir araya gelmeler genellikle yanı başımızdaki rehberlerimizin eşliğinde dostlarımızla sahnelenir. Yeni gelen ruhlar, tipik olarak geçiş ya da oryantasyon gerçekleştikten sonra bu olaylara götürülürler. Bununla beraber, her rehberin kendine has karakter özellikleri olduğu söylenmelidir ve onların hepsi de aynı standart süreçleri takip etmezler. Ruhlar âleminin özellikleri konusunda daha fazla perspektif elde etmek için bakınız: eve dönüş, RY 27-44 ve YAYH 100-101.
 - (2) Ruhların enerjilerinin bölünmesi suretiyle ikili kapasitelerinin oluşmasına bu kitaptaki diğer vakalarda daha önce de karşılaşmıştık. Bir ruh enerjisinin tümünü hiçbir zaman Dünya'daki tek bir fiziksel bedene taşımaz, çünkü insan beyni bu kadar yoğun bir enerjiyi kaldıramaz. Ruhlar âleminde kalan enkarne olan kısmın tam bir kopyasıdır, ancak kesinlikle gücü daha azdır. Bir öznenin derin hipnoz altında yaşamlarından akraba ve dostlarını görmesinin iki yolu vardır. A) Bu vakadaki gibi, Howard hâlâ şimdiki yaşamında yaşamakta olan eşini, erkek kardeşini ve iki kızını görmektedir. Bunu şimdiki-zaman teknikleri yordamıyla yaparız. Bu konu öznenin yaşamındaki şimdiki sorunlar hakkındaki konsey toplantılarında yapılan görüşmelerde önceden sergilenmişti. B) Birinin ruh grubunun üyeleri ve şimdiki zamanda ölmüş olan ve belki de sonraki enkarnasyonlarına henüz gitmemiş haldeki ebeveynler gibi diğer önemli ruhlarla olan temasıdır. Bu onların ruhların belirli bir oranının ruhlar âleminde kalmamış olmaması nedeniyle olabilir.
Bir uyarı: YAY çalışmalarımızda, hipnoz altındaki öznenin A ya da B kategorisindeki özel bir ruhu görmesinin bir garantisi yoktur. Danışan şimdiki yaşamında belki de onları görmesi gereken bir gelişim seviyesine gelmemiş olabilir. Belli karmik kavşaklara henüz ulaşılmamış olunabilir ya da diğer karmik nedenlerle belli bir varlık belirlemeyebilir ya da onlar basitçe başka bir ruhani mekânda başka bir yere gitmiş de olabilirler. Ruh bölünmesi için: RK 2, 45, 62 116-120 ve YAYH 101, 135-137.
 - (3) Enkarne olunan yüz yaşam, toplam enkarnasyonlar şartlarında çok düşük bir rakam olabilir. Danışanlar geçmiş yaşamlarını, temel olarak da en anlamlı olanlarını anımsarlar.
 - (4) Bu vaka yaşamlarımızın hepsinde seçimlere sahip olduğumuzu sergiliyor. Yollardaki çatallanmalar sıklıkla bu yaşamdaki ve önceki yaşamlar-

dan getirdiklerimizi geliştirebilmek için yapılabilecek pozitif değişimlerle ilgilidir. Karmik etkilerle karşılaşmalar bize ilerleme şansı tanır, fakat bunlar kaderci ya da önceden belirlenmiş şeyler değildir, çünkü yaşamımızdaki kararlar özgür iradeye dayanmalıdır. Karma geçmiş yaşamlarımızdaki amellerimizin bir özetini içerir ama sonuncusunu değil. Özgür irade neden-sonuç etkileriyle oluşan olayların arasında yakalanır. Bizlerin nereye doğru yöneldiği bizim o anda kim olduğumuz açısından önemlidir. Bakınız:YAYH 141.

Bir Ruhani Şifacının Doğuşu

Madeline Stringer
(Dublin, İrlanda)

Homeopat, yazar, hipnoz geri dönüş terapisti ve
Ulusal Profesyonel Hipnoterapistler
Derneği üyesi.

Marguerite YAY terapistine yaptığı ilk ziyaretinde, elli dört yaşında, uzun boylu ve çok tatlı bir gülümsemeye sahip bir kadındı. Ona canlılık katan bir anlayışa sahipti. Fakat bir tıkanmışlık hissettiğini söyledi. Gençliğinin on yılını bir Katolik tarikatında geçirmiş fakat sonra artık kilisenin öğretisine ait olmadığını hissetmişti. Gelişmekte olan bir ülkeye misyoner olarak gönderilmiş ve orada eğitim verdiği yerel halk ona bilgece ve araştıran sorular yöneltmeye başlamıştı. Sonunda, onların soruları Marguerite'e şeylere başka türlü bakılabileceğini öğretmişti ve böylece araştırmaya başlamıştı.

Marguerite eve dönmüş ve yıllar boyunca Teoloji ve psikoterapi eğitimi almıştı. Ruhaniliğe karşı hep büyük bir merakı vardı ve fikirlerini bir kitap haline getirmeyi düşünüyordu, fakat başlamakta zorlanıyordu. Bir şeyler onu engelliyordu. Takip eden hikâye geçmiş-yaşam ve YAY oturumlarının onun engellerini nasıl ortadan kaldırdığını, ona özgürlük ve netlik kazandırdığını açık bir şekilde ortaya koyuyor.

Yaşamlar-arası-yaşam oturumlarına başlamadan önce, Marguerite'i hipnoza alıştırmak ve geçmişten gelen konular varsa bunları yüzeye çıkarabilmek için geçmiş-yaşam dönüşüyle başlamıştık. İki yaşam görmüştük: biri prehistorik zamanlardandı, belki de bir toplum içinde bir köyde ilk kez yaşamayı deneyimlediği bir dönemdi; diğer yaşamı MÖ 500 ile 1 yılları arasında yaşamış bir toplum içindeydi. Şamanik pratikler yapıyorlar, enerjiye katılma ve şifacılıkla ilgileniyorlardı. Marguerite her iki yaşamla da şifacılık bakımından rezonansa girmişti. Hâlâ dini bir topluluk içinde yaşamamanın keyfini anımsayabiliyordu. Fakat her iki geçmiş yaşam da ona kendini neden tıkanmış hissettiğine ilişkin bir açılım sağlamamıştı.

Yolculuğa bir diğer geçmiş-yaşam ziyareti ve yaşamlar-arası-yaşamla başladık, bu defa Avustralya'da ilk yaşayan batılılardandı, danışanım orada altıncı çocuğuna hamileydi. Peter adında tacizkâr bir adamla evliydi ve genç yaşında vefat etti. Ölüm anında bedeninin dışına çıkıp hemen yükselmeye başlamış ve kocasının ruhunun Dünya'ya gitmemiş olan bir parçasıyla karşılaşmıştı. Onu memnuniyet veren bir enerjiyle kucaklamış ve yoluna devam etmesi için teşvik etmişti. Marguerite, Peter'i ruhlar âleminde Adabba olarak biliyordu, onun burada Avustralya'daki yaşamından farklı bir enerjisi vardı. Bununla beraber hâlâ öfke konularıyla ilgileniyordu. (1) Karşılıklı anlayış ve destek için yaşamı birlikte geçiriyorlardı. Adabba, Marguerite'yi ruh grubuyla buluşturmaya götürdü (2), orada yedi kişiyle tanıştı, hiçbirini şimdiki yaşamından tanııyordu. Fakat bu ruh grubunu ziyareti esnasında, daha büyük lacivert/mor bir ruhun da farkına varmıştı, onun daha derin deneyimlere girmesi için yardım edeceğini hissetmişti. Ruh çok güven veriyordu ve büyüklüğüne bakılırsa doğasının dışı olmaktan ziyade erkek olduğunu hissettiriyordu. Bir süre, sessizce birlikte beklediler, sonra Marguerite'a elini uzattı ve

o da bu eli tuttu. Marguerite, yardım etmek için kendine bir suret "takınana" kadar onun ruh rehberi Banonda olduğunu anlayamamıştı. Fakat onu anımsamış ve artık Dünya'ya geri dönmediğini anlamıştı. Onunla daha ileri bir ruh grubuna geçmiş olduğundan beri, beş ya da altı ömür boyudur beraberdi. Adabba bu grubun lider rehberiydi.

Banonda'nın Marguerite için üstlendiği temel rol ona bazı ilişkilerinde yardımcı olmaktı. Ona artık bu ruh grubundan ayrılma zamanının geldiğini söylemişti. Bu grupla elli veya altmış yaşam zamanı boyunca çalışmıştı. Marguerite'nin ilerlemesi gruptan biraz daha hızlıydı ve kendi seviyesinden daha ilerde olan uyarıcı bir arkadaş grubuna ihtiyacı vardı. Diğer bir ifadeyle, sınıf atlayacaktı! (3)

Banonda Marguerite'ı yeni grubuna götürdü. Onların yanına vardığı zaman, onlarla daha önceden tanıştığını ve çalıştığını anımsadı. Bu grubun yaklaşık altı üyesi vardı. Temel bir kümesel ruh grubuna göre ileri bir seviyede uzmanlaşmış bir çalışma grubuydu. Buradaki ruhların birkaçını şimdiki İrlanda'dan tanımıştı, onlarla sık sık birlikte çalışırdı. Bu grubun çalışma konusu "kutsalın dile getirilmesi" idi. Marguerite, grubunun kutsalın görüntülerinin dağıtımı ve birkaç diğer grupla birlikte çalışarak gerekli görseller ve fikirlerin "doğurulması" ile ilgili olduğunu söylemişti. Grubu insanların içlerindeki kutsalın farkına varmalarına ve eski imajlardan kurtulmalarına yardım ediyordu. Bu çalışmanın Dünya'daki şifacılıkla ilgili çalışmasıyla olan fark Marguerite'ın dikkatini çekmişti. Ruhani çalışmasında hedefi kutsalın farkına varmak ve bu farkındalığı engelleyen eski korkulardan kurtulmaktı.

Marguerite insanlara bu yolla yardım etmeyi bu yaşamda Dünya'da bulunmasının temel nedeni olduğunu anlamıştı. Bu ona kitabını yazması için yeni bir girişimde bulunma yolunda cesaret verdi. Bir yandan da kendisi gibi düşünen

insanlarla bir araya geliyordu. Fakat bu yaşamda bireysel bir ilişkiye sahip olmasının ikinci derecede önemli olması gerektiğinin farkına varmış olmak da onun için üzücü olmuştu. Çalışma grubundaki ruhlarla olan ilişkileri çok yakındı; neredeyse, zaman zaman, zihinler birleşiyor ve hepsi de derin bir kutsallığı birlikte deneyimliyorlardı. Işıkla oynamayı da seviyorlardı, birbirlerine ışınlar fırlatıyor ve kuzey ışıklarına benzer ışık oyunları yaratıyorlardı.

Banonda, Marguerite'ı Yaşlılar Konseyi'ni ziyaret etmesi için cesaretlendirdi. Yarım daire şeklinde düzenlenmiş şezlonglarda altı çift cinsiyetli varlıkla bir araya geldiğinde bilincinin büyük ölçüde genişlediğini hissetti. Marguerite onlardan sadece biraz geride duruyordu ve Banonda yanındaydı. Ziyaret ilerledikçe, Marguerite giderek onlardan biri olduğunu daha fazla hissetmeye başladı. Büyük bir destekleri vardı ve iyi seçimler yaptığını yaşamının doğru bir yolda olduğunu söylediler. Ruh grubundan ayrılmış olmanın üzüntüsü ve bir eşi olmadan yaşamının ne kadar zor ve kendisini yalnız hissettirdiği üzerinde konuştular. Konsey üyeleri başlarını salladılar, bu gerçekten yaşamak değildi. Marguerite'ın hem temel amacını fark etmiş olmaktan hem de kendisi ile konseyi arasındaki yoğun sinerjinin verdiği sevinçten başı dönmüştü.

Marguerite rehberiyle birlikte bütün geçmiş yaşamlarını gözden geçirme fırsatı buldu. İlk enkarnasyonu bundan 100 bin yıl önce Dünya dışında bir yerde gerçekleşmişti. Orada madde daha az yoğundu. Dünya'daki renklerden çok hoşlandığını da ekledi! Onun ruh enerjisi genellikle enkarnasyonlarından güç kazanıyordu ve "bir varlık duyumunu" yaşamdan yaşama aktarabilmişti. Yaşamlarının hepsi olmasa da çoğu "kutsalın peşinde" geçmişti. Ama bu arada başka yetenekler de geliştirmişti. Yaşamlarının yaklaşık %20'sini Avrupa'da geçirmişti, gerisi Afrika ve Asya'ya dağılıyor ve oldukça olan dişil ruh enerjisini

dengelemek için en çok erkek bedenlere girmişti. (5) Geçmiş yaşamlarına baktıktan sonra, hızla şükranlarını ifade etmek üzere konseye geri döndü, çünkü yeni bir şeylerin eşiğindeki bu yaşamı sevdiğini fark etmişti.

Kutsalla olan çalışmalarına bazen mola veriyorlar, o ve grubu tatil zamanlarını kano ve sualtı dalışı gibi su aktiviteleriyle geçiriyorlardı. Suyu tazelandirici buluyorlardı, sürekli olarak kutsal enerjiyle ilgilenmek çok yorucu bir işti; o tutması kolay bir enerji değildi.

Bu yaşamı neden seçmiş olduğuna bakarken, Marguerite enkarne olmaya çok meraklı olduğunu fark etti, ilk yılların zor olacağını biliyordu ama yine de "geri kalan mağdur bir enerji olmak" istememişti. Yalnız çalışırken hissettiği yalıtılmışlık duygusu onun mağdur ya da galip arasındaki denge ihtiyacını karşılayacaktı. (6)

Marguerite'in oturumu bittiğinde, kutsal bilginin yaygınlaştırılması konusundaki içgüdülerinin doğrulanmış olmasından çok memnun olmuştu, yine de ertesi gün bir hayat arkadaşı bulmayı tercih edecekti! Bana şimdi kitabını yazmaya başlayabileceğini söyledi. Giderken mutlu ve biraz da heyecanlıydı.

Üç ay sonra, Marguerite benden yeni bir geçmiş-yaşam geri dönüşü için randevu istedi. Geldiği zaman, bir türlü yazmaya başlayamadığını söyledi, tüm denemeleri bir endişeyle sonuçlanıyordu. Psikoterapistiyle bu konuyu konuşmuş ve bireysel güç konularına bir bakmak istemişti.

Kendini çabucak Roma döneminde buluverdi. Hatta bizzat Roma'da kendini Stentorius diye adlandıran bir senatördü. Kendisi ve bir başka adam "Tanrılar arasındaki bir çatışma" konusunda yapılacak bir toplantıya gidiyorlardı. İnsanların arasında birçok bölünme vardı. Marguerite "Her şey tanrıların işi" derken, Stentorius akılcı yaklaşımın tarafındaydı. O eski

tanrıların çok kaprisli, hoppa ve öngörülemez olduklarını hissediyordu. İnsanların tanrılardan daha az korkacağı ve vicdansız din ruhbanları tarafından daha az yönlendirilmiş bir bakış açısı olması gerektiğini düşünüyordu. Daha fazla netleşmenin ve kehanet ve müneccimliğin daha az rol oynadığı bir yolu savunuyordu. Rahipler bu durumdan mutlu değillerdi, fakat diğer liderler de Cumhuriyetin akıldışı tanrıların insafına terk edilmemesi konusunda hemfikirdiler.

Sonra, gürültücü bir rahip söz aldı ve diğer tarafta yaşanan son depreme tanrılar hakkında söylenen uygunsuz sözlerin neden olduğunu söyledi. Kalabalıklar çok öfkelenmişlerdi ve Stentorius da dâhil olmak üzere liderlerin bazıları askerler düzeni yeniden sağlayana kadar şehirde kovalandılar.

Sonra, Stentorius bir koruma eşliğinde tedirgin bir şekilde yaşamaya başladı. Ancak rahipler hizmetçilerinden birine rüşvet vererek yemeğine zehir kattılar ve böylece acılar içinde öldü.

Sonlandıktan sonra geriye dönüp bu yaşama bakarken, Marguerite rahipler tarafından sindirilmiş olmanın hayal kırıklığı ve çaresizliğini ifade etmişti. Böyle açıkça konuşmak ya da rahiplerle kamuoyu önünde yapılan bir münazara dışında farklı bir şey yapabilir miydi bilmiyordu. Onlar cumhuriyeti bile işlevsiz hale getirebiliyorlardı. Açıkça konuşmaya cesareti vardı, ama sonuç olarak yeni bir kutsal duygusu kazanmış olsa da yaşamını yitirmişti, bunun için üzgündü. Onun modern kişiliği, bana günümüzde hâlâ bazı insanların o rahip gibi davrandığını söyledi ve hâlâ bunun mağduru olduğunu hissettiğini söyledi. Bu nedenle ona, bu konuya farklı bir açılım sağlayabilecek olan bir başka geçmiş yaşama gitmesini söyledim.

Marguerite kendisini antik batı Afrika'da bir şifacı olarak buldu, başlangıçta bu ona büyük zevk vermişti, "Kutsalla

çalışıyor ve onu tanıyorum,” diye düşünmüştü. Kuş tüyleri takan, palmiye yapraklarından bir etek giyen bir kadındı ve elindeki bir süpürgeyi sallıyordu. Zor bir çocukluk geçiren kız kardeşini tedavi ediyordu, fakat tedavi işe yaramadı ve öldü. Bu büyük bir yıkım olmuştu, beklenmedik bir şeydi, çünkü onun hastaları nadiren ölürlendi. Bunun üzerine tedavi yöntemlerinin etkisinden endişe duymaya başladı. Marguerite (Afrikalı ismini öğrenemedik) bu teknikleri birkaç köy uzaktaki bir şifacıdan öğrenmişti. Orada, ona insanların ruhları kontrol edemeyecekleri söylenmişti. Bununla beraber, Marguerite ruhlar delice ve kaptisli davranışlar içinde olduklarından onların asla söz dinlemeyeceklerinden kuşku duyuyordu ve onları kontrol etmenin bir yolunu bulmak ve onlarla etkili bir şeyler yapmak istiyordu.

Karanlık pratikler içine girdi. Başka bir köyden genç bir çocuk kaçırılmış ve kurban edilmişti. Marguerite kurban işini gerçekleştiren kişi olduğunu hemen kabul etmemişti. Birkaç yaşam boyunca kendisinin hep kurban rolünde olduğunu gördükten sonra, bu defa kendisinin gurur duyacak bir şeyi olmaması onda şok etkisi yaratmıştı. Marguerite’in antik Afrikalı bedeni çocuk kurban ediyordu. Bu yolla çocukların yaşam gücünü kazanacak, şifa yetenekleri gelişmiş olacak ve bundan dolayı da köylülerin gözünde daha çok güç kazanacaktı. Gerçekten de daha etkili olmaya ve çok daha fazla saygı görmeye başlamıştı. Güçlü bir ruhani şifacı olarak, hayat bir süre çok güzel devam etmişti. Fakat sonunda kendi içinde korku duymaya başlamıştı, galiba bunun nedeni sınırları aşmış olduğunu hissetmesiydi ve sonunda bir bıçakla boğazını keserek kendini öldürdü.

Ölüp ruhlar âlemine döndükten sonra, Marguerite yaşamına geri dönüp baktı ve etkili olmayı istemenin tamamen kontrolden çıktığını gördü, kız kardeşinin yaşamının olması

gerektiği gibi bir açılıma sahip olduğunu bir türlü hazmedememişti. Bireysel güç ve bir şeyleri mutlaka yapmak konusunda haklı olduğunu gördü: “İnsanları acı çekerken görmek gerçekten zor, fakat şifa işlerinde sabırlı olmalıyım.”

Marguerite rehberi Banonda’yla yeniden konuştu. Ona bu oturumun ondaki birçok dengesizliği çözeceğini söyledi. Şimdi yönlendirici, müdahaleci, şiddet dolu olmayan bir bireysel güç edinin etkili ve tanınmış olmayı denemeliydi. Banonda cesaret veriyor ve sohbetten zevk alıyordu. Marguerite’a korkusunun üstesinden gelmesini söyledi, insanlar onu bu defa duyacaklardı ve “şimdi tam zamanıydı.” Ona her şeyi kendi açılım hızına bırakmasını söyledi, “her şey zamanlama,” dedi. Bir şeyler raydan çıkarsa, ona bir uyarı işaret göndereceğini ve Marguerite’ın o zaman yavaşlaması gerektiğini belirtti. Doğru yoldaysa olumlu bir tepki alacaktı. Ona bu defa muhalifleriyle çatışma içine girmek zorunda olmadığı söylenmişti –bunu da başkaları yapacaktı.

Marguerite bu oturumdan ayrıldıktan sonra çok daha iyimser ve sakin biri olmuş sonuçlar hakkında daha az endişe eder olmuştu. Bu yazı kaleme alınırken o kendi ruhani görüşlerini aktardığı ve diğer meraklı insanlara kendi bildiklerini öğretecek olan kitabını bitirmek üzereydi.

Onun, muhalefetle karşılaştığında içinde oluşan korkuyu kırması için kendisini hem “kötü” ışığın içinde bir suçlu olarak hem de kurban olarak deneyimlemeliydi. İyi ya da kötü bir eylemde bulunmanın kendimizin bir seçimi olduğunu anladığımız zaman, bu herhangi bir muhalefetin gücünü azaltır. Karşı taraftaki insanların da tıpkı bizim gibi fikirlerine samimiyet ve dürüstlikle inanıyor olabileceklerinin ve onların kötülüklerinin kalıtımsal bir şey olmadığını farkına varmaya başlarız.

Kendimizi “kötü biri” olarak deneyimlemenin hoşnutsuzluğunu yaşamak çoğu zaman bize zor gelir. Yaşamlarımız-

daki birçok alanda kendimizi hep kurban olarak görmeye alışkınsınız, trafik polisinden, vergi memuruna kadar herkes bizden bir şeyler çalmak istemektedir! Maguerite için bir kez ruhlar âlemini ziyaret ettikten sonra kendisini "cadı" rolünde görmek zor değildi. Orada bizler kendimizi karmanın dolambaçlı yolları ve dönemeçlerinde görür eşitlikçi bir bakışa ve net bir anlayışa sahip oluruz, her şey planlanmış ve seçilmiştir ve genellikle doğru yoldadır.

-
- (1) Ruhlar âleminde ruhun saf bir halde kalan parçasının ölümsüz karakteri Dünya'daki insan varlığının içinde eriyen diğer parçayla birlikte değişmez. Ancak, bu enerjinin dünyevi parçası travmalı haşin bir yaşamla birleşerek insan beyin tarafından zehirlenebilir. Bu bakımdan, enkarnasyon travması için, ruhun iki parçası Peter ve Adabba'da da gördüğümüz gibi gerçekten de çok da benzer değildir. Ruh zehirlenmesi için bakınız: YAYH 178,182. Ayrıca, bu vakada, Adabba Marguerite'in temel ruhlar grubundan bir refakatçi ruh olmadığını da görüyoruz. Onun tali bir ruh grubundan Marguerite'in Avustralya'daki yaşamındaki öfkesiyle ilgili çalışmak üzere seçilmiş ilişkili bir ruh olduğu görülüyor. Bakınız: RK 265.
 - (2) Adabba danışanın kendi temel ruh grubundan değil ve tali bir gruptan ilişkili bir ruh olarak beliriyor. Adabba'nın Marguerite'ı sadece kısmi ruh enerjisiyle de olsa çok aktif bir şekilde yönlendirdiği görülüyor. Enerjisinin diğer parçası Dünya'da Peter'le birlikte denge sağlıyor. Okurlar bir ruhun ruhlar âlemindeki aktivitelerinin miktarının, böyle dönemlerde enerjisinin bir parçası enkarnasyon haldeyken ardında bıraktığı miktara bağlı olduğunu bilmeliler. Doğal olarak öbür dünyada çalışan saf bir enerjinin içindeki toplam enerjisinin sadece %25'i ya da daha azına sahip olan bir ruh, elbette ki, %50'sini kullanan kadar aktif olamaz. Söylenmiş olduğu gibi, tipik bir ruh toplam enerjisinin %50-80 arasındaki bir oranını insan bedenine taşır. Bununla beraber, ileri ruhlarda başka değişkenler de söz konusu olabilir. III. seviyedeki ileri ruhlar, ruhlar âleminde daha az enerjiyle daha aktif olabilirler.
 - (3) Bireysel refakatçi ruhların daha yüksek seviyelere ilerlemesi hakkındaki analizler için, bakınız: RK 265, 230.-323.
 - (4) Oyunlarda enerji yıldırımlarının kullanılmasıyla ilgili anlatımlar için bakınız: RK 310-311. Öbür dünyadaki diğer ruhani eğlence ve dinlence aktiviteleri için bakınız: RK 304-315.
 - (5) Tipik olarak, orta seviyelere enkarnasyon olan ruhlar dünyadaki yaşamları için bir cinsiyeti diğerine oranla %75 oranında daha fazla tercih ederler. III. seviyeye ulaşmanın göstergelerinden biri cinsiyet tercihinin daha dengeli olma başlangıcıdır. Bakınız: RK 263.
 - (6) Varoluşumuzda bir ruh eşiyile refakatçi ve ilişkili ruhlar arasındaki farklar insan toplumunda oldukça karmaşıktır. Bazı yaşamlarda, gerçek ruh eşiy-

mizle özel karmik nedenlerle ilişkimiz sadece biraz ya da hiç olmayabilir. Toplum dinamikleri için: RK 259-266. Neden bir yaşamda aslında ruh eşimiz olmayan yanlış ruh eşlerimiz olabildiğine ilişkin bilgiler için, bakınız: RK 261 ve YAYH 129-132.

- (7) Bazı insanlar, her yaşamda karmik olarak ilerlediğimiz gibi yanlış bir izlenime sahip olabiliyorlar. Bazen öğrenme süreci bizi bir sonraki yaşamda geriye de götürebilir. Bir konuda uzun dönemli bir patinaja ilişkin şemalı örnek için bakınız: RK 215-216 ve vaka 38, 216-218.

Ruhani Bir Ortaklığın Evrimi

Jonathan Yorks

(Boston, Massachusetts)

Psikoterapist, TNI'de YAY eğitim, ruhsal özlük psikolojisi, klinik ve ruhani geri dönüş hipnoz terapisi asistanı.

Bu hikâye, Dünyadaki karşıt kişiliklerin ruhlar âleminde aynı dersleri paylaşan, aynı ruh grubu içinde bağlantıları olan, birbirlerinin tamamlayıcısı ruhlar olabildiklerini sergiliyor. Ron ve Sharon kendilerini, bireysel hedeflerine ulaşmada geçmiş yaşamlarında ve ruhani zamanlarda birbirlerine yardım eder halde buldular ve bugün de bunun anlamlı etkileriyle yaşama amaçlarını anlamada birbirlerine destek olmaya devam ediyorlar. Bu çift kendi sorumluluklarını hatalı davranışlardan kaçınmak için bireysel olarak üstleniyorlar. Diğer yandan bir çift olarak da bu görevler üzerindeki yüklerini hafifletip daha verimli olabiliyorlar. Dışsal hedeflerin içsel ihtiyaçları tatmin ediyor olması yaşam ve uzun dönemli gelişim için yaşamsal bir unsurdur. Bu vakada, fiziksel yaşamlar başlamadan önce ruhlar âleminde birlikte çalışan iki ruh arasındaki tutkulu bir ilişkinin güzelliğini ve bu gerçeğin ortaya çıkarılmasında geleneksel olmayan terapik yöntemlerin Dünya'daki çiftler için neden çok değerli olduğunu görüyoruz.

Ron ve Sharon bana geldiklerinde, onlar birbirleriyle bir nedenle karşılaştıklarını biliyorlardı, fakat bunu detaylandıramıyorlar ve ilişkilerinde bir tıkanma hissediyorlardı. Birbirleriyle geç yaşlarında karşılaşmışlardı, Ron ellili yaşlarda ve Sharon da kırklı yaşların başındaydı, bu ikisinin de ikinci evlilikleriydi. Ron küçük bir sağlık kuruluşunun CEO'suydu ve Sharon da sözleşmeli bir çalışandı. Onlar ilişkilerinin yönelimini merak ediyorlardı. YAY deneyimlerinden çıkan sonuçlar ruhların ruhani ortaklıkla birlikte nasıl evrildikleri konusundaki anlayışa derinlik katıyordu.

Ron, insanlar ve durumlar üzerinde kontrolü arttığı sürece kendini daha rahat hissettiğini kabul ediyordu. Bu karakter özelliği bir önceki enkarnasyonu ile yansımalar yapıyordu. O yaşamında, II. Dünya Savaşı esnasında Yugoslavya'da yaşayan bir kadındı ve Alman askerleri tarafından tecavüze uğrayıp trajik bir şekilde öldürülüyordu. Sharon bu yaşamda Ron'la birlikte değildi. Ve gerçekten de birlikte yaşadıkları geçmiş yaşamlarının aralıklarla gerçekleştiğini görüyorduk. Bu pratik, belli ki bir araya gelmeden önce onların başka yaşamlarda bireysel olarak gelişime de izin veriyordu. Ruh grupları içindeki bütün ruhlar enkarnasyonları esnasında hedeflerini gerçekleştirmek üzere birlikte ya da ayrı olarak çalışabilmelerinin kendilerine özgü formüllerine sahiptirler.

Ron, bu geçmiş yaşamdan çaresizlik ve güçsüzlükle çıkmıştı ve bugünkü profesyonel ve özel pozisyonlarında otoriter özellikleriyle bir karşı denge sağlıyordu. Bunu Sharon'la olan ilişkilerinde de gösteriyordu tartışmalarında çok sinirli oluyor, esnekliğini yitiriyordu. Sharon kendi tanımıyla kendini iyi tanıyan yumuşak bir ruhtu, açık ve sevgi dolu bir enerjisi vardı ve güç mücadelelerinden kaçınıp huzuru tercih ediyordu.. Ancak, ben yine de onda Ron'la olan ilişkisi konusunda pasif bir öfke unsuru gözlemiştim ve bu onda bir çatışmaya yol açıyordu.

Önce, Sharon'ı geçmiş-yaşam ve öbür dünya deneyimlerine götürdüm. Ruhani geçite giriş her zaman mutlaka en son geçmiş yaşamdan olmayabilir. Bazen oturumda diğer geçmiş yaşamlarla da çalışabiliriz. Bu vakada, danışanın bir ölüm sahnesi deneyimleyeceği geçmiş yaşamı kendisinin seçmesini istedim. Bunu çok travmatik olabilecek bir ölüm sahnesinden kaçınmak için yapmıştım. Sharon Ron'un da olduğu daha önceki bir geçmiş yaşam buldu. Onlar geçen yüzyılda Amerika'nın düzlüklerinde bir mağaza sahibiydiler. Burada, cinsiyetleri bugünküne göre tersine dönmüştü. Sharon çaresizlik içinde geçen bir yaşam tarif etmişti. Bir koca olarak eşini (Ron) bir türlü tatmin edemiyordu. O çocuklarını yetiştiren bir ev kadını olmayı bir türlü içine sindiremiyor. Bugün Sharon Ron'un memnuniyetsizlikleriyle mücadele ederken hep kabullenen taraf oluyordu. Sonradan, Sharon ve Ron'un, özgür iradelerinin gelişimi doğrultusunda anlayış kazanmak için uzun dönemler boyunca aralıklarla birbirlerine destek olmak üzere anlaştıklarını anlayacaktık. Bir yandan birlikte olacaklar, bir yandan da bireysel kimliklerini muhafaza edeceklerdi.

Yaşamlar-arası-yaşam sürecine ilk giren de Sharon oldu. Ruhlar âleminde yaptığı yolculukta ilk durağı Yaşlılar Konseyi idi. Buradaki temel konusunun özgür irade olduğunun farkına varmaya başlamıştı. Ruhani adı Ioplex'di –kısaca plex deniyordu. Enerjisine bakarak kendisini daha ziyade dışı hissediyordu, temel rengi orta bir maviydi ve kenarlar pembeydi. (1) Bu Sharon için kullanışlı bir bilgiydi. Ruh karakterini inatçı ve duyarlı, cesur ve dengeli, sonsuz bir bilgelik için can atan biri olarak tarif etmişti. Sharon ve Ron'un üyesi olduğu ruh grubunda iki rehber vardı. Esas işi Sharon'la ilgilenmek olan rehberin adı Ryo idi, bütün gövdesine hâkim olan lacivert bir rengi vardı. Ryo onu konsey toplantısı için

bekliyordu. Sharon ona bilge akıl hocam ya da ahbap diye sesleniyordu. Plex bir yandan da dört üyeden oluşan ve İla adındaki koyu mor renkli ve çok profesyonel bir yaklaşıma sahip varlık tarafından başkanlık edilen konseyine rapor vermişti. YAY oturumunda bu noktada yaptığımız diyalogları aşağıda derledim:

Jonathan: Plex, İla bize senin bir ruh olarak ne üzerinde çalıştığını söyleyebilir mi?

Sahron: Özgür iradenin kullanılmasını ve onun diğerleri üzerinde otorite sahibi olmakla ilişkisini anlamaya çalıştığımı söylüyor.

J: Bunu nasıl yapıyorsun?

S: Onunla mücadele edeceğim. Ben lider pozisyonunda olduğum birçok yaşam yaşadım, bunu da halledebilirim (bunu, bu ruhun doğal eğilimlerini fazlasıyla karşılamak için yapıyor). Sonunda özgür irademi Afrika'daki yaşamımdaki otorite rolüm için kullanmayı anladım.

J: Bu yaşam hakkında bana ne söyleyebilirsin?

S: İsmim Tirtha'ydı. MÖ 1000 yıllarında bir kabilenin prensesiydim. Bu yaşamda tutkular da vardı. Orada kabilenin savaşlarda kocalarını kaybetmiş olan kadınları için bir tür eğitim programı olarak da görülebilecek barınak ve gıda desteğinin de olduğu bir kurum oluşturmuştum.

J: Bana neden böyle bir şey yaptığın konusunda bir şeyler söyleyebilir misin?

S: Bu kabilede, erkekler gıda ve barınak sağlama işinden sorumluydular. Rakip kabileyle büyük bir savaş olmuştu ve erkeklerin çoğu ölmüşlerdi. Kadınlar ve çocuklar bu savaştan bir başlarına kurtulmuşlardı ve bununla ilgili bir şey yapmıştım. (Sharon hikâyesinin bu özelliğini aktarırken iyi hissettiği belli oluyordu).

Güce karşı merhametli bir yaklaşımın sergilendiği ve kendini daha rahat hissettiği Tirtha olan yaşamıyla empa-

ti deneyimleyen, Plex otoriter pozisyonlarda özgür irade anlayışını geliştirmeyi başarmıştı. Böylece kendi doğal eğilimleri yüzeye çıkabiliyordu. Ron, sonradan keşfettiğimiz gibi, neredeyse aynı dersi kendisi için öğrenecekti. Plex için de orada beden seçimiyle ilgili olarak ilginç bir ders vardı. Tirtha enkarnasyonuna kadar, Plex, insan yaşamının zorluklarına karşı hayatta kalma olasılığını artırmak için, çoğunlukla güçlü bedenleri olan erkek yaşamlar seçmişti. Bu seçim Dünya'da kadınların egemen olduğu dönemleri de kapsıyordu. Sonunda güçlü bir kadın formunu tercih ettiği zaman, duygusal bir sistem keşfetmişti. Bu sistem erkek insanlardan daha ileriye ve onun doğal ölümsüz ruhunun karakterine daha uygundu. (2)

Sharon'un dünyanın Çin ve Mısır gibi diğer kültürel alanlarında da Ron'la ilişkisi olduğu belliydi. Trans halindeyken Ron'la olan son geçmiş yaşamı hakkında bilgiler verdi. Bu yaşam on dokuzuncu yüzyıl İngiltere'sinde geçiyordu. Bu yaşam Ron'la Batı düzlüklerinde paylaştığı daha önceki yaşamlarından sonraydı. Amelia adında bir kadın olarak Stanley adında (Ron) bir adamla evliydi. Bu adamın parası vardı ve güçlüydü. Stanley ödüllü atlarını bir ahır yangınında kurtarmaya çalışırken yanarak ölmüştü. Oturum öncesi yaptığımız görüşmede şimdiki yaşamında Ron'la olan tartışmalarında Ron'un aniden gideceği ve bir daha hiç dönmeyeceğine dair şiddetli bir korkuya kapıldığını deneyimlediğini kabul etmişti. Şimdiki bedeninde bu geçmiş yaşamdan kalma izler nedeniyle, Sharon kavgalı tartışmalar esnasında hep geri çekiliyordu. Yine de, oturumumuz esnasında Ron'la ruh grubunda karşılaşana kadar bugünkü ilişkilerinin kendisine ruhunun gelişimi için bir fırsat sunduğunu anlayamamıştı.

Plex, konseyinden sonra, ruh grubuyla bir araya geldi. Ron öne çıkan ilk kişiydi ve Plex onu Rahia diye anıyordu.

Sahip olduğu enerjisi erkeksiydi, temelde yeşil bir rengi vardı ve lavanta renkli halesi kendi halesinin rengine çok benziyordu. Onun ruh karakterini merhamet dolu olarak nitelemişti. Rahia'nın bu karakter özelliği Plex'in şimdi Afrikalı Prenses olarak yaşamından bu yana arzuladığı ilişkiye çok uygundu, o yaşamda Rahia ile birlikte olmasa da kendisi hakkında çok şey öğrenmişti. Oturumumuz esnasında, ruh grubundayken Plex'le Rahia'nın aralarında derin bir aşkın doğduğu karşılıklı bir kucaklaşma anı olmuştu. O zaman şöyle sordum:

J: Senle Rahia kucaklaştığında, şimdiki ilişkiniz açısından bize içgörü kazandırabilecek değerde başka bir yaşamınız olmuş muydu, söyleyebilir misin?

S: Evet.

J: O hangi yaşamdı?

S: Birlikte İngiltere'de yaşamıştık ben orada Amelia'ydım.

J: Bu yaşam bize Ron'la olan ilişkiniz açısından nasıl bir içgörü sağlıyor?

S: Bir kültürel baskı dönemiymi ben kabullenmiş bir rol üstlenmişim, erkekler kadınları mülkleri gibi kontrol ediyorlardı.

J: (Danışana baskı kurmaya devam ederek) Peki bu bize Sharon'la Ron'un ilişkisi hakkında nasıl bir içgörü sağlıyor?

S: Derslere devam etmeye karar verdim, Plex olarak birlikte yaşamayı öğrenmeliydim. Onun için çalışmalıydım, o benim patronumdu. Amelia olarak yaşadığım hayatta ona karşı muhalif duygularım olduğu halde onun için çalışıyordum. Rahia içgüdüleriyle çalışıyordu ve diğerlerinin üzerinde hâkimiyet kurma ihtiyacı hissediyordu.

J: Bunun neresi anlamlı?

S: Bu bir çift olarak da çalıştığımız bir şeydi. İş ilişkilerinde sahip olduğumuz roller bireysel ilişkimizde yaptığımız ma-

nevralar için de yaşamsaldı. İkimiz de özgür iradeyi keşfediyorduk ve bu bize konuyu kendi bireysel yollarımızla öğrenmemizi sağlıyordu.

J: Hangi yolla?

S: Sharon olarak, agresif enerjiye boyun eğdim ve Rahia da (Ron'un ruhu) diğerlerini kontrol etmemenin üzerinde çalıştı (fakat şimdiye kadar bu yaşamda bunu başarabilmiş değil). Biz üzerinde çalıştığımız konular nedeniyle bilinçdışı bir şekilde birbirimizi çekiyoruz.

J: İkinizin özelde birlikte çalıştığınız konu nedir?

S: Özgür iradenin kullanımını öğrenmeye çalışıyorum o baskı duygularıyla eşleşiyor ve Rahia kontrol ihtiyacı yaşamadan nasıl güç pozisyonlarında olunabileceğini öğrenmek için uğraşiyor. Ben anlayış konusunda ilerleme kaydettiğim için (aynı konularda) Rahia için iyi bir eşleşmeyim. Ben onun çabalarına karşı sabırlı ve şefkatli olabilirim, ona ruhsal dogasını ve şifa niyetine merhametli bir ruh olmayı anımsatabilirim.

Sharon oturumundan Ron'la olan ilişkisi hakkında derinleşmiş bir farkındalıkla ayrıldı. O kendini bu ilişkiye adanmıştı. Şimdi Ron için geçmiş-yaşam ve YAY deneyimlerini keşfetme zamanı gelmişti.

Ron önce geçmiş-yaşam geri dönüşündeki yolculuğunun özgür irade konularında olduğunu fark etmişti. Fakat bu defa İngiltere'de değil Çin'in batısında Sun Chi Eyaleti'ndeydi. On sekizinci yüzyıldı ve adı Machii'ydi. YAY oturumlarında bir çiftle çalışıyorsanız, onların ruhlarının çok sayıda geçmiş yaşamda birlikte olmasına rağmen, öğrenmeleri gereken anlamlı bir dersin birlikte yaşadıkları o yaşamlardan birinde olmayabileceğini de hesaba katmanız gerekir. Bunun nedeni, kısmen işgal ettikleri insan bedeni ve kısmen de içinde oldukları ortamda olagelen şeylerdir. Her ruh farklı etkileşimler-

de bulunur, bu çok çeşitli koşullara bağlı olarak değişebilir. Rahia'nın ruhunun Machii'nin bedeninin içindeki yaşamı feodal bir toprak sahibinin arazisinde bir tarla işçisi olarak geçmişti. Bu iş çok çaba gerektiriyor ama karşılığında sadece hayatta kalabilecek kadar veriyordu.

Machii tüm yaşamını adayabileceği sevgi dolu ve merhametli bir kadın olan Xian'la (Sharon) evlenene kadar hor davranma ve boyun eğdirme duygularıyla öfkeli bir şekilde mücadele etti. Onun samimi adanmışlığı onda kendi kendine bir türlü sağlayamadığı huzuru ateşlemişti. Eşi öldükten sonra bir kez daha öfkeliydi ve sonunda kendini öldürdü. Ron'un zulüm deneyimi özgür iradesini güçsüzlükle ilişkilerinde kullanmayı anlamada bir ilerleme anlamına geliyordu. Bu geçmiş-yaşam geri dönüşünü takip eden YAY oturumunda olacakların harika bir müjdecisi olmuştu.

Öbür dünyaya geçişten sonra, Ron ruh rehberi Gypsum tarafından karşılandı. Oerkeksi enerjiye sahip ışıktan eflatun bir varlıktı. Onun ruh grubunda Sharon'la birlikte çalışan Ryo'nun esas ruh rehberi olduğu belliydi. Rahia olarak, Ron Gypsum'u sabırlı, destekleyici ve bir şekilde aşırı korumacı olarak tarif etmişti, gerçek bir katılımcı rehber. (Rehberlerimizin bize ölümsüz karakter özelliklerimizle ilgili belli nedenlerden atandığını anımsayın) Diğer şeylerin yanı sıra, Gypsum Rahia'ya antik Mısır'daki erken bir yaşamlarında kendisinin bir köle olduğunu anımsattı. Orada sahibi ona iyi davranıyordu, Rahia bu sosyal rolde zorlanmıştı ve şimdiki dersini almaya başladığı süreç işte o yaşamda başlamıştı. Rahia'nın güçsüzlüğün kendisini kaybetmek anlamına gelmediğini içselleştirmesi gerektiğini anlamıştık. Sharon'un Mısır'daki yaşamın başında olmasa bile sonlarında Ron'la birlikte olduğu hissine kapılmıştım. Sonra Ron'la Sharon'un Dünyadaki sevgi dolu yaşamlarda birlikte olmalarının ne-

deninin birini erkenden kaybetmeyi yaşamak için olduğunu anladık. Her zaman ikisinden biri çok genç yaşta ölüyordu. Yaşam seçimi odasında Ron'un beden seçimi koşullarında ne bulacağımızı merak ediyordum.

Ron yaşam seçimi mekânını anlattı, burada potansiyel bedenlerini gözden geçirebiliyordu, mekânın etrafı gerçek boyutlu holografik görüntülerle doluydu. Bu holografik mekân gösterilen yaşama göre şeklini değiştirebiliyordu. Amaçları seçim sürecini desteklemek olan iki gümüş varlık da vardı. (3) Rehberi Gypsum da oradaydı. Ron'a şimdiki yaşamı için üç adet potansiyel beden gösterildi: Modern Pakistan'dan bir kadın, Doğu'da yaşamış Asyalı bir adam ve ABD'de yaşayan bir Kazak. Kadın olanı istemediği gibi, Asyalı olanı da dünyanın bu bölgelerinde başka bir baskıcı yaşam yaşamamak için geri çevirdi. Ron'un yaşamını izlerken, Rahia onun amaçları için uygun olduğunu düşündü. Oturumun bu aşamasında geçen diyaloglar aşağıdaki gibi gelişti:

J: Bu yaşamı neden seçtin?

R: Diğer yaşamlarımda henüz halledemediğim şeyi halletmek için bir fırsattı.

J: Halletmek istediğin şey nedir?

R: Koşulsuz sevgiyi şefkatle bir araya getirmek, insanlarla samimiyetle bir araya gelmek.

J: Bu olursa, bu seni nasıl etkiler?

R: Beni açar, benliğimin ego-merkezci duygularını serbest bırakır, onlar benim diğerleriyle ilişki kurmama mani oluyor. Bende her şeyi bireyselleştirme eğilimi var.

J: Başkalarıyla olan ilişkilerinde seni rahatsız eden şey nedir?

R: Bir grubun parçasıyken aynı zamanda birey nasıl olunur, onların senin gibi düşünmesini istemeden bu yapılabilir mi? Benliğin tanımları olmalı. Bir benlik kolektif refah için

karşılıklı bağımsızlık ortamında kendini nasıl tanımlayabilir. Bu çok karmaşık bir durum.

J: Senin için özellikle karmaşık olan nedir?

R: Çünkü grup bilincinin uyumu ve kişiliksizliğiyle kimlikleniyorum. Bir grup içinde bir birey olmaya çalışıyorum, ama bu işte gittikçe daha iyi olmaya başladım.

J: Şimdiki yaşam seçiminde buna gönderme yapan herhangi bir şey gösterilmiş miydi?

R: Evet bireysel ve mesleki fırsatlar olacağını görebilmiştim, oralarda benlik duygumu tehdit eden bir şekilde gruplarla şefkatli bir yolla ilişiklenme sorunları yaşayacaktım.

J: Sana gösterilenlerde bize söyleyebileceğin başka özel bir şey var mıydı?

R: İnsanların sezgilerini bir araya getirmek için yapmak istediğim bir dizi iş var onlar benim benlik duyguma bağlı şeylerdi, ya özgür irademi kullanacak ve onları kontrol edecektim ya da onların eşsizliğini görecektim ve bunu ön plana çıkaracaktım.

J: O zaman, özgür irade burada senin için bir sınav. Onları kontrol etmeye kalkarsan ne olur?

R: İlişkileri besleyen bağlantıları koparmış olurum (enerjik olarak).

J: Sana kendinle ve diğerleriyle uyum içinde olduğun zamanlara ilişkin bir işaret ya da izlenim verildi mi, onların eşsizliklerini ön plana çıkardığın zamanlar için?

R: Bana bir duygu verildi. Uyum duygusu (bir ruh olarak merhametli bir doğaya sahip olma), içsel bir huzur duygusu.

J: Bunun gerçekleşmesi için ne olmalı?

R: Egolar saygı görmeli ama ön plana çıkmamalıdır, bir şeyler sadece bir kişinin gündemi için değil herkesin tatmini için olmalı.

J: Ron olarak Birleşik Devletler'deki bu yaşama baktığın zaman, bu yolculuğun parçası olan bir başkasını görüyor musun?

R: (duraksıyor ve sonra hayal kırıklığı yaşıyor) Önemi olan biri yaşamıma giriyor... O... o Sharon! Biliyorum o!

J: Bu sende nasıl bir izlenime yol açıyor?

R: Bu Ron olarak ona karşı sahip olduğum duygular. Onlar bana sadece geliyorlar. (duraksama) Sanırım ona sahip oluyorum.

J: Neye sahip oluyorsun?

R: O bana yardım etmek üzere gelen bir kolaylık. Egomdan kurtulmama ve kendi ihtiyaçlarım dışındaki şeyleri de yapmama yardım edecek. Çok fazla şey üstlenmeye ve her şeyi kişiselleştirmeye eğilimim var. Başkalarını da isteklerin doğrultusunda yönlendirmek istiyorum. Bana sabrı ve dengeyi öğretiyor. Beni yumuşatacak; biz birbirimizin eşiyiz.

Şunu memnuniyetle söyleyebilirim: Bu çift sırayla girdikleri YAY oturumlarının faydasını hemen gördüler, çünkü onlar ruhani ortaklıklarını keşfettiler. Bu, danışanlarımızın başına hemen gelebilir de gelmeyebilir de. Ron ve Sharon başka bir hal için benim alanımdan ayrıldıktan sonra onlar uzaklarda kendi kutsal merkezlerinin olduğu ağaçlık bir yerde birlikte çalıştılar. Onlarla son kurduğum temasta, birlikte kurdukları işlerinin sekizinci ayında olduklarını anlatıp ilişkilerinin sevgi ve şefkat, denge ve barış dolu olduğunu söylediler.

(1) Bir ruhun ruhani auralarının (insani olmayan) temel yapıları ya da ana gövdelerinin rengi onun hangi gelişim safhasında olduğunu yansıtır. Sınırların etrafındaki hale etkisi tavırları, inançları ve esinlenmeleri gösterir. Bakınız: RK 170-176 ve YAYH 125-127.

- (2) Bir ruhun ölümsüz karakteri insanın biyolojik zihniyle kaşıt bir yapıda ya da aynı özelliklerde olabilir. Bedenimizin egosunun ikircikliği konusu için bakınız: YAYH 184.
- (3) Yaşam seçimi salonu danışanlar tarafından bazen “yüzük” diye de anılıyor. Bunun nedeni oranın ekranlarla çevrili dairesel bir yapıda olması. Bu Ron’un holografik etki diye bahsettiği şeydir. Gelecekte sahip olacağımız beden seçimi esnasında, sadece gölge figürler belirirler. Bazıları bu uzman varlıklara Zaman ustaları (RK 355-370) ya da Planlayıcılar da (RK 387-388) diyor.

Ruhani Hedefin Önündeki Engelleri Kaldırmak

Dorothea Fuckert

(Almanya)

Stiftung Auswege Tıp ekibinden, Akademie fuer
Heilung Müdürü, Wilhelm Reich Enstitüsü,
bütünsel psikoterapist.

Bu dikkat çekici hikâyenin öznesi Benjamin'dir. Uzun boylu, ince yapılı, solgun yüzlü ve görünüşe göre fiziksel olarak zayıf bir adamdı. Çekingen, içe kapanık ve motivasyonsuzdu, yine de beyefendi ve nazikti, çok zeki ve entelektüel birikimi olan biriydi. Benjamin'in YAY oturumu başındaki yaşamını kısıtlayan fiziksel engellerden derin ve dönüştürücü bir şekilde kurtulmasına yol açmıştı. Sinüsleri ve hipofiz bölgesindeki optik sinirlerin kesişim noktası olan aynı zamanda üçüncü gözünün de olduğu kaş bölgesinde engellenen bir enerjinin kronik ağrılarından mustarıpti. Bu engellemelerin ardındaki neydi ve onları yok etmenin yolu var mıydı?

Benjamin'in duygusal sorunları genellikle çekingen tavırlara yol açıyordu; bu, onun eşinden bile duygusal ve cinsel olarak uzak durmasına neden oluyordu. Bu ıstırabın temelinde bir türlü tatmin olmayan yaşam amacı arayışı vardı. Dört yıl boyunca onunla çeşitli aralıklarla çalıştım sonra onunla düzenli olarak psikoterapi oturumlarında iki yıl daha görüştük, hipnoterapi yapıp sohbet ettik ve birkaç kez yaptığımız geri dönüş terapilerimiz oldu. Çocukluğundaki bazı şiddetli travmalara bir odaklanma vardı ve zaman içinde bu oturumlar derin bir iyileşme sağladı, fakat yaşamlar-arası-yaşam oturumu esnasında çok şaşırtıcı bir keşifte bulunmuştuk. Sonunda engelleri çözüldü ve yaşamı çok tatmin edici yeni bir yola yöneldi.

Benjamin şimdi otuz yaşında. Onunla ilk karşılaştığımda, gözlerinde olağanüstü bir ifade dikkatimi çekmişti; otuz yıllık meslek yaşamımda, bu kadar koyu, derin ve ruhani gözler hiç görmemiştim. Bu gözler bana ressamların İsa portrelerindeki gözlerini anımsatıyordu. Ona bunu asla dile getirmedim, fakat bu bölümün sonunda, okuyacağınız gibi o da kendi İsa deneyimini yaşayacaktı.

Benjamin üniversitede sinema okuyordu. Akademik yaşamında hayal kırıklıkları ve yanlış yönelimleri vardı ve bu nedenle psikoterapi için gelmişti. Bazı ilerlemeler sağladıktan sonra, Benjamin bir şifacı pratisyeni olma eğilimine girdi. Osteopati ve naturopati öğrenmek üzere bir koleje devam etmeye başladı.

Bununla beraber, orada da kendine mesleki bir yer edinemedi. Sertifikasını almasına rağmen, şifa işini profesyonel olarak yapamamıştı onun yerine sağlıklı gıdalar dağıtımı yapan bir şoför olarak çalışmaya başlamıştı. Bunu anlamakta ve kabullenmekte zorlanmıştım, özellikle de evlenmiş ve iki küçük çocuğu da olmuşken buna hâlâ devam etmesi benim için şa-

şırtıcıydı. O serpilip gelişen ailesinden sorumluydu, fakat engellenmiş, sıkışmış kalmıştı. Düzenli terapisi tamamlandıktan sonraki geçen sekiz yılın sonunda, Benjamin benden bir YAY deneyimi için randevu aldı.

Benjamin YAY oturumuna birçok önemli soruyla gelmişti: Beni kendi kaderimi yaşamamdan alıkoyan yönüm neydi? Enerjilerimi hedeflerime odaklanmamı engelleyen neydi? Bütün yeteneklerimi ve enerjimi kendim ve diğerleri için kullanmamı engelleyen korkumun kökenlerinde ne yatıyordu? Bu engellerin üstesinden gelerek temel bir anlayışa ermek için ne yapmalıyım? Neler olduğunu anlamak için dünyayla nasıl bir iletişim kurmalıyım? Hızla değişen dünyada ailem için yapmam gereken özel bir şey var mıydı? Eşime ve başkalarına karşı olan sevgimi neden tam olarak ifade edemiyordum?

Benjamin hızlı ve kolay bir şekilde derin bir transa girdi. Erken dönemlerindeki şiddetli travmalara rağmen, mutlu geçen çocukluk hatıralarını anımsadı. Rahimde, bedeninin fiziksel olarak zayıf ama dayanıklı olduğunu duyumsadı, hamileliğin ikinci ayında kendi sözleriyle "bedenimin yaşamak için bana ihtiyacı vardı" gibi bir nedenle ruhu "bedenine yerleşivermişti." (1) Bu bedeni ruhani âlemle bağlar kurabilmek için bir araç olarak seçmişti; orada "dünyanın güzelliğine ilişkin duyusal algıların etkileri" vardı. Enkarnasyon anı –ruhu bu zayıf bedene girdiği zaman– özellikle de ense, beyin ve kafatasının alt bölgelerinde aşırı duyarlı beyni ve sinir sistemi için çok acı vericiydi. Annesi hamilelik esnasında gerginlik yaşadığı zaman ona ışık göndererek ve onun güçlü ruhunu büyüterek yardımcı oldu. Bu enkarnasyonda ruh enerjisinin %85'ini yanında getirdiği şekilde bir içgörüsü vardı ve zaman zaman ondan uygun bir şekilde yararlanamadığı hislerine kapılıyordu. (2)

Ona geçmiş yaşamında rehberlik ettim. Kendini erken dönem bir Akdeniz kültürü içinde bir tapınakta yaşayan Agathos adında bir adam olarak deneyimliyordu. Ne tam zamanı ne de bölgeyi seçebilmişti, fakat birçok insanın buraya şifa ve bilgelik arayışı içinde hac ziyaretine geldiğini biliyordu. Oradaki çalışması başkalarında farkındalık geliştirmek için çeşitli teknikler üzerine odaklanıyordu; bu görev, düşüncelerine yoğunlaşıp terapik etkiler yaratmayı içeriyordu. Toplumsal bir yaşamın mutluluğunu, eşine ve çocuklarına olan sevgisini yeniden deneyimlemiş ve temas etmişti. Tapınakta gerçekleşen bütün olaylardan hayrete düşmüştü ve birçok insan için iyilikler yapabilmesini sağlayan eşsiz bir bilgeliğe katılım sağlamış olmanın keyfini sürüyordu. Kendisi bu halini şöyle ifade ediyordu: "Bu bir nimet."

Aniden bir korku sahnesiyle karşılaştı: Roma askerleri tapınağa saldırmışlar, insanları öldürüyorlardı. Kelimenin tam anlamıyla ailesi de dâhil oradaki bütün topluluk katledilmişti. Yaşadığı korku ve şokla bir yerlere kaçmış sığınmıştı. Yanında papirüs bir elyazması taşıyordu, kurtarabildiği değerli bir şeydi. Trans halindeki bilinci onun içeriğini tam olarak anımsayamıyordu, sadece insanlık için kutsal bir bilgi içerdiğini biliyordu. Bu kaçış esnasında, bu elyazmasırun yanlış insanların eline geçmesinden korkmuştu, bu yüzden isteksizce de olsa bir mağaraya saklandı. Sonra kuzeye doğru yöneldi. Sonunda küçük bir köye yerleşti. Burada tapınak yaşamından öğrendiği şeyleri seçilmiş insanlara aktararak bu bilgilerin koruyucusu oldu. Bununla beraber, yalnız ve üzgün hissediyor, korkuyordu. Sonradan, düşmanlarına yakalandı ve işkence görüp hayatını bir hücrede kaybetti. Olayları tam olarak anımsayamıyordu ve elyazmalarının gizini de açıklamadı. Bütün bu anılar derin içselinden kaynaklanmıştı ve acı dolu deneyimleri bir film gibi belli bir mesafeden gözlemlemişti. Sonra ruhu

bedenini terk etti ve başlayan YAY deneyiminde biz de ona katıldık.

Çevresinde sayısız ışık varlıklar uçuşuyorlardı, her biri farklı şekil ve boyutta, farklı niteliklere sahiplerdi. Onları "meleksi" varlıklar olarak tarif etmişti. (3) Önceki zamanlardan onlardan biri olduğuna dair bir anısı vardı ve onlarla antik ve yoğun bir bağ hissediyordu. Onlar evrendeki dengeyle ilgileniyorlardı ve dünyadan biri yardım istediği zaman ona bile destek olabiliyorlardı. Onun yanında duran açık mavi-eflatun renkte, kalp gibi atımlar olduğu görülen bir varlık vardı, onun telaffuz edilemez ismi "şen şakrak eğlencemize hoş geldin" anlamına geliyordu! Başka bir varlık büyük kızılımsı bir enerji halinde belirdi. Onu, özellikle de bedeninin üst tarafında hissediyordu ve bu baş melek Uriel'e ait bir özellikti. Benjamin'i nazikçe ama katı bir şekilde eleştirdi.

Uriel ona o kadar enerji göndermeye çabalamış –birçok enkarnasyon boyunca– ama Benjamin bu enerjiyi bir türlü kabul edip kullanamamıştı. Bu bir hediye olduğu için şimdi onu kullanmanın zamanı gelmişti. Uzun zaman önce, bu harika varlık Benjamin'in üçüncü gözünün ardına bir anahtar koymuştu. "Kapalı" pozisyondayken üçüncü göz sıkışmaya başlıyordu. (4) Bu sıkışma yüzeysel bir şekilde, şimdiki yaşamında bir deneyimle tetiklenmişti. Benjamin agresif bir oğlan tarafından taciz edilince ona üçüncü gözüyle daha da güçlendirdiği "nefret dolu" bir bakışla bakmıştı. Belli ki ruhani enerjisinin gücü Benjamin'in gözlerinde parlayınca korkuya kapılan küçük yaramaz, kaçarak uzaklaşmıştı. Kendi kutsal gücünden korkan, Benjamin bu gücünü yaşamında bir daha kullanmamaya karar vermişti. Şu veciz sözü çok duymuşuzdur: "İstediğin şeye dikkat et, onu mutlaka elde edeceksin."

Fakat hikâyenin tümü neydi? YAY oturumu için yeniden bir araya geldiğimizde Benjamin'in açılımları devam etti.

Kendi ruhunu eflatun, mavi, gümüş ve altın renkler içeren damla şeklinde bir ışık olarak algıladı. (5) Kendini gerçekten çok yorgun ve yaşlı hissediyor, insan enkarnasyonlarından korkuyordu. Bunun farkına varır varmaz, beyaz sıvı bir ışığın içinde banyo yaptığını fark etti, bu uygulama Yunan filozofları gibi aksakallı üyeleri olan bir ekip tarafından yapılmıştı. Bu ekip, ondan belli bir deneyime yakından ve derin bir şekilde bakmasını istedi. Enkarnasyon esnasında çağlar önce bilge bir kadındı. O ve kendisi gibi düşünen insanlar gezegenimizi yıkıcı insanların yağmasından kurtarmak için çok iyi niyetlerle deneyler yapmışlardı. Bu grup zihinsel güçlerini bir araya odaklamaya çalışmış, fakat belli ki buna karşılık verilmişti. Teleskinetik enerji patlamış ve onların üçüncü gözlerinin arkasına ve beyinlerinin tabanına yerleşmişti. Bu zihinsel sorunlara yol açıyordu. Benjamin'in derin korkusu kendi anahtarını "kapalı" pozisyonda sıkışıp bırakıyor ve zihninin işlevsizleşmesine neden oluyordu. Bu özgün korku psikoterapilerde defalarca ortaya çıkmış ve en sonunda devasa boyutlara ulaşmıştı. Ancak nedeni bir türlü anlayamamıştı.

Sonra, Benjamin "bakım ekibinden" engelin kaldırılması yolunda bilgiler aldı. Ona üçüncü gözünü eğitmesi için öğüt verdiler; ruhani gücünü verimli bir seviyede tutmak ve önerilerini düzenli olarak elde edebilmek için ruh rehberiyle bilinçli olarak temas kurabilmeye çalışmalıydı. Kalbini açması ve hepsinin ötesinde kendini affetmesinin zamanı gelmişti, sevgi verme ve almanın zamanı gelmişti. Bu anda, parlak bir ışığın sevgi dolu gözlerle Yüce İsa olarak algıladığı bir görünüme dönüşmesine tanık oldu –ya da belki de bu kendisinin İsa özelliğinin bir yansımasıydı. (6) Ona öğüt vermeye devam ettiler: üçüncü gözünün üstüne düzenli olarak bir kaya kristali koymalıydı, demlenmiş kristal suyu içmeliydi. Dahası, "anın duyumlarını yakalayarak" doğayla bağlar geliştirme-

si onun için faydalı olacaktı. Özel bir tonla şarkı söylemeye akortlanmalıydı. Boynuna ve dudaklarına, üçüncü gözüne ve kalp çakrasına koymak üzere demleyeceği bitkilerin reçete ve tariflerini almıştı.

Şifa ekibi ona yaşamdaki görevinin hastaların rahatsızlıklarının nedenlerini gözleriyle anlayabilmek olduğunu söylemişlerdi, sol eliyle negatif patolojik enerjiyi yok edecek ve iyileştirme enerjisini hastalıklı bedene sağ eliyle verecekti. Bundan sonra, ruhani rehberinden şifacılık reçeteleri elde etmeye başlayacaktı. Dünya'nın yıkımı gibi şeylerle ilgili korkularını ardında bırakmalı ve özgüvenini geliştirip ruhlar âlemine güven duymalıydı. Bu odaklanma ve güven sayesinde, güçlü ruhlar insanlığa yardım edebilirlerdi. En önemlisi, o tüm bunları oturumdan hemen sonra eyleme dökülecekti.

Sonra Güney Amerika Şamanlarına bir ziyaret sözü geldi, bu benzer düşünceli insanların oluşturduğu bir ağdı, onlarla olan bağlantısının bir sonucu olarak, şifa çalışmalarını yayacaklardı. Ruhunun görevi onun bilgiye olan susamışlığı, merakı, öğrenmesi ve bütünleşmesi ile evreni zenginleştirmekti. O ve ailesi karanlıkların içindeki ışıklardı ve onun ruh adı Azurol'du (ya da Azorel), açık maviyle ve suyun gümüş rengiyle ilişkili bir addı. Sonra ona en önceki ilk enkarnasyonunun bir anı gösterildi ve bizim galaksimiz dışında farklı güneş sistemlerindeki kayaları deneyimledi. Orada yoğun maddenin bilincini deneyimlemek üzere enkarne oldu. Bütünle birleşmenin farkındalığının bütün keyfini yaşadı. İnsan olarak ilk dünyevi enkarnasyonu erken dönem taş çağındaydı ve bedeninin merkezinde kutsal kıvılcımı deneyimledi. Böylece, bu harika ve kozmik YAY oturumu kapanışına gelmişti.

Benjamin bana şunları söyledi:

Oturumdan birkaç gün sonra, çocuklarımın okulunda bir veli toplantısına katıldım. Toplantı esnasında, meleksi bir figürün mesafeli bir şekilde köşede durduğunu gördüm. Bu olgu o kadar net ve açıktı ki neredeyse ona dokunabileceğim izlenimine kapılmıştım, sanki maddi bir varlığı vardı. Bir süre sonra, bu varlık bu grubun içinde görünmesinin nedenini açıklamıştı; bana okul toplumu içindeki uyumu güçlendirmek ve o akşamın başarılı olmasını sağlamak istediğini söylemişti. Bu olay benim içimde ruhların her yerde bulunabileceğinin kabulüne dair inancımı güçlendirmişti. Artık yaşamda asla dışlanmış ve yalnız olmadığımızı biliyordum. Artık boyutlar arası iletişim olanaklarının bana doğru açılışının yarattığı sevinç dalgalarını hissedebiliyordum.

Hayatımın görevinin beni nereye doğru götürdüğünü şimdi biliyordum. Ruh rehberimin çok güçlü Uriel enerjisine karşı olan korkumun üstesinden gelebilir ve fiziksel bedenim boyunca onun akmasına izin verebilirim, bu enerji kendi bedenimde ve tedavi etmekte olduğum bedenlerde doğrudan işlevsel hale gelebilecekti. Ellerimden gelen enerjilerle danışanlarımın engellenmiş duygularını dönüştürmeye başlayacaktım. Hepsinden ötesi, tedavileri değerlendirip destekleyebilecek bir bilgi kaynağına erişim sağlamış olacaktım. Bunlar semptomların ve koşulların hemen düzelmesini sağlayabileceklerdi.

Benjamin sonunda, üçüncü gözünün engellemekte olduğu bir kâhin ve şifacı olarak ifa edeceği görevine doğru yola çıkmış görünüyordu. Göz yavaş biçimde giderek açılıyordu ve şimdi psişik algılarının ve şifa yeteneklerinin güçlendiğini gösteren deneyimler yaşıyordu. Zaman zaman, tüm bunlara karşı zihinsel şüpheler de deneyimliyordu, fakat sonunda kendisinin "gören" yeteneklerini bir şifacı yetenek olarak kabul etmeye başlamıştı. Kafasının içinde oluşmuş ıstıraplı enerji yumuşadı ve yavaş bir şekilde giderek yok oldu.

YAY oturumundan beri, Benjamin her sabah uyandığında Uriel'den ve diğer ruhani rehberlerden şifa enerjisi ve nöropatik reçeteler alıyor. Aile üyeleri ve tedavi etmekte olduğu danışanları belli ki onun için çalışıyorlardı. Bana güçlü Uriel enerjisini kullanmaya çalışmanın kolay olmadığını yazdı, içinde akmasına izin vermeyi öğrenmesi gerekiyordu. Benjamin işinde ve bir osteopat olarak girdiği yolunda başarıyla ilerliyordu.

Geçmişinden, Benjamin'in meleklerle ya da ruhani âlemlerle pek işi olmadığını biliyordum. O hiçbir zaman dindar biri de olmamıştı. Onunla oturumumuzdan aylar sonra tekrar bir araya geldiğimde, çok daha canlı ve açık bir tavrı vardı. Önceki, tutumuyla büyük karşıtlık içinde kalpten gülümsüyordu. Artık doğayla çok yakın bir bağ oluşturmuştu.

Bu hikâyeye, birçok seviyede, çözümlenmemiş tek bir ruhani bir travmanın, ya da bu vaka özelinde adlandırırsak odaklanamayan bireysel gücün anlaşılabilen bir şekilde geri tepmesinin yol açabildiği neden ve sonuçları sergiliyor. Fiziksel beden, duygusal ve zihinsel alanlar, enerjik, karmik ve ruhani düzlemler boyunca derin bir iyileşme elde edilmişti. Benjamin şimdiki yaşamının duygusal perde arkasının farkına varmıştı. Orada yıkıcı düşünsel güçler ve oluşan suçluluk duyguları etrafında oynanan güç oyunları vardı. Güç kullanmaya karşı bilinçdışındaki fiziksel olarak bastırılmış korkularının geçmiş yaşamlardan kalma izler olduğunu anlamıştı. Şimdiki yaşamında onları yardım, şifa ve aydınlanma için kullanacaktı. Ruhani âlemde, Benjamin kendisini engelleyen şeylerin olası bir karmik arka planına erişim sağlamıştı: yaratıcı güçle olan dik kafalı ve ham denemeleri, iyi niyetlerine rağmen, felaket bir patlamaya ve zihinsel bozukluğa yol açmıştı. Fiziksel düzlemde beyin ve sinir sisteminde bu tema kendi güçlü ruh enerjisine karşı tahammülsüzlük ve isteksizlik olarak be-

lirmişti (%85 gibi oldukça yüksek bir oran. Enerjik açıdan, engelleme üçüncü gözünün olduğu bölgede derin bir duygusal korku halinde ortaya çıkmıştı, kendi psişik gücüne karşı baş döndürücü bir korkuydu. Bu korku kendisini mahvedebilirdi. Üçüncü göz görüsünün onu sinema üzerinde çalışmaya motive etmesine şaşırılmamalıdır, fakat şimdi o başka görü- lere de sahipti.

Doğrusu ben onu daha çok hastalarıyla ilgilenirken ve onlar da Benjamin'in koyu renkli derin ruhani gözlerinin içine bakarken hayal ediyorum.

Çözümüne kavuşmamış antik konuların diğer enkarnasyonlardan bugünkü yaşamımıza nasıl gelebildiği hakkında hâlâ çok az şey biliyoruz. Her durumda, Benjamin tek bir YAY oturumunda kendisine engel olan temel blokajı kaldırmayı başardı ve çok önemli içgörüler ve ruhani bir destek elde etti. Onun dikkat çekici iyileşmesine, açıklığı ve bilgisi, anlayışı ve bütünselliği, kendini affedebilmesi ve sevgisi, ruhani dünyadan ona bahşedilen ve onun bahsettikleri katkıda bulunmuştu. Tüm bu faktörler bir araya gelmiş ve tek bir oturumda bir ön iyileşme gerçekleşmişti.

Ben kendi payıma bu genç adama yaşam görevini keşfetmesinde yardım etmenin içsel tatminini ve keyfini yaşamıştım. Böylece görevinin kendine bahşedilen yeteneğini kabullenip ruhsal enerjisinin gücüne akortlanmak ve onu başkalarının yararına kullanmak olduğunu anlamıştı. İnsan burada aktarılan değişimlerin uzun süren bir psikoterapinin ya da hatta kendiliğinden bir gelişmenin neticesi olabileceğini de pekâlâ iddia edebilir. Bununla beraber, ortada Benjamin'in düzenli psikoterapik oturumlarını tamamlanmasından iki yıl sonra yapılan tek bir YAY oturumunu takip eden değişiklikler arasında çok açık kronolojik ve kavramsal ilişkiler olduğu bellidir. Ya da YAY oturumunun Benjamin'in birikmiş içgörülerini ve gelişme-

lerinin ateşleyicisi olan bir kıvılcım olduğu da iddia edilebilir. Her şeyin ötesinde, dönüşüm ve iyileşme nadiren tek bir nedene dayalı doğrusal sonuçlar üretir. Onlar karmaşık karşılıklı etkileşimlerin olduğu kadar bahşetmelerin de eseridir. Ve her YAY oturumu böyle temel değişimler ve gelişmelere yol açmaz. Benjamin'in şaşırtıcı deneyimi birçok seviyede kesinlikle göz açıydı, fakat öncelikle biz ruhani amacının önündeki engelleri birlikte kaldırmıştık.

-
- (1) Tipik olarak, ruhlar cenine dördüncü ve dokuzuncu aylar arasında katılırlar, çünkü ilk üç aylık dönemde ruhun insan beyniyle entegrasyonunu sağlayacak olan yeterli beyin dokusu oluşmamıştır; bakınız: RK 382-386. Gelişmekte olan bir ceninin beyniyle bir ruhun bir araya gelmesindeki karmaşık süreçler için bakınız: YAYH 51.
 - (2) Ruh enerjisinin transferi için bakınız: YAYH 135-136.
 - (3) Birçok insan dini mitolojilerdeki meleklerle inanır. Bundan dolayı bilinç önceki inanç sistemlerini kullanarak müdahalede bulunur, trans halindeki bir danışanda onların melekler gördüğüne ilişkin seslenmeleri daima ölümden sonra ruhlar âlemine olan bir geçiş olarak yorumlanır. Jung rahatlatıcı mitosların insanın temel ihtiyaçlarının bir ifadesi olduğuna inanıyordu. Ben bizlerin en erken başlangıcımızdan bu yana insan varlığımıza zor ve sıklıkla acımasız bir dünyada koruma sağlayan ruhani koruyuculara her zaman bir arzu duyduğumuzu hissedebiliyorum. Ben meleklerin dini semboller olarak evrilerek gerçekte bireysel ruh rehberlerinin arketipi haline geldiklerine inanıyorum. Öbür dünyaya zihinsel göçümüzün erken aşamalarında, ruh rehberlerimizin kanatlı oldukları şeklinde bazı görsel olarak yanlış yorumlamalar olmuştur, çünkü onlar yeni enkarne olan bir ruha doğru yaklaşırken havada süzülüyorlardı, baş ve omuzlarında etereal bir ışık görünüyordu. Bakınız: RK 38-39.
 - (4) Bazı öznel bilinçdışı haldeyken bilinç seviyesindeki anılarını, fikirlerini ve kavramlarını da ruhani geri dönüşün erken safhalarına taşırlar. İnananlar üçüncü göz çakrasının yüksek bir bilinç yordamıyla içsel ruhani âlemlere açılan sembolik bir geçit olduğuna inanırlar.
 - (5) Ruh renklerinin anlamı hakkında RY ve RK'da bilgiler veriliyor, fakat YAYH'de 219. sayfada yer alan ruhlarn renkleri konusuyla başlamak daha iyi olabilir. Ayrıca 216. sayfadaki şema ve eklere de bakınız.
 - (6) Bu vakada bilinçli geri besleme kutsal bir aydınlanmaya işaret eder. Bu aydınlanma dini olmaktan ziyade ruhani bir aydınlanmadır.

Özgürlüğe Bir Yolculuk

Clare Albinson

(Frodsham, Cheshire, İngiltere)

Avukat, sanatçı, yazar ve terapatik dönüşler reiki
uzmanı.

Jodie'nin yaşamı dibe vurmuştu. Onunkisi pek de hayırlı bir başlangıç değildi. Hafif otistikti ve nistagmus diye anılan bir hastalıktan mustarıpti. Bu hastalık göz hareketlerini kontrol edememeye yol açıyordu. Sonradan disleksi olduğu da ortaya çıkmıştı. Geçirdiği bir fitik ameliyatı onda dayanılmaz acılar bırakmış ve önceden oldukça yüksek olan enerji seviyelerini iyice tüketmişti. Acı ve enerji eksikliği yaşamında zarar verici değişikliklere neden olmuş ve şiddetli bir depresyona yol açmıştı. İntiharı denedi. Otizm ve disleksisine rağmen, Jodie çok entelektüel biriydi ve yaşamın birçok alanında özellikle de sanat ve müzik konularında bilgiliydi. Ancak, sorunları nedeniyle diğerleri tarafından aptal ve kalın kafalı biri olarak algılanıyordu. Kendi annesinin bile ondan ve durumundan utanmıştı hissediordu. Büyükbabasının ona karşı olan acımasız tavırları da yaşadığı üzüntü ve utanca ayrıca katkı yapıyordu. Kafası karışmış, mutsuz ve yaşama karşı sıklıkla çaresizdi. Beyninde olup bitenlerle ifade edebildikleri arasındaki karşıtlık onda sürekli hayal kırıklığı kaynağıydı.

Jodie'nin girdiği oturumdaki iki YAY geri dönüşü onun bedensel kısıtlamalarını kabullenmesini sağladı. Ona mutlu olma özgürlüğünü kazandırdı.

Jodie'nin yaşamı şimdiye kadar sorunluydu. En zor kısmı da kendi bedenine karşı hissettiği küçümsemeydi ve bu onu türlü biçimlerde yarı yolda bırakıyordu. Bedeninin kısıtlamaları ve hastalıklarını bir türlü kabullenemiyordu. Bu kabullenemeyiş galiba annesinin onun durumuna karşı yaşadığı utançla birleşiyor, hatta belki de doğrudan onun tarafından yaratılıyordu. Bu durumda özgüveninin de yerlerde sürünmesine şaşmamalıydı ancak içinde bu durumu değiştirme isteği hep vardı. Kendisini anlamaya ve işe yarayan bu bedenin içindeki yaşamın amacını bilmeye ihtiyacı vardı. Şu berbat depresyondan kurtulmak ve mutlu olmak istiyordu.

Geri-dönüş hipnozu esnasında, Jodie kolayca gevşeyip kısa sürede on dokuz yaşlarında hoş bir kızı görülemeye başladı, "kendine güveni tamdı ve çok seksiydi," demişti. Düşük hayatlarla olan ilişkileri vardı ve fahişelik yapıp kötü bir hayat sürdürüyordu, üstelik şimdi bir de hamile kalmıştı. Gidebilecek bir yeri, sığınacak bir dalı yoktu. Sonunda, denize doğru yürüyerek intihar edişini seyretti. Kendisinin bu kıza "Yapma! Bunu yapma!" dediğini duymuştu ama o dinlememişti. O bu eylemi izlerken, aslında büyük ihtimalle geçmiş bir yaşamdaki kendisini izliyordu. Şunu da not etmek ilginç olabilir, yaşamında Jodie tıpkı bu kızın yaptığı gibi intihara kalkışacak kadar berbat hissediyordu. İnsan yaşamında intihar etmek gibi bir yanlış yaptığı zaman, ruh kendisini test etmek için sonraki enkarnasyonda aynı duruma yeniden sokuyordu. Bu nedenle, Jodie yeniden test edilmeye başlamıştı –yine bir intihar girişimiyle– ancak girişim başarısız olmuştu; kendisine bir şans daha vermişti.

Ölüm süreci içinde öbür dünyadaki yaşama doğru gitmiş ve kendi rehberi Galcien'le bir araya gelmişti. Kendisinin çok düşük enerji seviyeleri nedeniyle, rehberinden bu yaşam için görevlerini yerine getirebilecek düzeyde yetecek enerjiyle birlikte enkarne olup olmadığını sormuştu. Yanıt hayırdı. Bu kadar enerjiye sahip olmamıştı, bu nedenle daha fazlasını alabileceği konusunda hemfikir olmuşlardı. Sonraki beş dakika ya da o civarda bir süre içinde Jodie inanılmaz bir enerji akışının alıcısı haline gelmişti. Bu olurken, o bir elektrik kaynağına fişi takılmış gibi hissettiğini, enerjiyle dolmaya başladığını söylemişti. Onu izlerken ve dinlerken değişimin ne kadar somut olduğu kolayca görülebiliyordu. Böyle enerji yükselmeleri sadece geçici olabilirdi, fakat bu onun içinde ihtiyaçlarına yetecek kadar uzun süre kalmıştı. Çünkü Jodie dört gün boyunca harika hisler içinde olduğunu söylemişti. (1)

İlk oturumumuzdan kısa süre sonra, tecavüz suçlamasıyla tutuklanması gündeme bir bomba gibi düşmüştü. Hücrede tutuldu, sorguya çekilip polis tarafından suçlamalara uğradı. Serbest bırakıldıktan sonra, evinden ayrılmaya ve oradan uzakta yaşamaya zorlandı. Dünyası altüst olmuştu. Onu suçlayan kadın cinsel ilişkide kendisinin rızası olduğunu da, önceden bir ilişkisi olduğunu da reddediyordu. Bu Jodie için çok sıkıntılı bir dönem oldu bana geri dönüş terapisi ve enerjisindeki yükselme için teşekkür etti. Bunlarla başa çıkacak cesareti bu sayede bulmuştu. O beklediğinin ötesinde daha güçlü hissediyordu. Yaptığı iş onun kendisini suçlayanın acınacak durumda hasta bir kadın olduğunu anlamasını sağlamıştı. Kendisinininki temiz ve rahatken, o vicdanıyla birlikte yaşamak zorunda kalacaktı. Jodie masumiyetini ispatlayabilene kadar aylarca beklemek zorunda kalacaktı ve bu bekleyiş onun için bir sınavdı.

Bu belirsizliklerin çok fazla olduğu zaman zarfında Jodie resmi bir yaşamlar-arası-yaşam geri dönüşü deneyimledi. Bu

önceden girdiği terapatik bir oturumu takiben gerçekleşmişti. Dr. Newton'un kitapları hakkında bilgisi yoktu, ama buna rağmen, başkalarının deneyimleriyle çok karşılaşmış olması sürece güçlü bir otantiklik katıyordu. Zaman ve geri dönüş esnasında, Jodie bedeniyle ilgili memnuniyetsizliğini aşırı bir şekilde ifade etti. Onun mükemmel olmayan fiziksel yapısı yaşamında yanlış giden her şeyin temelini oluşturuyordu. Çocukluğuna döndü, yüksek bir sandalyede oturuyordu ve otizm henüz hafif bir formunda olduğu halde net bir şekilde konuşamıyordu. Kelimeler zihninde şekilleniyor fakat dışarı çıkamıyordu. Bunun kendisine yaşattığı çaresizlik hislerini ifade etti. Bu ona ağzı tıkanıyormuş hisleri yaşatıyordu. Sonra doğumundan önceki zamanlara geri gitti, rahimdeydi. Orada, her şey daha kötüydü, kapana kısılmış hissetmişti, rahatsızdı ve kramplar duyumsuyordu. Bedeni onun için bir hayal kırıklığıydı, seçilmiş olan bu değil gibi hissediyordu ve çaresizlikle öyle sert tekmeler atıyordu ki annesinin kuyruk sokumunu neredeyse kıracaktı. Bu bedenin ruhuna uymadığından emindi ve ondan hiç hoşlanmıyordu. İsteddiği gibi çalışmıyordu ve her şey ölü gibiydi. Onunla hiçbir zaman uygun bir bütünleşme yaşayamadı ve her şey onun için bir mücadeleye dönüşmüştü. Bedenine karşı duyduğu bu aşağılama hislerinden kurtulması zordu ama bunu başarıya kadar mutsuzluğa da mahkûm olacaktı. İşte o zaman, bedeninden yine mutlu olmadığı bir başka geçmiş yaşamı ziyaret etmeye karar verdik. Bundan bir önceki yaşamıydı. O yaşamdaki ölümünden sonra kendisini aşağıya doğru bedenine bakarken buluvermişti. Ona karşı da farklı hissetmiyordu, neticede o da onun için doğru beden değildi. Şimdiye kadar yine de ölmüş ve yaşamın ağırlıklarından ve yoruculuklarından artık kurtulmuştu; iyi hissetti. Burada yine, her iki bedeniyle ilgili yaşadığı hayal kırıklıklarında güçlü bir karmik planlamanın kanıtları vardı.

Önceki bedeninden ayrılarak, çok yoğun bir manyetik enerji tarafından ileriye doğru çekildi. Yukarıda bir ışık gördü, ona yaklaştıkça büyüyordu. Bir yaşam gücü onu yakınına doğru çekti, bilinmeyene karşı olan başlangıçtaki korkusu sevgi dolu bir enerjiye yenik düşmüştü, bu tavrının yerine, içine bir çeşit mutluluk doğmuştu. Şimdi bir yere doğru yükselmişti, burada bu işlevsiz bedeninin yol açtığı negatif duygularının üstesinden gelme fırsatına sahip olacaktı. Gerçi bu, burada bile zor olacaktı.

Rehberi Galcien sıcak ve güvenilir bir karakterdi, ona erkeksi saf bir sevgi halinde belirmişti. Ona geçen yaşamdaki performansı üzerinden notlar vermiş ve şimdi yaşamındaki fiziksel engellerle olan gelişme hızının olağanüstü olduğunu söylemişti. Orada bu nedenle böyle büyük bir mücadele vardı. Ruh adı Yos olan Jodie, ruh rehberinin sık sık kendisiyle beraber olduğunu biliyordu ve defalarca onun hayatını kurtardığını anımsamıştı. Ruh grubunu ziyaret ettiğinde onları "neşeli ve hep gülen" sözleriyle tarif etti. Hepsi de uyumlu bir dalga boyunda faaliyet gösteriyorlardı. Sonra küçük bir şapelde sakallı büyükleriyle bir araya geldi (genellikle Yaşlılar Konseyi diye anılır). Burası daha çok bir okula benziyordu, sıralar ve masalar vardı. Rehberi de arkasına oturmuştu. Ona tecavüz suçlamasını yapanın aslında kendisine gelişmesi için diğer bir fırsat verdiğini söylediler. (2)

Konseyle yapılan toplantıdan sonra, Yos kendisinin büyükbabası olan ruhu ziyaret etmeye karar verdi. Jodie yaşarken ondan nefret ederdi. Çünkü o çok kibirli ve acımasızdı. Annesini Jodie'nin engelleri nedeniyle hep aşağıladığı için onu "p...ç kurusu" diye anardı. Bir kez daha bedeniyle olan hayal kırıklığı temasına geri dönmüştü. Birkaç an boyunca sakince düşüncelere daldı, ondan sonra da kendisini bu kadar yaralayan bu adama karşı farklı hissetmesine izin vermeyeceğini

açıkladı. Onlar arkadaş olmaya başladılar ve Jodie ona ondan nefret ettiği için üzgün olduğunu söyledi, çünkü şimdi bir erkeğin sevgisi ve alçakgönüllülüğüne sahip olmuştu.

Jodie'nin YAY oturumundaki temel hedefi kendine mutlu olabileceği bir yol çizmekti, bu nedenle bu konuda rehberinden yardım istemesini önerdim. Galcien ona bireysel ilişkilerine çok fazla enerji harcadığını ve bunun kendisi için yanlış olduğunu söyledi. Çünkü bu onun planı değildi. Onun amacı seyahatler yaparak başkalarına yardım etmektir. Sonra içsel dönüşümünün diğer bir anına geçti. Jodie şeyleri global bir şekilde görebildiğini ifade etti. Orada bedensel güçsüzlüklerin bir önemi yoktu. Bununla beraber, insan görevlerini yerine getirememiş olmanın tatminsizliğini hâlâ hissediyordu, bunun üstesinden gelme yolunda hâlâ engeller vardı. Birlikte yaptığımız çalışmanın bir sonraki noktasında, Jodie kendisini aynada gördü:

Kendimi aynada görüyorum. Ona doğru gidiyorum. (3) Orada parlak bir ışık var, benim ötme geçiyor gibi ve ışık oluyorum. Çok güzel ve rahatlatıcı. Kalbim ağlıyor... Sanki onun meyvelerine –sıcaklık ve sevgiye– izin vermiyormuşum gibi. Orda gözlem için bulunuyorum... Orada ölmem gerekiyormuş gibi... Şu tecavüz mahkemesinden geçmeli ve sonra ilerlemeye devam etmeliymişim... Bu çok zor olsa da içimde bağlanabileceğim daha fazla bir şeyler olduğunu bilmenin rahatlığı var.

Yaşam seçiminin yapıldığı yerde, ebeveynlerini bir bedenden fazlası olarak seçmiş olduğunu fark etmişti. Bedeni deneyebiliyordu, fakat sadece statik haldeyken bunu yapabiliyordu. (4) Sonra onunla rahat ve her şey iyi gibi hissetti, fakat her şey için çok geç olduğu zaman, yani bu bedene enkarne olup hareketlendiği zaman acı hissetti. Hâlâ onu

üstüne alma konusunda uzlaşamıyordu: "Neredeyse onu kabul etmem için aldatıldım," demişti. Yansıtma için zaman ayırdıktan sonra, düşüncesi mucizevi bir şekilde değişmişti. Ne olursa olsun bedeninden çok mutlu olduğuna karar verdi, enkarne olduğu şekil ne olursa olsun o hâlâ çok değerli dersler alabilirdi. (5)

Geri dönüş esnasında, Jodie bedenindeki negatif duyguların farkına varmaya başladı. Bu negatif duygular ağırlık duygularıydı ve bu ağırlık, onun inancına göre zor bir ergenlik dönemi geçirmesinin suçluluk duygularının yol açtığı bir tür kendini cezalandırmaydı. Ebeveynlerine o yıllarda yeterince yardım edememişti. Sonra ebeveynleri Jodie'ye katıldılar. Babası kollarını ona doğru uzattı. Birbirlerini kucakladılar. Jodie annesine üzgün olduğunu söyledi ve annesi de ona "Bir şey değil," dedi. Onların affetmelerine rağmen Jodie hâlâ suçlu hissediyordu ve bir ergenken dünyaya karşı isyankâr bir tavır içinde olduğunu ve kafasının çok karışmış olduğunu söylüyordu. Bu onu karamsar ve kederli hissettiriyordu. Onu daha fazla acıya götüren deneyimler onu acıdan uzaklaştıracağına daha da fazlalaştırıyordu. Sonra, yine birkaç dakikalık bir yansıtmadan sonra, kalbinde bir başka mucizevi değişiklik daha oldu. Çok mutlu bir sesle "Bana yaklaştılar! Çok daha iyi hissediyorum. Neredeyse ağlayacağım. Teşekkürler, anneciğim ve babacığım, bana sahip olduğunuz ve benim ebeveynlerim olduğunuz için teşekkürler... Bunu söylemek harika hissettiriyor."

Şimdi derin bir iyileşmenin başladığını biliyordum. Kısıtlayıcı özelliklerine rağmen kendisi olmayı kabul etmişti. Şimdi kendine ilişkin daha iyi bir anlayışa sahipti; "daha tamam hissediyorum ve içimde her şeyin harika olacağı şeklinde bir his var," demişti. Birkaç gün sonra, Jodie bana YAY deneyiminin kalbini iyileştirdiğini söyledi.

Maalesef, duygusal ve finansal maliyetlerine rağmen Jodie mahkemede masum olduğunu kanıtlayamadı, kraliyet hapishanelerinden birinde hapis cezası çekmesi gerekti. Bu onun için korkunç bir dönemdi, öncelikle suçsuzluğunu kanıtlayamamış olmak ve özellikle de şiddet ve rahatsız doğalara sahip adamların arasında kalmış olmak berbattı. Hapis yatmanın dehşetine rağmen, bana olanlarla bir uyumu yakaladığını ve kabullendiğini söylemişti. Yaşamlar-arası-yaşam deneyimleri esnasında yaşadığı geri gidişler ve kazandığı güç olmasa bunu asla yapamayacağını söylemişti. Şundan da emindi bu çalışmayı yapmamış olsaydı, yaşamına son verme arzularına asla direnemezdi. Şimdi hapisten çıktı ve yaşamını yeniden kurmaya çalışıyor.

Geçenlerde Jodie'den kalbimi ısıtan sözler içeren bir mesaj aldım:

Şimdi kendimi daha tamamlanmış hissediyorum... Pilot ışığım yandı, beni artık asla bırakmıyor, kalbimi ve zihnimi ısıtıyor. Yolculuğum henüz bitmedi. Bütün bu başıma gelenler yaşamaktan kaçmayacağım bir sonraki bölümde netleşecek.

Hayal edebileceğiniz gibi, Jodie'nin yaşamlar-arası-yaşam deneyimi benim için de bir ayrıcalıktı büyük keyif vermişti.

-
- (1) Ruh enerjisi homojendir, o nedenle bir enkarnasyon esnasında ruhlar âleminde kalan kısım yapısal bakımdan dünyaya getirilenden farklı değildir. Farklılık enerjinin miktarındadır. Burada bilmemiz gereken en önemli şey yaşam boyu daha fazlasını elde edemeyeceğimizdir. Jodie'nin yükselişi geçiciydi. Ruhlar âleminde alınan belli miktardaki enerjiyi getirme kararı ruhun belli sayıdaki kararları temelinde gerçekleşir. Öncelikle gelecek yaşam için içine girecek beden seçilir. Enerji yükselişinin geçici olmasının nedeni insan beynine cenin halindeyken katılmış olmamız olabilir. Bu birbirine karışma operasyonu çok hassas bir işlemdir ve beynin süreçleri içinde verilmiş bir miktardaki enerjiyi kendine adapte eder. Onu geçici olarak çok yukarıya artırmak ya da tamamen kalıcı olarak artırmak bir danışanın bana söylediği gibi "devreleri patlatır," rahatsızlık verebilir, hatta beyin dokusuna zarar verebilir. Bununla beraber, kısa ve geçici bir yükselişi kendi kendimize ya da bir rehberin yardımıyla otomobil kazası gibi travmalarda, komadayken, uyurken ya da duygusal bir kriz esnasında yaşamamız da mümkündür. Bazı insanlar

kendi depolanmış ölümsüz enerjilerini ruhlar âleminde kullanma yeteneğine sahip olabiliyorlar. Fakat bizler yoga ya da derin meditasyon gibi fiziksel egzersiz esnasında geçici rızıklanma için dua ederken bireysel rehberler bunu bizim için kendi iradeleriyle yaparlar. Enerji restorasyonu için bakınız: RK 107-108, 116-120.

- (2) YAY terapisinin en güçlü iyileştirici araçlarından biri uzmanın, danışanın sorunlarını daha iyi anlayabilmek için zamanı durdurabilmesi ve ruhlar âleminde şimdiki zamana angaje olabilmesidir. Ruhun açık zihni süper bilinç halinde çok daha kavramsal farklılaşma içindedir ve bilinçli halimizde yaşadığımız insani sınırlar azalmıştır. Bir YAY oturumu esnasında doğrusal zamana da bağlı kalmayız. Danışanı bir geçmiş yaşamdan sonra konsey odasına götürebildiğimiz gibi, yetenekli bir uzman şimdiki yaşam travmasını da yaşlıların huzurundayken gözden geçirebilir ve danışanın sorularına yanıt verebilir, bunu diğer vakalarda görebilmekteyiz. En pozitif terapi, hem rehberlerin, hem de yaşlıların şimdiki insan gerçekliğine katılmalanıyla olur. Konsey ziyaretleri esnasındaki terapatik fırsatlar için bakınız: YAYH 161.
- (3) Ayna Jodie'nin zihinsel olarak ruhlar âlemine göçüşünün sembolik bir yansımaları olabilir.
- (4) Yaşam seçimi yerinde, ruhlar canlı hareketler içeren rollere katılabilirler ya da gözlemci basitçe gelecek olan yaşamla ilgili görüntülerin açılımlarını izler. Bu danışanın vakasında olduğu gibi, bir gözlemci zaman zaman gelecekteki bedenlerini sadece statik, durağan ya da insan biçimlerinden anılmış bir halde görerek de deneyebilir. Bakınız: RY 216, RK 164, YAYH 175.
- (5) Beden denemeleri bir ruhun ölümsüz karakteriyle insan beyninin geçici mizacının bir araya gelişıyla gerçekleşir. Bir yaşam zamanındaki kişiliğin üretilmesi anlamına gelen bu süreç oldukça karmaşıktır. Biz bu sürecin ancak çok yüzeysel kaba resimlerini çizebiliriz. Ruhani planlayıcılarımızın ruhun karmik gelişiminde belli yaşamlar için belli bedenleri seçmelerini anlamak hâlâ enkarne olmakta olan ruhlar olarak bizim kavrayışlarımızın ötesindedir. Yeni bir beden seçimi için: RY 221-248; yaşam ve beden seçimi için: RY 385-394 ve YAYH 50, 175-189. "Düşük kaliteli" beden özellikleri için: RK 387.

Evdeyim

Scott DeTamble

(Claremont, Kaliforniya)

GY ve YAY hipnoterapisti, Newton Enstitüsü
eğitim asistanı ve vaka inceleyicisi.

Soğuğa terk edilmiş halde, çıplak ve yalnız... Bazı ruhlar, ruhlar âleminin komünel ortamından gelip dünyevi düzleme girdikten sonra sürgün edilmişlik duygularına kapılırlar. Onların sürgünü kendi-kendilerine empoze ettikleri bir sürgündür. Ruhlar kendilerine rızık ve büyüme sağlayacak olan eti giyinmek için öne çıkıp girişimde bulunmalıdırlar.

Dünyada birçok mücadele var. Monique'in vakası şiddetli insani duygulardı. Bu duygular, o sınavını henüz geçmeden önce vahşi hayvanlar gibi ruhun sıcak kucağına doğru arkasından kovalıyorlardı.

Monique'in bana bir Nisan sabahı gönderdiği e-mailin özeti şöyleydi:

Klinik depresyon geçmişine sahibim, iki kez aşırı dozda ilaç olarak başarısız bir şekilde intihar girişiminde bulundum. Psikiyatrik tedavi gördüm ve Prozac kullandım. Psikolojik danışmanlık aldım. Kendi-kendine yardım gruplarına katıldım ve bu doğrultuda birçok kitap okudum. Bu deneyimler bana yaşamak için bazı yetenekler kazandırdı, fakat bunların hiçbiri bana yaşamaktan zevk almayı öğretmedi.

Depresif düşüncelerim ve duygularımı en iyi özetleyecek ifade "ev özlemidir." Ruhani kozmik evimi özlüyorum. Michael Newton'un kitaplarında "ev" hakkında bir şeyler okuduğum zaman ne kadar zevk aldığımı tahmin edebilirsiniz. Benim için yaşamlar-arası-yaşam açılımlarıyla yüzleşme zamanı geldi. Başımda yeniden belirmeye başlayacak bir klinik depresyon vakası daha yaşamak istemiyorum.

Monique karanlıkların içine dalıyordu, aşkın deneyimin altın ışığını umutsuzca arıyordu. Durumunun vahametinden endişe ediyordum ama yine de içgüdüsel bir şekilde bize rehberlik edileceğini düşündüm.

Telefonda konuştuk ve Monique bana evet dedi. Ruhsal olarak ev özlemi içindeydi ama intihar girişimleri erkeklerle olan bozuk ve fırtınalı ilişkilerden kaynaklanıyordu. Toplantımız için bir tarih belirledik, sesinde umut dolu bir ton belirdi. Çok geçmeden, bana başka bir e-mail daha gönderdi: "Oturum için verilen ev ödevimi yapmaya başladım. Benim kısa soru listem hiç de kısa olmayacak! Sonunda, bütün sorularımı ortaya koymaya ve zihnimi açık tutmaya karar verdim."

Oturumumuz yavaşça ilerledi. Monique'in ruhu enkarne olmaya isteksiz olabilirdi, ancak gençlerde olabilecek bir merakı gizleyemiyordu. Yeni bir maceraya ve bedene sahip olma ihtimali ona heyecan veriyordu.

Scott: Rahimde ne hissediyor ya da duyumsuyorsun?

Monique: Refah içinde ve çok emniyetteyim.

S. Cenine ilk defa ne zaman katıldın?

M: Gebelikten hemen sonra. Bunun hakikaten gerçekleşmekte olduğunu doğrulatmam gerekti. Hücrelerin bölündüğünü görebiliyordum. Çok mutluydum.

S: Vay canına! Bedenin gelişirken –zaman geçtikçe– hareket etmeye başladın mı, ya da sadece öylece hareketsiz mi kaldın?

M: İkinci üç aylık dönemin başına kadar geri dönmedim. (1)

S: Bu arada ne buldun?

M: Parmaklarımın yuvarlaklığını, anneme olan bağımyı, göbek kordonunu... Başparmağımı emmeye başladım. Bu beni rahatlatıyordu, güven veriyordu.

S: Ruhsal zihnin, bu bedenin kendine uygun olup olmadığı konusunda bir hisse sahip miydi?

M: Evet iyi bir uyum hissetmiştim. Sıvısal bir hareketlenmeydi, ruhumun özgürleşmesi gibi bir duygum vardı.

S: Bu bedeni bunun için mi seçtin, ya da başka bir neden var mıydı?

M: Çocuk sahibi olabilmek için dişi bir bedene ve Thomas'la evlenmeye ihtiyacım vardı. Ayrıca dişi olmakla... Savunmasız hissedecektim.

Monique oturumun rahimde geçen bölümünde ruhsal bilinciyle bağlantı kurdu, bir eş ve anne olarak ruh anlaşmaları ona söylendi ve şimdiki enkarnasyonunda savunmasız olması gerektiği ona bildirildi. Oturumun bir sonraki parçası olarak beliren geçmiş yaşam deneyimlerinde bir başka duygusal aralık-taki dersler ona gösterildi. Monique'in zihni geriye sürüklendi, onun hemen bir önceki geçmiş yaşamı değil çok daha önceki bir yaşama gitti. Alplerde hayvanlara sinsice tuzaklar kuran göçebe avcı çetelerinden birine bağlı genç bir kadındı. (2)

S: Geçmiş yaşamı gözlemlerken oturur pozisyonda mısın, yoksa ayakta ya da yatar bir halde misin?

M: Diz çökmüş durumdayım.

S: Yalnız mısın, yoksa yanında kimse var mı?

M: Jomor'la beraberim, ölüyor.

S: Ne oluyor?

M: Ne olduğunu bilmiyorum. Yaralandı –bir kesik yarası, bir bıçak galiba? Bunu ona neyin yaptığını bilmiyorum.

S: Ve diz çökmüş bir haldesin? Peki, o nerede?

M: O yerde, yan tarafının üzerine yatmış bir halde.

S: Yaran nerede, biliyor musun?

M: Önce göremedim, her yerde öyle çok kan var ki. Galiba yan tarafımda.

S: Bir şehirde misin ya da arazide bir yerde mi?

M: Dağlık bir yerde yükseklerdeyiz. Soğuk ama şimdi kar yağmıyor. Kirler temizleniyor. Ağaçların ve kayaların üzerinde kar var.

S: Jomor'un yüzünü görebiliyor musun?

M: Onu sırtüstü yuvarlıyorum. Çok ıstırap içinde ve canı yanıyor. Şimdi yarasının sağ tarafında olduğunu görebiliyorum, kaburgalarında. Ölüyor ve bunun farkında. Konuşamıyor; ağzının içi kanla dolu. Ölmekte olduğunu görebiliyorum. Çok geç gelmişim.

S: Jomor'la olan ilişkiniz nedir?

M: Kız kardeşi değil, ama onu bir kız kardeş gibi sever. O bizim hayatımızda yüzümüzü hep güldürmüştür.

S: Tamam o zaman, şimdi bırak bu uçup gitsin ve bu dağ yaşamındaki son gününe gidelim. Orada ol: son gün. Neler oluyor anlat.

M: Bir kar fırtınasının içindeyim, kayboldum. İnsanlarım beni bulamaz. Ben de onları. Soğuk, soğuğun ötesine geçmiş durumdayım; Çok acı vericiydi fakat şimdi hissizleştim. Çok

yorgunum ve uyumak istiyorum. Uyanamayacağımı biliyorum. Mücadele edecek gücüm kalmadı.

S: Yaşamının bu son gününde kaç yaşındasın?

M: Yirmi bir, genç bir kadın.

S: Yaşamış olduğun bu yaşamla ilgili ne düşünüyorsun?

M: Toprak ve hayvanlara bağımlı olarak yaşamak merak uyandırıcıydı. Hayvanlardan biri gibi yaşamak ve onları anlamak, bunda deneyimli değildim.

S: Şimdi ölümden hemen sonraki andasın ve bedeninden yükseliyorsun benimle de konuşmaya devam edebiliyorsun. En yüksek seviyelere açıldığını hisset... Bedeninle ilgili olarak şimdi neredesin?

M: Rehberime çok yakıным. Bedenimi hâlâ görebiliyorum. Ondan ayrılma zamanı geldiği için üzüldüm. Bedenimi bulup köye götürmeleri altı hafta alacak. Uzun bir zaman, fakat beden kar nedeniyle iyi korundu. Bacaklarımda bazı hayvanların ısırıkları var.

S: Gömülme için bir tören oldu mu?

M: Derilere sardılar ve yaktılar. Rehberimle birlikte izledik.

S: Rehberin bunu izlerken sana bir şey söyledi mi?

M: Hayır sessizlik içinde saygı duruşu yaptık. Bedenimi yanar halde bırakıp ayrıldık.

Uzun zaman önceki geçmiş yaşamda, bir fırtınada kaybolduktan sonra, Monique yaşamının acısından kaçmak için uyumaya gitti. Yine de bu oturum esnasında genç ve sağlıklı bir bedenden yaşamın zirvesinde ayrılmak durumunda kalmanın ne kadar üzücü olduğunu anımsamış olması önemliydi.

Çok geçmeden, ruh rehberi onunla konuşmaya başladı ona geçmiş yaşamında onda belli duyguları nasıl ve ne zaman uyarmaya çalıştığını anlattı.

S: Rehberinin seninle iletişim kurduğu özel bir zaman var mı? Aranızda neler geçti?

M: Bana Jomor'un iyi ve güvende olduğunu söylüyor. Evi-
ne varmış.

S: Rehberinden biraz bahsetsene.

M: Onu Zion diye anıyorum. Uzun, soğuk bir yüz ifadesi
var, duruşu da öyle. Siyah bir cüppe ve kapüşon giyiyor.

S: Size bir süre sonra ne söylüyor? Ruhani ilerlemele ilgili
ne diyor?

M: Benden kendi sürecim hakkında düşünmemi istiyor,
ona karşı bir şekilde kayıtsızmışım. İlerleme kaydedip kay-
detmediğim beni gerçekten de ilgilendirmiyor; bu onun bana
karşı böyle soğuk olmasının nedeni. Gösterebileceğim perfor-
mansı gösteremedim, ama en azından doğumum konusunda
anlaşmış olmamıza memnun olması gerekir! Şu işe bak, be-
nim bu yanıttımdan bile alındı! Tüm bu konularda daha ciddi
olmam gerektiğini düşünüyor.

S: Bu yaşam zamanındaki performansın hakkında nasıl
hissedyormuş?

M: Bana hayvanların nasıl yaşadıklarını gayet güzel öğren-
diğimi ama kendi köyümdeki insanların duygularını anlama
konusunda çok ilerleme kaydettiğimi söylüyor. Tek bir gerçek
endişem olmuş o da Jomor'un ölümüymüş. Ölen başkaları da
olmuş. Örneğin ebeveynlerim, onlar öldüğünde hiçbir şey his-
setmemiştim. Bana neden bu kadar uçarı yanıtlar verdiğimi
sordu. Ben de onların evlerine gitmeleri gerektiğini biliyordum
dedim. Ama o benim daha şefkatli olmamı istiyor.

S: Sana bu konuda bir öğüdü var mı?

M: Evet. Beni Jomor'u bulmam için yönlendirdi ve bana
"Onu gördüğünde nasıl hissettin?" diye sordu. Onu buldu-
ğumda üzgündüm, kanlar içinde görmek de beni çok rahat-
sız etmişti ve yaşamı son bulduğu için de acı hissetmiştim.
Artık avlanamayacaktı. O bir merhamet anıydı. Ve bu duygu
Zion'un benden istediği şeydi.

S: Sana bu konuda başka bir şey söyledi mi?

M: Duygular, hislerle ilgili bir kursa gitmeliymişim. İnsanları, akranlarımı uzun uzun izlemeliymişim.

S: Yani dünyadaki insanları mı izlemekten söz ediyorsun?

M: Hayır, ruhlar âlemindeki akranlarıma bakıyorum. Onların ne zaman güldüklerine ya da birinin yeni bir düşünceyi anlamaya çalışırken yaşadığı hayal kırıklıklarını nasıl yaşadıklarını gözlüyorum. Bana bunları izlemek ve bu duygularla kimliklenebilmek için çok zaman verildi.

S: O zaman bu kurs çalışması ruhani âlemde gerçekleşiyor.

M: Evet. (3)

S: Rehberin Zion sana bu kursta yardım ediyor mu ya da başka direktifleri var mı?

M: Burada yardımcı ya da eğitmenlere benzeyen başkaları da var. "Bak ve gör, onlar neden böyle çaresizlik hissediyorlar, onların ne istediklerini, amaçlarına neden ulaşamadıklarını anlayabiliyor musun?" diyorlar.

S: Bunu neden bilmen gerekiyormuş?

M: Zion nelerin insanı yaraladığını anlayamazsam bir şifacı olamayacağımı söylüyor.

Saf bir enerji halinde, ruhların insan formu içinde olduğu gibi merkezi sinir sistemleri olmaz, fakat onlar sevgi, nefret, korku, öfke ve bu tür kompleks insani tepkileri sınıflardaki derslerde ya da kendi kendilerine inceleme ve üzerinde çalışma yetenekleri vardır. Ruhlar bu duyarlılığı enkarnasyonları esnasında kazanırlar ve yaşamlar arasında geldikleri ruhlar âlemine taşırlar. Bu süreçte sempatik bir farkındalık formunda insani duygular edinebilme yeteneği kazanırlar ve bu duygular olaylara karşı geliştirilen tepkilere dönüşürler.

Monique için, insani duyguların önemini anlamaya olan ihtiyacı hakkında net bir desen belirlemeye başlamıştı. Alplerde

avcı bir kabilenin üyesi olarak geçirdiği ömrü boyunca, Monique, içinde bazı duygular uyarılmasına rağmen yine de bir şekilde kayıtsız hatta tamamen duygusuzdu. Sonra, yaşamlar arasındaki ruhlar âleminde, duygular konusunda çalışmalar yaptığı bir kursa katılmıştı ve sonunda, şimdiki zamanda, çok daha duyarlı ve savunmasız bir beden seçmişti.

Şimdiki yaşamında keskin bir ipin üzerinde yürüyordu. Hissetmeye ihtiyacı vardı, fakat romantik ilişkilerinin yoğun mücadelesi dengesini bozmuş ve onu uçurumun kenarına kadar getirmişti. Thomas'la olan evlilik bağlarının kopmasıyla oluşan kalp kırıklığı ve Jeremy ile olan fırtınalı aşk ilişkisi özellikle çok zor geçiyordu. Bu son çalkantılı ilişkisi hakkında şunları yazmıştı:

Sevginin sonsuz olduğunu biliyorum. Jeremy ile olduğumda, bana gülümsüyordu ve ona çılgınlar gibi âşıktım. Fakat bir şekilde onunla olan ilişkim incinmiş duygularla, öfke ve hayal kırıklıklarıyla doluydu. Birbirimizi incitene kadar uğraşıyorduk ve öfke bizi birbirimizden ayırıyordu.

Ruhlar grubuyla olan toplantıda, Monique'in derslerinin onun büyük aşklarının ikisinin ruhuyla olan ilgisini öğrendik. Bir yandan da duygularla olan çalışmalarının esas nedenini anladık.

S: Ruh grubundan bahsettin: onları iyice görmek istemez misin?

M: Kısa bir mesafedeler; buradan görebiliyorum.

S: Orayı bana biraz anlatsana.

M: Dairesel bir yapı. Işık enerjisi gibi, kubbeli. Sınırları o sağlıyor. (4)

S: Şimdi orada ol. Seninle grubun arasında anlamlı bir şeyler var mı?

M: Evet. Thomas, Jeremy (şimdi Jomor) ve ben duygular üzerinde eğitim görüyoruz. Dünyaya bir dahaki ziyaretimizde, bu ziyaret, bu enkarnasyon sayesinde bu işi iyi yapacağız.

S: Üçünüzün planı bu mu? Bu eğitimin bir amacı var mı?

M: Şefkat, onlar hep şefkatle ilgili.

S: O zaman siz üçünüz dünyaya gelip duygular yaşayıp, üzerinde çalışacak, gerçekten özünüze döneceksiniz, öyle mi?

M: Evet. Her birimiz diğerinden öğrenecek! Onu eyleme döküp, seslendirecek ve sergileyeceğiz.

S: Temel bir esin kaynağınız var mı?

M: Evet. Dünyadan geri dönenlerle ilgilenmek için bunu yapıyoruz.

S: Şefkatin neden bu kadar önemli olduğunu görebiliyorum.

Monique'in içinde bulunduğu günlerdeki romantik aydınlanmasının ağırları ve acıları rastlantısal olaylar değildi. Çektiği acılar kötü karmanın sonucu olmadığı gibi kindar bir yaratıcının cezalandırması da değildi. Bu durumlar kendisi tarafından seçilmişti ve ruh grubundaki sevgili refakatçileriyle insani duygular üzerine yapılan büyük bir araştırma doğrultusunda planlanmıştı. Monique'in vakasında, bu deneyimler ona ileri düzeyde bir duygudaşlık ve şefkat kazandıracaktı. O bunları gelecekte yapacağı Dünya'dan dönen ruhlarla ilgilenme görevinde kullanacaktı.

Bulmacanın parçaları bir araya gelmişti; büyük resim şekil almaya başlamıştı. Monique'in ruh rehberi şimdi onu Yaşlılar Konseyi'nin huzuruna çıkmak üzere götürürken duygusal derslerinden derin anlayışlar elde etmiş bulunuyordu.

S: Şimdi nereye gittiğini söyle.

M: Bir tapınağa çok benziyor. Takların olduğu bir yoldan geçtik; yaşlılar tahta benzeyen koltuklarda düzgün bir sıra halinde oturuyorlar. Yedi kişiler.

S: İyi. Bu bilgi kişilere karşı senin pozisyonun nedir?

M: Ben ortalarında ayakta duruyorum. Zion'un arkasında durmak istiyorum; onların önünde olmak istemiyorum. Zion yanımda, ama ben onun bacağının arkasına saklanan bir çocuk gibi arkasında durmak istiyorum.

S: Konsey üyelerinden sana bir şeyler hissettiren herhangi bir duygu ya da işıma oldu mu?

M: Evet ve bu gerçekten çok tuhaf. Onlar kaygısızlar. Ya da aslında kaygısızlık, kabulleniş ya da memnuniyetsizlik değil... Onların benden ne beklediklerini söyleyemiyorum.

S: Herhangi bir eleştirileri ya da teşvikleri söz konusu mu?

M: Bana onlarla karşılaşmamdan kaynaklanan çekingenlik, hayal kırıklığı ve karşıtlık duygularıyla ilgili bir anlayış verdiler. Bu bana bir mesaj olarak geldi.

S: Bunu nasıl deşifre edebilirsin? Ne anlama geliyor?

M: Kimseyi bir şey öğrensin diye zorlayamazsın. Yaşlıların yaptığı bu değil. Onun yerine, bana anlayış kazandırıyorlar ve derslerimi kavrayabilmemi ve onların ilerleme için gereğini sağlıyorlar.

S: Monique olan şimdiki yaşamında faydalı olabilecek mesajlar verdiler mi?

M: Bugün şefkati öğrendim, fakat affetmeyi de öğrenmem gerekiyor.

S: O zaman şefkat geçmiş yaşamdan geliyordu, fakat affetme şimdiki yaşamla ilgili bir ders mi?

M: Evet.

S: Affetme için doğru olan nedir?

M: Her yaratığın üretmek ve öğrenmek için kendilerine özgü metodu olduğunu ve onların tıpkı benim olduğu gibi hatalar yapma haklarının olduğunu. Büyüme süreci mükemmel değilmiş ve sürekli olarak canını geçmişte yakan insanları hayal etmemek gerektiğini anlamam gerekirmiş.

S: "Geçmişte canını yakan insanları hayal etmek" o zaman bu canını yakma kendinin yarattığı bir şey, öyle mi?

M: Bazen, Ruhlar her zaman amaçları doğrultusunda doğru yolda değildirler. Seçme özgürlüğün vardır.

S: Kendini canının yanmasından korumak için seçim şansın var mıydı yani?

M: Tamam, bunu yapabilirsin. Fakat canını yakan bir şeyi hayal ettiğinde onu affetmek gibi bir şey senaryonda yoksa o zaman dersini tam olarak almamış olursun!

S: Bu bir çeşit oyuna benziyor.

M: Öyle. Bunlar dersler çıkaracağın parametrelerdir.

YAY transındayken, bir defasında bir arkadaş bana Dünya'nın bir sınav yeri olduğundan bahsetmişti:

Ruhlar âlemi bir dinlenme yeridir. Öğrenir, öğretir ve yeniden değerlendirirsin, fakat sonra öğrendiklerini test etmen gerekir. Farklı yaşamlardan geçerek o şeyin gerçekten özünün bir parçası olup olmayacağını anlarsın. O sanki... Canın yandığı zaman, içinin derinliklerinde affetme duygusu oluşuyor mu? İçinin derinliklerinde şefkat var mı? Karşılıksız bir şey beklemeden sevebiliyor musun? Tüm bunlar bir yaşamda test edilir. Bu iş sapı samandan ayırmak gibidir.

Monique'in oturumu kapanışına yaklaşıyordu:

S: Konseye bazı kişisel sorularını sormanı istiyorum. Geçmişteki sahiplenici ilişkilerinden ne gibi bir amaç kazandın?

M: Affetmek için daha fazla senaryolar.

S: Bu enkarnasyonunda Jeremy ile olan karşılıklı etkileşiminden ne dersler aldın?

M: Hmm. Affedilmemek gibi hissettiriyor. Tam tersini yaşamak gibi! Jeremy çok yakın bir ruh eşidir. Temel ruh eşi değilse de, çok yakındır.

S: Konsey ya da Zion'dan bu yaşamında ilerleme kaydedebilmek için ne yapabileceğin konusunda herhangi bir öneri geldi mi?

M: Duymak, işitmek ve dikkat etmek için bana kulak verilmiş.

S: Yapmak gereken bir şeyler var mı?

M: Eylemlerimde bana rehberlik edilecek, tıpkı burada sana rehberlik ettiğim gibi.

Oturum sonuna yaklaşırken, Monique'e bir veda hediyesi verildi:

S: Etrafına son bir kez bak ve herhangi bir şey kaçırmayı kaçırmadığına dikkat et.

M: Ev özlemimi daha az duyumsamam için bir enerji düzenlemesi yapılıyor. Çok etkilenmemem için beni ayarlıyorlar.

S: Bunu kim yapıyor?

M: İki şifacı çalışan var. Bana yabancı gelmiyorlar ama onları kendi küme grubumdan birileri olarak algılamıyorum. Bu bana kendimden esinlenebilmemi sağlayan çok incelikli bir çalışma doğrultusunda ilerlememi teşvik ediyor.

S: Nasıl hissettiriyor?

M: Onu sanki tam burada karın boşluğumda hissediyorum. Ev özlemi çok güçlü bir arzu. Tıpkı "İşte çok zor bir gün geçirip de, eve gidip sıcak yatağında olmak istersin," öyle bir şey. Ama Dünya'dan ruhlar âlemindeki evine bir türlü gidemezsin.

S: Bunun senin intihar girişimlerinle ne ilgisi olabilir?

M: Evde olmayı tercih eden bir ruhun doğası böyledir.

S: Tamam, şimdi onlar seni farklı hissetmen için bir şeyler yapıyorlar, şimdi duyguların nasıl?

M: Auramın içindeki enerjiyi hareket ettirdiklerini görebiliyorum. Beyaz ve mavinin içine pembe karıştırıyorlar ve açık bir lavanta rengi oluşturuyorlar. Onlar bunu yaptıkça ev özlemim azalıyor. (5)

S: Ne büyük bir nimet. Gevşe, nefes al, ihtiyacın olduğu kadar zaman al, bana sadece hareket etmen gereken zamanı söyle.

M: Ben zaten hazırım!

Oturumdan sonra üç yıl geçmişti, Monique hâlâ bizimle beraberdi, yaşıyor, çalışıyor ve büyüyordu. Mücadele ettiği zamanlar oldu fakat artık, üşümüyor, çıplak ve yalnız hissetmiyordu. Bir büyükanne olarak yeni rolünden heyecan duyuyordu. Dinlemeye devam edip yapabileceğinin en iyisini yaparak affediyor. Aşağıda yaşamlar-arası-yaşam deneyimlerinden kazandığı içgörüler yer alıyor:

İki intihar girişimimi çaresizlik olarak algılamış ve başka girişimlerim de olabileceğini düşünmüş olabilirsiniz, “yuva özlemi” hasta ve evine yuvasına gitmesi gerekiyor diyebilirsiniz. Fakat YAY oturumum bana zaten evde olduğumu gösterdi. Dünya gerçektir, ama o sadece öbür dünyadaki okulun bir uzantısıdır. Bu okulda geçmek, kalmak yoktur; sadece basit bir şekilde deneyim kazanılır.

Yaşamak artık baş döndürücü bir şey değil. Aslında, intihar düşüncelerim bir değişim geçirmişti. Şimdi doksan yaşıma kadar yaşamanın daha bilgece bir şey olabileceğini düşünüyorum. Böylece bir tanesinden iki yaşam çıkarabilirim.

(1) Ruhlar kalıcı olarak insan bedenlerine ceninin dört ile dokuz aylık dönemi içinde katılırlar. Ruhlar annelerini ilk üç ay içinde ziyaret de edebilirler, bu ilk üç aylık erken dönemde beyin dokusu gelişmekte olan bir ceninle başarılı bir birleşme için çok küçük olduğu görülüyor, bakınız: RK 382-384.

(2) YAY uzmanımız sıklıkla danışanlara “şimdiki sorununuzla en anlamlı bağları olan geçmiş yaşama geri dönün” derler. Bir öznenin derin hipnoz altında ruhani hafıza bankalarını tarayıp üzerinde konuşulacak uygun bir geçmiş yaşama ne kadar çabuk gidebildikleri çok dikkat çekicidir. Bir danışan zaman zaman en yakın geçmiş yaşama geri dönmesini kendilerinden isteyen uzmanların bu isteklerinin ötesine geçip bugünkü karmik konulara en uy-

gun geçmiş yaşamı gözlemlemek üzere daha gerilere bile gidebiliyorlar. Monique vakasında da böyle olduğu görülüyor. Kendisinin ilk geçmiş yaşam sahnesini görüleyen hipnoz altındaki bir özneye yöneltilen başlangıçtaki sorular için bakınız: YAYH 56.

- (3) Yazar, ruhlar âleminde insani duygularla ilgili yeteneklerin araştırılmasını aktarıırken, ben de özel ya da gruplar için daha ileri inceleme olanaklarının olduğu bir ruhani yerin daha olduğunu eklemeliyim. Bu eğitim aracından önceden diğer vakalarda da bahsetmiştim. Bu alan Dönüşüm Mekânı olarak anılıyordu. Burada zamansız enerji alanı ruh enerjisinin bu alanla şekilsiz bir halde karşılaşmasına izin veriyordu. Tamamen özel bir insan duygusuna ya da hissine entegre oluyor ve Dünya üzerindeki varlıkların duyarlılığını keskinleştiriyordu. Ruhlar konsantre enerji kuşakları içinde canlı ve cansız her şeyin enerjisinin özünü yakalıyor ve onları asimile ediyordu. Bu mekân ruhlar için, diğer fiziki ve zihinsel âlemlerdeki maddelerle çalışmak gibi başka eğitim yeteneklerine de sahipti. Bakınız: RY 168, 218 ve RK 302.
- (4) Bazı ruhların, özellikle genç olanların, öbür dünyada kendi ruh gruplarını diğerlerinden ayıran ruhani sınırların ya da ayrımların bir duyusu vardır. Bakınız: RY 83-84, 96.
- (5) Burada yapılan enerji ayarlaması ilginçtir, çünkü orada Monique'in bedenine başlangıçta taşınmış ve oradaki dengeyi bozacak yeni bir aşılınmış enerji yoktur. Onun yerine var olan titreşimsel enerji frekansı Monique'in tutkulu pembe enerji tonlarıyla düşüncenin net beyaz renginin karışımından, bilgeliliğin rengi maviyle karışarak dönüşmüştür. Bu karışımdan oluşan yeni bir lavanta aura Monique'in insani duyguları olarak eğitim derslerinde ona yardımcı olmak üzere tasarlanmıştır. Ruhların auraları aslında ruhlar âleminde çok daha tutarlıdır ve insan auralarının değişim zamanlarını gösterirler. İnsanlar bu iki aurayı birbirine karıştırırlar ve onların ayrı şey olduğunu zannederler, ama aslında öyle değildirler. Bakınız: RK 170-179, YAYH 97, 126.

Cehenneme Gidiyor Olduğumu Biliyorum

Tina Zion

(Fort Wayne, Indiana)

Sertifikalı hipnoterapist, uluslararası üne sahip bir yazar, danışman ve medyum.

Bu vaka çalışması dini öğretilerin kişinin ölüm ve yaşam hakkındaki inançlarını nasıl etkileyebildiğini gözler önüne seriyor. Bir çocukken bize öğretilenler bizimle öylece kalırlar. Korku temelli inançlar zayıflatıcı bir yük haline gelmeye başlarlar. Amy, yaşamı boyunca bir lanetin yükünü taşıdı ve bunun üzerindeki etkileri büyük oldu. Cehennem korkusu belli dini yapılar içinde yaşayan insanlarda olduğu gibi herhangi bir dini ortam içinde olmayanlar arasında bile çok yaygındır. Bu vakanın gösterdiği gibi, cehennem dünyevi öğretilerin bir yapısıdır ve ruhlar âleminde bu tür deneyimler yoktur.

Amy ofisime ilk geldiğinde, oturduğu yerden yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu. "Cehenneme gideceğimi biliyorum."

Bu ifadeyi ondan duymuş olmak beni şaşırtmıştı. Bu deklarasyona rağmen, Amy YAY oturumu için özel amaçlara sahip değildi, sadece neler olacağını merak ediyordu o kadar. Kendisinin cehenneme gidecek şekilde lanetlendiğinden o kadar emindi ki, kaderini şimdiden kabullenmişti. Amy cehennemde sonsuz bir yaşam süreceğine kalbinin en derinlerinden inanıyordu.

Çocukluğundan beri, Amy'nin ailesi küçük ve köktenci bir Hristiyan kilisesinin müdavimleriydiler. Şimdi yirmi altı yaşında bir kadın olarak Amy'nin papazı ve ailesi onu bir günahkâr olduğuna ve cehenneme gideceğine inandırmışlardı. Kilise yaşamını anlatırken, bana bir Hristiyan olarak başarısız olduğunu ve layık olmadığı için kendi kilisesinde henüz vaftiz olmadığını itiraf etti. Bu düzenlemeye nasıl ikna edildiği hakkında ona sorular yönelttiğimde, Amy sakin bir şekilde kendisinin Hristiyan olmadığını çünkü henüz vaftiz edilmediğini söyledi. Amy gelecekte de kilisesinin ve papazının standartlarına erişebileceğini sanmıyordu.

Bu genç kadın ağır suçluluk, utanç ve taşıdığı şeye karşı olan sorumluluk duygularını tarif ediyor, büyük bir güven sorunu yaşıyordu:

Benim yüzümden cehenneme gideceklerini düşünen birkaç kişi sebebiyle bazı sıkıntılar yaşamıştım. Suçluluk hissediyordum, çünkü onlara İncil'i okumamıştım ve onların İsa'ya ölmeden önce ulaşmalarını sağlayamamıştım. Bana her zaman görevimin insanlara İncil hakkındaki gerçekleri söylemem ve onlara öğretmem söylenmiştir. Bunu diğerleri için yapmakla yükümlüsünüzdür.

Ondan bana bunu açıklamasını istediğimde Amy şöyle devam etti:

Papaz, beni bizim kilisemizde bir defasında örnek olarak gösterdi. Kilisedeki herkese beni işaret etti. On dört yaşımdayken, kuzenim ve ben bir oğlanla zaman geçirmiştik. Yakışıklı, yirmi iki yaşındaydı ve motosikleti vardı. Onunla takılmaya başladık. Aniden ölüverdi. Papaz cemaate dedi ki "Amy ona İsa'dan bahsedip ve İncil'i okumuş olmakla zaman geçirmiş olmalıydı". Her şeyi doğru yapmak için sadece bu zaman var olduğunu söyledi. İkinci şansımız yokmuş. Kiliseden ağlayarak çıktım. Biliyordum arkadaşım benim yüzümden öbür dünyaya gitmişti, çünkü ona İsa'dan bahsetmemiştim.

Evde, Amy'nin annesi papazın görüşünü destekledi ve bir başka ruhun sonsuza kadar lanetlenmesine neden olmanın insanı yiyip bitiren utanç ve suçluluk yükünü iyice güçlendirdi. Amy için yaptığı hatayı telafi etmenin, onarmanın hiçbir yolu yoktu. Ona doğruyu yapmak için sadece tek bir şansı olduğu söylenmişti ve o büyük bir hata yapmıştı. Bana, sadece bu adamı yanlış yola sokmakla kalmadığını yaşamına giren herkesi de yoldan çıkardığını, çünkü onları İsa'ya götürmediğini söyledi. Bu on dört yaşındaki kız bu yükü yaşamının sonraki yirmi yılı boyunca taşımıştı.

Oturum başladıktan sonra, annesinin rahminde olduğu zamanı anımsadı. Amy olarak hipnozun derinliklerine giderken, çekingen ve korku doluydu. Sesi çocuksuydu. Beden seçimi ve yaşam planıyla ilgili farkındalığı çok zayıftı. "Bedenimi hissetmekten hoşlanmıyorum," diyordu. Bedenin beyniyle olan uyumu hakkında sorular yönelttiğimde, "Onun da öfke verici olduğunu, onunla mücadele ettiğini düşünüyorum," demişti. Rahimdeki diğer hiçbir şeyin farkına varmadı.

Amy bir geçmiş-yaşam anısına doğru geri gitmeye devam etti, fakat bunu yeniden deneyimlemekte zorlandı. On iki yaşında kendini kahverengi eski püskü giysiler içinde buldu, saçları kirliydi. Küçük bir Amerikan köyünün dışında yalnız başına bir bataklıktaydı ve açlıktan ölüyordu. Aforoz edilmişti:

Kasabaya geri dönemeyeceğimi anlamıştım. Orada açlıktan ölüyordum. Yalnızdım. Bu yaşam zor ve yalnızlıkla doluydu. İyi bir insan yoktu. O kasabadan hoşlanmıyordum, orada iyi bir şey hissetmiyordum. Orada sevdiğim hiçbir şey yoktu. Oradan ayrılabilirdim.

Ölüm deneyimine doğru ilerledik. Ölüm geçişi esnasında, şöyle devam etti, "Gökyüzündeyim, fakat bedenime bakıyorum. Hâlâ kendi kendimeydin, ama aşağıya doğru bakıyordum. Ağaçların içindeydin. Delirdin. Hâlâ çılgın gibiyim."

Ona, "Ölümün hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Bu da beni çılgına çeviriyor," dedi.

Amy gittikçe daha çekingen ve belirsiz hale gelmeye başladı. Ruhlar âlemine geçiş ona yeni bir şey olarak görünüyordu. Onun farkındalık alanına giren her şeye dikkat etmesi için teşvik ettim.

Uzaklaştıkça, her şey karardı. Beyaz bir şey titreşiyordu. Gerçek bir beyazdı. Dans ede ede bana doğru geliyordu. Önümde ona doğru az bir yol vardı ama ben ona doğru ilerleyemiyordum. Kanatlara benziyordu. Çekiliyormuşum gibi geldi. Mücadele edebilirdim fakat nereye gideceğimi bilmiyordum. Beyaz ışık gelip beni yuttu ve geriye doğru gitmeye başladı. O bir kişiydi. Uzaya doğru çekiliyordum. (uzun bir duraksama) Daha ileri gidemiyorum.

Uzun uzun sessizliklerden sonra, Amy daha fazla ileriye gidemeyeceğini anlamıştı. Geri dönüp geçmiş yaşamını yeniden ziyaret etmeliydi. Direndi öfkeleni. Ona direnişinin üstesinden gelmesi için yardım ve rehberlik ettim. Sakin bir şekilde yirmi yaşındaki bedeninin üzerine süzülerek geldi, sonunda şöyle söyledi "İnsanları affetmem gerektiğini düşünüyorum. Neden bilmiyorum. Ben hiçbir şey yapmadım. Onlar çok acımasız, çirkin insanlardı. Onları affedemem. (uzun bir duraksama) Bu bir ders. Acımasızlığın ve sevginin yetersizliğinin ne kadar yıkıcı olabileceğini öğreniyorum. Artık bedenime bakmaya ihtiyacım yok."

Amy aniden özgürleştiği hissine kapıldı ve hızla Dünya'dan uzaklaşıp ruhlar âlemine gitti: "Rehberim etrafımda ve beni sevgiyle doldurup ferahlattı. "Bu acı dolu zamandan kurtulup, hemen ruh grubuna kavuştu. Şimdiki erkek kardeşi bazı mavi lekeleri olan beyaz bir ışık olarak ona belirdi. Diğerlerini hiç tanıyamadı, onlar da kendi gibi beyazlardı. Grubunu anlatmasını isteyince şunları ifade etti:

Hepimizin insanlarla ve affetmeyle sorunları var. Aynı şeyleri yapıyorlar. İlerlemek için almamız gereken yollar olduğunu düşünüyorum. Kendimi rahat hissediyorum ama öğrenecek çok şeyim var. Onlar çok neşeli. Palyaçoluk yapıyorlar. Grubum boşlukta süzülüp duruyor. Dünyada değiliz fakat kendi korumuzdayız. Sanki yeniden yaşamaya başladık. Dört adet beyaz ışık var ve gülüşüyorlar, onların kim olduklarını bilmiyorum. (1)

Grubun kendileri için bir amaçları olup olmadığını sordum. Hemen yanıtladı, "Hem de büyük bir amaç." Her şeyi söylediğini düşünüyor gibiydi. Ona biraz açmasını istediğimde, şöyle söyledi:

Tamamen insanları sevmek ve onlardan hoşlanmakla ilgili. Bu amacımızı gerçekleştirmede çok iyi değiliz. Rehberimle daha fazla ilerleyemeyeceğimi hissediyorum. Çünkü hazır değilim. Sanki daha büyük şeyler varmış gibi geliyor. Grubumuzun ışıklarından ne zaman ayrılısam öylece boşlukta kalıyorum ve grubuma doğru çekildiğimi hissediyorum. Burada mutluyum. Onlar aşına olduğum kişiler.

Amy'nin şimdiki yaşamıyla ilgili konularda sesi gittikçe daha netleşmeye ve özgüvenli olmaya başladı:

Amy: Bulduğum yerden memnun olmalıyım. Seçimlerimi anımsayamıyorum. İnsanları sevmiyorum. Bu zorlukları Dünya'da da istediğimi anımsamıyorum. Kadın olmayı kabullenmeli ve adaletli olmayı ve doğru işler yapmayı denemeliyim. Ben daima dışı bir varlık oldum.

Tina: Bu yaşamı amaçların doğrultusunda mı yaşıyorsun?

A: İnsanlarla yaptığım şeyler yeterli değil. Daha fazla insanlara karışmalıyım. Kendimi izole ediyorum.

T: Ne yapıyorsun?

A: En çok korktuğum şey. İnsanlara kollarımı açmak. Onları kucaklayıp onlarla iyi geçinmem bekleniyor. İnsanları sevmeyi ve anlamayı öğrenmeliyim.

T: Şu anda yaşamakta olduğun bu özel yaşamın amacı nedir?

A: Sevgiyi tamamen öğrenmek. Çok sevgi doluyum ama dar fikirliyim. Daha kuşatıcı olmalı ve herkesi sevmeliyim.

T: Bu konuya rehberinle de bir bak ve buna nasıl bir katılımın olabilir anlamaya çalış.

A: Kalple... Sadece kalbimle.

T: Kilise ya da dinin bu yaşam amacına olan uyumu nasıl ya da böyle bir uyum var mı?

A: Evet, öyle. Din değil, fakat Tanrı'nın kilisesi. Tanrı ona uyuyor. Yaratıcı... Anlayamadığım bir sürü nedenle. Dünya'nın

ve insanoğlunun yaratıcısı... Tamamen sevgiyle ilgili, alabileceğimin hepsi bu.

T: Cehennemin var olup olmadığına bir bakmanı istiyorum. (2)

A: (uzun bir duraksama) Hmm... Ürperdim ve yüzler bir görünüp kayboldular. (uzun bir duraksama) Hmm... Bence orada işkence gören ruhlar var. (daha uzun bir duraksama) Hmm... Fakat galiba onlar kendi işleriyle ilgileniyorlar, bu onların yaradılışları.

O (Amy'nin rehberi) bana onun karanlık ve soğuk olduğunu gösteriyor. (3)

T: Bu konuda ne biliyorsun?

A: (uzun bir duraksama) Hmm ... Bu onların yaratılışı. Tıpkı benim gibi. Batmış kalmış değilim. Bu onların kendi yaratılışları. Bu anlayış eksikliği. Basitliği anlayamıyorlar! Sadece anlayamıyorlar! Onların yanıtları aramaları bekleniyor!

T: Bununla karşılaştırınca ilerlemen hangi aşamada?

A: Onlardan uzak değilim.

T: Tüm bu öğrendiklerin hakkında nasıl hissediyorsun?

A: İyi hissediyorum. Onu açıklayamam. Saplanıp kaldığımı söylüyorum ama aslında öyle değil. Bu anlamayla ilgili, fakat onu göremiyorum. Mükemmel ve daha da var. Onu açıklayabilirim.

T: Rehberinin bilmeni istediği başka bir şey var mı?

A: Sevgi, sevgi, sevgi –hepsi bu ...

Şimdi, beş yıl sonraydı. Amy otuz bir yaşındaydı. Benimle yaptığı bir söyleşide, 1700'lü yılların geç dönemlerinden bir geçmiş-yaşam deneyimini anımsadı. Orada açlıktan ölen bir genç kızdı.

A: Kötüydü. Herkes bana eziyetler etti. Bu yaşamda hâlâ böyle şeyler oluyor.

T: YAY deneyimi hakkında en çok hoşuna giden nedir?

A: Orada en çok hoşuma giden şey diğer insanları orada görmektir. Beni bir inanan yapmaya yetecek kadar görmüştüm. Burada olmamızın bir nedeni olmalı. Şimdi artık zihnim rahat. Cennet ve cehennem fikirleri insanların kafasını karıştırıyor. Bir şeyleri doğru yapmak için birden fazla şansımız olduğunu bilmek çok rahatlatıcı.

T: YAY oturumunun kayıtlarını dinlerken aklından neler geçti?

A: Burada Dünya'daki yaşamlar arasındaki deneyimlerimin çoğunu ve yaşamlar arasındaki insanları görmeyi unutmuştum. Örneğin, YAY esnasında gördüğüm küçük erkek kardeşim. O bu yaşamımda hâlâ yaşıyor ve benimle, fakat Dr. Newton'un *Ruhların Yolculuğu* kitabında okuduğumu anımsıyorum bu yaşamda enerjimizin sadece bir kısmını götürüyormuşuz, geri kalanı da ruhlar âleminde kalıyormuş. Ona şimdi herkesten daha yakınam. O benim YAY oturumlarımda tanıyabildiğim tek kişiydi. Kendi kocamı bile görmemiş olmak beni rahatsız ediyor.

T: YAY deneyiminin eğer varsa şimdiki yaşamına etkisi nasıl oldu?

A: Üstümden bir ağırlık kalkmış gibiydi ve bu her şeye anlam kazandırdı. Hoşuma gitti ve burada olmak için bana iyi bir neden kazandırdı.

T: Cehennemle ilgili şimdi neler söyleyebilirsin?

A: İstirap ve acı içindeki insanları gördüm. Karanlıktalardı ve soğuktu. Yüzler bana doğru gelip durdular. Kimseyi tanıyamadım. Onların ışığın peşinde olabilecekleri gibi bir izlenime kapıldım. Onlara zulmeden hiçbir şey yoktu. Onlar sadece ışığı takip ediyorlardı. Her şeyden daha fazla kayıp görünüyorlardı. Onlar ışığı görmeyi sadece denememişlerdi. Onlar sadece bilmiyorlardı. Karanlık, soğuk, simsiyah bir

yer gördüm. Bu karanlık yerin ortasında olduğumu fark ettiğim zaman, geriye çekildim. Yüzleri tanıyamadım. İleri doğru hareketlendim ve oradan çıkıp aydınlıklara ve sıcaklığa eriştim. Şimdi yüzlerdeki ifadenin acı ve keder olmadığını fark etmiş durumdayım. Onların sadece kafaları karışık ve kayıptılar. Nerede olduklarını ve ne yapmaları gerektiğini bilmiyorlardı. (4)

T: İnsanlar hikâyelerini burada okudukları zaman, onların senin bu deneyiminden gerçekten ne anlamalarını istersin?

A: Ben her şeyin o kadar basit olduğu izlenimine kapıldım ki, çok fazla kavga, cinayet ve ölenler için suçluluk duyguları var. Bir seçim yaparsın. Hepsi bu kadar basittir. Her şey hakkında çok daha iyi hissediyorum.

T: YAY deneyiminle ilgili bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?

A: Çok pozitif. Suçluluk duygusundan kurtuldum ve bilincim özgürleşti. Hâlâ Yüce İsa'ya inanıyorum, fakat cehenneme değil. Şimdi öğrenmek ve gelişmek için birden fazla fırsatımız olduğunu biliyorum. Birden fazla şansımız var.

Bu genç kadın bütün yaşamı boyunca kaçınılmaz olanı beklemeye koşullandırılmıştı: ölümden sonra cehennemi bir yaşam. Yaşamı boyunca yapılan programlamalara rağmen Amy başka bir şey buldu. Sevgi dolu bir rehber tarafından rahatlatıldı ve eğlenceyi seven ruh grubu tarafından desteklendi. Affetmeyi ve sonra kinden öfkeden kurtulmayı deneyimledi. Ruhların sonsuz bir şekilde kınanıp acı çektikleri ve cezalandırıldıkları bir cehennemle karşılaşmadı, onun yerine kendi seçimlerini yapmaya çalışan kafaları karışmış ruhlar buldu. O sadece neşe ve sevinci, basitlik ve anlayışı keşfetmedi, Amy öğrenmek ve gelişmek için birden fazla fırsat olduğunu da gördü.

- (1) Ruh gruplarının renklerini tanımak için: YAYH 125-127. Başlangıç aşamasındaki ruhlar için beyaz enerjinin bir analizi için de, bakınız: YAYH 96-97 ve 143.
- (2) İcra etmiş olduğum binlerce YAY vakası ve bir o kadar da TNI uzmanlarının vakalarında, öbür dünyada cehennem ya da araf gibi yerlerin varlığına hiçbir zaman rastlamadık. Bunlar, yaşamlarında doğru işler yapsınlar diye duyarlı insanları korkutmak amacıyla tasarlanmış, artık zamanı geçmiş insani kavramlardır. Amy'nin vakasında onun başlangıçtaki "zulme uğramış ruhların" kümelendiği ruhani geçit görüleri diğer tarafta olduğuna inanılan bir cehennem fikrinin önyargılarıyla oraya taşınmış düşüncelerden kaynaklanıyordu. Bu Amy'nin hipnotik olarak derin teta halinde olmadığını da gösteriyor.
İnsanların cezalandırılma korkusu şeklindeki daha büyük kavramı cehennem korkusuyla ilişkililiyor, bu konuda hipnoz yoluyla çok şeyler öğrendik. Bir ruh kendisine yataklık yapan bedenle kötü şeyler yapar ve diğer insanların acı çekmesine yol açarsa, böyle bir yaşamdan sonra yalnızlık içinde geçirilen bir zaman ve ruh refakatçilerine, rehberlere ve ustalara danışma gibi olanaklar sağlanıyor. Hiç kimse kötü doğmaz, fakat ruhlar zamanla kendilerine yataklık eden bedenlerindeyken zihinsel hasarlar nedeniyle zehirlenmeler ve bozukluklar oluşabilir. Bu özellikle de az ilerlemiş haldeki ruhlarda olur. Bir ömür boyunca diğer insanlara şiddetli zararlar vermiş insanlar için ruhani pişmanlık araçları vardır, fakat onların hiçbiri cehenneme ya da arafa gitmezler. Geçmiş davranışların yol açtığı karmik ayarlamalar bir sonraki yaşamlarımızda meydana gelir, genellikle onlar kendine zarar veren ruhlar seçerler, böylece seçilen bu belli bedenlerden özel derslerini alırlar. Kötülüğün, cehennemin, arafın varlığı konularında daha fazla bilgi için bakınız: RY 49 ve RK 3, 67 ve 75.
- (3) Karanlık ve soğuk insanların cehennemle ilgili önyargılarıyla ilgili terimlerdir. YAY oturumlarının erken safhalarında, bazı danışanların dini dogmalarla ilgili kendi inanç sistemleriyle bilinçli müdahalelerde bulduklarına rastlıyoruz. Özellikle de kendilerini ruhsal âlemde yalnız ve inzivaya çekilmiş bir halde gören danışanlar bu inançları gerçek görüleriyle karıştırabiliyorlar. Aslında, onların böyle yerlerde olmalarının kendilerini kindar bir Tanrının cezalandırmasıyla bir ilgisi yoktur.
- (4) Yanlış yönelimlere kapılmış ruhlarla ilgili daha fazla bilgi için, bakınız: YAYH 70-71. Aslında gerçekten kaybolmuş halde ruhlar yoktur, Dünya'da yarım kalmış işleri nedeniyle bir yaşamdan sonra ışığa doğru gitmeyen ruhlar olabilir. Yönelimini kaybetmiş ruhlar hakkında daha fazla açıklama için bakınız: RK 72-73 ve YAYH 70-71.

Sadece Birkaç Soru Soracaktım...

Teoh Hooi-Meng

(Kuala Lumpur, Malezya)

Hipnoz eğitimcisi ve Newton Enstitüsü

YAY uzmanı

Büyük bir genelde, yaşamlar-arası-yaşam oturumunun hazırlıkları oldukça uzun sürer. Danışanlar genellikle birçok soru sorar; danışanla uzman arasındaki ilişki çok önemlidir ve YAY uzmanı her danışanın yaşamlar-arası bir yolculuğa çıkması için onu mümkün olduğu kadar hazırlamaya çalışır. Aşağıdaki oturumun yaşam dönüştüren etkileri böyle bir hazırlığın önemini net bir şekilde ortaya koyuyor.

Elsie kırk yaşlarının sonlarında mutlu bir evliliği ve iki de çocuğu olan bir kadındı. Kuala Lumpur'daki ofisime yaklaşık iki saat uzaklıktaki bir kasabada yerleşik uluslararası bir örgütün üst düzey yönetici pozisyonundaydı. İyi bir geliri ve birçok kişiyi kıskandıracak bir yaşamı vardı. Dr. Newton'un bütün kitaplarını okumuştı ve ruhsal geri dönüşle ilgili "birkaç sorusu" vardı. Bu sorulara benim yanıt verebileceğimi umuyordu.

Konuşurken, bana oldukça gecikmiş olduğunu hissettiğini söyledi; dahası, bir parçasının daima kayıp olduğu hissi içindeydi. İşi ona bol bol seyahat etme imkânı sağlıyordu ve yurtdışında birkaç geçmiş-yaşam geri dönüş terapisi yapmış olma ayrıcalığına erişmişti. Ancak bu oturumlar ona çok da fazla yardımcı olmamıştı. Bu nedenle bana gelmişti ve bir YAY oturumunda ruhani geri dönüş yaşamak istiyordu.

Başlangıçta, görüşmelerimiz birkaç ay boyunca yaptığımız e-mail yoluyla devam etmişti. Bir Eylül sabahı, oturum öncesi yaptığımız telefon görüşmemizden sonra nihayet Elsie ile bir araya gelmiştik. Onla ilgili ilk izlenimlerim, istekli, özgüveni tam ve açık sözlü bir yönetici olduğu şeklindeydi. Sorularına yanıt bulmak için kaldırmadık taş bırakmayan cinslerdendi. İlk otuz dakika daha ziyade benim sorgulanmamla geçti, bu bölümde ona yaşamlar-arası-yaşam kavramını ve Dr. Michael Newton'un çalışmalarını detaylı bir şekilde açıkladım. Elsie şüphelerini ve sorularını açıkça sordu ve bazı danışanlarımın keşiflerini anlattım, onu deneyimli bir yaşamlar-arası-yaşam terapisti olduğum konusunda rahatlattım.

Bir dizi soru onu sürekli olarak meşgul ediyordu ve bunlara YAY sürecinde yanıtlar bulmayı umuyordu. Şimdiki yaşam görevi hakkında netleşmek istiyordu. Ölüm düşüncesi onun zihnindeki en yakıcı düşünceydi ve bunun kendi ölümüyle yakında karşılaşacağı anlamına gelip gelmediğini öğrenmek

istiyordu. Elsie son yıllarda metafiziksel konuların kendisini neden bu kadar cezbedtiğini de öğrenmek istiyordu; o enerji şifacılığı, Reiki ve geçmiş-yaşam geri dönüşü konusunda çok miktarda kitap alıp okuyordu ve ilgi alanlarındaki bu keskin dönüşümün nedenini merak ediyordu.

Mutlu bir evliliği olmasına rağmen, metafizikçi hocalarından birine karşı çok belirgin ve sıra dışı hisler edindiğini fark etmişti ve bu duyguların kaynağını keşfetmek istiyordu. Ve sevgili annesinin o on yaşındayken vefatından beri zaman zaman annesinin öğütlerini duyuyor ve onun koruyucu varlığını hissediyor gibiydi. Bazen bu farkındalık düşlerine kadar uzanıyordu. Elsie'nin kafası çok karışmıştı; bu deneyimler gerçekten annesinin varlığına mı işaret ediyordu, yoksa kendisinin içindeki arzulardan mı kaynaklanıyorlardı? Ruhani özüne nasıl daha iyi bir şekilde akortlanacağını merak ediyordu ve ruh eşini ve ruh rehberini tanımayı istiyordu.

Oturum Dr. Newton'un önerdiği bir tarzda icra ediliyordu, mutlu ya da nötral çocukluk anılarının elde edilmesiyle başlamıştı ve doğal bir şekilde annesinin rahmine gitmeden önce Elsie'nin en erken şimdiki yaşam deneyimine gitmiştik. Bu dönemde özel bir olay yoktu, fakat Elsie'nin erken dönem anılarını anımsayabilme yeteneği cesaret vericiydi.

En son geçmiş yaşamına geçişini "sarsıcı" olarak rapor etmişti, bir ömür boyu olan değişimlere anlam katıyor gibiydi. Kendini bir Orta Doğu ülkesinde Kamal adıyla yalnız bir yolcu olarak yeterince gerçekçi bir şekilde gördü. Kamal kendini tıbbi ilaçların arayışı içinde yürüyerek arşınlarken buldu. Bu özgün yaşam zamanında soyuldu, dövüldü, işkenceler gördü ve belli kavşak noktalarında bu ruh travmatik olayları yeniden deneyimlemeyi kendine doğru çekiyor görünüyordu. Buradaki karmik derslerin yanı sıra çalışmamızın temel hedeflerinden biri de ruhani âleme eski bir yaşamdan giriş

yapılabilmekti. Bu YAY oturumundaki nihai varış noktamıza doğal bir geçiş sağlıyordu. Yaşamının son günüydü, Kamal ölümünden hemen önce, yatağının yanı başında kendisine sadık “öğrencilerinin” olduğunu bildirdi. Onlarla herhangi bir kan bağı yoktu, bu üç kişi onun bitkisel şifalı bitkilere olan adanmışlığına hayrandılar ve uzun süredir onunla birlikte çalışıyorlardı. İleri bir yaşta gözü arkada kalmadan vefat etmişti. Bu yaşamdaki görevini tamamladığını ve “eve dönmeye” hazır olduğunu hissetmişti.

Meng: Kamal, öleceğin günün bugün olduğunu nereden biliyorsun?

Elsie: Bedenimin ağrıdığını hissettim ve zihinsel olarak öyle yorgundum ki. Onların üçü yanı başımdaydılar. Hiç konuşmalar da, yüz ifadeleri bana çok hasta olduğumu söylüyordu.

M: Sonra ne oldu?

E: Oov, neden böyle havada süzülüyorum? Onlar neden böyle gürültüyle ağlıyorlar? Ah, öldüm! Ama öyle hafifledim ki... Süzülüyorum. Özgür hissediyorum...

M: Tamamlamak istediğin bir şey kalmış mıydı? Onların herhangi biriyle iletişim kurabildin mi?

E: Hayır, bu yaşamda yapmam gereken her şeyi yaptığımı düşünüyorum. Üzülecek bir şeyim yok. Yani evet, onlara ömrüm boyunca yaptığım araştırmalarımı içeren yazdığım küçük kitaptan bahsetmeyi unutmuşum. Bu kitap en genç olanına verilmeliydi diye düşünüyorum. O ben öldükten sonra öğretilerimi yayabilir. En çok ona güveniyorum.

M: Buna nasıl niyetlendin?

E: Sanırım bu gece onun rüyasına gireceğim ve ona yapması gerekeni söyleyeceğim. Benim ölümümünden dolayı çok üzgün ve yorgun ve bunun onunla bu konuda temas kurmam için en uygun zaman olacağını düşünüyorum. (1)

Danışanımı bunu yapması için cesaretlendiriyorum ve çabaları bir sonuca vardığında bilmemi sağlıyor. Bir dakika kadar sessiz kalıyor sonra ilerlediğine ilişkin işaret alıyorum, bedenini değiştiriyor ve diyor ki "Şimdi yapıyorum!"

Oturum devam ediyor:

M: Şimdi herhangi bir duyuma sahip misin?

E: (Bir süre çekinerek) Ah, şimdi gittikçe yükseğe çıkıyorum. Evimin üzerinde süzülüyorum, hep yükseğe; aşağıda evimi görebiliyorum, kasabamı, vilayetimi, ülkemi... Dünya altımda duruyor ve gökyüzüne doğru yükselmeye devam ediyorum. Galaksinin içindeyim, etrafımda yıldızlar var. Dur bir dakika, bir enerji bana rehberlik ediyor, bu çok iyi hissettirdi... Yaşamımda daha önce hiç bu kadar iyi hissetmemiştim... Sanki şimdi evime gidiyor gibiyim. Fiziksel bir bedene sahip değil gibiyim, ama bedenimin şeklini ışık tanımlayabiliyor. Şeffafım ve ışığı hissedebiliyorum.

Bu noktada, Elsie çok duygusal göründü, gözlerinden yaşlar geliyordu.

M: Şimdi dikkatini çeken nedir?

E: Durmuş gibiyim. Etrafım yıldızlarla dolu; her yerde çok güzel, pırıldayarak kırpışan, renkli yıldızlar var. Tuhaf, sanki daha önce burada bulunmuşum gibi geliyor. Bu dans şimdi durdu ve ötekilerden daha parlak görünen altı, yok yok beş yıldız, bana doğru gelmeye başladılar. Hepsi de beni çok hoş karşılıyorlar ve cesaret veriyorlar. Şimdi, sağ taraftan (saat üç yönünde) bana doğru geliyorlar ve beni selamlıyorlar. (2) Hiçbir konuşma duymadığım halde yıldız bana eve hoş geldin arkadaşım diyor. Zihnimden geçen bir mesaj gibi.

M: Birlikte yaptığımız keşfimize devam etmek için, bu yerde seni ne adla çağırdıklarını bana söyleyebilir misin?

E: Bir dakika. Sanırım o bir ses. Hummee gibi işitiliyor. Evet, ruh adım Hummee. (3)

M: Çok güzel Hummee. Bunu öğrendiğime memnun oldum. Şimdi, Senden Elsie'ye onun sürekli canını sıkan bazı sorularının yanıtlarını bulabilmesi için yardım edebilir misin? (4)

E (Hummee olarak): Elbette, memnun olurum!

M: Şimdi ne oluyor?

E/H: En parlak ışık şimdi beni geçite doğru yönlendiriyor. Ha, sanki süzülüyorum ya da havada uçuyor gibiyim. Bu yolculuk öyle hafif ve kolay ki. Yolculuk basitçe tuhaf, sanki hiçbir ağırlığım yok.

M: Bu halde nasıl bakabiliyorsun? Bir bedenim, rengin ya da ırkım var mı?

E/H: Hayır, bedenim yok, kendimle ilgili sadece ışık ve enerjiden ibaret olduğumu seziniyorum.

M: Şimdi nereye yönlendin?

E/H: Bilmiyorum.

M: Lütfen bana şimdi tam önünde ne olduğunu söyle.

E/H: Işık boyunca bir boşluğa doğru ilerliyorum. Bu boşluk sınırları olmayan kocaman bir salona benziyor, sadece bir duvar var, sadece ben ona yaklaşıncaya ortaya çıkıyor. Sıcaklık ve aidiyet hislerine sahibim. Güçlü bir ışığın bana doğru geldiğini fark ettim, bu arada bana rehberlik eden ışık geriye çekildi. Şimdi farklı renklerde ışıklar etrafımı çevirdi. Bana yeniden "Hoş geldin" diyorlar. Biz aynı kategorideyiz, bu benim kendi grubum. (5)

M: Burada tanıdığını hissettiğin ya da sezindiğin herhangi biri var mı?

E/H: Bir dakika, dur düşünüyüm. Tamam, saat 11 yönündeki ışık öyle sevgi dolu ki, bencil olmayan bir sevgiyle. Şimdi bana doğru geliyor ve beni rengiyle sarmalıyor. Çok tanıdık geliyor.

M: Işığa doğru onun ötesine bak; sana birini anımsatıyor mu?

E/H: Ah, o benim annem! (duygulu bir şekilde) Onu o kadar özlemiştim ki! Neden beni o kadar aniden, sevgine daha doyamadan bıraktın ki? (Danışan annesinin yanıtını bildirdi: *Benim için eve gitme zamanı gelmişti. Kendi kendine öğrenmen gerekiyordu. Bunların hepsi planlıydı. Bununla beraber, bu zaman boyunca ben hep senin yanındaydım ve olduğum yerden seni koruyordum. Gerçekte, bunu sana göstermek için geceleri saçlarını okşadığımı hiç fark etmedin mi?*)

E: Ben o zamanlar halüsinasyonlar gördüğümü düşünüyordum. O zaman beni asla bırakmadın anneciğim. Senin da-
ima benimle olman beni o kadar rahatlattı ki.

M: Hummee, Elsie'ye din hocasına karşı neden öyle bir eğilimi olduğunu anlaması konusunda yardımcı olabilir misin?

Burada, danışanın sesi dikkat çekici derecede değişiyor, daha sakin ve durgun bir ritme kavuşuyor. Hummee yanıtıyor:

E/H: Elsie'nin bu adamın kendi ruh grubundan olduğunu farkında olması gerekirmiş. Onun rolü Elsie'nin ruhani gelişiminde daha büyük bir içgörü elde etmesine yardımcı olmuştuk. Bu dini hocayla ilk karşılaşması rastlantı değilmiş, Elsie Yeniçağ öğretileriyle daha bir akortlanmıştı. Onların enerjilerinin sinerjisine daha fazla konsantre olmalıydı. Daha yüksek bir anlayış için yaptıkları arayışta karşılıklı olarak birbirlerini tamamlayacaklardı.

Burada, Elsie kendi kendine mırıldandı, "Allaha şükür! Şimdi anladım o gerçekten de benim ruh eşim."

M: Elsie ruh rehberinin de kim olduğunu öğrenmek istiyordu. Hummee, bu şimdi bizi karşılayan ilk ışık olabilir mi?

E/H: Elsie'nin ruh rehberinin fiziksel bir formu yok. Onun ruh rehberi bu dönem boyunca hep hissettiği sezgisel hisleri ve içgüdüleriyle temsil ediliyor.

M: Çok iyi hadi devam edelim.

E: Buradan ayrılıyorum ve başka bir yöne götürülüyorum. Şimdi yeşil kapısı ve yüksek kemerli bir koridora açılan tuhaf bir yapının önünde duruyoruz. Rehber ışığım bana öncülük ediyor.

M: Bir sonra ne oluyor? Lütfen bana bildir.

E: Arkasında yer yer yarısaydam bir ışığın olduğu yuvarlak bir masa görebiliyorum.

M: Yer yer gördüğün bu yarısaydam ışıktan kaç tanesi dikkatini çekti?

E: Dur sayayım. Beş adet... Çoğunlukla mavi ve mor ışıklar.

Hummee, Elsie'nin ruhu olarak, bana etrafında oturmakta olan ve Yaşlılar Konseyi olduğu artık iyice belli olan varlıkların bireysel renk tonlarını tarif etti. Onların öğüt veren rehberlik edici doğaları nedeniyle Hummee/Elsie'yi cesaretlendirmek ve bu toplantıdan azami faydayı sağlayabilmesi için sorular sormaya devam ettim.

M: Hummee, neden buraya yönlendirildiğini biliyor musun? Büyük şeyler öğrenmek için mi buradasın yoksa bir çeşit yargılama mı olacak?

E: Bir ruh olarak evrimsel gelişimime rehberlik etmekten sorumlu olan bu beş ruhla iletişim kurmak için buradayım. Onlar yargılamak için değil yanıtlar sağlamak için buradalar, bunu biliyorum. Bu süreçten daha önce defalarca geçtim ve onlarla yüzleşirken endişe duymam gerekmiyor; aslında çok sakin olduğumu söyleyebilirim.

M: Bu çok iyi, Hummee. Elsie bana şu soruların yanıtlarını bulup bulamayacağımızı sormuştu:

1) Şimdiki yaşamındaki görevi nedir?

2) Ruhani özüne nasıl daha iyi akortlanabilir?

3) Son zamanlarda ölümün varlığını hep hissediyor. Bu onun zamanının yakın olduğunu mu gösteriyor?

Bunları konseye sorabilir misin?

E: İlk soruya yanıt vermek için, bir yaşlı ayağa kalktı ve zihnime şu mesajı gönderdi:

“Sevgi, destek ve tevazuyu öğrenerek, zaman içinde bir şifacı olmaya başlayacaksın. Şimdi yapmakta olduğun her neyse doğruca yapmaya dikkat et. Biz, bu amaçlarını gerçekleştirebilmem için ihtiyacın olan kaynakları sağlamak üzere her zaman seninle olacağız.”

İkinci soruya gönderme yaparak, hoca yanıt verir bir role büründü: “Mütevazı ol ve küçük bir kızmış gibi öğrenmeye çalış. Bu küçük kıza ya da içindeki minik sese güven, onlar senin ruhani âlemlerle daha derin bir şekilde akortlanmana rehberlik edecekler.”

Son soruyu tanrıça görüntüsüne bürünen üçüncü bir yaşlı yanıtladı: “Bilinç seviyesi dışında ölüm yoktur. Ölüm kavramını bilinçle bilinçdışı arasındaki geçiş yaratır. Bizler ruhlar olarak ölmeyiz sadece bedensel formumuzdan sıyrılmış oluruz. Ölüm düşüncesi gerçekte dünyevi enerjimizin bir algısıdır. Çevrenle barışık ol Elsie, o zaman mutlu olacağını göreceksin.”

YAY oturumundan iki ay sonra, Elsie beni telefonla aradı. Çok farklı bir ses tonuna sahipti. Bana yardımlarımdan ötürü teşekkür etti. Şimdi çok mutluydu ve kendisiyle barışıkta. Enerji şifacılığıyla ilgili bir kursa gitmiş insanlara yardım etmeyi öğrenmeye kendini adanmıştı. Enerji çalışmasında birlikte çalıştığı grupta her şeyi herkesten daha iyi anlayabiliyordu ve kendi kaderinin daima bunu öğrenmek olduğu gibi bir hisse kapılmıştı.

Metafizik hocasıyla şimdi çok daha net bir anlayışla yüzleşebiliyordu. Onun kendisinin ruh eşi olduğunu biliyordu ve onların birbirlerini daha büyük bir ışık altında görmeye ihtiyaçları vardı.

Galiba en önemlisi artık annesiyle olan düşleri deneyimlemiyordu. YAY deneyimi onu bu konuda rahatlatmış ve anlayışını netleştirmişti. O annesi olan ruhtan ve konsey üyesinden ölümün sadece bilincin bir algısı olduğu ve ruhun doğasının aslında sonsuz bir varoluşa sahip olduğu konusunda açık mesajlar almıştı.

-
- (1) Bazı ruhlar insanlara düşlerle mesaj iletme konusunda diğerlerinden daha yeteneklidir. Düşler ve düş ustaları hakkında bakınız: RK 22-31, 288-289.
 - (2) "Saat tekniğini" YAY terapisindeki danışan ve uzmanın, ruhun ruhlar âlemine girişinden sonra karşılaştığı gruplar içindeki dairesel ruhani pozisyonları belirleyip doğru tarif edebilmeleri için ben geliştirdim. Bu tekniğin tarifi için bakınız: RK 143, 279-280.
 - (3) Öbür dünyada seslerin dili oldukça karmaşık ve YAY terapilerinde bunlar en iyi ruh isimlerinin telaffuzunda belirginleşir. Bu bazı öznelerde daha kolay olabilmektedir, fakat danışanlara ruh isimlerini kodlamalarının istenmesi de çok etkili bir yöntemdir. Bakınız: RK 188-190 ve YAYH 102, 128.
 - (4) YAY uzmanları ruh/beyin ikilemini kullanma konusunda belli bir terapatik yaklaşıma sahip olabilirler. Burada, ruhun kendisine sorunlarını çözme konusunda geçici insan egosuna yardım etmesi için ricada bulunuluyor. Ölümsüz ruhsal ismin kullanılması öznenin ruhlar âlemine yerleşmesine destek oluyor. Bakınız: RY 93 ve YAYH 183-184.
 - (5) Dönüş yapan bir ruhun ilk karşılanması esnasında, rehberlerimiz sıklıkla özeli korumak adına arka planda kalmaya özen gösterirler; bakınız: eve dönüş, RY 27. Rehberlerimizin bu uygulamayı bir yaşamdan sonra ruh gruplarına ilk katıldıkları zaman da başvurduklarını görüyoruz. Bakınız: RK vaka 47, 280. Ruh gruplarının renkleri için, bakınız: RK 170-176.

Ruh Eşikle Rayına Oturan İlişki

Celia Kakoschke

(Bendigo, Avustralya)

Şimdiki yaşamlarında geçmişi yaşayanları ruhsal entegrasyon yordamıyla kurtarma alanında uzman.

Cassie otuz altı yaşında evli ve çocuksuz bir kadındı. Yaşamlar-arası-yaşam oturumuna hem mesleki hem de özel yaşamı hakkında daha net ve iyi bir anlayış kazanmak için gelmişti. Cassie ruh eşi olan James ile üç buçuk yıldır evli olduğunu ve onun kendisi için doğru insan olduğunu bildiği halde ilişkilerinde sorunlar yaşadığını belirtmişti. Aşağıdaki hikâye Cassie'nin YAY oturumunun yaşamı üzerindeki etkilerini vurgulamak için gereken birçok bireysel detay içeriyor.

Cassie toplantıdan birkaç ay sonra James ile büyük bir şehre taşındıklarını ve orada bir yıl sonra evlendiklerini aktardı. Başlangıçta çalışmayan ve bölgeden henüz arkadaş edinemeyen James'in yalnızlıkla ilgili bazı sorunları belirtmeye başlamıştı. Önceleri, Cassie iş için şehir dışına çıktığında gününün çoğunu bilgisayarın başında geçiriyor, sohbet odalarına girip e-mail ile mesajlaşıyordu. Sonunda bu sanal ilişkiler bir bayanla buluşmaya dönüşmüştü. Taşınmalarından aylar sonra Cassie'nin bu buluşmadan haberi olmuştu. Bilgisayarın çöp kutusundaki bir belgede sanal olarak yapılan sohbetlerin kayıtları vardı. Bu kayıtlar onların sadece buluştuklarını değil cinsel ilişkide bulduklarını da ortaya koyuyordu. Cassie James'le yüzleştğinde gözlerindeki suçlu bakışları görmüştü, ancak o yine de her şeyi inkâr ediyordu.

Cassie'nin önceki ilişkilerinde onu aldatan bir adam da vardı ve güçlü ve zeki bir kadın olarak bunun bir daha olmayacağına dair yeminler etmişti. Yakın bir akrabasının ona genç bir kızken birkaç defa erkeklere güven olmaz diye telkinlerde bulunmuş olması da bu duygularını daha da güçlendirmişti. Şimdi içinde bulunduğu durumu büyük bir sorun olarak görüyor, ne yapacağını bilemiyordu. James'i samimi bir şekilde ruh eşi olarak görüyordu, yine de derinlerine yerleşik aldatılma ve aptal yerine konma korkusu bir türlü yatışmıyordu.

Bu sıralar, Cassie ve James'in cinsel birliktelikleri de çok seyrelmeye başlamıştı. İkisi de çalışmakla çok meşgullerdi. Hâlâ birbirlerini seven ve her zaman öpüşüp kucaklaşan ve gülüşen bir çift oldukları halde evliliklerinin bu özelliği ihmal ediliyordu. Ama Cassie ilişkilerinin bu güzel yanlarının cinsel birleşmeden daha önemli olduğunu hissediyordu.

Cassie bana James'in ayda bir kez bir arkadaşının evine gidip çok sarhoş olduğunu söylemişti. Bundan hoşlanmıyordu,

ona içki içmeyle ilgili şartlar koşuyordu. Onun bu âlemlerinden birinden sonra hayatından memnun olup olmadığını sormuştu. Çünkü içkinin bazen insanların gerçeklerden kaçmak için başvurduğu bir yol olabileceğini hissetmişti. Mutlu olduğunu ve endişelenecek bir şey olmadığını söyleyerek onu yanıtlamıştı.

Cassie çocukluğundaki konular üzerinde çok çalışmıştı, fakat James bunu yapmamıştı. Onun çocukluğu çok travmatik ve sorunluydu ve sorunlar belirdiğinde, onlarla ya korkarak ya da üzerini örtme yoluyla ilgileniyordu. Bir defasında Cassie hayatına girmeseydi yaşamaya değmeyeceğini intiharı düşünebileceğini söylemişti ve Cassie bunu ciddiye almıştı.

James onun gerçekten sevdiği ilk adamdı. Ona ilk görüşte âşık olmuştu; onun gözlerine ilk baktığında kelime anlamında içgüdüsel bir şekilde bir adım geri çekilmişti. Onun kalbini kimse onun kadar açamamıştı. Kimse onu öyle güldürmemiş ve yaptıklarıyla ağlatmamış ve kendini gerçekten ifade etmesi için bu kadar özgür hissettirmemişti. Fakat sakın zamanlarda yaşamı fırtınalar içindeydi. Kendini hep ilişkileri ve bildiği her şeyle ilgili olarak şüphe içinde buluyordu. Onun için “yeterli olmadığı” utancı, değişeceğini söylediği zamanlar James’e inanmayışı, sözlerine güvenmemenin ve “aptal yerine konmuş olmanın” suçluluk duyguları ona hep gerçek geliyordu. Birçok kez, ondan ayrılıp bir başkasını bulmayı daha kolay bulmuştu, fakat her defasında içindeki bir ses ona “Fakat biliyorsun, o senin adamın,” diyordu.

Cassie'nin YAY oturumu zamanı gelmişti. Cassie yüksek düzeyde kinestezik duyarlı ve duygusal biriydi. Oturumuna ortaya çıkacak şeylere karşı büyük bir merak ve heyecan duygularıyla gelmişti. En son geçmiş yaşamına gitti, orada kısa ve duygusal bir deneyimi oldu, ruhsal bilincini erkek bir cenin olarak enkarnelerken deneyimlemişti. O Tom'du. Gebeliğin

yirmi altıncı haftasında düşük olmuştu. Annesi Joy'du, o şimdiki yaşamında onun büyükannesiydi. Tom, o zamanlar genç bir kadın olan Joy'un gelişimine yardımcı olmak için ceninle bir araya gelmişti. "Joy'un ruhunun öğrenmesi gereken şeyler vardı ve bu süreci bir çocuğunu kaybederek hızlandırması gerekiyordu," diye açıklamıştı Tom. Bunun Joy'un istediği şey olduğunu bildiği halde, bu üzücü bir deneyimdi; derinlerinde annesine olan sevgisini ifade etti ve Tom ve Cassie aynı ruhlar olduklarından onu bir an için rahatlatma ihtiyacı hissetmişlerdi. Sonra, cenindeki kısa bir geçmiş yaşam anısından sonra, Tom'un ruhu ki şu andan itibaren onu "Cassie'nin ruhunun" kısaltması olarak CS diye anacağım, ruhlar âlemine doğru uçmaya başladı.

CS rehberi tarafından karşılandı ve o anda sahip olduğu duygular baş döndürücüydü. Cassie orada eli kalbinde oturup, rehberi ona sarıldığında sevginin gözyaşlarının pınarları yanaklarından sevgiyle süzülüyorlardı. Ona neler olduğunu sormaya çalışırken birkaç kez beklememi söyledi ve beni susturdu. Cassie'nin o anın keyfini çıkarmak istediği belliydi, ben de ona bu özgürlüğü verdim. (1) Zaman zaman, elimi ona güven vermek için koluna koyuyor ve bu güçlü sevgi duygularını duyumsatabiliyordum.

Rehberi tarafından karşılandıktan sonra James'in ruhu öne çıktı. O onun temel ruh eşiydi ve şimdiki yaşamlarını "kutlama yaşamı" olarak tanımlamıştı. Bu yaşamda ruh gruplarından dördü de aynı ailenin üyeleri olarak bir araya gelmişlerdi. Ruhlardan biri Joy'ununki idi –Tom'un annesi, Cassie'nin büyükannesiydi– ve diğeri de Cassie'nin kuzeni Chas'dı. Cassie'nin Chas'la yakın ilişkisi vardı. Joy öldüğünde Cassie bir çocuktuk ve CS Joy'un ruhunun dönebileceğine ilişkin onay almıştı. Bu sefer Cassie ve James'in kızı olarak gelecekti. Bu CS'in Tom olarak gelmesine verilen onayın bir parçasıydı. O bu sayede

nihayetinde bir aile grubu olarak enkarnasyon olacaktı. Hepsinin birlikte enkarnasyon oldukları son defa zamanda çok geriye gidiyordu. Ruh eşleri olmalarına rağmen, Cassie'nin ruhu ve James son yaşamlarında birlikte olmamışlardı. Çünkü onların gelişimi ayrı alanlarda bulunmalarını gerektirmişti. Onların paylaştıkları ruhani sevgi yine de kalıcı bir şekilde devam etmişti.

Bu üç ruh grubu üyesiyle çok duygusal bir kavuşmaydı. CS, James ve Cassie'nin şimdiki enkarnasyonlarının geçmiş yaşamlarındaki bireysel sıkı çalışmalarının bir ödülü olduğunu tekrarladı. Cassie ve James'in şimdiki yaşamlarında yaptıkları kötü başlangıcın onlara ihtiyaçları olan yetenek ve deneyimleri kazandırmak için olduğunu açıkladı. Öğrenme gerçekleştiğinde her şey güzel olacaktı.

Ruhlar âleminde birkaç yere uğradık, bunlar arasında CS'in enerji alanında çalışmalar yaptığı laboratuvara benzer bir yer de vardı. Bu enerji çalışması duygusal enerjinin şifa için bir denklemlerle çeşitlendirilmiş kombinasyonunu da içeriyordu: "Sevgi ve gülmek çoğu insanı iyileştirir, fakat farklı çeşit sevgiler ve farklı niteliklere sahip espriler farklı şifa sonuçları üretirler." Bu Cassie'nin şimdiki karakteriyle mükemmel bir şekilde uyumluydu, üstelik onun grubu laboratuvarda farklı projeler üzerinde çalışırken hep büyük bir neşe içinde, gülüp eğleniyorlardı.

Ruhlar âlemindeki bu dönem boyunca, CS beden ve yaşam seçimi yerini de deneyimledi ve Yaşlılar Konseyi'ne iki ziyaret gerçekleştirdi. Her konsey ziyareti onun şimdiki yaşamındaki birçok gelişmenin ardındaki nedenleri keşfetmemizi sağladı. Cassie bu terapi esnasında konsey tarafından her şeyin yolunda olduğu ve yaptığı işleri gayet güzel yaptığı konusunda rahatlatıldı, onun bütün ihtiyacı sevgi ve güven duygusuydu. Ona konseyin kendisine anlamlı bir şeyler

gösterip göstermediğini sorduğumda, onlardan birinin bir madalyonu olduğunu ve madalyonun üzerinde pençelerini göstererek kükreyen bir dağ aslanının görüldüğünü söyledi. Bunun ne anlama geldiğini sorduğumda, "Cesaret anlamına geliyor... Gerekli zaman mücadele etmek için yeterli güç ve sertlikte olmalıymışım; kim olduğumu bulmak için savaşmalıymışım," diye yanıtladı. Bu dağ aslanı sembolü CS için birçok enkarnasyonundaki sıkı mücadeleleri, kendi ayakları üzerinde durabilmeyi ve gerektiğinde de inançlarını sembolize ediyordu. (2)

Beden ve yaşam seçimi mekânında, CS, zeki ve çok duygusal olan Cassie'nin bedenini seçtiğini, bunun ona zihin ve beden dengesi konusunda öğreteceği dersler olacağını söyledi. Boyutları açısından bu şimdiye kadar seçtiği en ağır bedendi ve yapılan seçim onun fiziksel olarak ayaklarını yere sağlam basmasına yardım ederken bir yandan da duygusal ve zekâsal denge eğitimine de faydalı olacaktı. Cassie sonunda bu aşırı sakinlik ve heyecanlarının nedenini anlayabilmişti.

Cassie oturumdan yüksek oranda şarj olmuş halde, yaşam ve sevgi dolu olarak pozitif duygularla çıktı. YAY'dan elde ettiği ruhuna ilişkin harika bilgiler de artık kendisine eşlik ediyordu. Onun gözlerinin içine bakarken, oradaki gerçek huzur ve dinginliği görebilmiştim. Bana, böyle bir deneyimi daha önce hiç yaşamadığını söylemişti.

Cassie'nin YAY oturumu deneyimi gerçekleştiğinde CS'in yaşamında özellikle de bireysel düzeyde hızlı değişimler yapmaya karar verdiği belli olmuştu. Cassie oturumdan dört ay sonra bana bu değişikliklerden bahsetti. James'in ruh eşi olduğu doğrulandıktan sonra, ilişkileri "bekledikleri şekilde gelişmişti" ve bu bir "yaşam kutlamasıydı," şimdi çok daha rahat ve güveniyordu. Geçmiş, James'in orada yaptıklarını kendi haline bırakmıştı ve şimdi geleceğe bakmaya başlamıştı. Her

şey mükemmel görünüyordu... Fakat öğrenmesi gereken başka şeyler de vardı. Onlar ruhunun perspektifiyle deneyimlendikleri zaman artık öğrenebileceği şeylerdi.

YAY oturumundan iki buçuk ay sonra, Cassie James'de daha belirgin sadakatsizlikler gözlemledi ve onun alkole olan aşırı bağımlılığıyla ilgili sorunlar yaşadı. Bu defa tepkisi çok daha sakindi ve kendini bu durumlardan ve paylaştıkları ortamdaki uzak tuttu. Kendisini öldürme ihtimalinin yarattığı endişeye rağmen, kendini güçlü hissetti, baş döndürücü bir sakinlik ve huzur içinde kendine "olacak olan olur," şeklinde telkinde bulundu. Takip eden günlerde, belki de çok acımasız olduğuna dair tekrarlanan korkularına rağmen, bu duygular çabucak içsel bir sakinleşme duygusuyla geçip gittiler. Özgüveni yerine gelmiş ve güven duyguları derin bir şekilde yeniden oluşmaya başlamıştı. Bu ona ayaklarını yere basıyor olma duygusu kazandırmıştı. Cassie, bu özel bedeni içinde bulunduğu rolü oynamak üzere kendisinin seçtiği artık hep aklındaydı. James'in başlangıçtaki barışma çabalarını reddetti. Bu onun için şaşırtıcıydı, çünkü o bunu öfke ve karşı tarafın canını yakma duygularıyla değil, sevgi ve huzur için yapıyordu. Bu ruhuna doğrudan bir girdi sağlıyor gibiydi.

Bununla beraber, Cassie ona bu yaşamın onlar için bir kutlama yaşamı olacağını söylemişti... Ve şimdi o hiç de bir kutlama gibi görünmüyordu! Bu onda bir kafa karışıklığına yol açıyordu. Cassie evlilik yüzüğünü çıkarmış James'in bir eş olarak var olmadığı bir yaşama yönelmiş bulunuyordu.

Bir süre sonra, Cassie James'e detaylı bir mektup yazacak gücü kendinde buldu, bu mesajında onu çocukluk dönemindeki deneyimlerini keşfetmesi için cesaretlendiriyor ve ilişkilerine keskin sınırlar çiziyordu. Kendi konularıyla yüzleşmeyecekse ve aynı halde kalmakta ısrarcıysa, ona göre hava hoştu, fakat o zaman Cassie'nin James'le bir ilişkisi olamazdı.

Buluşup Cassie'nin ilişkiye getirmek istediği sınırların üzerinde konuştular ve James bunlara kendine ait bazılarını da ekledi. Bir çocukken cinsel tacize uğradığı gerçeğiyle yüzleşti ve içki âlemlerine bir daha gitmedi. Cassie, ayrıldığı zaman James'in canına kıymasından nasıl endişelendiğini anlatmış, o da neredeyse gerçekten de öleceğini söylemişti. James, barışma girişiminde bulunduğu gece, kent merkezinde madde bağımlılığı sorunları olan ailesiyle birlikte kalıyordu. Orada kalmak istememişti, onlar artık istemediği bir yaşamın parçalarıydılar, o yüzden o evden nereye gideceğini bilmeden öylece çıkıp gitmişti. Çok fırtınalı bir geceydi ve bir ağacın altına park etmişti. Kısa süre sonra, yukarı baktı ve ağacın sallandığını gördü. İçgüdüleri ona arabasıyla oradan uzaklaşmasını söylemiş o da bu sezisine uygun davranmıştı. Giderken dikiz aynasına bakmış ağacın biraz önce arabasıyla park halinde olduğu yere devrildiğini görmüştü.

Ruhlar âlemine yaptığı ziyarette güçlenmiş olan anlayışı sayesinde Cassie, James'in ruhunun bu olayda bir seçim yapmış olduğunu anlamıştı: O ya burada kalmayı ve ölmeyi ya da oradan ayrılıp yaşamayı tercih etmek durumundaydı. O yaşamayı seçmişti ve bu seçim onu geçmiş travmasına geri götürmüş ve onu çözümlemesini sağlamıştı. Cassie intiharın artık onun için bir seçenek olmadığını görmüştü, eğer bir çıkışa ihtiyacı varsa onu bulacaktı. Ona, bu yaşadığı olayın bir seçim olduğu inancını ifade etti. Sorunlarının ya şimdi üzerine gidecek ya da bir başka yaşama geri dönüp intihar konuları üzerinde çalışması gerekecekti.

Cassie bunun onlar için bir kutlama yaşamı olduğu beklentisine rağmen, özgür iradenin her zaman rol oynayabileceğini anlamıştı. James geçmişindeki sorunlarla ya ilgilenecek ya da eskisi gibi devam edecekti. Eğer kutlama zamanlarına uygun çalışmayı yapmayı seçmezse, Cassie yaşamını payla-

şacağı bir başka kişi bulacağını biliyordu. Cassie sezgisel bir şekilde birlikte olmazlarsa kızlarının da (ruh grubu refakatçilerinden Joy) doğmayacağını anlamıştı. O, ancak onların yaşamı birlikte yapacakları bir şölene dönüşürse onlara gelecekti. Ama Cassie'nin ruhu ona her ne olursa olsun her şeyin iyi olacağı konusunda güvence vermişti, onlar hangi seçimi yaparsa yapsın fark etmeyecekti. Dağ aslanlı madalyon Cassie için harika bir anımsatıcı olmuştu, bu sayede kendisini daha güçlü ve dürüst hissediyordu.

Cassie meditasyona zaman ayırıyor, ruhuyla temas kuruyor ve edindiği yanıtlara güveniyordu. Her şeyin zamanlamasının mükemmel olduğunu anlamıştı. Onlar, sorunlarını çözmüşler, bir aile kurmaya başlamışlar ve dünyaya bir çocuk getirmek üzereydiler. James'in onunla kendini güvende ve rahat hissettiğini biliyordu, çünkü o şimdi sorunlarıyla baş etmeyi öğrenmişti. Onlar bir araya gelene kadar, güvenlik ve sevgi hisleri hiç yaşamamıştı ve onunla olan ilişkisi ona cinselliğiyle ilgili yaşadığı karmaşayı çözmesini sağlamıştı. Bu duygular onlar samimi ilişkilere girdiklerinde bilinçaltından gelen bir dürtüyle (taciz edildiği zaman yaşadığı orgazmın zevkinden dolayı duyduğu suçluluk duygusu) yakınlaşmadan kaçınmasına yol açıyordu.

Cassie'nin ruhuna olan doğrudan erişimi ona derin bir dinginlik ve rahatlık sağladığı gibi bir yandan da her şeyin bir nedeni olduğu şeklindeki bilgiyi de sağlıyor ve ona huzur veriyordu. Bu, onun insani acılardan sıyrılıp dünyaya yukarılardan kendi gözleriyle bakıp aynı anda ayaklarını da hâlâ yere basmasına yardım etmişti. İnsanların çoğunun tükenmenin eşiğinde olduğu bir dönemde hissetmekte olduğu iç gücü ve özgüvenden şaşkınlığa uğramıştı. YAY deneyiminden önce, Cassie James'den ayrılacağına, kaçacağına ve taze bir başlangıç yapacağına inanıyordu, bu kesinlikle daha kolay bir seçe-

nekti. Şüphe, güvensizlik ve can yangısı geleceğe dair sahip olduğu bütün umutlarını sarsmıştı. Bununla beraber, YAY oturumundan elde ettiği, bu yaşamın bir kutlama yaşamı olduğu ve ruhuna doğrudan erişim sağladığı bilgisi, sevgi ve dinginlik gibi kırılğan insani duygularının üstesinden gelmesinde Cassie'ye güç vermişti. Bu onun için gerçekten de büyük bir nimetti.

James Cassie'ye geri döndü, bu arada cinsel tacizler konusunda uzman bir danışman desteği almaya da başlamıştı. İlişkileri yavaşça geliyordu ve Cassie adamının James'de gittikçe daha fazla belirmediğini görmeye başlamıştı. Kutlama yaşamı başlamıştı...

-
- (1) Hipnoz altında öbür dünyadaki olayları görülemekte olan bir özneyle çalışırken, YAY uzmanları süreçleri çok dikkatli yönlendirmelidirler. Ritim, tempo ve ahenk birçok nedenle önemlidir. Bir sonraki soruya geçmeden önce danışanın görmekte olduğu şeyleri rapor etmesi için gerekli zamanı vermek te bunlara dâhildir. YAY uzmanlığındaki yeni öğrenciler, danışanların ruhani âlemle ilgili rapor ettikleri şeylerden çok daha fazlasını rapor ettiklerini sıklıkla fark edemezler. Trans halindeki için çoğu için öbür dünya ruhları için kutsal bir varoluştur. Bakınız: YAYH 42-43, 68, 74-78.
 - (2) Yaşlılar Konseyi tarafından onların huzuruna çıkan ruhlara gösterilen ruhani işaret, sembol ve amblemler özel anlam ve mesajlar içerirler; bakınız: RK 224-242.

Laura'yı Bulmak: Kayıp Kimliği Kurtarmak

Georgina Cannon
(Toronto, Kanada)

Uluslararası eğitimci, yazar, okul kliniği müdürü, hipnozcu, geri-dönüş ve hipnoz terapileri uzmanı, zihin/beden/ruh klinikçisi.

Birçoğumuz için, önceki yaşamlarımızın anıları bilinçaltımızın derinlerinde gizlenir. Yine de, hipnotik transi kullanan yetenekli bir uzmanla onlar ortaya çıkarılabilir. Böylece bir zamanlar derinlere nüfuz etmiş ve gizlenmiş olan anılar kristalize olup yüzeye çıkarlar ve şimdiki yaşama bilgelik ve anlayış katarlar.

Birçok kişi önceki yaşamlarının ya da eskiden kim olduklarının bilinçli bir bilgisine sahip olmadan yaşamdan yaşama yolculuk yaparlar. Ve bizler bu bilgelik olmadan tam ve eksiksiz bir hayat yaşayamayız.

Bu yaşamda kim olduğunuzun ve yaşamınızın ilk bölümünü nasıl yaşadığının bilinçli bir anısına sahip olmadan bir kimlikten ötekine geçiverdiğinizizi düşünün. Bu bölüm işte böyle inanılmaz bir geçmiş-yaşam ve yaşamlar-arası geri-dönüş deneyiminin bir kadına nasıl yardım ettiğini anlatıyor.

Bu Laura'nın olağanüstü hikâyesidir. Daha on yedi yaşındaydı, kendini Toronto'nun caddelerinden birinde buluvermişti. Kim olduğu, oraya nasıl gelmiş olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Neyse ki otobüs durağında bekleyen Quebec'li genç bir kadın Laura'yı tek başına ağlarken görmüştü. Kadın ona nasıl yardım edebileceğini sormuş ve hikâyeyi işitince, Laura'yı evine çay içmeye götürmüştü. Laura'ya yiyecek bir şeyler verdikten sonra ve son günlerde bir kayıp vakası ya da trafik kazası olup olmadığını anlamak üzere polisi aramıştı.

Hiçbir şey olmamıştı, kayıp kimse de yoktu.

Bu harika genç kadın Laura'ya geçici bir barınak sağlamıştı. Orada birkaç ay kaldı, varsayılan bir kimlikle yaşadı ve geçmişinden korktu. Bilincinin kim olduğunu anımsamasını bu kadar engelleyecek nasıl bir kötülük yaptığını merak ediyordu. Gazetelerden kayıp kişilerle ilgili günlük haberleri ve ilanları takip etti, fakat tariflerin hiçbiri ona uymuyordu. O zamanlardan beni görmeye geldiği zamana kadar geçen kırk yıl boyunca, Laura gerçek kimliği konusunda tam bir karanlık içinde kaldı.

Yeni gizemli yaşamının birkaç ayı içinde Laura gelecekteki kocası Don'la karşılaştı. Bir balo dansı öğretmeni olmuştu ve Don yeni öğrencilerinden biriydi. Anında aralarında bir bağ hissettiler, sanki birbirlerini önceki yaşamlarından birinden tanıyorlarmış gibiydi.

Evliliklerinin geçen on yılı boyunca, Don eşinin gerçek kimliğini bulabilmesi için onu kararlı bir şekilde hep destekledi. Kimlik belirlemek için her yolu bulup denediler. Parmak izi, İnterpol, polis, Kanada Kraliyet Süvari Polisi, dedektifler, hukukçular ve internet de bunların arasındaydı. "En azından suçlu kaydım olmadığını biliyorum," diye şaka yapıyordu. Kanada sınırlarının ötesine seyahat edememişlerdi, çünkü

Laura'nın vatandaşlık belgesi ya da sağlık geçmişini gösteren belgeleri yoktu.

Şehir dışında bir ev aldılar. Yerel gece kulüplerinde dans edip hafta sonlarını ve tatillerini vahşi doğada kurt ulumaları arasında kano gezileri, kamping yaparak geçirdiler. On yıldan fazla bir süre, Grizzly Adams tarzı bir yaşam sürdürdüler. En yakın avcı komşularından beş kilometre uzakta, ormanın içinde kendilerine bir kulübe inşa ettiler. Odun sobasında sebzeleri konserve yaptılar. Levrek avlayıp, tavşanlara tuzak kurdular. Genellikle kayaklarıyla eve geldiklerinde tencerede kaynatacak birkaç tavşanları olurdu. Otuz beş yıl birlikte keyifli ve mutlu bir yaşam sürdürdüler.

Sonunda, bu gizemi açtığı bir avukat arkadaşı Don'a hipnotik geri-dönüşe başvurmalarını önermişti. Laura karşısına çıkacak şeylerin korkusuyla hipnoterapi için bir on yıl daha bekledi. Bu zaman zarfında, şiropratikçi bir arkadaşım bana geçmiş-yaşam geri dönüşü konusunda yaptığım bir konuşmadan söz etti. Don bunun üzerine hemen beni aradı.

Laura beni görmeye ilk geldiğinde altmış yaşındaydı. İlk görüşmemizde Laura ve Don hipnoz oturumu için kliniğime geldiler. Onların sözleriyle "Ben kimim ve nereden geliyorum bilmek istiyorum," diyordu.

Bir ailesi var mıydı, neler yapmıştı, hiçbirinin canını yakmış ya da üzmüş müydü bilmek istiyordu. Bir de arabalara binmeye korkuyordu acaba bunun bir anlamı olabilir miydi?

Hiçbir şey için söz veremeyeceğimi, fakat geçmişte hafızasını kaybeden çok insana başarılı bir şekilde yardımcı olduğumu söyledim. Bununla beraber, hemen başlayamazdık. Zaman zaman sara nöbetleri geçirebiliyordu ve yüksek tansiyonu vardı, o nedenle tıbbi doktorundan hipnoz olabileceğine dair bir belge almasını kendisinden rica ettim. İlk toplantı-

da bir hipnoz yapılmamasına rağmen, ona hipertansiyona iyi gelen bir CD verdim bunu biraz da sesime alışmasının hipnozda rahatlatıcı olabileceğini düşünerek yapmıştım.

İki hafta sonra, Laura bana bir doktor raporuyla geldi. Geçmiş-yaşam geri dönüşü için hazır haldeydi. Belki kendisi hakkında bir şeyler öğrenebilir ve Don'la başka bir yaşamda daha önce de karşılaşmış olmadığını öğrenirdi. Bu yaşama yeniden bir giriş yapıp çocukluk anıları arasında ipuçlarını aramak iyi bir fikir olabilirdi. Fakat önceki iki yaşamı detaylarıyla deneyimlediği halde şimdiki yaşamıyla ilgili bir bilgi edinememiştik.

Bir ay sonra, Laura ofisime geldi, endişeli ve korkmuş bir haldeydi. Bir anjiyo ve ekokardiyo için randevu almıştı, kim olduğunu bilemeden belki de ölüp gidecekti. Ölümü için çok erken olduğu konusunda konuştuk –“daha çok danslar öğreteceksin”– ve o da bunu kabul etti. Onun için zihin/beden şifa tekniklerini kullanarak düzenli hipnoz oturumları ve ilerleme programı yaptım. Böylece kendini Noel'i kutlarken görüp deneyimleyebilecekti. Rehberleriyle tekrar temas kurarak onlardan süreç boyunca onunla kalmalarını rica ettim.

Laura kliniğe geri geldiğinde neredeyse bir yıl geçmişti. Bir açık kalp ameliyatı olması gerekiyordu. Bana “şimdi neler olduğunu öğrenmeye hazırım,” dedi.

Ondan “farklı bir şey” denemek için izin istedim. Onu doğruca rahime geri götürdüm ve sonra oradan yaşamlar arasına gittik, orada kelimenin tam anlamıyla kapılara doğru zumlandı: “Beyaz bir sis tabakası gibi, ama dostane, sisin arasında dolaşan birileri var... Bana doğru geliyorlar. Bu baş döndürücü sevgiyi hissedebiliyor, kendimi çok hafif ve özgür hissediyorum.”

Orada dört varlık vardı –“Onları hem görebiliyor hem de hissedebiliyordum, etrafımdalar ve açıklayamayacağım his-

lere sahibim. Mavi, altın sarısı ve pembeden oluşan harika renkleri var. Daha önce görmediğim bir renge daha sahipler, onu ne diye adlandıracağımı bilemiyorum... Sanki vızıldıyor, titreşiyorum ve onlar gibi olduğumu fark ediyorum. Özgürüm!" Laura gülmeye ve çok hareketlenmeye başladı. Kendini hipnozdan çıkaracağı endişesine kapıldım, fakat gülüşmeler zarif gözyaşlarına dönüşmüş ve şu sözleri tekrarlamaya başlamıştı, "Öyle güzel ki. Öyle zarif ve harika ki." Bunlar Laura için derin ve duygusal anlardı. Fiziksel bedeninden ayrılmış haldeyken orada çok daha fazla şey olduğunu sezmişti. Oradan ve bu gruptan ayrılmaya isteksizdi, uzun bir zaman kapının önünde onun ruh çemberinden ve onun deyimiyle "bilge yaşlılarından" oldukları belli olan karşılayıcılarıyla vakit geçirdi. Bu yaşam mücadelesinin nedenini sorduğumuzda bu yaşamı sabır ve affetmeyi öğrenmek için seçmiş olduğunu keşfetti. Sonra hamile kaldıklarında korkuya kapılan ebeveynlerine katılması için güçlü bir çağrı hissetti.

Soruşturdukça, grubunun kayıp yıllarında onunla huzurlu bir bağlantı sağlamaya çalıştıkları netleşmeye başladı. O dönemdeki ikincil ya da önemsiz olan her şeyi de düşünmesini sağlamak istiyorlardı. İlerlemek için girişimde bulunduğumuz her defasında bize "henüz değil," dediler. Bu gruptan şimdiki yaşamına dair hiçbir şey öğrenememiştik; onlar onun gerçek kimliğini bulmasıyla daha çok ilgiliydiler. O kadar öyleydi ki, bir süre sonra yaşamlar arasının bir başka istasyonuna gitmek isteğimizi söylediğimizde "eğitim sürecin şimdi tamamlandı," dediler.

Laura'nın bu güçlü deneyime rağmen hâlâ ihtiyacı olan bilgiyi edinemediğinden endişe duyuyordum. Yavaşça yaşamlar arasından çıkıp tekrar rahime girdik, burada ani bir sarsıntı olmuş ve titreşimi azalmıştı, doğum anına doğru ilerledi. Müca-

dele sesleri duyuyordu ve o andan itibaren uyumsuz enerjiler hissetmeye başlamıştı. Doğumunu görüp yaşarken yüzündeki ve aurasındaki güzel ve huzurlu ifade kaybolmuştu, enerjisi parçalanmıştı, artık şimdiki yaşamının erken dönemlerini anımsamaya başlamıştı.

Bu ilk yıllar olaysızdı; kendisiyle annesini ve iki yaşındayken kendisine bakan bebek bakıcısını anımsadı. "Büyük bir kızım. Yeni bir bebek bakıcım var." On yaşındayken, Laura bir bebek bir erkek kardeşi olduğunu anımsadı ve "Georgia diye bir yerde yaşıyoruz. Babamın adı Barry Watson (gerçek ismi değil) ... Onu tanımıyorum."

Bu noktada, Laura heyecanlanıp kendisini hipnozdan çıkardı. Ona gevşemesini ve hipnoza geri dönüp yolculuğuna devam etmesini istedim. Böylece daha fazlasının keşfedebilecekti, öyle de yaptı.

On dört yaşındayken, Laura dışavurumlar yaşadı, hıçkırıyor ve sarsılmalar geçiriyordu: "On dört yaşında olmaktan hoşlanmıyorum, on dört yaşında olmak istemiyorum." Bir yıl geriye gittik.

On üç yaşındaki Laura Michigan, Detroit'e taşınmaktan ve annesi, kız kardeşi ve erkek kardeşiyle bir evde olmaktan söz etti. "Hareket etmek zorundayız. Bir iş bulmak zorunda... Çok yorgun... Çok yorgun. Annem endişeli. Daha fazla paraya ihtiyacımız var. Yardım edebilmek için daha büyük bir yaşta olmayı dilerdim. Fasulye ve patates yiyoruz. Çok yorgunum."

Yine ilerlemeye çalıştım fakat bu çaba reddedildi. On dört yaşındaki Laura anımsamak istemiyordu. (1)

Rehberinden nazik bir şifa aldıktan sonra, Laura hipnozdan çıktı, çok heyecanlıydı ve koltuktan fırlayıp resepsiyona doğru koştu: "Don, babamın adını biliyorum!" İkisi de o kadar heyecanlanmışlardı ki. Hızlı bir kucaklaşmadan sonra,

kapıya koşuşturdular ve doğruca evlerine gidip internetin başına oturdular.

Geçmişte, Don Laura'nın kimliği ile ilgili bilgileri düzenli olarak araştırmıştı. Haftalık olarak bütün kayıp ilanlarına bakıyor, yeni gönderilen resimlerini Laura'nın çocukluğuna dair bir şey bulacağı umuduyla inceliyordu. Şimdi elinde isimler vardı, kökensel web sitelerini araştırdı.

Gencircles'dan Barry Harold Watson adında Georgia'nın küçük kasabalarından birinde doğmuş birini buldu. Barry Harold Watson'ın listelenen çocukları da aynı ön isimlere sahiplerdi. Don kontrol etmeye devam etti. Barry Watson'un ölüm ilanlarına ulaştı çocukları için aynı isimler listeleniyordu. Heyecanlıydı fakat ihtiyatlı davranarak, bunun doğru aile olduğundan emin olmak istedi.

Erkek kardeşe konsantre olarak, kız kardeşlerin evlenmiş ve farklı soyadları almış olabilecekleri düşüncesiyle ABD'deki bütün Barry Watson'ları listeleyip onları tek tek telefonla aramaya başladı, fakat şansı yoktu. Uzun bir süre bunu denedikten sonra, Cousin Connect web sitesine bir not bıraktı.

Bir ay sonra bu mesaja hiç beklenmedik bir yanıt geldi: "Merhaba, ben Laura'nın aradığı kız kardeşiyim. Ev telefonum..." Laura ve Don çok mutlu olmuşlardı.

Bir aile üyesinin kendisini aramakta olduğunu öğrenmiş olmak onları çok duygulandırmıştı. Yıllar süren arayışlar, merak ve çabalardan sonra, Laura sonunda kayıp kendisiyle ve ailesiyle yeniden bir araya gelebilecekti. Bu çok rahatlatıcı ve harika bir andı.

Heyecan verici ilk telefon görüşmelerinden sonra, DNA testleri Laura'nın gerçekten de kız kardeşini ve ailesini bulunduğunu göstermişti.

Laura şimdiki zamanda kalmak konusunda çok katıydı. Kayıp yılları deşmek istemiyor, bugününün ve geleceğinin

tadını çıkarmak istiyordu. Laura için gizem önemli bir konu değildi. Yaşamı pozitif bir şekilde dönüşüme uğramıştı. Şimdi bir pasaportu, ailesi ve kimliği vardı. Hem ABD ve hem de Kanada'dan çifte vatandaşlığa sahip olmuştu. ABD'ye seyahat etti ve ailesiyle görüştü (o altı kişiden biriydi!). Şimdi Avrupa'ya seyahatler yapıyor ve kelimenin tam anlamıyla nerede olmak isterse orada oluyor! Amerikan Vatandaşlığı, Kanada'dan göçmen belgeleri, ya da vize evrakları gibi sürekli yeni belgeler elde ediyor. Beni heyecan içinde telefonla arayıp teşekkürlerini sunmuştu.

Düzenli olarak yaptığım geçmiş-yaşam ve yaşamlar-arası oturumlara rağmen, Laura'nın vakası benim kalbimde daima özel bir yere sahiptir. On yedi yaşında kendini bir yabancı olarak buluvermiş olmak, Laura'nın kocası Don'un adanmış desteği ve kayıp ablasını kırk yıl boyunca asla vazgeçmeden bulmaya çalışan kız kardeşinin sadakati, bunlar bu vakayı sevginin gücüne yapılan bir tanıklık haline getirmişti.(2)

(1) Normal şartlar altında, 14-17 yaşlar arasında yaşanan travmalardan arınma konusunda Laura'nın ideal bir aday olması gerekirdi. Her şeyin ötesinde, bu travmaların onun hafıza kaybına yol açtığı belliydi. Bu danışanın bu dönem boyunca şiddetli fiziksel ve duygusal ıstırapların içinden geçmiş olduğu ve bunun kendisini korumak için onun zihninde geçmişiyile ilgili bütün anılara karşı kapanmasına yol açmış olduğu varsayılabilirdi. Bazı psikoterapistler belki de Laura'nın yaşamındaki hasar görmüş o dört yıllık dönemi tam olarak anımsamadıkça hiçbir zaman tam bir iyileşme sağlanamayacağını ileri sürebilirler. Bununla beraber, Laura böyle bir terapiyi reddetme hakkına sahipti. Bu hikâyenin yazarı bana Laura'nın gelecekteki mutluluğunun bu kayıp yıllara ilişkin engellemelerini ortadan kaldırmamasına bağlı olduğunu hissettiğini söyledi. O şimdiki kimliği hakkında yetenekli ellerle yaptığı hipnoz oturumları sayesinde çok şey öğrenmişti, fakat daha önemlisi yaptıkları ek geri-dönüşlerle Laura gerçek ruhsal kimliğini keşfetmişti. Onun bu yaşamda yaşadığı travmanın bütün karmik işaretleri öbür dünyada ona açıklanacaktı. YAYH 66-67.

(2) Bilinç seviyesinde, geçmiş-yaşam deneyimlerine ait hafıza kaybının üstesinden hipnoz olmadan gelebilen kişi sayısı çok sınırlıdır. Bu yetenek kendiliğinden geri çağırma diye anılır. Bazıları geçmiş yaşamlarını arımsaya-

bilse de yaşamlar-arası-yaşam anılarını çağırarak çok daha zordur. Bu tür ruhsal geri çağırılarda kişinin uzman bir YAY terapistine ihtiyacı vardır. Laura'nun vakası, söylendiği gibi, amnezyanın son derece klasik bir formudur ve şimdiki yaşamla ilgili tüm anılar engellenmektedir. Bu nedenle, kalbi ısıtan bu hikâye varoluşun temel yapısının anlaşılmasında kullanılabilecek geniş bir terapatik yaklaşım sağlarken, bir yandan da Laura'nın şimdiki kimliğini büyük oranda yeniden keşfetmesini sağlamıştır.

Hipnoterapi kullanımı, bilinçdışı zihnin içine girerek amnezik engellerin birçok formunun üstesinden gelebilen yönetilebilir bir araçtır. Bununla beraber, bu kapı bir ruh olarak sahip olduğumuz ruhani anıların yer aldığı daha büyük bir filozofik alana açılır. Bizim çalışmalarımıza bazı insanlar şu soruyla karşı çıkıyorlar: Amnezya doğumda oluşup ruhsal yaşamımızı bilinç seviyesinde anımsamamızı engelliyorsa, kutsal ahlaki planı bu engelleri hipnozla kaldırmak suretiyle kurcalamamız gerekmez mi? Benim bu soruya yanıtım hipnoz öbür dünya (ya da içsel yaşamın) deneyimlerinin güzelliğine açıyorsa, o zaman bu bizi kendimizle ilgili gerçekleri ve nereden geldiğimizi araştırmamız için cesaretlendirmez mi? Bu gerçekleri öğrenmemiz istenmiyorduyorsa, hiçbir hipnoz, meditasyon ya da böyle şeyler bu engelleri kaldıramazdı.

Bana göre, derin dönüşmüş bir bilinç halindeki herkese kendi bireysel ruh rehberleri tarafından görmeleri gerekenler gösteriliyor. Bazıları diğerlerinden daha engellenmiş olabiliyor. Bunlar yaşa, bulunulan gelişim aşamasına, bu aşamadaki karmik sorunlara ve bunun gibi şeylere göre değişiyor. Neticede, burada başka bir faktörün daha işlediğine inanıyorum. Öbür dünya yaşamımız hakkındaki amnezik engeller, neden yirminci yüzyılda gerçekleşen hipnoz konusundaki metodolojik ilerlemelerden sonra azalmıştır? Şimdi eskisine oranla çok daha büyük bir nüfus içinde yaşıyoruz, bu bireysel kimliklerin daha fazla kaybolmasına neden oluyor. Buna gittikçe artan kimyasal bağımlılıkları da ekleyin. İlaçlar ruhun ilerlemesini perdeliyor. Galiba bu nedenlerle rehberlerimiz ve ruhani ustalarımız insanlık tarihinde hiç olmadığı kadar ruhani geçmişimizden bize daha fazla bilgi gelmesine izin veriyorlar. Bakınız: RY 66-68, 213, 248, 276.

Yazarla iletişim kurmak için

Yazarla iletişim kurmak ya da bu kitap hakkında daha fazla bilgi almak isterseniz, lütfen mesajlarınızı yazarın adına Llewellyn Worldwide'a gönderiniz. Mesajlarınız iletilecektir. Yazar ve yayımcı sizlerden kitapla ilgili yorum ve değerlendirmeleriniz hakkında gelen mesajları memnuniyetle karşılar. Llewellyn Worldwide yazara gönderilen her mektuba yanıt verileceği konusunda bir garanti vermez, fakat hepsinin iletileceğini ifade eder. Yazışma adresi:

Michael Newton
Llewellyn Worldwide
2143 Wooddale Drive, Dept. 978-07387-1527-8
Woodbury, MN 55125-2989

Lütfen zarfın içine yanıt için pul yapıştırılmış ya da içine 1 ABD doları konmuş ve gönderi adresinin yazılı olduğu yazılı boş bir zarf koyunuz. Uluslararası gönderiler için Uluslararası yanıt kuponu koyunuz.

Bu kitaptaki vaka yazarlarından herhangi biriyle doğrudan temas kurmak isterseniz, <http://www.newtoninstitute.org> adresindeki yazarlara ait iletişim bilgilerinden yararlanabilirsiniz.

Michael Newton
[http://Llewellyn Worldwide](http://LlewellynWorldwide)
2143 Wooddale Drive, Dept. 978-07387-1527-8
Woodbury, MN 55125-2989
<http://www.newtoninstitute.org>

Dünya gerçektir ama o sadece öbür dünyadaki okulun bir uzantısıdır. Bu okulda geçmek, kalmak yoktur; sadece basit bir şekilde deneyim kazanılır.

Ruh eşini arayan otuz iki farklı insan ve otuz iki farklı kişisel dönüşüm hikâyesi...

Michael Newton Yaşamlar Arası Yaşam Hipnoterapi Enstitüsü'nün kurucusu olan Dr. Michael Newton *İkinci Yaşamın Sırrı*'nda farklı kişisel dönüşüm deneyimlerine ve öbür dünya anılarına yer veriyor.

Newton Enstitüsü üyelerinin vaka çalışmalarından derlenen bu kitap, bilinçdışı zihinde gizlenmiş ve insanları iyileştirebilecek özellikleri olan bilgilerin kilidinin hipnoz yoluyla nasıl açılacağını ve kişilerin kendini nasıl keşfedeceğini anlatan hikâyelerden oluşuyor. Hipnoz uygulanan kişilerin geçmiş enkarnasyonları ve ölümden sonraki yaşamları ayrıntılı ve etkileyici bir şekilde aktarılıyor.

İnternet satış: **22,50** TL
www.saykitap.com

ISBN 978-605-02-0381-3

9 786050 203813
O M E G A